COLECȚIA

Iubiri de poveste

Distins cu premiul RITA 2013

SARAH MACLEAN

O soție potrivită pentru un marchiz

SARAH MACLEAN
O SOŢIE POTRIVITĂ PENTRU UN MARCHIZ

A rogue by any other name **by Sarah MacLean**

Pentru Meghan,
soră la nevoie

BOURNE

Londra
Iarna, 1822

Optul de caro îl ruină. Dacă ar fi fost şase, poate că s-ar fi salvat. Dacă ar fi fost şapte, şi-ar fi triplat câştigurile. Dar a fost opt.

Tânărul marchiz de Bourne privi cartea zburând peste postavul de un verde aprins şi alunecând la locul său, lângă şaptele de treflă, care stătea pe masă cu faţa în sus, parcă tachinându-l. Ochii lui dădeau să se închidă, iar el se chinui să respire, simţind că aerul se năpusteşte afară din încăpere într-o singură rafală, de nesuportat.

Douăzeci şi doi. Cu unu mai mult decât *douăzeci şi unu* pe care pariase. Pe care pariase totul.

În cameră se auzi un murmur colectiv, în timp ce el oprea cartea cu vârful degetului şi toţi cei prezenţi priveau groaznicul deznodământ, cu plăcerea vinovată a celui care scăpase ca prin urechile acului de la distrugere. Atunci începură comentariile.

— A pariat totul?

— Tot ce nu moştenise.

— E prea tânăr ca să-şi dea seama.

— Acum e destul de matur; nimic nu te maturizează mai repede decât asta.

— Chiar a pierdut tot?

— Tot.

Deschise ochii, uitându-se fix la bărbatul din faţa lui, întâlnind privirea rece şi neutră pe care o cunoştea de o viaţă. Vicontele Langford îi fusese prieten şi vecin tatălui său, ales de fostul marchiz de Bourne pentru a fi tutorele singurului său fiu şi moştenitor. După moartea părinţilor lui Bourne, Langford fusese cel care protejase marchizatul de Bourne, cel care îi înzecise posesiunile şi îi asigurase prosperitatea. Şi cel care acum le câştigase. Vecin, poate. Prieten, niciodată. Tânărul marchiz simţi arsura trădării.

— Ai făcut-o dinadins.

Pentru prima dată în cei douăzeci şi unu de ani ai săi, vocea îi reflectase tinereţea. Iar el ura asta. Pe chipul adversarului său nu se citi nicio emoţie când ridică documentul din centrul mesei. Bourne abia rezistă să nu se înfioare când văzu mâzgălitura neagră care era semnătura lui pe pagina albă, dovada faptului că pierduse totul.

— A fost alegerea ta. Alegerea ta de a paria mai mult decât erai dispus să pierzi.

Fusese tras pe sfoară. Langford îl presase din ce în ce mai tare, împingându-l din ce în ce mai departe, lăsându-l să câştige până când nu îşi mai închipuise că era posibil să piardă. Bourne îşi ridică privirea, furia şi frustrarea aproape înăbuşindu-i cuvintele.

— Şi alegerea ta a fost să câştigi.

— Fără mine, nu ar fi fost nimic de câştigat, spuse simplu bătrânul.

— Tată, sări Thomas Alles, fiul vicontelui şi cel mai apropiat prieten al lui Bourne, cu vocea tremurând de indignare, nu face asta.

Langford împături pe îndelete documentul şi se ridică alene de la masă, fără să ia în seamă spusele fiului. În schimb, îl fixă pe Bourne cu o privire plină de răceală.

— Ar trebui să-mi mulţumeşti pentru că ţi-am dat o lecţie atât de preţioasă la o vârstă atât de fragedă. Din nefericire, acum nu mai ai decât hainele de pe tine şi un conac gol.

Vicontele îşi aruncă ochii spre grămada de monede de pe masă, restul câştigurilor sale din acea seara.

— Îţi voi lăsa banii, ce zici? Un cadou de despărţire, ca să spun aşa. Până la urmă, ce-ar zice tatăl tău dacă nu ţi-aş mai lăsa chiar nimic?

Bourne sări de pe scaun, izbindu-l de masă.

— Nu ai niciun drept să vorbeşti despre tatăl meu.

Langford ridică o sprânceană văzând izbucnirea necontrolată şi lăsă liniştea să domnească pentru un moment îndelungat, înainte să spună:

— Ştii, cred că voi lua şi banii, până la urmă. Şi calitatea ta de membru al acestui club. Este timpul să pleci.

Obrajii lui Bourne parcă luau foc în timp ce cuvintele veneau în valuri spre el. Calitatea lui de membru. Terenurile lui, servitorii lui, caii lui, hainele lui, totul. Tot în afară de casă, câţiva acri de pământ şi un titlu. Un titlu care acum căzuse în dizgraţie. Vicontele îşi arcui unul dintre colţurile gurii într-un zâmbet batjocoritor şi aruncă o guinee prin aer, spre Bourne, care instinctiv se întinse după ea, prinzând moneda din aur care sclipea în luminile puternice ale sălii de joc a clubului White.

— Să-i cheltuieşti cu cumpătare, băiete. Este ultimul lucru pe care-l mai primeşti de la mine.

— Tată, încercă Tommy din nou.

Langford se întoarse spre el:

— Nu mai scoate o vorbă. Nu vreau să te mai aud cum implori pentru el.

Cel mai vechi prieten al lui Bourne îşi întoarse privirea spre el, ridicându-şi mâinile într-un gest neajutorat. Avea nevoie de tatăl lui. Avea nevoie de banii acestuia. De sprijin din partea lui.

Lucruri pe care Bourne nu le mai poseda.

Ura îl cotropise, fierbinte şi orbitoare, pentru un timp foarte scurt, apoi dispăruse, stinsă de o resemnare rece, iar Bourne îşi puse moneda în buzunar şi le întoarse spatele cunoştinţelor, clubului şi întregii sale vieţi pe care o ştia dintotdeauna.

Şi jură să se răzbune.

Capitolul 1

Începutul lunii ianuarie, 1831

Nu se mişcă auzind uşa closetului deschizându-se şi închizându-se uşor în spatele lui.

Stătea în întuneric, cu silueta conturându-i-se pe fereastra cu vitralii ce dădea spre sala principală a celei mai exclusiviste case de jocuri din Londra. De la parterul

clubului, fereastra părea o uimitoare operă de artă – o bucată masivă de vitraliu, care ilustra decăderea lui Lucifer. În nuanţe strălucitoare, Îngerul enorm – având de patru ori dimensiunea unui om obişnuit – părea să cadă în prăpastie, aruncat în colţurile întunecate ale Londrei de către Armata lui Dumnezeu.

Îngerul Căzut.

Un simbol reprezentând nu numai numele clubului, ci şi riscul pe care şi-l asumau cei care intrau, atunci când îşi ocupau locul la mesele acoperite cu postav pluşat, când ridicau zarurile din fildeş, când priveau ruleta rotindu-se, într-un vârtej de culoare şi tentaţie. Iar când Îngerul câştiga, aşa cum se întâmpla întotdeauna, fereastra le amintea celor care pierdeau cât de mult decăzuseră. Privirea lui Bourne zăbovi îndelung asupra unei mese din lemn de salcâm aflată în capătul îndepărtat al parterului.

— Croix vrea să îşi mărească limita de credit.

Supraveghetorul nu se mişcă de la locul lui, chiar în uşa apartamentului proprietarului.

— Da.

— Datorează mai mult decât va putea plăti vreodată.

— Da.

Bourne îşi întoarse capul, întâlnind privirea adumbrită a celui mai de încredere angajat al său.

— Ce este dispus să pună la bătaie pentru o limită de credit extinsă?

— Două sute de acri în Wales.

Bourne îl privi pe lordul în cauză, care transpira şi se mişca nervos, aşteptând să afle decizia.

— Măreşte-i limita. După ce pierde, condu-l afară. Calitatea sa de membru este revocată.

Deciziile lui erau rareori puse la îndoială şi niciodată de personalul Îngerului. Supraveghetorul se îndreptă spre uşă la fel de uşor precum intrase. Înainte să plece, Bourne spuse:

— Justin. Linişte. Mai întâi pământul.

Zgomotul slab al uşii lipindu-se de toc fu singurul semn că supraveghetorul trecuse vreodată pe acolo.

Câteva minute mau târziu, el apăru la etajul de mai jos, şi Bourne privi cum semnalul trecea de la supraveghetor la crupier. Când cărţile fură împărţite, vicontele pierdu. Din nou. Şi din nou. Şi încă o dată. Era unul dintre aceia care nu înţelegeau. Cei care nu pariaseră – care nu simţiseră fiorul câştigului, care nu negociaseră cu propria persoană să mai joace o rundă, încă o mână, să mai aibă parte de încă o încercare, doar până ajungeau la o sută, o mie, zece mii... Cei care nu cunoscuseră senzaţia seducătoare, euforică, fără seamăn, că masa era fierbinte, că noaptea era a lor, că printr-o singură carte totul se putea schimba, nu ar fi înţeles niciodată ce îl ţinea pe contele de Croix pe scaun, pariind iarăşi şi iarăşi, la nesfârşit, rapid ca fulgerul, până când pierdea tot. Din nou. Ca şi când nimic din ce pariase nu i-ar fi aparţinut vreodată.

Bourne înţelegea.

Justin se apropie de Croix şi şopti discret la urechea bărbatului ruinat. Nobilul sări în picioare, clătinându-se, indignarea încruntându-i fruntea pe măsură ce furia şi stânjeneala îl împinseră spre fosa supraveghetorului.

Greşeală.

Bourne nu putea auzi ce se vorbea. Nici nu era nevoie. Auzise de sute de ori până acum, văzuse cum nenumăraţi domni îşi pierduseră mai întâi banii, apoi se pierduseră cu firea în stabilimentul Îngerului. Cu el. Îl privi pe Justin cum înainta, cu mâinile ridicate în gestul universal al precauţiei. Văzu cum buzele supraveghetorului se mişcau, într-o încercare – eşuată – de a linişti apele. Îi văzu pe ceilalţi jucători remarcând agitaţia şi pe Temple, masivul coleg al lui Justin, care observase şi el, şi care se îndrepta către încăierare, dornic de ceartă.

În acel moment, Bourne se mişcă, ajungând la perete şi trăgând de un buton care acţiona o combinaţie complexă de scripeţi şi pârghii, declanşând un clopoţel de sub masa din salcâm şi atrăgând atenţia crupierului. Anunţându-l că Temple nu va avea parte de scandal în acea seară.

Bourne o va face în locul lui.

Crupierul stăvili puterea ireală a lui Temple cu un

singur cuvânt şi cu o înclinare a capului spre peretele de unde Bourne şi Lucifer priveau, ambii fiind pregătiţi pentru orice avea să urmeze. Privirea întunecată a lui Temple se întoarse spre fereastră, iar bărbatul dădu o dată din cap, înainte să îl conducă pe Croix prin mulţimea de jos.

Bourne coborî din apartamentul proprietarului, pentru a-l întâlni într-o micuţă anticameră, o cămăruţă separată de etajul principal al clubului. Croix suduia ca un birjar când Bourne deschise uşa şi păşi în cameră. Se năpusti asupra lui Bourne, cu ochii mijiţi de ură.

— Nenorocitule! Nu poţi să-mi faci asta. Nu poţi să iei ce-i al meu.

Bourne se rezemă de uşa masivă din stejar, încrucişându-şi braţele.

— Ţi-ai săpat singur groapa. Du-te acasă. Fii mulţumit că nu iau mai mult decât ceea ce-mi datorezi.

Croix se repezi în cealaltă parte a cămăruţei pe neaşteptate, iar Bourne reacţionă cu o agilitate pe care puţini o credeau posibilă, apucându-l pe viconte de unul din braţe şi răsucindu-se împreună cu el, până când faţa lui Croix ajunse lipită de uşă. Bourne îl scutură pe bărbatul slăbuţ o dată sau de două ori, înainte să îi spună:

— Gândeşte-te foarte bine la următoarea mişcare. Mi se pare că nu mă mai simt la fel de generos cum eram în urmă cu câteva minute.

— Vreau să-l văd pe Chase, se auziră cuvintele înăbuşit.

— În schimb, ne vei vedea pe noi.

— Sunt membru al Îngerului încă de la început. Îmi eşti dator. *El* îmi este dator.

— Ba din contră, *tu* ne eşti *nouă* dator.

— Am adus destui bani în acest loc…

— Cât de generos din partea ta. Să cerem să ni se aducă registrul ca să vedem cât ne mai datorezi?

Croix încremeni.

— Aha, văd că începi să înţelegi. Terenul este al nostru acum. Mâine-dimineaţă să îţi trimiţi avocatul cu actul, sau voi veni eu însumi să te caut. E clar? Bourne nu

mai aşteptă răspunsul, ci se retrase şi îi dădu drumul nobilului. Ieşi!

Croix se întoarse cu faţa spre el, cu privirea cuprinsă de spaimă.

— Păstrează terenul, Bourne. Dar nu şi calitatea de membru… nu îmi lua şi ăsta. Sunt foarte aproape să mă însor. Zestrea ei ar acoperi tot ce-am pierdut, ba chiar mai mult. Nu îmi retrage calitatea de membru.

Bourne nu suporta milogeala, amprenta anxietăţii care se reflecta în cuvinte. Ştia foarte bine că vicontele nu va rezista nevoii de a paria. Tentaţiei de a câştiga. Dacă în sufletul lui Bourne ar fi existat un strop de compasiune, i-ar fi părut rău pentru copila nevinovată. Dar compasiunea nu era o calitate cu care Bourne să se poată lăuda. Croix se întoarse, cu ochii mari, spre Temple.

— Temple, te rog!

Una din sprâncenele negre ale lui Temple se ridică, în timp ce îşi încrucişă braţele masive pe pieptul lat.

— Cu o zestre atât de generoasă, sunt sigur că una dintre speluncile din suburbii te va primi cu bucurie.

Bineînţeles că aşa ar fi stat lucrurile. Speluncile din suburbii, înţesate de criminali şi trişori, ar fi primit această insectă ordinară, cu tot cu groaznicul său noroc, cu braţele deschise.

— La naiba cu speluncile din suburbii, scrâşni Croix. Ce va crede lumea? Ce vă costă? O să plătesc dublu… triplu. E plină de bănet.

Bourne era cu adevărat un om de afaceri.

— Însoară-te cu fata şi plăteşte-ţi datoriile, cu dobândă, şi te vom primi din nou ca membru.

— Şi ce fac până atunci?

Sunetul tânguirii nobilului era de-a dreptul neplăcut.

— Poţi încerca să te abţii, îi propuse Temple, indiferent.

Uşurarea îl făcu pe Croix să nu mai gândească.

— Tu vorbeşti! Toată lumea ştie ce ai făcut.

Temple înlemni, rostind cu o voce ameninţătoare:

— Şi cam ce-am făcut?

Groaza făcu să dispară şi cea mai mică urmă de inteligenţă instinctivă din persoana vicontelui, iar acesta îşi îndreptă pumnul spre Temple, care prinse lovitura într-o mână enormă, trăgându-l pe firavul bărbat spre el, cu o intenţie primejdioasă.

— Ce-am făcut? repetă el.

Nobilul începu să scâncească, asemenea unui copil.

— N-nimic. Îmi pare rău. Nu am vrut. Te rog, nu mă răni. Nu mă omorî. Plec. Acum. Jur. Te rog… n-nu mă răni.

— Nu meriţi să-mi consum energia, oftă Temple şi-i dădu drumul contelui.

— Ieşi, spuse Bourne, înainte să mă hotărăsc şi eu dacă nu cumva meriţi efortul.

Nobilul năvăli afară din încăpere. Bourne se uită după el, înainte să-şi aranjeze vesta şi să-şi îndrepte haina.

— Credeam că va face pe el când l-ai luat de gât.

— Nu ar fi fost primul.

Temple se aşeză pe un taburet şi îşi întinse picioarele în faţă, încrucişându-şi gleznele încălţate cu cizme.

— Chiar mă întrebam cât îţi va lua.

Bourne îşi perie cu palma manşeta din olandă care se zărea de sub haină, asigurându-se că fâşia de ţesătură albă era dreaptă, înainte să-i acorde din nou atenţie lui Temple şi să pretindă că nu înţelesese întrebarea.

— Ce să-mi ia?

— Să arăţi din nou impecabil, rosti Temple arcuindu-şi buzele într-un zâmbet batjocoritor. Eşti ca o femeie.

Bourne îl fixă cu privirea pe bărbatul uriaş.

— O femeie cu un croşeu de dreapta ucigător.

Zâmbetul se transformă într-un rânjet, expresia scoţând în evidenţă nasul lui Temple, spart şi cicatrizat în trei locuri.

— Nu cred că te gândeşti serios că ai putea să mă învingi, nu?

Bourne îşi verifica starea lavalierei într-o oglindă din apropiere.

— Ba exact asta sugerez.

— Îmi dai voie să te invit în ring?

— Oricând.

— Nu intră nimeni în ring. Şi în mod sigur, nu cu Temple.

Bourne şi Temple se întoarseră spre locul de unde se auziseră cuvintele, în pragul unei uşi ascunse în capătul îndepărtat al camerei, de unde Chase, al treilea partener al Îngerului Căzut, îi urmărea.

Temple îşi manifestă amuzamentul la auzul cuvintelor şi se întoarse spre Bourne.

— Vezi? Chase ştie destul de multe pentru a recunoaşte că nu eşti un adversar pe măsura mea.

Chase îşi turnă un pahar de scotch dintr-o carafă aflată pe un bufet din apropiere.

— Nu are nimic de-a face cu Bourne, Temple. Ai constituţia unei cetăţi din piatră. Nimeni nu este un adversar potrivit pe măsura ta. Expresia lui deveni ironică. Adică, nimeni în afară de mine.

Temple se sprijini de spătarul scaunului.

— Ne întâlnim în ring când vrei, Chase, îmi voi face timp.

Chase se întoarse către Bourne.

— L-ai adus pe Croix la sapă de lemn. Se plimba apăsat prin jurul încăperii. Şi a fost floare la ureche.

— Sunt de cinci ani în afacere şi încă sunt surprins de oamenii ăştia şi de slăbiciunea lor.

— Nu slăbiciune. Boală. Dorinţa de a câştiga este un delir.

Sprâncenele lui Chase se arcuiră la auzul metaforei.

— Temple are dreptate, eşti ca o femeie.

Temple izbucni în râs şi se ridică în picioare, cu tot cu cei doi metri ai săi.

— Trebuie să mă întorc la parter.

Chase îl privi pe Temple traversând camera şi îndreptându-se spre uşă.

— Nu ţi-ai luat porţia de scandal în seara asta?

Clătină din cap.

— Bourne mi-a furat-o de sub nas.

— Mai e timp.

— Nu pot decât să sper.

Temple părăsi camera, uşa închizându-se cu putere în urma lui, iar Chase se duse să toarne un alt pahar de scotch, după care se îndreptă spre Bourne, care privea gânditor în şemineu. Acesta acceptă oferta, luând o înghiţitură mare din licoarea aurie şi savurând senzaţia de arsură pe care i-o lăsă pe gât.

— Am noutăţi pentru tine.

Bourne îşi întoarse capul, aşteptând.

— Veşti despre Langford.

Cuvintele îl inundară. Timp de nouă ani, aşteptase exact acest moment, indiferent de cuvintele ce urmau să iasă din gura lui Chase. Timp de nouă ani aşteptase veşti despre acest om care îl privase de trecutul lui, de dreptul său obţinut prin naştere. De istoria lui.

De tot.

Langford îi luase totul în seara *aceea,* toate terenurile, fondurile, totul, în afară de un conac gol şi de câţiva acri de teren aflaţi în mijlocul unei moşii mai mari – Falconwell. Văzând cum toate i se scurg printre degete, Bourne nu înţelesese motivele bătrânului – nu cunoscuse plăcerea transformării unui domeniu într-un lucru însufleţit, prosper. Nu înţelesese cât ar fi durut să îl lase pe mâinile unui băieţandru. Acum, aproape zece ani mai târziu, nu îi păsa. Voia răzbunare. Răzbunarea pe care o aşteptase.

Trecuseră nouă ani, dar Bourne îşi refăcuse averea, ba chiar şi-o dublase. Banii câştigaţi din parteneriatul la Îngerul Căzut, împreună cu câteva investiţii profitabile, îi oferiseră oportunitatea de a strânge o avere care rivaliza cu cele mai mari din Anglia.

Dar nu fusese niciodată în stare să recupereze ceea ce pierduse. Langford nu lăsase nimic din mână, refuzând să vândă, indiferent de cât de mult i se oferea, indiferent de cât de puternic era omul care îi făcea oferta. Şi îi făcuseră oferte oameni foarte puternici.

Până acum.

— Spune-mi.

— Este complicat.

Bourne se întoarse cu spatele la foc.

— Întotdeauna este.

Dar nu muncise zi de zi pentru a-şi construi averea ca să cumpere terenuri în Ţara Galilor şi Scoţia, şi Devonshire, şi Londra. O făcuse pentru Falconwell. O mie de acri de teren de un verde luxuriant, care fusese odată mândria marchizatului de Bourne. Terenul pe care tatăl, şi bunicul, şi străbunicul său îl acumulaseră în jurul conacului, fiind transmis de la un marchiz la altul.

— Ce? Văzu răspunsul în ochii lui Chase înainte de rostirea cuvintelor, şi înjură o dată, îndelung şi groaznic. Ce a făcut cu el?

Chase ezită.

— Dacă a făcut ceva inadmisibil, îl omor.

„Aşa cum ar fi trebuit să fac de mult.”

— Bourne…

— Nu. Făcu un gest decisiv, tăind aerul cu o mână. Am aşteptat asta timp de *nouă* ani. Mi-a luat totul. *Totul.* Habar nu ai.

Privirea lui Chase o întâlni pe a lui.

— Ba chiar ştiu totul.

Bourne se opri la această replică, înţelegând cuvintele. Adevărul din ele. Chase fusese cel care îl smulsese din depresia cea mai adâncă. Chase îl luase la el, îl curăţase, îi dăduse de lucru, îl salvase.

Sau, cel puţin, cel care încercase să-l salveze.

— Bourne, începu Chase, alegându-şi cuvintele cu precauţie, nu l-a păstrat.

O teamă *rece* îi străpunse adânc sufletul.

— Ce vrei să spui, cum adică nu l-a păstrat?

— Langford nu mai este proprietarul terenului din Surrey.

Bourne scutură din cap, ca şi cum s-ar fi forţat să înţeleagă.

— Al cui este?

— Al marchizului de Needham şi Dolby.

La auzul numelui, o amintire veche de zeci de ani îi apăru în minte – un om trupeş, cu puşca în mână,

străbătând cu pasul apăsat o câmpie noroioasă din Surrey, urmat de un cârd de fetişcane, mici şi foarte mici, al căror conducător avea cea mai serioasă privire albastră pe care Bourne o întâlnise vreodată. Vecinii săi din copilărie, a treia familie din Sfânta Treime a nobilimii din Surrey.

— Needham deţine pământul meu? Cum l-a obţinut?

— Într-un mod foarte ironic, la un joc de cărţi.

Bourne nu găsi nimic amuzant în asta. Într-adevăr, ideea că Falconwell fusese pariat întâmplător şi pierdut într-o partidă de cărţi – din nou – îl călca pe nervi.

— Adu-l aici. Jocul lui Needham este *ecarte.* Falconwell va fi al meu.

Chase se lăsă pe spate, surprins.

— Vrei să pariezi pentru el?

Răspunsul lui Bourne veni rapid.

— Voi face tot ce trebuie pentru el.

— *Orice* trebuie?

Bourne deveni suspicios instantaneu.

— Ce ştii tu şi eu nu ştiu?

Fruntea lui Chase se încreţi.

— De ce ai crede asta?

— Întotdeauna ştii mai multe decât mine. Şi îţi place asta.

— Pur şi simplu sunt mai atent.

Bourne strânse din dinţi.

— Oricum ar fi…

Fondatorul Îngerului Căzut manifestă un interes simulat pentru o scamă de pe mânecă.

— Terenul care a fost o dată o parte din Falconwell…

— Terenul *meu.*

Chase ignoră întreruperea.

— Nu poţi, pur şi simplu, să îl iei înapoi.

— De ce nu?

Chase ezită.

— A fost anexat la… altceva.

Bourne se simţi inundat de un val de ură rece. Aşteptase aproape un deceniu pentru asta, pentru momentul în care, în cele din urmă, avea să unească din

nou conacul Falconwell cu pământurile sale.

— Anexat la ce?

— *Cui,* mai degrabă.

— Nu am chef de ghicitorile tale.

— Needham a anunţat că pământurile ce au făcut parte din domeniul Falconwell vor fi incluse în zestrea fiicei sale celei mai mari.

Bourne se cutremură.

— Penelopa?

— O cunoşti pe domnişoară?

— Nu am mai văzut-o de ani buni, aproape douăzeci…

Şaisprezece. Fusese acolo în ziua în care el părăsise Surrey, după înmormântarea părinţilor săi, la cincisprezece ani, şi aruncat într-o nouă lume, orfan de familie. Îl privise urcându-se în şaretă, fără să-şi ia privirea albastră şi serioasă de la trăsură, cât timp străbătuse aleea cea lungă ce-l ducea departe de Falconwell. Ştia pentru că şi el o privise. Fusese prietena lui.

Pe când încă mai credea în prieteni.

Era şi fiica cea mai mare a unui marchiz cu două domenii, cu mai mulţi bani decât ar fi putut cheltui un om într-o viaţă. Nu exista niciun motiv pentru care să rămână nemăritată atât de mult timp. Ar fi trebuit să fie măritată cu una dintre progeniturile tinere aristocrate, de care să aibă grijă.

— De ce are Penelopa nevoie de Falconwell ca zestre? Făcu o pauză. De ce nu e încă măritată?

Chase oftă.

— Mi-ar părea bine dacă vreunul din voi ar manifesta un pic de interes şi pentru înalta societate, şi nu numai faţă de neînsemnata noastră comunitate.

— „Neînsemnata noastră comunitate” cuprinde mai mult de cinci sute de oameni. Fiecare dintre ei având câte un dosar gros cât degetul meu mare, plin cu informaţii, mulţumită partenerilor tăi.

— Cu toate astea, am lucruri mai bune de făcut cu serile mele decât să îţi ţin ţie teorie cu privire la lumea în care te-ai născut.

Bourne îşi miji ochii. Nu ştiuse niciodată că Chase şi-ar fi petrecut serile în alt mod decât complet singur.

— Ce teorie?

Chase ignoră întrebarea şi mai sorbi o dată din pahar.

— Lady Penelopa a fost cea mai bună partidă acum mai mulţi ani.

— Şi?

— Logodna a fost umbrită de căsătoria din dragoste a logodnicului ei.

Era o poveste veche, pe care o auzise de nenumărate ori, dar Bourne încă mai simţi o emoţie ciudată la ideea că fata pe care şi-o amintea fusese probabil rănită de ruperea logodnei.

— Căsătorie din dragoste, remarcă el în zeflemea, mai degrabă o alternativă mai drăguţă sau mai bogată. Şi atât?

— Mi s-a spus că a mai fost curtată de câţiva peţitori în anii ce au urmat. Dar, cu toate astea, a rămas nemăritată. Chase părea că îşi pierde interesul faţă de poveste, continuând cu un oftat de plictiseală: Totuşi, îmi imaginez că nu va mai rămâne aşa mult timp, cu Falconwell care ridică miza. Tentaţia domeniului îi va face pe peţitori să roiască în jurul ei.

— Îşi vor dori o şansă să-l stăpânească în dauna mea.

— Probabil. Nu prea eşti în fruntea listei cu favoriţi.

— Nu sunt deloc pe lista favoriţilor. Cu toate acestea, pământul va fi al meu.

— Eşti pregătit să faci ce este necesar pentru a-l obţine? *Orice* este necesar? îl privi Chase amuzat.

Bourne înţelese aluzia partenerului său.

Îi reveni în minte imaginea unei Penelopa tinere, drăguţe, opusul a tot ce era el. A ceea ce devenise. Îşi alungă închipuirea. Timp de mulţi ani, aşteptase acest moment. Aşteptase şansa de a recupera ceea ce fusese construit pentru el. Domeniul care îi fusese lăsat. Şi pe care el îl pierduse. Era foarte aproape de a-l recupera, mai aproape decât fusese vreodată. Şi nimic nu avea să-i stea în cale.

— Orice.

Bourne se ridică în picioare şi îşi aranjă cu atenţie haina.

— Dacă primesc şi o soţie la pachet, aşa să fie.

Uşa se trânti în urma lui, închizându-se. Chase închină paharul şi rosti spre camera goală:

— Felicitări.

Capitolul 2

Dragă M.,

Trebuie să vii neapărat acasă. Este îngrozitor de plictisitor fără tine; nici Victoria, nici Valerie nu sunt însoţitoare potrivite pentru petrecerea timpului pe malul lacului.

Chiar trebuie neapărat să mergi la şcoală? Guvernanta mea pare destul de inteligentă. Sunt sigură că te poate învăţa orice vrei să ştii.

A ta, P.

Conacul Needham, mai 1813

Dragă P.,

Îmi este teamă că te vei plictisi îngrozitor până la Crăciun. Dacă te consolează cu ceva, bobocii de aici nici măcar nu au acces la lac. Îţi pot sugera să le înveţi pe gemene să pescuiască?

Sunt sigur că trebuie să merg la şcoală... guvernanta ta nu mă are la inimă.

M.

Colegiul Eton, mai 1813

Sfârşitul lunii ianuarie,
1831 Surrey

Fiind de viţă nobilă şi bine-crescută, Lady Penelopa

Marbury ştia că ar fi trebuit să fie foarte recunoscătoare când, într-o după amiază rece de ianuarie, pe când avea douăzeci şi opt de ani, a primit a cincea (şi probabil ultima) cerere în căsătorie.

Ştia că, pentru jumătate din Londra, nu ar fi fost un lucru deplasat ca ea să întâmpine oferta onorabilului Thomas Alles stând alături de el într-un genunchi, mulţumindu-le acestuia şi creatorului ei pentru oferta extrem de binevoitoare şi de generoasă. Până la urmă, domnul în cauză era arătos, şi se bucura de o dantură completă şi o podoabă capilară bogată, o rară combinaţie de calităţi pentru o femeie care nu mai era atât de tânără şi care nu se putea lăuda decât cu ruperea unei logodne şi cu un număr nu foarte mare de peţitori.

Ştia, de asemenea, că tatăl ei – care fără îndoială şi-ar fi dat binecuvântarea chiar dinaintea acestui moment în care ea privea de sus capul cu păr bogat al lui Thomas – îl plăcea. Marchizul de Needham şi Dolby îl plăcuse pe „acel Tommy Alles” încă din urmă cu vreo douăzeci şi ceva de ani, din ziua în care băiatul îşi suflecase mânecile, se lăsase pe vine în grajdurile casei copilăriei sale şi ajutase să fete una dintre căţelele de vânătoare preferate ale marchizului. Din acea zi, Tommy fusese un flăcău bun. Genul de băiat despre care Penelopa crezuse dintotdeauna că tatăl ei şi l-ar fi dorit ca fiu. Dacă, bineînţeles, ar fi avut un fiu, în loc de cinci fiice. Pe deasupra, mai era şi faptul că Tommy avea să fie într-o zi viconte, şi-ncă unul bogat. După cum spunea – mai mult ca sigur – mama Penelopei, din spatele uşii salonului, de unde fără îndoială privea desfăşurarea scenei cu o disperare mută: „Cerşetorii nu au de ales, Penelopa”.

Tânăra era conştientă de toate astea. Tocmai de aceea, când întâlni privirea caldă din ochii căprui ai acestui băiat-devenit-bărbat pe care îl cunoştea de o viaţă, acest drag prieten, îşi dădu seama că era, în mod clar, cea mai generoasă cerere în căsătorie pe care avea s-o primească vreodată şi că ar fi trebuit să accepte. În mod clar şi răspicat. Doar că nu o făcu. În loc de asta, întrebă:

— De ce?

Liniştea ce urmă cuvintelor fu accentuată de un dramatic:

— Ce crede că *face?* care se auzi din spatele uşii salonului, şi asta umplu privirea lui Tommy de un amuzament lipsit de vreo notă de mirare, în timp ce tânărul se ridică în picioare.

— De ce nu? replică el binevoitor, adăugând, după un moment: Suntem prieteni de ani întregi, ne place să fim în compania celuilalt; eu am nevoie de o soţie, tu ai nevoie de un soţ.

Trecând în revistă motivele pentru acceptarea căsătoriei, niciunul dintre acestea nu era îngrozitor. Cu toate acestea…

— Sunt disponibilă de nouă ani, Tommy. Ai avut tot timpul din lume să mă ceri de soţie.

Tânărul avu politeţea să pară întristat înainte să zâmbească, şi asta fără să semene câtuşi de puţin cu un labrador.

— E adevărat. Şi nu am altă scuză decât că… ei bine, sunt fericit să-ţi spun că mi-am venit în fire, Pen.

Ea îi întoarse zâmbetul.

— Prostii. Nu ai să-ţi vii vreodată în fire. De ce eu, Tommy? Apoi accentua: De ce acum, Tommy?

Când el începu să râdă la auzul întrebării, îşi dădu seama că nu era deloc râsul său grozav, zgomotos, prietenos. Râdea nervos. Aşa cum făcea întotdeauna când nu dorea să răspundă la o întrebare.

— Este momentul să mă aşez la casa mea, spuse el, înclinându-şi capul într-o parte, zâmbind larg şi spunând: Haide, Pen. Hai să încercăm, vrei?

Penelopa primise în trecut patru cereri în căsătorie şi îşi imaginase nenumărate alte propuneri într-o mulţime de alte moduri: de la întreruperea dramatică a unui bal, la o propunere minunată, în particular, într-un foişor retras, în miezul unei veri în Surrey. Îşi imaginase jurăminte de dragoste şi pasiune nemuritoare, folosirea din abundenţă a florii ei preferate (bujorul), un bărbat îndrăgostit întinzând o pătură pe un câmp de margarete, gustul înţepător al vinului

spumos pe vârful limbii, în timp ce toată Londra închina paharele în numele fericirii ei. Senzaţia care-o inunda în timp ce se arunca în îmbrăţişarea logodnicului său, şoptind: „Da… Da!”

Toate erau închipuiri, una mai imposibilă decât cealaltă, ştia. Până la urmă, o fată nemăritată de douăzeci şi opt de ani nu era tocmai asaltată de peţitori. Dar în mod sigur nu era deplasată sperând la ceva mai mult decât: „Hai să încercăm, vrei?”

Lăsă să-i scape un mic oftat, nedorind să-l supere pe Tommy, care în mod evident încerca să facă tot ce putea. Dar erau prieteni de-o viaţă, şi Penelopa nu avea de gând să lase acum minciunile să intervină în prietenia lor.

— Îţi este milă de mine, nu?

El făcu ochii mari.

— Poftim? Nu! De ce spui asta?

Ea zâmbi.

— Pentru că este adevărat. Îţi este milă de biata ta prietenă, fată bătrână. Şi eşti gata să-ţi sacrifici propria fericire pentru a te asigura că mă mărit.

El îi aruncă o privire exasperată, genul de privire pe care numai prietenii foarte buni o pot avea, şi îi luă mâinile într-ale lui, sărutându-i mai întâi încheietura unei mâini, apoi pe cealaltă.

— Prostii. Este momentul să mă însor, Pen. Eşti o prietenă bună. Făcu o pauză, întristarea dându-i un aer atât de prietenos, încât îi fu imposibil să se supere pe el. Am făcut-o lată, nu?

Ea nu se putu abţine şi zâmbi.

— Un pic, da. Se presupunea că trebuie să îţi exprimi dragostea neţărmurită.

O privi cu scepticism.

— Cu mâna la frunte şi toate cele?

Zâmbetul deveni un rânjet.

— Exact. Şi poate să îmi fi scris un sonet.

— O’ bălaie Lady Penelop-e… Vrei, te rog, să te căsătoreşti cu mine?

Ea izbucni în râs. Tommy o făcea întotdeauna să râdă.

Aceasta era o calitate importantă.

— Slăbuţă încercare, milord.

El simula o grimasă.

— Bănuiesc că nu pot să-ţi creez o nouă rasă de câine, nu? Pe care să o numesc Lady P?

— Într-adevăr, foarte romantic, spuse ea, dar ar dura destul de mult, nu crezi?

Se făcu linişte, în timp ce se bucurau unul de compania celuilalt, înainte ca el să rostească dintr-odată, foarte serios:

— Te rog, Pen, lasă-mă să te protejez.

Era o afirmaţie ciudată, dar pe de altă parte eşuase în toate celelalte etape ale procesului de cerere în căsătorie, aşa că Penelopa nu zăbovi prea mult asupra cuvintelor. În loc de asta, luă în consideraţie oferta, în mod serios. Era cel mai vechi prieten al ei. Sau, cel puţin, unul dintre ei.

Cel care nu o părăsise.

El o făcea să râdă, iar ea era foarte, foarte ataşată de el. Era singurul bărbat care nu o părăsise complet după logodna ei dezastroasă. În mod sigur, numai pentru asta şi ar fi fost bun pentru ea.

Ar trebui să accepte.

„Spune-o, Penelopa.”

Ar trebui să devină Lady Thomas Alles, în vârstă de douăzeci şi opt de ani şi salvată, în ultima clipă, de la o viaţă eternă de celibatară.

„Spune-o: Da, Tommy. Mă voi mărita cu tine. Cât de frumos din partea ta că m-ai cerut.”

Ar trebui.

Dar n-o făcu.

*

Dragă M.,

Guvernanta mea nu prea are la inimă ţiparii. Bineînţeles, este destul de cultivată pentru a înţelege că, doar pentru că ai adus un ţipar, asta nu înseamnă că eşti un om rău. Urăşte păcatul, nu păcătosul.

A ta, P.

Post-scriptum: Tommy a fost acasă în vizită săptămâna trecută şi am fost împreună la pescuit. Oficial, este prietenul meu preferat.

Conacul Needham, mai 1813

*

Dragă P.,

Asta sună izbitor de tare cu o predică a vicarului Compton. Ai fost atentă în biserică. Sunt dezamăgit.

Post-scriptum: Nu este.

Colegiul Eton, mai 1813

*

Zgomotul enormei uşi din stejar închizându-se în urma lui Thomas încă răsuna în holul conacului Needham, când mama Penelopei apăru pe palierului de la etaj, cu un şir de trepte mai sus faţă de locul unde stătea Penelopa.

— Penelopa! Ce ai făcut?!

Lady Needham se năpusti în jos pe scara largă din centrul casei, urmată de surorile Penelopei, Olivia şi Philippa, şi de trei dintre câinii de vânătoare ai tatălui său. Penelopa respiră adânc şi se întoarse spre mama ei.

— Chiar a fost o zi liniştită, spuse ea indiferentă, îndreptându-se către sufragerie, ştiind că mama ei o va urma. I-am scris verişoarei Catherine, ştiai că încă suferă de acea răceală teribilă pe rare a contactat-o înainte de Crăciun?

Pippa chicoti, dar Lady Needham, nu.

— Nu îmi pasă absolut deloc de verişoara ta Catherine! spuse marchiza, ascuţimea vocii ei crescând în acelaşi timp cu îngrijorarea.

— E destul de nedrept, nimănui nu-i place să fie răcit.

Penelopa deschise uşa către sufragerie şi-l descoperi

pe tatăl ei aşezat la masă, purtând tot hainele de vânătoare, citind în linişte *The Post,* în timp ce aştepta efectivul de parte feminină al casei.

— Bună seara, tată. Ai avut o zi bună?

— E al naibii de frig afară, spuse marchizul de Needham şi Dolby, fără a ridica privirea din ziar. Cred că sunt gata pentru cină. Pentru ceva cald.

Penelopa se gândi că probabil tatăl ei nu era deloc pregătit pentru ce avea să se întâmple în timpul acestei anumite mese, însă împinse un copoi de pe scaunul ei şi îşi recuperă locul cuvenit, în stânga marchizului şi în faţa surorilor ei, ambele cu ochii larg deschişi şi curioase cu privire la ce urma să se întâmple. Ea îşi luă un aer nevinovat, desfăcându-şi şervetul.

— Penelopa! Lady Needham stătea chiar în pragul uşii sufrageriei, ţeapănă, cu mâinile strânse în nişte pumni mici, derutându-l pe lacheu, care se întreba dacă ar trebui sau nu să servească dna. Thomas *te-a cerut în căsătorie!*

— Da, am fost prezentă la partea asta, rosti Penelopa.

De data aceasta, Pippa îşi ridică paharul cu apă pentru a-şi ascunde zâmbetul.

— Needham! Lady Needham hotărâse că avea nevoie de sprijin suplimentar. Thomas a cerut-o de soţie pe Penelopa!

Lord Needham lăsă ziarul.

— Chiar aşa? Întotdeauna mi-a plăcut de acel Tommy Alles. Îndreptându-şi atenţia către fiica lui cea mare, adăugă: Este totul în regulă, Penelopa?

Penelopa trase adânc aer în piept.

— Nu chiar, tată.

— Nu a acceptat!

Tonul mamei sale ar fi fost foarte potrivit pentru cel mai înduioşător bocit sau pentru un cor grecesc. Deşi părea a avea calitatea suplimentară de a face câinii să latre. După ce ea şi câinii încetară cu jelitul, Lady Needham se apropie de masă, pielea ei fiind atât de îngrozitor de pătată, încât părea că trecuse printr-un tufiş de iederă otrăvitoare.

— Penelopa! Cererile în căsătorie făcute de tineri

bogaţi şi buni de însurătoare nu cresc în copaci!

„Cel puţin, nu în lima ianuarie.” Penelopa era conştientă că nu trebuia să spună ce gândeşte.

Când un lacheu veni să servească supa cu care avea să înceapă masa lor de seară, Lady Needham se prăbuşi în scaunul, zicând:

— Ia-o de-aici! Cine poate mânca într-un moment ca ăsta?

— De fapt, mie îmi este destul de foame, preciza Olivia, iar.

Penelopa îşi ascunse în zâmbet.

— Needham!!

Marchizul oftă şi se întoarse spre Penelopa.

— L-ai refuzat?

— Nu chiar, răspunse ambiguu Penelopa.

— Nu l-a *acceptat!* strigă Lady Needham.

— De ce nu?

Era o întrebare corectă. În mod sigur o întrebare la care toţi cei de la masă şi-ar fi dorit să ştie răspunsul. Chiar şi Penelopa. Doar că nu avea un răspuns. Cel puţin, nu unul bun.

— Am vrut să mai analizez oferta.

— Nu fi nechibzuită. Acceptă oferta, spuse Lord Needham, de parcă ar fi fost atât de simplu, şi îi făcu semn cu mâna lacheului pentru a aduce supa.

— Poate că Penny nu *doreşte* să accepte oferta lui Tommy, preciză Pippa, iar Penelopei îi veni s-o pupe.

— Nu este vorba de dorinţă sau de altceva aici, spuse Lady Needham, e vorba să vinzi atunci când poţi.

— Ce sentiment încântător! exclamă Penelopa, sec, stăpânindu-se din răsputeri să-şi menţină moralul ridicat.

— Dar e adevărat, Penelopa. Şi Thomas Alles este singurul bărbat din înalta societate care pare dornic să cumpere.

— Aş vrea să ne gândim la o metaforă mai bună decât cumpărare şi vânzare, spuse Penelopa, şi, sincer, nu cred că vrea să se căsătorească cu mine mai mult decât vreau eu să mă mărit cu el. Cred că doar a vrut să fie drăguţ.

— Nu este doar drăguţ, spuse Lord Needham, dar înainte ca Penelopa să poată analiza acea perspectivă particulară, Lady Needham începu din nou să vorbească.

— Nu se mai pune problema dacă *vrei* să te căsătoreşti, Penelopa. Ai trecut de mult de asta. Tu *trebuie* să te căsătoreşti! Şi Thomas era dispus să te ia de soţie! Nu ai mai fost cerută în căsătorie de *patru ani!* Sau ai uitat?

— Am uitat, mamă. Mulţumesc că mi-ai reamintit.

Lady Needham îşi ridică, mândră, bărbia.

— Să înţeleg că ai vrut să fii amuzantă?

Olivia ridică din sprâncene, ca şi cum ideea în sine că sora ei mai mare ar fi putut fi amuzantă ar fi fost incredibilă. Penelopa rezistă tentaţiei de a-şi apăra simţul umorului, despre care îi plăcea să creadă că era neştirbit. Bineînţeles că nu uitase. Într-adevăr, era un lucru dificil de uitat, ţinând cont că mama ei îi amintea asta destul de des. Era surprinsă că marchiza nu ştia şi numărul de zile şi de ore care trecuseră de atunci. Oftă.

— Nu încerc să fiu amuzantă, mamă. Pur şi simplu… nu sunt sigură că *vreau* să mă mărit cu Thomas. Sau cu oricine altcineva care nu e sigur că vrea să se căsătorească cu *mine,* sinceră să fiu.

— Penelopa! strigă mama ei. *Dorinţele* tale nu sunt esenţiale în această situaţie!

Bineînţeles că nu erau. Nu aşa funcţiona căsnicia.

— Chiar aşa. Cât de ridicol! Urmă o pauză, în timp ce marchiza încerca să se adune şi să-şi găsească vorbele. Penelopa… nu mai există *altcineva!* Am căutat! Ce se va alege de tine?! Se prăbuşi elegant înapoi în scaun, cu o mână la frunte, într-un gest dramatic, care ar fi făcut mândră orice actriţă de pe scena londoneză. Cine te va *lua?!*

Era o întrebare pertinentă, şi una la care Penelopa probabil că ar fi trebuit să se gândească mai atent înainte să-şi dezvăluie nesiguranţa cu privire la viitorul ei matrimonial. Dar nu putea spune că *hotărâse* să facă un astfel de anunţ, cel puţin nu până în momentul în care îl făcuse. Iar acum, părea cea mai bună decizie pe care o

luase de foarte mult timp. Adevărul era că Penelopa avusese destule ocazii să fie „luată” în ultimii nouă ani. Fusese o perioadă în care era subiectul de conversaţie al înaltei societăţi – destul de atrăgătoare, manierată, curtenitoare, cultivată, perfect de… perfectă. Ba chiar fusese şi logoditǎ. Cu un bărbat la fel de perfect. Da, fusese bărbatul perfect, cu excepţia faptului să el era perfect îndrăgostit de altcineva. Scandalul îi uşurase sarcina Penelopei de a pune capăt logodnei, fără a fi părăsită. De fapt, nu *tocmai.* Cel puţin, nu ar descrie asta ca pe o *părăsire.* Mai mult ca pe un *şoc,* de fapt. Şi nu unul neplăcut.

Nu că i-ar spune asta mamei ei.

— Penelopa! Marchiza se ridică din nou, privind-o îndurerată pe fiica ei cea mai mare. Răspunde-mi! Dacă nu e Thomas, atunci *cine?* Cine îţi închipui că te va *lua?*

— Se pare că rămân cu mine însămi.

Olivia icni. Pippa se opri, cu lingura de supă la jumătatea drumului dintre farfurie şi buze.

O! O! Marchiza se lăsă din nou pe scaun. Nu se poate *să vorbeşti serios!* Nu fi *ridicolă!* Panica şi iritarea răzbăteau din tonul lui Lady Needham. Eşti mai bună de-atât, nu eşti făcută să fii *fată bătrână! O!* Nici nu vreau să mă gândesc la asta! O *fată bătrână!*

Penelopa credea că, de fapt, fetele bătrâne erau mai bune decât ea, dar se abţinu să-i spună aşa ceva mamei ei, care arăta ca şi cum ar fi fost gata să se răstoarne de pe scaun, într-o stare de disperare cumplită.

— Şi cum rămâne cu mine? Nu m-am născut pentru a fi *mama unei fete bătrâne!* Ce vor *gândi?* Ce vor *spune?* continuă marchiza.

Penelopa ştia deja foarte bine ce gândiseră deja. Ce spuseseră deja.

— A existat un moment, Penelopa, în care ai fost foarte aproape de opusul a ceea ce ai devenit! Şi eu am fost cât pe ce să devin mama unei *ducese!*

Asta era. Spectrul care se profila între Lady Needham şi fiica ei cea mai mare.

Ducesă.

Penelopa se întreba dacă mama ei o va ierta vreodată pentru anularea logodnei… de parcă întru câtva ar fi fost vina Penelopei. Respiră adânc, încercând să găsească un ton rezonabil.

— Mamă, ducele de Leighton era îndrăgostit de altă femeie…

— Un scandal ambulant!

„Pe care el o iubeşte peste măsură.” Chiar şi acum, opt ani mai târziu, Penelopa simţea o uşoară invidie… nu din cauza ducelui, ci pentru emoţie. Îşi alungă din minte sentimentul.

— Scandal sau nu, *doamna se* întâmplă să fie ducesa de Leighton. Un titlu, aş putea adăuga, pe care îl deţine de opt ani, timp în care a dat naştere viitorului duce de Leighton şi altor trei copii ai soţului său.

— Care ar fi trebuit să fie soţul *tău!* Copiii *tăi!*

Penelopa suspină:

— Ce ai fi vrut să fac?

Marchiza se ridică din nou.

— Păi, puteai să *încerci* un pic mai mult! Puteai să accepţi oricare între cererile în căsătorie primite după cea a ducelui. Se aşează iar. Au fost *patru!* Doi conţi, numără ea, ca şi cum cererile în căsătorie i-ar fi ieşit din minte Penelopei, apoi George Hayes! Şi acum *Thomas!* Un viitor viconte! Aş putea *accepta* un viitor viconte!

— Cât de generos din partea ta, mamă.

Penelopa se aşează din nou pe scaun. Probabil că era adevărat. Numai Domnul ştia că încercase din răsputeri să îşi ia un soţ – bine, atât cât ar putea încerca cineva fără a părea că se chinuie prea tare. Dar în ultimii ani, inima ei nu fusese acolo. Nu chiar, în primul an după ruperea logodnei fusese uşor să îşi spună că nu o interesa să se mărite, din cauză că fusese implicată în acel scandal şi nimeni nu îşi manifesta interesul faţă de ea în calitate de posibilă mireasă.

După aceea, fuseseră câteva cereri, numai de la bărbaţi cu motive ascunse, toţi fiind dornici să o ia de soţie

pe fiica marchizului de Needham şi Dolby fie pentru cariera politică, fie pentru un viitor asigurat din punct de vedere financiar, şi marchizul nu se supărase deloc când Penelopa refuzase politicos aceste oferte. Nu contase pentru el de ce îi refuzase. Nu îi trecuse prin minte că ea îşi crease o idee cu privire la căsnicie văzând modul în care ducele de Leighton privea drăgăstos în ochii ducesei sale. Văzuse că avea mai multe de câştigat dintr-o căsătorie, dacă ar fi avut destul timp să găsească pe cine trebuia. Dar cumva, în acea perioadă în care îşi spunea că-şi doreşte mai mult, pierduse ocazia, îmbătrânise prea mult, devenise prea obişnuită, prea ternă.

Şi astăzi, când îl privise pe Tommy, un prieten drag, dar cam atât, oferindu-se să îşi petreacă restul vieţii cu ea, în ciuda dezinteresului complet pentru căsătoria lor… pur şi simplu nu putuse accepta. Nu fusese în stare să *îi* distrugă şansele la ceva mai mult. Indiferent cât de dezastruoase erau propriile ei şanse.

— O! începu încă o dată tânguiala. Gândeşte-te la *surorile* tale! Cum rămâne cu *ele?*

Penelopa îşi privi surorile, care urmăreau conversaţia de parcă ar fi fost la un meci de badminton. *Surorile ei vor fi bine.*

— Lumea va trebui să se mulţumească cu surorile Marbury mai tinere şi mai drăguţe. Luând în consideraţie faptul că cele două surori Marbury căsătorite sunt o contesă şi o baroneasă, bănuiesc că totul va fi bine.

— Şi slavă Domnului pentru perechile excelente ale gemenelor.

„Excelentă” nu era descrierea pe care Penelopa ar fi folosit-o pentru alegerea Victoriei sau a lui Valerie – fiecare dintre ele făcută pentru titluri şi zestre şi cam atât –, dar soţii lor erau relativ inofensivi şi cel puţin discreţi în privinţa activităţilor extraconjugale, aşa că Penelopa nu contrazise acest punct de vedere. Ceea ce nu contă. Mama ei îi dădea înainte.

— Şi cum rămâne cu *bietul tău tată?* Parcă ai uitat că a fost năpăstuit cu o casă plină de fete! Ar fi fost altceva

dacă erai băiat, Penelopa. Dar el este *înnebunit de grijă* din cauza ta!

Penelopa se întoarse pentru a-şi privi tatăl, care înmuia o bucată de pâine în supă şi i-o dădea marelui câine negru care stătea în stânga lui, uitându-se fix la el, cu limba lungă şi roz atârnându-i din colţul gurii. Nici omul, nici animalul nu păreau îngrijoraţi în mod special.

— Mamă, eu…

— Şi Philippa! Lord Castleton şi-a exprimat interesul în privinţa ei. *Ce* se va întâmpla cu Philippa?

Acum Penelopa era confuză.

— Ce se va întâmpla *cu* Philippa?

— Exact! Lady Needham flutură un mic şervet din pânză albă într-un mod dramatic. *Ce se va întâmpla cu Philippa?*

Penelopa oftă şi se întoarse spre sora ei.

— Pippa, crezi că trecutul meu va afecta cererea ta în căsătorie din partea lui Lord Castleton?

Pippa clătină din cap, făcând ochii mari.

— Nu cred că o va afecta. Umblă după mine de doi ani. Şi dacă ar fi afectat-o, sincer nu aş fi devastată. Castleton este un pic cam… hm… neinteresant.

Penelopa ar fi ales cuvântul „neinteligent”, dar îi permise Pippei să fie politicoasă.

— Nu fi absurdă, Philippa, replică marchiza, Lord Castleton este *conte.* Cerşetorii nu au de ales.

Penelopa scrâşni din dinţi la auzul proverbului, preferatul mamei sale atunci când discuta despre perspectivele fiicelor ei nemăritate. Pippa îşi întoarse ochii albaştri spre mama ei.

— Nu mi-am dat seama că *cerşesc.*

— Bineînţeles că o faci. Toţi o facem. Chiar şi Victoria, şi Valerie au fost nevoite să cerşească. Scandalul nu *dispare* de la sine.

Penelopa înţelese sensul cuvintelor, chiar dacă nu fuseseră rostite. „Penelopa a stricat totul pentru voi.” Avu un sentiment chinuitor de vină, ce-i străbătu tot corpul, dar ea încercă să îl ignore, ştiind că nu trebuia să se simtă

vinovată. Ştiind că nu era vina ei.

Doar că, poate că era.

Îşi alungă gândul din minte. Nu era. El o iubea pe alta.

Dar de ce nu o iubise pe ea?

Era o întrebare pe care şi-o pusese la nesfârşit în acea iarnă de demult, când se ascunsese aici, la ţară, citind fiţuicile de scandal şi ştiind că el alesese o femeie mai frumoasă, mai încântătoare, mai interesantă decât ea. Ştiind că el era fericit, iar ea era… nedorită. Nu îl iubise. Nu se gândise aproape deloc la el. Cu toate acestea, o duruse.

— Eu nu am de gând să cerşesc, interveni şi Olivia. Este al doilea sezon pentru mine. Sunt frumoasă şi încântătoare, şi am o zestre foarte mare. Mai mare decât poate trece cu vederea un bărbat.

— O, da, foarte încântătoare, replică Pippa, iar Penelopa îşi ascunse privirea în farfurie, pentru a-şi masca zâmbetul.

Olivia prinse sarcasmul.

— Râzi cât vrei, dar eu ştiu care e valoarea mea. Nu o să permit să mi se întâmple ceea ce i s-a întâmplat Penelopei. Am să-mi găsesc un aristocrat adevărat.

— Un plan foarte bun, dragă, zise Lady Needham strălucind de mândrie.

Olivia zâmbi.

— Slavă Domnului că am învăţat lecţia de la tine, Penny.

Penelopa nu se putu abţine să nu se apere.

— Nu e ca şi cum l-aş fi alungat, Olivia. Tata a pus capăt logodnei din cauza scandalului cu sora lui Leighton.

— Aiurea. Dacă Leighton te-ar fi dorit, ar fi luptat pentru tine, în ciuda afurisitului de scandal, dar nu a făcut-o, spuse sora ei cea mai mică, ţuguindu-şi buzele, cu ingenuitatea caracteristică. Adică nu te-a vrut. Deşi bănuiesc că nici nu a luptat pentru tine. Şi îmi imaginez că nu a făcut aceste lucruri pentru că nu ai încercat prea mult să-i atragi atenţia.

Fiind cea mai mică, Olivia nu fusese niciodată nevoită să se gândească prea mult la felul în care cuvintele ei,

întotdeauna puţin cam prea directe, puteau durea. Momentul de faţă nu făcea excepţie. Penelopa îşi muşcă interiorul obrazului, stăpânindu-şi impulsul de a ţipa: „O iubea pe alta!” Dar îşi dădea seama când un efort era zadarnic. Logodnele erau rupte din vina femeii, întotdeauna. Iar acest lucru era valabil şi atunci când femeia în cauză era chiar sora ta mai mare.

— Da! O, Olivia, ţi-ai făcut debutul doar cu un an în urmă şi deja eşti atât de şireată, dragă, ciripi Lady Needham. Înainte să se vaite: Şi nu uita de ceilalţi.

— Poate că Penelopa nu şi-a *dorit* să se mărite cu niciunul dintre ceilalţi, rosti Pippa, din spatele cărţii ei, şi Penelopa simţi nevoia să o sărute pe sora ei mai mică.

Într-adevăr, nu *dorise* să se mărite cu niciunul dintre acei bărbaţi. Dar tot simţea nevoia să se apere.

— Am fost cerută în căsătorie în această după-amiază, dacă vă amintiţi.

Olivia flutură o mână, nepăsătoare.

— O cerere din partea lui *Tommy.* Asta nu este o cerere *valabilă.* Numai un prost ar crede că te-a cerut pentru că *vrea* să se însoare cu tine.

Te puteai baza întotdeauna pe Olivia când era vorba de a spune adevărul.

— Chiar aşa, *de ce* te-a cerut? interveni Pippa, fără a da un sens răutăcios întrebării, Penelopa era sigură.

Până la urmă, se întrebase şi ea, şi pe Tommy acelaşi lucru, cu nu mai mult de o oră în urmă.

I-ar fi plăcut să spună: „Pentru că mă iubeşte”. Dar asta nu era tocmai adevărat. I-ar fi plăcut să rostească cuvintele, dar nu când era vorba de Tommy. Tocmai de aceea nu acceptase. În toată viaţa ei nu-şi imaginase nici măcar o dată să se mărite cu Tommy.

El nu fusese niciodată cel la care visase.

— Nu este important *de ce* a cerut-o, interveni Lady Needham. Ci că era dispus să o ia pe Penelopa! Că era dispus să-i ofere o casă şi un nume şi să aibă grijă de ea, exact aşa cum tatăl vostru a făcut-o în toţi aceşti ani! O fixă pe Penelopa cu privirea. Penelopa, trebuie să *gândeşti,*

draga mea! Când va muri tatăl tău, ce se va întâmpla?!

Lord Needham îşi ridică privirea de la fazanul său.

— Poftim?

Lady Needham flutură o mână prin aer, ca şi cum nu ar fi avut timp să se gândească la sentimentele soţului său, în schimb continuă:

— El nu va trăi veşnic, Penelopa! Şi *atunci?*

Penelopa nu reuşi să îşi dea seama de ce asta ar fi fost extrem de relevant.

— Păi, ar fi foarte trist, îmi imaginez.

Lady Needham clătină din cap, frustrată.

— Penelopa!

— Mamă, sincer, nu am nicio idee ce vrei să sugerezi.

— Cine va avea grijă de tine? Când va muri tatăl tău?

— Tata are de gând să moară curând?

— Nu, răspunse tatăl său.

— Nu se ştie niciodată!

Lacrimile izvorâră din ochii marchizei.

— O, pentru numele lui Dumnezeu! Lui Lord Needham îi ajunsese. Nu mor. Şi mi se pare foarte ofensator că gândul pur şi simplu ţi-a ieşit pe gură. Se întoarse spre Penelopa. Cât despre tine, te vei mărita.

Penelopa îşi îndreptă umerii.

— Nu mai suntem în Evul Mediu, tată. Nu mă poţi obliga să mă mărit cu cineva pe care nu doresc să-l iau de soţ.

Lui Lord Needham nu prea îi păsa de drepturile femeilor.

— Am cinci fiice şi niciun fiu, şi să n-apuc ziua de mâine dacă vă las pe vreuna dintre voi nemăritată ca să vă apăraţi singure, în vreme ce idiotul acela de nepot al meu îmi distruge averea. Clătină din cap. O să te văd măritată, Penelopa, şi măritată bine. Şi a venit vremea să nu te mai tocmeşti şi să accepţi o cerere în căsătorie.

Penelopa făcu ochii mari.

— Crezi că mă tocmesc?

— Penelopa, ai grijă la limbaj, te rog.

— Ca să fim cinstiţi, mamă, el a spus-o primul, explică

Pippa.

— Nu este relevant! Fetelor, nu v-am crescut ca să vorbiţi ca nişte… nişte… of, ştiţi voi.

— Bineînţeles că te tocmeşti. Sunt opt ani de la dezastrul cu Leighton. Eşti fiica unui marchiz cu două domenii, cu averea lui Midas.

— Needham! Ce vulgar!

Lord Needham privi spre tavan pentru a se calma.

— Nu ştiu ce aştepţi, dar ştiu că te-am răsfăţat prea mult, ignorând faptul că dezastrul Leighton a aruncat o umbră peste reputaţia ta.

Penelopa se uită spre surorile sale, care priveau amândouă în jos. Sentimentul de vină o cuprindea treptat, în timp ce tatăl ei continuă:

— Mi-a ajuns. Anul ăsta te vei mărita, Penny.

Penelopa se lupta din răsputeri să înghită nodul care i se pusese în gât.

— Dar… nimeni altcineva în afară de Tommy nu mi-a cerut mâna în ultimii patru ani.

— Tommy este doar începutul. De acum vor începe să te ceară.

Văzuse certitudinea din ochii tatălui său de suficiente ori în viaţa ei, pentru a şti că avea dreptate. Îl privi în ochi.

— De ce?

— Pentru că am adăugat Falconwell la zestrea ta.

O spusese de parcă ar fi remarcat: „Este un pic răcoare” sau „Peştele mai are nevoie de sare”. Ca şi cum toată lumea de la masă ar fi acceptat cuvintele ca pe un adevăr general valabil, pur şi simplu. De parcă nu s-ar fi întors spre el patru capete, cu ochii măriţi şi cu gura căscată.

— O, Needham! sări Lady Needham din nou.

Penelopa nu-şi luase privirea de la tatăl ei.

— Poftim?

O amintire îi apăru în minte. Un băiat surâzător, cu părul închis la culoare, agăţat de ramura de jos a unei sălcii stufoase, lăsându-se în jos şi îndemnând-o pe Penelopa să i se alăture în ascunzătoarea lui. Al treilea care întregea

grupul.

Falconwell era al lui Michael.

Chiar dacă nu îi mai aparţinea de un deceniu, ea întotdeauna gândise astfel. Nu i se părea corect că, într-un mod ciudat, acum devenise cumva al ei. Tot acel pământ minunat, luxuriant, tot în afară de casă şi de terenurile învecinate, moştenirea. Dreptul din naştere al lui Michael. Acum era al ei.

— Cum ai obţinut Falconwell?

— Nu este relevant cum, spuse marchizul, fără a-şi ridica privirea din farfurie. Nu mai pot să te las să rişti succesul surorilor tale pe piaţa căsătoriilor. Trebuie să te măriţi. Nu vei rămâne fată bătrână; Falconwell va avea grijă de asta. Se pare că deja are. Dacă nu îţi place Tommy, am deja o jumătate de duzină de scrisori de intenţie, primite de la bărbaţi din toată Anglia.

Bărbaţi care îşi doreau Falconwell.

„Lasă-mă să te protejez.” Cuvintele ciudate rostite mai devreme de Tommy aveau sens acum. O ceruse de soţie pentru a o feri de mulţimea de cereri ce aveau să vină datorită zestrei ei. O ceruse pentru că era prietenul ei.

Şi o ceruse pentru Falconwell. Erau câteva terenuri care îi aparţineau vicontelui Langford, la extremitatea domeniului Falconwell. Cândva, urmau să fie ale lui Tommy şi, dacă se mărita cu el, ar fi putut să adauge la acestea şi Falconwell.

— Bineînţeles, interveni Olivia. Aşa se explică!

El nu îi spusese.

Ştia deja că nu era interesat să se căsătorească cu ea, dar dovada acestui fapt nu era o descoperire tocmai plăcută. Penelopa rămase cu privirea concentrată asupra tatălui ei.

— Zestrea… este un fapt cunoscut de toată lumea?

— Normal că am dat sfoară-n ţară. La ce bun să triplezi valoarea zestrei fiicei tale, dacă nu faci acest lucru public?

Penelopa îşi trecea furculiţa prin piureul de napi, dorindu-şi să fie oriunde în acel moment, dar nu la acea

masă, când tatăl ei rosti:

— Nu mai fi aşa nefericită. Mulţumeşte-i Cerului că în sfârşit vei avea un soţ. Cu Falconwell ca zestre, vei putea câştiga un prinţ.

— M-am săturat de prinţi, tată.

— *Penelopa!* Nimeni nu *se plictiseşte* de *prinţi!* interveni mama ei.

Mi-ar plăcea să întâlnesc un prinţ, spuse şi Olivia, mestecând cu un aer gânditor. Dacă Penelopa nu îşi doreşte Falconwell, eu îl voi accepta fericită ca parte din zestrea mea.

Penelopa şi întoarse privirea spre sora ei mai mică.

— Da, bănuiesc că ţi-ar plăcea, Olivia. Dar mă îndoiesc că vei avea nevoie de el.

Olivia avea acelaşi păr blond, ten alb şi ochi albastru-deschis ca Penelopa, dar, spre deosebire de Pen, care avea un aspect tern, Olivia era de o frumuseţe care îţi tăia respiraţia, tipul de femeie care nu trebuia decât să pocnească din degete, iar bărbaţii se adunau în jurul ei. Şi, ceea ce era mai rău, era conştientă de acest lucru.

— Tocmai de aceea constituie zestrea ta, Penelopa. Ea are nevoie de el. În special acum, spuse Lord Needham pragmatic, înainte să se întoarcă din nou spre Penny. A fost un moment în care erai destul de tânără pentru a atrage singură atenţia unui bărbat acceptabil, dar a trecut de mult.

Penelopa şi-ar fi dorit ca una din surorile ei să intervină în dispută, pentru a-i lua apărarea. Pentru a protesta în faţa cuvintelor tatălui ei. Poate, pentru a spune: „Penelopa nu are nevoie de el. Cineva minunat va apărea şi se va îndrăgosti de ea. La prima vedere. În mod evident”.

Ignoră durerea provocată de tristeţe, care apăru la acceptarea tacită a cuvintelor. Penelopa văzu adevărul în privirea tatălui ei. Certitudinea. Şi ştiu, fără niciun dubiu, că se va mărita după dorinţa tatălui ei, ca şi cum *ar fi trăit* în Evul Mediu, iar el şi-ar fi rupt o bucăţică din feuda lui. Doar că nu rupea nimic.

— Cum este posibil ca Falconwell să îi aparţină acum marchizului de Needham şi Dolby?

— Asta nu ar trebui să fie problema ta.

— Dar este, sublinie Penelopa. De unde îl ai? Michael ştie?

— Nu ştiu, rosti marchizul, ridicându-şi paharul cu vin. Bănuiesc că este numai o problemă de timp până află.

— Cine ştie ce ştie *Michael,* remarcă în zeflemea mama ei. Nimeni din societatea *aleasă* nu l-a mai văzut pe marchizul de Bourne de ani întregi.

Nu de când dispăruse, după scandal. De când pierduse totul în favoarea tatălui lui Tommy.

Penelopa clătină din cap.

— Ai încercat să i-l înapoiezi?

— Penelopa! Nu fi ingrată! strigă marchiza. Faptul ca Falconwell a fost adăugat la zestrea ta este o dovadă extraordinară a generozităţii tatălui tău!

O dovadă că tatăl ei îşi dorea să scape de fiica lui dificilă.

— Nu îl vreau.

Nici nu terminase de vorbit şi ştia deja că minţea. Bineînţeles că şi-l dorea. Pământurile de pe domeniul Falconwell erau luxuriante şi pline de culoare şi de amintiri din copilăria sa.

De amintiri cu Michael.

Erau ani întregi de când nu îl mai văzuse; era copil când el părăsise Falconwell, şi nici nu-şi făcuse debutul în înalta societate atunci când scandalul în care el fusese implicat devenise discuţia preferată a aristocraţilor londonezi şi a servitorilor din Surrey. Acum, dacă mai auzea ceva despre el, erau numai frânturi de bârfe din discuţiile femeilor cu experienţă din înalta societate. Era pe undeva prin Londra, conducând o sală de jocuri, după cum auzise odată de la un grup extrem de vorbăreţ de femei, într-un salon pentru doamne, dar nu întrebase niciodată unde, părând a şti instinctiv că doamnele ca ea nu frecventau locul în care aterizase Michael după ce căzuse în dizgraţie.

— Nu ai de ales, Penelopa. Este al meu. Şi în curând va fi al soţului tău. Vor veni bărbaţi din toată Anglia pentru a profita de şansa de a-l câştiga. Mărită-te acum cu Tommy

sau cu altul mai târziu, dacă vrei. Dar anul acesta te vei mărita. Se lăsă în scaun, cuprinzându-şi burta cu mâinile. Într-o zi, îmi vei mulţumi.

„Anul acesta te vei mărita."

— De ce nu i l-ai înapoiat lui Michael?

Needham oftă, aruncând şervetul şi ridicându-se de la masă.

— Marchiz sau nu, Michael nu se pricepe la administrarea unui domeniu. A fost neglijent încă de la început.

Poate că trecuseră optsprezece ani de când îl văzuse ultima dată, dar o parte din ea încă îl considera pe Michael Lawler, marchiz de Bourne, un prieten drag, şi nu îi plăcea modul în care tatăl ei vorbea despre el, ca şi cum ar fi avut o valoare infimă şi o însemnătate şi mai mică.

Dar ea nu îl cunoştea cu adevărat pe Michael, cel puţin nu pe bărbatul Michael. Nici nu se mai gândise la el de mult timp.

ir când o făcuse, nu îl văzuse ca pe un bărbat de douăzeci şi cinci de ani care pierduse totul într-un joc de noroc prostesc. Nu, în gândurile ei, Michael rămăsese prietenul din copilărie – primul ei prieten – de doisprezece ani, alături de care traversa peisajul noroios în căutare de aventuri, râzând în momentele neplăcute, când ea nu se putea abţine să nu se amuze împreună cu el, murdărindu-se în genunchi în câmpiile mlăştinoase care se întindeau între casele lor şi aruncând cu pietricele în fereastra ei, în dimineţile de vară, înainte să plece la pescuit pe lacul care se afla la hotarul dintre domeniile Needham şi Bourne. Probabil e a acum lacul era o parte din zestrea ei. Michael va trebui să ceară permisiunea pentru a pescui acolo.

Va trebui să ceară permisiunea soţului ei pentru a pescui acolo.

Ideea ar fi fost amuzantă dacă nu era atât de… greşită. Şi se părea că nimeni nu observa, Penelopa se uită în sus, întâlnind mai întâi privirea Pippei de partea cealaltă a mesei, cu ochii albastru-deschis clipind în spatele ochelarilor săi, iar apoi privirea Oliviei, care părea plină

de… uşurare? Văzând expresia întrebătoare a Penelopei, Olivia spuse:

— Mărturisesc că nu-mi plăcea ideea unei surori care a eşuat pe piaţa căsătoriilor. Aşa este mult mai bine pentru mine.

— Mă bucur că cineva este mulţumit de evenimentele de astăzi, spuse Penelopa.

— Serios, Penny, se grăbi Olivia, trebuie să recunoşti că dacă te măriţi ne ajuţi pe toţi. Tu ai fost unul dintre motivele principale pentru care Victoria şi Valerie şi-au ales soţi plictisitori şi bătrâni.

Doar nu planificase ea aşa.

— Olivia! spuse Pippa calmă. Nu este frumos ce spui.

— Ei, da. Penny ştie că este adevărat.

Oare ştia?

O privi pe Pippa.

— Ţie ţi-am îngreunat situaţia?

Pippa răspunse ambiguu:

— Deloc. Castleton i-a dat de ştire lui tata chiar săptămâna trecută că are de gând să mă curteze cu toată seriozitatea, şi nu e ca şi cum aş fi cea mai anostă dintre debutante.

Era un adevăr spus numai pe jumătate. Pippa era un fel de savantă, foarte concentrată pe ştiinţe şi fascinată de secretele fiinţelor vii, de la plante la oameni. Odată furase o gâscă din bucătărie şi o disecase în dormitorul ei. Totul fusese bine, până când o cameristă intrase, o descoperise pe Pippa vârâtă până la coate în intestinele păsării şi ţipase de parcă descoperise scena unei crime. Pippa fusese certată până la exagerare, iar camerista fusese mutată la etajele inferioare ale conacului.

— Ar trebui să-l cheme Lord Nătâng, spuse Olivia sincer.

Pippa chicoti.

— Opreşte-te. Este destui de drăguţ. Îi plac câinii. Se uită la Penelopa. Ca şi lui Tommy.

— La asta am ajuns? Să ne-alegem potenţialii soţi pentru că le plac câinii? întrebă Olivia.

Pippa ridică dintr-un umăr.

— Aşa se procedează. Majoritatea soţilor şi soţiilor din înalta societate nu au în comun nici măcar faptul că le plac câinii.

Avea dreptate.

Dar nu aşa trebuia să fie. Tinerele cu aspectul şi educaţia surorilor ei ar fi trebuit să îşi aleagă soţii după criterii mai importante decât compania canină. Ar fi trebuit să fie preferatele lumii bune, cu toată societatea la picioare, aşteptând să impună un anumit stil.

Dar nu erau, din cauza Penelopei care, în mod ironic, fusese considerată cea mai încântătoare dintre toate favoritele înaltei societăţi la debut, mireasa aleasă a ducelui de Leighton, un tânăr de viţă nobilă, cu un comportament impecabil. După ce logodna lor se risipise într-un vârtej perfect de tinere distruse, copii din flori şi o căsătorie din dragoste pe viaţă, Penelopa, în mod tragic pentru surorile ei, îşi pierduse statutul de preferată. În schimb, fusese declasată la poziţia de bună prietenă a înaltei societăţi, apoi cunoştinţă bine-venită şi, de curând, oaspete care abuza de ospitalitate.

Nu era frumoasă. Nu era inteligentă. Nu era nimic mai mult decât cea mai mare fiică a unui aristocrat foarte bogat şi cu multe titluri. Născută şi crescută pentru a fi soţia unui nobil la fel de bogat şi de titrat. Şi aproape că fusese asta. Până când totul se schimbase. Inclusiv aşteptările ei.

Din nefericire, aşteptările nu compensau pentru mariaje nepotrivite. Nu pentru ea, şi nici pentru surorile ei. Şi, aşa cum nu era corect ca ea să sufere din cauza unei logodne rupte cu aproape un deceniu în urmă, nu era corect nici pentru surorile ei să aibă neplăceri din cauza asta.

— Nu am vrut niciodată să vă îngreunez eforturile de a vă căsători, spuse ea, calmă.

— Atunci, ai noroc că poţi îndrepta situaţia, încercă Olivia, în mod evident dezinteresată de sentimentele surorii ei mai mari. Până la urmă, şansele *tale* de a-ţi găsi un soţ de calitate pot fi mici, dar ale mele sunt chiar foarte bune.

Şi ele ar creşte dacă ai fi măritată cu un viitor viconte.

Sentimentul de vină o străbătu ca un fior, iar Penelopa se întoarse către Pippa, care îşi închisese cartea şi o privea cu atenţie.

— Eşti de acord, Pippa?

Pippa îşi înclină capul, cântărind opţiunile pe care le avea şi hotărând în final să spună:

— Nu poate să strice, Penny.

„Cel puţin, nu pentru tine" Penelopa simţi o undă de melancolie atunci când îşi dădu seama că urma să accepte propunerea lui Tommy, Pentru binele surorilor ei. Ar fi putut ajunge mult mai rău, până la urmă. Poate, în timp, îl va iubi.

În acea noapte, după ce toţi cei din casă adormiseră, Penelopa îşi puse cea mai călduroasă pelerină, îşi luă manşonul şi un felinar de pe birou şi plecă la plimbare pe domeniul ei. Bine, nu chiar domeniul *ei.* Domeniul care fusese adăugat la zestrea ei în vederea căsătoriei. Domeniul pe care Tommy şi câţiva alţi peţitori tineri şi arătoşi l-ar fi acceptat cu bucurie în schimbul smulgerii Penelopei din sânul familiei şi luării ei de soţie.

„Cât de extraordinar de romantic." Prea mulţi ani sperase la mai mult. Crezând, chiar dacă îşi spusese să nu o facă, că ar fi putut fi atât de norocoasă. Că ar putea găsi ceva mai mult, pe *cineva* mai bun.

Nu. Nu voia să se gândească. În special nu acum, că se îndrepta exact spre tipul de căsătorie pe care sperase întotdeauna să o evite. Acum nu mai avea niciun dubiu că tatăl ei era hotărât să îşi mărite cea mai mare dintre fiice anul acesta, cu Tommy sau cu altcineva. O lungă perioadă de timp, îi trecu în revistă pe burlacii înaltei societăţi, îndeajuns de disperaţi încât să se căsătorească cu o femeie de douăzeci şi opt de ani, care purta stigmatul unei logodne rupte. Nici măcar unul nu părea a fi un soţ la care ar fi putut ţine.

Un soţ pe care îl putea iubi.

Aşadar, rămânea Tommy. Avea să fie Tommy.

Se strânse de frig, înfundându-şi faţa în pelerină şi

trăgându-şi gluga în jos pe frunte. Doamnelor bine-crescute nu le plăceau plimbările în toiul nopţii, ştia, dar întreaga regiune dormea, iar cel mai apropiat vecin se afla la kilometri depărtare, frigul pătrunzător potrivindu-se cu iritarea ei amară pricinuită de evenimentele din acea zi.

Nu era corect ca o logodnă ruptă, în trecutul îndepărtat, să îi facă prezentul atât de dificil. Ai fi crezut că, după opt ani, Londra uitase deja toamna legendară a lui 1823, dar Penelopa era pedepsită în continuare pentru povestea ei. În sălile de bal, şoaptele continuau; în saloanele pentru doamne, evantaiele încă băteau ca aripile de colibri, ascunzând conversaţiile în surdină, din care prindea fragmente, când şi când, speculaţii secrete despre ce făcuse ca să piardă interesul ducelui sau de ce se credea atât de bună, încât refuzase toate celelalte cereri.

Bineînţeles, nu era vorba că se credea superioară. Era doar faptul că se gândea intens la promisiunea de a avea mai mult. De a avea parte de dragoste. De aventură. O viaţă plină, cu mai mult decât un soţ despre care fusese învăţată să se aştepte să ţină la ea, dar să nu o iubească, şi copii – unul sau doi – despre care presupusese întotdeauna că o vor iubi, dar nu o vor cunoaşte aşa cum era ea. Cerea prea mult? Aşa se părea.

Grăbi pasul pe o pantă înzăpezită, oprindu-se puţin pe creasta dealului, privind în jos spre întunericul lacului, lacul care marcase graniţa dintre domeniile Needham şi Bourne… sau *fostul* domeniu Bourne. Şi, cum stătea acolo, privind fix în întuneric, gândindu-se la viitorul ei, realiză cât de puţin îşi dorea o viaţă liniştită în culori pastelate, şi cadriluri, şi limonadă călduţă. Îşi dorea mai mult. Cuvintele răsunară în gândurile ei, însoţite de un val de tristeţe.

Mai mult.

Se dovedea că mai mult decât va avea. Mai mult decât ar fi trebuit să-şi închipuie vreodată. Nu era vorba că ar fi fost nemulţumită de viaţa ei, care era chiar una extrem de confortabilă. Era bine îngrijită şi hrănită, şi în schimb i se cerea foarte puţin. Avea o familie care era, în mare măsură, tolerabilă, şi prieteni cu care îşi putea petrece după-

amiezile din când în când. Şi, când se gândi mai bine, zilele ei nu erau cu mult diferite acum faţă de cum aveau să fie dacă se mărita cu Tommy.

Atunci, de ce era atât de tristă la gândul de a se mărita cu el? Până la urmă, era drăguţ, generos, avea un pic de simţ al umorului şi un zâmbet cald. Nu era arătos, încât să atragă atenţia. Şi nu atât de inteligent încât să te intimideze. Toate acestea păreau a fi calităţi potrivite. Îşi imagină cum îl lua de braţ şi îi permitea să o escorteze la bal, la teatru, la cină. Îşi imagină că dansa cu el. Că îi zâmbea. Îşi imagină senzaţia mâinii lui în ale sale.

Era…

Era rece şi umedă.

Nu avea niciun motiv pentru care să creadă că Tommy ar fi avut mâinile lipicioase, ba chiar era foarte posibil să aibă mâini calde, perfect uscate. Cu toate acestea, Penelopa îşi şterse palmele pe fustă. Nu trebuia ca soţii să aibă palme puternice, tari? În special în imaginaţie? De ce nu şi Tommy? El era un prieten bun. Nu era foarte frumos din partea ei să şi-l imagineze cu mâinile reci şi lipicioase. Merita mai mult de-atât.

Trase adânc aer în piept, bucurându-se de înţepătura aerului extrem de rece, îşi închise ochii şi încercă din nou… încercă din răsputeri să îşi imagineze că era Lady Thomas Alles. Îi zâmbi soţului ei. Drăgăstos. El îi întoarse zâmbetul. „Hai să încercăm, vrei?” Deschise ochii. „La naiba!”

Coborî dealul, târşâindu-şi picioarele, spre lacul îngheţat. Se va mărita cu Tommy.

Pentru binele ei. Pentru binele surorilor ei.

Doar că nu părea deloc bine. Chiar deloc. Chiar şi aşa. Asta trebuia să facă fiicele mari de viţă nobilă.

Făceau ce li se spunea.

Chiar dacă nu voiau nici în ruptul capului. Chiar dacă îşi doreau mai mult. Şi atunci văzu lumina de la distanţă, în crângul aflat pe marginea îndepărtată a lacului. Se opri, scrutând întunericul, ignorând vântul aspru care îi şfichiuia obrajii. Poate că era doar imaginaţia ei. Poate că era luna care se reflecta în zăpadă. O posibilitate rezonabilă, dacă

zăpada care cădea în continuare nu ar fi acoperit luna. Lumina licări din nou, iar Penelopei i se tăie respiraţia. Se dădu un pas în spate, făcând ochii mari în timp ce lumina se mişca rapid printre copaci, îşi miji ochii în întuneric, aplecându-se în faţă fără a-şi mişca picioarele, cu privirea fixată pe locul în care scânteia galbenă licărea în pădure, ca şi cum un centimetru sau doi ar fi ajutat-o să ghicească sursa.

— Este cineva… şopti ea, cuvintele pierind în liniştea rece.

Cineva era acolo.

Poate că era un servitor, dar părea puţin probabil. Servitorii de la Needham nu aveau ce căuta în zona lacului la miezul nopţii, şi trecuseră ani întregi de când ultimii servitori părăsiseră Falconwell. După ce plecaseră, lucrurile de pe moşie fuseseră strânse şi structura enormă de piatră fusese abandonată, goală şi neiubită. Nu mai intrase nimeni în casă de multă vreme.

Trebuia să facă ceva.

Ar fi putut fi orice. Un incendiu. O persoană care încălcase proprietatea. O *fantomă.* Bine, puţin probabil să fie ultima variantă. Dar era destul de posibil să fie o persoană care încălcase proprietatea – viitor intrus – gata să asedieze Falconwell. Dacă era adevărat, atunci cineva trebuia să facă ceva. Până la urmă, intruşilor nu li se poate permite, pur şi simplu, să se stabilească pe moşia marchizului de Bourne.

Dacă omul nu avea grijă de moştenirea sa, se părea că sarcina îi revenea Penelopei. În acest moment avea şi ea un interes similar în Falconwell, nu? În cazul în care conacul era preluat de piraţi sau de tâlhari, asta ar fi afectat, în mod sigur, valoarea zestrei ei, nu?

Nu că ar fi fost încântată de perspectiva utilizării acestei părţi din zestre.

Totuşi, era o chestiune de principiu. Lumina licări din nou. Nu păreau să fie foarte mulţi tâlhari pe acolo, doar dacă nu veniseră slab echipaţi cu surse de lumină. Dacă se gândea mai bine, era foarte puţin probabil ca piraţii sau

tâlharii să planifice să îşi stabilească fieful în Falconwell, oceanul fiind destul de departe.

Chiar şi aşa.

Era cineva acolo. Iar întrebarea rămânea cine este. Şi de ce. Deşi Penelopa era sigură de un lucru. Fiicele mari cu creştere aleasă nu cercetau proveniența unor lumini ciudate în toiul nopţii. Asta ar fi fost, în mod sigur, prea îndrăzneţ. Ar fi fost *mai mult.* Şi chiar asta o făcu să se hotărască. Spusese că voia mai mult şi mai mult primise. Universul lucrase într-un mod fantastic, nu-i aşa?

Trase adânc aer în piept, îşi îndreptă umerii şi înaintă, exaltarea împingând-o într-un tufiş mare de ilice de la marginea lacului, înainte să conştientizeze nerozia acţiunilor sale. Era afară, la miezul nopţii. În frigul pătrunzător. Se îndrepta spre un grup de creaturi infame, dubioase. Şi nu ştia unde se afla. Brusc, căsătoria cu Tommy nu mai părea o idee atât de rea. Nu atunci când era foarte posibil să fie pe punctul de a fi ucisă de piraţi de uscat.

Auzi scârţâitul zăpezii în apropiere şi se opri brusc, ridicând felinarul şi cercetând întunericul din spatele tufişului, spre pădurea în care văzuse lumina, mai devreme. Acum nu mai vedea nimic. Nimic în afară de zăpada care cădea şi o umbră ce putea fi luată cu uşurinţă drept un urs turbat.

— Ce prostie, şopti pentru ea, vocea sunându-i în întuneric ca o consolare. În Surrey nu sunt urşi.

Nu era convinsă, aşa că nu mai zăbovi să descopere dacă acea umbră întunecată era, de fapt, un urs. Avea lucruri de făcut acasă.

Printre primele pe listă aflându-se acceptarea propunerii lui Tommy. Şi să îşi petreacă puţin timp cu goblenurile ei. Doar că, exact în momentul în care se hotărâse să se întoarcă cu spatele pentru a face cale-ntoarsă, un bărbat ieşi dintre pomi, cu un felinar în mână.

Capitolul 3

Dragă M.,

Un cadou! Ce extravaganţă! în mod cert, şcoala te transformă într-un bărbat rafinat; anul trecut, mi-ai dat o bucată de turtă dulce pe jumătate mâncată. Abia aştept să văd ce ai plănuit.

Presupun că asta înseamnă că şi eu trebuie să găsesc un cadou pentru tine.

Pe curând, P.

Conacul Needham, noiembrie 1813

*

Dragă P,

A fost o turtă dulce delicioasă. Ar fi trebuit să ştiu că nu-mi vei aprecia aşa cum trebuie generozitatea. Nu se zicea că gestul contează?

Abia aştept să mă întorc acasă. Mi-a fost dor de Surrey. Şi de tine, Şasepenny (deşi mă doare să recunosc asta).

M.

Colegiul Eton, noiembrie 1813

*

Fugi!

Cuvântul rezonă în interiorul ei, ca şi cum fusese strigat prin noapte, dar membrele Penelopei păreau incapabile să asculte comanda. În schimb, se ghemui, ascunzându-se în spatele tufişurilor şi sperând din toată inima că bărbatul nu o va vedea. Auzindu-i paşii în zăpada din apropiere, se furişă de-a lungul gardului viu spre lac, pregătindu-se să o şteargă disperată de lângă el, când calcă pe marginea pelerinei, se dezechilibră şi căzu fix în tufişul de ilice. Care era plini de ghimpi.

— Off! Întinse o mână pentru a nu se încurca în planta buclucaşă, dar fu întârziată de o creangă năzdrăvană.

Îşi muşcă limba şi încremeni când paşii se opriră. Îşi ţinu respiraţia. Poate că nu o văzuse. Până la urmă, era foarte întuneric.

Dacă nu ar fi avut şi ea un felinar.

Ascunse lumina în tufiş. Lucru care nu o ajută, pentru că fu aproape instantaneu inundată de o sursă diferită de lumină. Lumina *lui.* Făcu un pas spre ea, iar ea se împinse cu spatele în tufiş, frunzele cu ţepi fiind preferabile în locul corpului din penumbră.

— Bună.

El se opri, dar nu răspunse, rămânând amândoi într-o tăcere lungă, insuportabilă. Inima Penelopei bătea puternic, singura parte din ea care părea să-şi amintească să se mişte. Când nu mai putu suporta liniştea nicio secundă în plus, vorbi din poziţia în care se afla, dezechilibrată, în tufişul de ilice, încercând să adopte unul dintre cele mai ferme tonuri ale vocii sale.

— Încalci o proprietate.

— Da?

Pentru un pirat, avea o voce foarte plăcută. Ieşea de adâncurile pieptului său, făcând-o să se gândească la gâlgâitul coniacului călduţ. Îşi scutură capul la acest gând, în mod evident consecinţă a frigului care îi juca feste minţii ei.

— Da, o încalci. Casa din depărtare este conacul Falconwell. Proprietatea marchizului de Bourne.

— Impresionant, spuse piratul, şi ea avu sentimentul clar că nu era impresionat absolut deloc.

Încercă să se ridice cu semeţie. Eşuă. De două ori. La a treia încercare, îşi dădu fusta la o parte şi spuse:

— Este *foarte* impresionant. Şi te asigur, marchizul nu va fi fericit să afle că vrei să… îşi flutură mâna cu tot cu manşon prin aer… ce faci tu… pe terenul lui.

— Aşa?

Piratul nu părea îngrijorat, lăsând felinarul jos, lăsându-şi jumătatea superioară în întuneric şi continuând să se apropie.

— Exact. Penelopa îşi îndreptă umerii. Şi îţi voi da un

sfat: nu e bine să te încurci cu el.

— Se pare că tu şi marchizul sunteţi foarte apropiaţi.

Îşi ridică felinarul şi începu să se îndepărteze pe furiş.

— O, da. Suntem. Destul de apropiaţi. Chiar foarte apropiaţi.

Nu era tocmai o minciună. Fuseseră foarte apropiaţi când purta pantaloni scurţi.

— Nu prea cred, spuse el, cu o voce gravă şi ameninţătoare. De fapt, nu cred că marchizul se află în apropierea acestui loc. Cred că nimeni nu se află în apropierea acestui loc.

Ea se opri la ameninţarea cuvintelor lui, ca o căprioară ezitând în faţa focului puştii, şi îşi analiză opţiunile.

— În locul tău, nu aş fugi, continuă el, citindu-i gândurile. Este întuneric şi zăpada este groasă. Nu vei ajunge foarte departe fără…

Vocea i se stinse treptat, dar ea ştia ce urma: „Fără ca el să o prindă şi să o omoare”. Îşi închise ochii. Când spusese că îşi dorea mai mult, în mod dar nu asta ceruse. Avea să moară acolo, în zăpadă. Şi nu o vor găsi până la primăvară. Adică, în cazul în care cadavrul ei nu era luat de lupii înfometaţi. Trebuia să facă ceva. Deschise ochii, descoperind că el se apropiase şi mai mult.

— Băiete! Nu veni mai aproape! Am… nu reuşi să găsească o ameninţare serioasă. Sunt înarmată!

Răspunsul lui veni impasibil.

— Ai de gând să mă sufoci cu manşonul?

— Dumneata, domnule, nu eşti un gentleman.

— Ah. În sfârşit ceva adevărat.

Ea făcu încă un pas înapoi.

— Plec acasă.

— Nu prea cred, Penelopa.

Inima i se opri la auzul numelui ei şi apoi porni din nou, bătând atât de tare în pieptul ei, încât era sigură că acest… acest… ticălos va putea s-o audă.

— De unde îmi ştii numele?

— Ştiu multe lucruri.

— Cine eşti?

Îşi ridică felinarul de parcă obiectul ar fi putut-o apăra de pericol, iar el intră în conul de lumină.

Nu arăta ca un pirat. Părea… *familiar.* Era ceva acolo, în liniile arătoase şi umbrele adânci, puternice, în gropiţele din obraji, linia dreaptă a buzelor sale, în linia ascuţită a maxilarului – care avea nevoie să fie bărbierit. Da, era ceva acolo, îi amintea de… Purta o bască cu dungi fine, pudrată cu zăpadă, al cărei bor îi ascundea ochii în întuneric. Aceştia erau piesa lipsă.

Nu avea să ştie niciodată de unde venise instinctul, poate din dorinţa de a descoperi identitatea bărbatului care urma să-i pună capăt zilelor, dar nu se putu abţine să nu se întindă şi să-i împingă şapca de pe frunte, pentru a-i vedea ochii. Doar mai târziu se va gândi că el nu încercase să o oprească.

Ochii lui erau căprui, un mozaic de nuanţe maronii şi verzi şi gri, încadraţi de gene lungi şi închise la culoare, ninse cu zăpadă. I-ar fi recunoscut oriunde, chiar dacă erau mult mai serioşi acum decât îi văzuse vreodată înainte. Simţi brusc şocul, urmat de un fior puternic de fericire.

Nu *era un pirat.*

— Michael?

El se crispă la auzul numelui, dar ea nu pierdu timpul să se întrebe din ce motiv. Îşi puse palma pe obrazul lui rece, un gest de care mai târziu avea să se minuneze, şi râse, sunetul fiind înăbuşit de zăpada care cădea în jurul lor.

— Tu eşti, nu-i aşa?

El întinse braţul, îndepărtându-i mâna de pe faţă. Nu purta mănuşi, şi totuşi avea mâinile atât de *calde.* „Şi deloc reci şi umede.”

Înainte să îl poată opri, el o trase înspre el, dându-i pe spate glugă pelerinei, expunându-i faţa la zăpadă şi lumină. Urmă un răgaz în care privirea lui rătăci pe chipul ei, iar ea uită să se simtă stânjenită.

— Ai crescut.

Ea nu se putu abţine şi râse din nou.

— *Tu* eşti! Brută! M-ai speriat! Te-ai prefăcut că nu *ştii…!* Unde ai…? Când ai…? Clătină din cap, cu zâmbetul întinzându-i obrajii. Nici nu ştiu de unde să încep!

Îi zâmbi, luându-l în braţe. Ultima dată când îl văzuse, era cu câţiva centimetri mai înalt decât ea, un băieţel împiedicat, cu braţele şi picioarele prea lungi pentru trunchiul lui. Dar nu mai era aşa. Michael din faţa ei era un bărbat, înalt şi bine făcut.

Şi foarte, foarte chipeş.

Încă nu-i venea să creadă că este el.

— Michael!

El o privi în ochi, iar ea se simţi străbătută de un fior de plăcere, ca şi cum această privire ar fi fost o atingere, încălzind-o, prinzând-o cu garda jos. Borul şepcii lui îi acoperea din nou ochii, şi ea umplu tăcerea cu vorbe.

— Ce faci aici?

Buzele lui nu se mişcară din linia lor perfectă, dreaptă. Urmă o pauză lungă, în care ea se încălzi cu căldura lui. Cu fericirea de a-l vedea. Nu conta că era târziu şi întuneric, iar el nu părea nici pe departe la fel de fericit că o vedea.

— De ce hoinăreşti prin întuneric, în toiul nopţii, în mijlocul pustietăţii?

Da, el evitase întrebarea, dar Penelopei nu îi păsa.

— Nu sunt în mijlocul pustietăţii. Suntem la niciun kilometru de reşedinţele noastre.

— Puteai fi acostată de un tâlhar la drumul mare sau de un hoţ, sau un răpitor sau…

— Un pirat. Sau un urs. Deja am trecut în revistă opţiunile.

Michael pe care îl cunoştea acum ar fi zâmbit. Dar acesta nu o făcu.

— Nu există urşi în Surrey.

— Şi piraţii ar fi o surpriză destul de mare, nu crezi?

Niciun răspuns.

Încercă să-l readucă la viaţă pe vechiul Michael. Să-l smulgă cu forţa.

— Prefer oricând un prieten vechi în locul unui pirat

sau a unui urs, Michael.

Zăpada se mişca sub picioarele lui. Când vorbi, tonul lui fu tăios ca otelul:

— Bourne.

— Poftim?

— Spune-mi Bourne.

Se simţi invadată de uluire şi stingherealã. Era marchiz, într-adevăr, dar nu îşi imaginase vreodată să fie atât de ferm cu privire la titlul lui... până la urmă, erau prieteni din copilărie. Îşi drese glasul.

— Bineînţeles, Lord Bourne.

— Nu titlul, doar numele, Bourne.

Ea încercă să-şi controleze starea de nedumerire.

— Bourne?

El dădu uşor din cap, cu o mişcare de-abia perceptibilă.

— Te mai întreb o dată. De ce eşti aici?

Ea nici măcar nu se gândi să ignore întrebarea.

— Ţi-am văzut felinarul şi am venit să cercetez.

— Ai venit, în toiul nopţii, să cercetezi o lumină ciudată din pădurea de lângă o casă care nu a mai fost locuită de şaisprezece ani.

— Nu mai este locuită de doar nouă ani.

El făcu o pauză.

— Nu-mi amintesc să fi fost atât de enervantă.

— Atunci nu îţi aduci aminte prea bine de mine. Am fost un copil foarte enervant.

— Ba nu. Erai foarte serioasă.

Ea zâmbi.

— Deci îţi aduci aminte. Întotdeauna încercai să mă faci să râd. Pur şi simplu îţi întorc favoarea; funcţionează?

— Nu.

Ea ridică felinarul, iar el o lăsă să îl scoată din umbră, scăldându-i faţa în lumina aurie şi caldă. Se maturizase într-un mod minunat cu picioarele lui lungi şi faţa cu linii drepte. Penelopa îşi imaginase întotdeauna că va deveni arătos, dar acum era mai mult decât atât... era aproape frumos. Dacă nu ar fi fost ceva întunecat care stăruia în înfăţişarea

lui, în ciuda strălucirii felinarului – ceva periculos în încleştarea maxilarului, în încordarea fanţii, în ochii care păreau că uitaseră bucuria, în buzele care parau că îşi pierduseră capacitatea de a zâmbi.

Pe când era copil avea o gropiţă, una care apărea adesea şi anticipa, aproape întotdeauna, aventura. Ea îi cercetă obrazul stâng, căutând acea adâncitură care să-l dea de gol, dar nu o găsi. Într-adevăr, oricât de mult studie Penelopa această faţă nouă, dură, nu fu în stare să-l găsească pe băieţelul pe care îl cunoscuse odată. Dacă nu ar fi fost ochii, nici nu ar fi crezut că este el.

— Cât de trist, îşi şopti ei înşişi.

El auzi.

— Ce?

Ea clină din cap, întâlnindu-i privirea, singurul lucru familiar la el.

— A plecat.

— Cine?

— Prietenul meu.

Deşi ea nu ar fi crezut că era posibil, trăsăturile lui se înăsprira şi mai mult, devenind mai reliefate, mai periculoase, în umbră pentru un scurt moment, ea crezu că poate mersese prea departe, El încremenise, aruncându-i acea căutătură încruntată care pira că vede totul. Instinctul îi spunea să o ia la goană. Şi să nu se mii întoarcă vreodată. Şi totuşi, rămase.

— Cât stai în Surrey?

El nu răspunse. Făcu un pas spre el, fiind conştientă că nu ar trebui.

— În casă nu mai e nimic.

El o ignoră.

— Unde dormi? continuă ea.

— De ce? Mă inviţi în patul tău? întrebă el, ridicând ironic dintr-o sprânceană închisă la culoare.

Cuvintele părură să o urzice prin vulgaritatea lor. Penelopa se încordă de parcă ar fi primit o lovitură. Aşteptă un moment, sigură că el îşi va cere scuze. Tăcere.

— Te-ai schimbat.

— Poate că ar trebui să-ţi aminteşti asta data viitoare când te hotărăşti să pleci într-o aventură în miez de noapte.

Nu mai rămăsese în el nimic din Michael pe care îl cunoscuse cândva. Se răsuci pe călcâie, îndreptându-se, în întuneric, spre locul unde se afla conacul Needham. Înaintă numai câţiva metri, apoi se întoarse, postându-se în faţa lui. El nu se mişcă.

— Chiar mi-a părut bine să te văd. Apoi se întoarse şi o luă înainte, spre casa ei, cu frigul care-i pătrundea adânc în oase, dar se întoarse, fiindu-i imposibil să se abţină de la o remarcă finală. Ceva cu care să-l rănească la fel cum o rănise şi el. Şi, Michael…?

Nu îi putea vedea ochii, dar ştia, mai presus de orice îndoială, că o privea. Ascultând-o.

— Te afli pe pământul meu.

Regretă cuvintele din secunda în care le rostise, pentru că erau produsul frustrării şi al iritării, însoţite de o urmă de tachinare care îi stătea mai bine unui copil răutăcios decât unei femei de douăzeci şi opt de ani. Le regretă chiar şi mai mult când el urlă spre ea, ca un lup în noapte:

— Pământul *tău?*

Cuvintele erau grele şi ameninţătoare. Ea se trase înapoi imediat.

— D-da.

Nu ar fi trebuit să plece de acasă.

— Tu şi tatăl tău credeţi că vei prinde un soţ cu pământul meu?

Ştia.

Ea ignoră sentimentul de tristeţe care însoţi conştientizarea faptului că el era acolo pentru Falconwell. *Şi nu pentru ea.* El continua să se apropie, din ce în ce mai mult, iar Penelopei i se puse un nod în gât, în timp ce se depărta cu spatele de el, încercând să ţină pasul cu mersul lui. Fără a reuşi. Ea scutură din cap. Ar fi trebuit să nege afirmaţiile. Ar fi trebuit să se grăbească să-l calmeze. Să potolească această bestie mare care se apropia de ea prin zăpadă. Dar nu o făcu.

— Nu este al tău. L-ai pierdut. Iar eu deja am prins un soţ.

El nu trebuia să ştie că ea nu acceptase oferta. Se opri.

— Eşti măritată?

Ea clătină din cap, îndepărtându-se rapid, profitând de şansa de a se distanţa de el, în timp ce arunca cu vorbele spre el.

— Nu, dar ne vom căsători… cât ai bate din palme. Şi vom trăi foarte fericiţi aici, pe pământul *nostru.*

Ce era în neregulă cu ea?

Cuvintele ieşiseră, repede şi pripit, şi nu mai puteau fi retrase. El înaintă din nou, de data aceasta cu o ţintă precisă.

— Fiecare bărbat din Londra vrea Falconwell, dacă nu pentru pământ, atunci pentru a-mi face în ciudă.

Dacă se mişca mai repede, risca să se rostogolească prin zăpadă, dar merita încercarea, căci deveni brusc foarte agitată gândindu-se la ce ar fi aşteptat-o dacă ar fi prins-o. Se împiedică, o rădăcină de copac ascunsă făcând-o să cadă pe spate, cu un mic ţipăt, şi îşi desfăcu braţele, scăpând felinarul într-o încercare ciudată de a se agăţa de ceva.

El i-o luă înainte, cu braţele lui mari, puternice apucând-o de mâini, prinzând-o, ridicând-o, împingând-o cu spatele într-un stejar masiv şi, înainte ca ea să-şi recapete echilibrul şi să scape, lipind-o de copac şi ţinând-o cu braţele ca într-o colivie. Băiatul pe care şi-l amintea dispăruse, iar cu bărbatul care îi luase locul nu era de glumit. Se afla foarte aproape. Prea aproape, împingându-se în ea, coborând tonul până la şoaptă, suflarea cuvintelor lui izbindu-i curbura obrazului şi făcând-o şi mai nervoasă. Ea nu mai respira, prea concentrată pe căldura care venea dinspre el, pe ceea ce urma să-i spună.

— Ei chiar sunt în stare să se căsătorească şi cu o fată bătrână pentru a-l obţine.

În acel moment, îl ura. Ura cuvintele, modul în care le rostise cu cruzime pură. Lacrimile stăteau să izbucnească.

Dar nu. *Nu. Nu va plânge.* Nu pentru el. Nu pentru această bestie de bărbat, care nu mai era deloc acelaşi cu băiatul pe care îl cunoscuse odată. Cel despre care visase că se va întoarce într-o bună zi. Dar nu aşa.

Ea mai încercă o dată să se lupte cu el, deja enervată, disperată să se elibereze. Dar el era de două ori mai puternic decât ea şi refuza să-i dea drumul, împingând-o cu spatele în stejar, aplecându-se până când se apropie – prea mult. Teama îi străbătu tot corpul, urmată de o furie rapidă, deplină.

— Dă-mi drumul.

El nu se clinti. De fapt, pentru un lung răgaz, Penelopa crezu că nu o auzise.

— Nu, se auzi refuzul impasibil.

Ea se luptă din nou, dând din picioare, una dintre cizme atingându-i tibia, destul de tare pentru a-l face să scoată un geamăt foarte satisfăcător.

— La naiba! ţipă ea, ştiind că doamnele nu înjură, ştiind că probabil va petrece o eternitate în purgatoriu pentru această greşeală, dar neştiind cum altfel să comunice cu acest străin sălbatic. Ce ai de gând să faci? Vrei să mă laşi aici, în zăpadă, ca să mor îngheţată?

— Nu.

Cuvântul fu rostit pe un ton scăzut şi neclar la urechea ei, în timp ce o ţinea prizonieră cu atâta uşurinţă. Dar ea nu renunţă.

— Atunci mă vei răpi? Mă ţii ca să ceri Falconwell drept răscumpărare?

— Nu, deşi asta n-ar fi o idee foarte proastă. Era atât de aproape, încât îi simţea mirosul, de bergamotă şi cedru, şi se opri simţind respiraţia lui atingându-i pielea obrazului. Dar am ceva mult mai rău în minte.

Ea îngheţă.

N-ar omorî-o.

Până la urmă, fuseseră prieteni odată. Demult, înainte ca el să devină frumos ca un diavol şi de două ori mai crud. Nu o va omorî.

Oare?

— Ce… ce anume?

Îşi trecu vârful unui deget de-a lungul gâtului ei lung, lăsând o dâră fierbinte în urma lui. Atingerea lui îi puse un nod în gât… inundându-i trupul cu o căldură păcătoasă şi cu o senzaţie aproape de nesuportat.

— Tu ai pământul meu, Penelopa, îi şopti la ureche, pe un ton grav şi limpede şi mult prea ameţitor, trimiţându-i fiori de nelinişte pe şira spinării, şi îl vreau înapoi.

Nu ar fi trebuit să iasă din casă în seara aceea.

Dacă va trece cu bine peste asta, nu va mai ieşi niciodată din casă.

Clătină din cap, cu ochii închişi, în timp *ce* el îi devasta simţurile.

— Nu pot să ţi-l dau.

El îşi trecu mâna în josul braţului ei, într-o mângâiere lungă, drăgăstoasă, apucându-i încheietura în strângerea lui fermă, caldă.

— Nu, dar eu îl pot lua.

Ea îşi deschise ochii, întâlnindu-i pe ai lui – negri, în întuneric.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că ne vom căsători, draga mea, o alintă el în zeflemea.

Rămase în stare de şoc, în timp ce el îi ridică braţul, o aruncă peste umăr şi se îndreptă spre copacii ce se întindeau spre conacul Falconwell.

*

Dragă M.,

Nu pot să cred că nu mi-ai spus că ai fost numit şeful clasei, iar eu a trebuit să aud asta de la mama ta (care de altfel este foarte mândră). Sunt şocată şi oripilată că nu mi-ai împărtăşit aşa ceva… şi deloc impresionată că ai reuşit să nu te lauzi cu realizarea asta.

Trebuie să fie o grămadă de lucruri pe care nu mi le-ai spus despre ce se întâmplă la şcoală. Aştept.

Cu răbdare, P.

Needham Manor, februarie 1814

Dragă P.,

Mă tem că şeful clasei nu e cine ştie ce titlu când eşti boboc; sunt în continuare la mila băieţilor mai mari când nu sunt la ore. Nu te teme, când o să fiu numit şeful clasei la anul, o să mă laud fără ruşine.

Într-adevăr, sunt o grămadă de lucruri de spus... dar nu unei fete.

M.

Colegiul Eton, februarie 1814

*

Bourne îşi imaginase o jumătate de duzină de scenarii, care se terminau cu el smulgând-o pe Penelopa din braţele tatălui şi din sânul familiei şi luând-o de nevastă pentru a-şi recupera pământurile. Îşi planificase să seducă, să constrângă, ba chiar – dacă se ajungea într-o situaţie extremă – să o răpească. Dar niciunul dintre aceste scenarii nu implica o femeie acoperită de zăpadă, cu o slăbiciune pentru aventură şi prea puţină înţelepciune, apropiindu-se de el în frigul pătrunzător al unei luni ianuarie în Surrey, în toiul nopţii. Îl scutise de o grămadă de muncă. În mod normal, ar fi fost greşit din partea lui să caute acest special cal de dar la dinţi. Aşa că o luase.

— Brută ce eşti!

Tresări când ea îl izbi cu pumnii în umeri, dând din picioare în toate părţile, unghiul ciudat în care o ţinea fiind singurul lucru e are îl proteja pentru a nu-şi pierde părţi importante din anatomie din cauza unei singure lovituri bine plasate.

— Lasă-mă jos!

O ignoră, prinzându-i în schimb picioarele cu un braţ şi ridicând-o într-o parte până când ea ţipă şi se agăţă de partea din pate a hainei lui, pentru a nu-şi pierde echilibrul, apoi o aşeză din nou pe umăr, auzind cu satisfacţie

geamătul ei în momentul iu care umărul lui îşi găsi punctul de sprijin în cavitatea moale a abdomenului ei. Se părea că doamna nu era mulţumită de turnura pe care o luaseră evenimentele.

— Ai vreo problemă cu auzul? spuse ea cu condescendenţă, sau, mai bine zis, cu câtă condescendenţă era capabil cineva care era cărat pe umărul unui bărbat.

El nu-i răspunse. Nici nu trebuia. Ea umplea destul de bine liniştea cu bodogănelile ei.

— Nu ar fi trebuit să plec niciodată de acasă… Dumnezeu mi-e martor, dacă aş fi ştiut că eşti aici, aş fi blocat uşile şi ferestrele şi aş fi chemat potera… Şi când mă gândesc… chiar eram *fericită* să te văd!

Fusese fericită să îl vadă, zâmbind ca o floricică şi arătându-se uimitor de exaltată. El refuză să-şi aducă aminte de ultima dată când fusese cineva atât de fericit să-l vadă.

Să-şi aducă aminte dacă fusese vreodată cineva atât de fericit să-l vadă.

Îi şterse bucuria, într-un mod calculat, eficient, cu îndemânare, aşteptându-se ca ea să fie intimidată, lipsită de putere. Iar ea îi vorbise, duios şi simplu, cuvintele răsunând deasupra lacului, punctate de ninsoarea care cădea neîntrerupt, de sângele care i se năpustea prin vene, de conştientizarea dureroasă a adevărului.

„— Eşti pe pământul meu.

— Nu este al tău.

— L-ai pierdut.”

Femeia asta nu avea nicio slăbiciune. Era dură ca oţelul. Prin câteva cuvinte, îi reamintise că ea era ultima piedică ce stătea în calea singurului lucru pe care şi-l dorise vreodată, în toată viaţa lui de adult. A singurului lucru care îi dădea un scop în viaţă. Să recupereze Falconwell. Pământul pe care crescuse el, şi tatăl lui înainte, şi tatăl tatălui lui înainte de asta, cu generaţii în urmă – prea multe pentru a le număra. Pământul pe care îl pierduse şi pe care jurase să-l recâştige. Cu orice preţ.

Chiar şi printr-o căsătorie.

— Nu poţi să mă cari aşa, pur şi simplu, ca… ca… pe o oaie!

Paşii lui se opriră pentru o fracţiune de secundă.

— O oaie?

Făcu şi ea o pauză, evident evaluând din nou comparaţia.

— Fermierii nu-şi cară oile pe umăr?

— N-am văzut în viaţa mea aşa ceva, dar tu ai trăit mai mult la ţară, aşa că… dacă tu spui că te tratez ca pe o oaie, aşa să fie.

— Evident că nu îţi pasă dacă mă *simt* prost tratată.

— Dacă te consolează cu ceva, nu am de gând să te tund.

— Nu mă consolează cu nimic, să ştii, spuse ea ţâfnoasă. Îţi mai pun o dată! Lasă-mă jos!

Începu din nou să se agite, aproape desprinzându-se din strânsoarea lui, un picior ajungând periculos de aproape de o parte importantă a corpului său. El gemu şi o strânse şi mai tare.

— Opreşte-te. Ridică o mână şi o plesni o dată, ferm, peste fund.

În acest moment, ea se îndreptă, rigidă ca o scândură.

— Nu ai… Nu pot… M-ai lovit!

El deschise cu zgomot uşa din spate a bucătăriei de la Falconwell şi intră cu ea în cârcă. Punându-şi felinarul pe o masă din apropiere, o aşeză pe jos, în mijlocul camerei întunecate.

— Ai o grămadă de straturi de haine pe tine şi o pelerină de lână. Mă şi mir că ai simţit.

Ochii Penelopei sclipiră de furie.

— Totuşi, un gentleman nici nu s-ar gândi vreodată să mă… să mă…

O privi cum se străduieşte să găsească cuvântul, bucurându-se de chinul ei, în cele din urmă ajutând-o:

— Cuvântul pe care îl cauţi bănuiesc că este „a plesni”.

Auzindu-l, ea făcu ochii mari.

— Da. Aşa. Gentlemenii nu…

— Întâi de toate, credeam că am stabilit deja că nu sunt un gentleman. Trenul ăsta a trecut de mult. Şi în al doilea rând, ai fi surprinsă de ce fac gentlemenii… iar doamnelor le place.

— Nu şi acestei doamne. Îmi datorezi nişte scuze.

— Poţi să le aştepţi mult şi bine. El îi auzi geamătul slab în timp ce traversa bucătăria până în locul în care lăsase, mai devreme în acea seară, o sticlă de scotch. Vrei să bei ceva?

— Nu, mulţumesc.

— Ce politicoasă.

— Unul din noi trebuie să fie, nu crezi?

El se întoarse spre ea, pe jumătate amuzat şi pe jumătate surprins de îndrăzneala ei. Nu era înaltă, de-abia îi ajungea la umăr, dar în acel moment arăta ca o amazoană. Gluga pelerinei îi căzuse şi părul îi era ciufulit, căzându-i în dezordine pe umeri, strălucind cu un blond pal în lumina slabă. Îşi ridicase bărbia în semnul universal al sfidării, umerii erau rigizi şi drepţi, iar pieptul ei se ridica şi cobora cu mânie neîndurătoare, umflându-se pe sub pelerină.

Arăta de parcă i-ar fi plăcut să îl rănească fizic, şi nu uşor.

— Asta este răpire.

El trase o duşcă bună din sticlă, bucurându-se de expresia ei uluită când îl văzu trecându-şi dosul palmei peste buze şi îi întâlni privirea. El rămase tăcut, mulţumit de felul în care liniştea lui o călca pe nervi. După un lung moment, ea proclamă:

— Nu mă poţi răpi!

— Aşa cum ţi-am spus şi afară, nu am nicio intenţie să te răpesc. Se înclină spre ea, până când faţa îi ajunse la nivelul ei. Am de gând să mă căsătoresc cu tine, draga mea.

Ea îl fixă îndelung cu privirea.

— Plec.

— Nu, nu pleci.

— Nu sunt legată. Aş putea pleca dacă aş încerca.

— Sforile sunt pentru amatori. Se sprijini cu spatele de tăblia mesei. Te provoc să încerci.

Îi aruncă o privire nesigură, apoi ridică dintr-un umăr şi se îndreptă spre uşă. El îi blocă ieşirea, forţând-o să se oprească.

— Îmi dau seama că nu ai mai ieşit în lume de ceva timp, dar nu poţi să-ţi răpeşti vecinii aşa, pur şi simplu.

— Aşa cum am spus, asta nu este o răpire.

— Bine, indiferent ce este, spuse ea iritată, nu se *face.*

— Bănuiesc că ai observat până acum că îmi pasă foarte puţin de *ce* se *face.*

Ea analiză cuvintele lui pentru o secundă.

— Ar trebui.

Era o familiaritate nedesluşită în modul în care stătea, bătoasă, făcându-i morală să se poarte frumos.

— Iat-o.

— Pe cine?

— Penelopa din copilăria mea. Atât de preocupată de bună-cuviinţă. Nu te-ai schimbat deloc.

Ea îşi ridică bărbia.

— Nu este adevărat.

— Nu?

Deloc. Sunt foarte schimbată. Cu totul diferită.

— Cum?

— Eu… începu ea, apoi se opri şi se întrebă ce voia să spună. Pur şi simplu m-am schimbat. Acum lasă-mă să plec.

Se mişcă şi îl împinse pentru a trece pe lângă el. Cum el nu se clinti, se opri, nedorind să îl atingă. „Ce păcat.” Îşi aminti brusc de căldura degetelor ei înmănuşate pe obrazul lui rece. Se părea că acţiunile ei spontane fuseseră urmarea surprizei. „Şi al plăcerii.” Se întrebă ce altceva ar mai putea face instinctiv, de plăcere. Îi apăru în minte o imagine: părul blond răvăşit pe aşternuturi de satin închise la culoare şi ochii de un albastru metalic licărind de mirare pe când el îi arăta puritanei şi cuviincioasei Penelopa o mostră de plăcere obscură şi tulburătoare.

Aproape că o sărutase în întuneric. Începuse ca o

formă de intimidare, pentru a iniţia compromiterea sistematică a tăcutei, nebănuitoarei Penelopa Marbury. Dar nu negă faptul că, stând în bucătăria lui cea goală, se întreba ce gust ar avea ea. Cum ar suna respiraţia ei atingându-i pielea. Cum s-ar simţi lipită de el. În jurul lui.

— Ce prostie.

Cuvintele îl aduseră brusc din nou în prezent.

— Sigur nu vrei să bei ceva?

— Eu… nu! răspunse ea făcând ochii mari.

Era atât de uşor de uimit. Întotdeauna fusese.

— Încă mai este un gest politicos să-i oferi ceva de băut unui oaspete, nu?

— Nu *whisky!* Şi în mod clar *nu* direct din sticlă!

— Atunci presupun că am făcut-o lată. Poate că ai putea să-mi reaminteşti ce *ar trebui* să le ofer oaspeţilor mei într-o asemenea situaţie?

Gura ei se deschise, apoi se închise la loc.

— Nu ştiu, ţinând cont că nu sunt obişnuită să fiu răpită în miezul nopţii şi dusă într-o casă goală de la ţară. Buzele ei se strânseră într-o linie subţire. Aş dori să mă întorc acasă. În pat.

— Asta se poate aranja şi fără să trebuiască să te întorci acasă, să ştii.

Ea scoase un sunet vag, de frustrare.

— Michael…

El ura să îşi audă numele rostit de buzele ei.

Ba nu era aşa.

— Bourne. Îl privi în ochi. Bourne… ţi-ai demonstrat punctul de vedere. El tăcea, curios, iar ea continuă: Înţeleg că am făcut o alegere greşită să cutreier pădurea în toiul nopţii. Acum înţeleg că aş fi putut avea de suferit. Sau aş fi putut fi răpită. Sau mai rău! Şi sunt pregătită să recunosc că mi-ai dat o lecţie de care aveam mare nevoie.

— Cât de amabil din partea ta.

Ea continuă, ca şi cum el nu ar fi scos niciun sunet, învârtindu-se în jurul lui. El se mişcă pentru a-i bloca ieşirea, iar ea se opri şi îi întâlni privirea, ochii ei albaştri lucind de ceea ce el îşi imagina a fi frustrare.

— Sunt, *de asemenea,* foarte pregătită să ignor faptul că ai comis o încălcare extraordinară a etichetei prin mutarea mea – fizică – dintr-un loc public într-unul complet nepotrivit… mult prea privat.

— Şi nu uita că te-am plesnit.

— Da, şi asta. Pur şi simplu… complet… *mai mult decât* necuviincios.

— Să fii cuviincioasă se pare că nu te-a dus foarte departe.

Ea se opri, iar el ştiu imediat că atinsese o coardă sensibilă. O senzaţie neplăcută îşi făcu apariţia undeva înlăuntrul său, dar el o ignoră. Poate că planifica să se căsătorească cu ea, dar nu prevedea să ţină la ea.

— Mi-e teamă că am planuri cu tine, Penelopa, şi nu vei pleca nicăieri în seara aceasta. Îi întinse sticla de whisky şi vorbi, cu multă seriozitatea. Bea. Te va mai calma până mâine.

— Ce se întâmplă mâine?

— Mâine ne căsătorim.

Capitolul 4

Penelopa întinse mâna şi apucă sticla de whisky, înşfăcând-o la Michael şi gândindu-se, pentru o fracţiune de secundă – în timp ce bău o duşcă serioasă că mai mult ca sigur nu exista un moment mai bun ca acesta să se apuce de băutură.

— Nu mă voi mărita cu tine!

— Mi-e teamă că e deja stabilit.

Penelopa izbucni, indignată:

— Mai mult ca sigur *nu* e stabilit! Strânse sticla la piept şi începu să îl împingă pentru a-şi croi drum spre uşă. În momentul în care văzu că el nu se mişca, se opri, lângă el, pelerina ei aproape atingându-l. Se uită direct în ochii lui căprui serioşi, refuzând să se supună dorinţei lui ridicole. Dă-te la o parte, Lord Bourne. Mă întorc acasă. Nu eşti în

toate minţile.

El ridică dintr-o sprânceană închisă la culoare şi extrem de enervantă.

— Ce ton! o luă în zeflemea. Cred că nu am chef să mă mişc. Va trebui să găseşti o altă cale.

— Nu mă forţa să fac ceva ce voi regreta.

— De ce să regreţi? Ridică o mână, împingându-i bărbia în sus cu un singur deget cald până când îi întâlni privirea. Biata Penelopa, spuse, îi este atât de frică să rişte.

Biata Penelopa.

Privirea ei se îngustă la auzul apelativului pe care îl ura.

— Nu îmi este teamă de risc. Şi nu îmi este teamă nici de tine. Sprânceana închisă la culoare se arcui.

— Nu?

— Nu.

El se aplecă, apropiindu-se. Mult prea mult. Îndeajuns de mult pentru a o învălui într-o aromă de bergamotă şi cedru. Îndeajuns de mult pentru ca ea să observe că ochii lui căpătaseră o nuanţă minunată de căprui.

— Dovedeşte-o.

Vocea lui coborâse şi se îngroşase, trimiţându-i fiori de plăcere pe şira spinării. El se apropie mai mult, îndeajuns de mult pentru a o atinge – îndeajuns de mult pentru a-i simţi căldura în camera rece – şi degetele lui alunecară prin părul de pe ceafa ei, ţinând-o nemişcată în timp ce el rămăsese deasupra ei, ameninţător. Promiţător. Ca şi cum ar fi dorit-o. Ca şi cum ar fi venit după ea. Ceea ce, bineînţeles, nu era adevărat.

Dacă nu ar fi fost Falconwell, el nu s-ar fi aflat acolo. Iar ea ar fi făcut bine să-şi amintească asta. Nu o dorea mai mult decât o doriseră ceilalţi bărbaţi din viaţa ei.

Şi nu era corect.

Dar, la naiba, n-avea să-l lase s-o priveze de şansa de a-şi demonstra punctul de vedere. Îşi ridică mâinile, ţinând sticla de whisky strâns cu stânga, şi îl îmbrânci cu toată puterea ei – în mod normal insuficientă pentru a mişca un bărbat de talia lui, dar avea elementul surpriză de partea

ei.

Bourne se dădu în spate, iar ea trecu în fugă pe lângă el, aproape ajungând la uşa dinspre bucătărie, înainte ca el să-şi recapete echilibrul şi să o prindă din urmă.

— O, nu, nu o vei face! exclamă, întorcând-o cu faţa spre el.

— Dă-mi drumul! izbucni ea.

— Nu pot, rosti el simplu. Am nevoie de tine.

— Pentru Falconwell.

El nu răspunse. Nici nu trebuia. Penelopa trase adânc aer în piept.

O compromitea.

De parcă ar fi fost în Evul Mediu, De parcă ea n-ar fi fost decât o sclavă.

De parcă nu valora nimic în afară de pământul pe care tatăl ei i-l oferea ca zestre.

Se opri la acest gând, simţindu-se inundată de sentimentul de dezamăgire.

Era mai rău decât alţii.

— Ei bine, nu ai noroc, spuse ea. Pentru că sunt *deja promisă.*

— După noaptea asta, nu vei mai fi, spuse el. Nimeni nu se va mai căsători cu tine după ce vei petrece noaptea singură cu mine.

Aceste cuvinte ar fi trebuit să conţină o nuanţă de ameninţare. De pericol. În schimb, fuseseră rostite ca o simplă afirmaţie. Era cel mai diabolic şarlatan, care avea să-i distrugă reputaţia.

El făcuse alegerea pentru ea. La fel cum procedase şi tatăl ei mai devreme. La fel ca şi ducele de Leighton cu atâţia ani în urmă. Încă o dată, era prinsă în cursă de un bărbat.

— Îl iubeşti?

Întrebarea o luă prin surprindere.

— Poftim?

— Logodnicul tău. Crezi că eşti îndrăgostită până peste cap? Cuvintele erau batjocoritoare, ca şi cum dragostea şi Penelopa ar fi fost o combinaţie caraghioasă.

Eşti fericită până peste cap?

— Contează?

Îl surprinse. O văzu în ochii lui înainte să îşi încrucişeze braţele şi să ridice din sprânceană.

— Câtuşi de puţin.

O rafală rece de vânt năvăli în bucătărie şi Penelopa îşi strânse pelerina în jurul corpului. Michael observă şi bombăni ceva în barbă – Penny îşi imagină că probabil vorbele nu erau pentru o companie aleasă. El îşi scoase paltonul, apoi redingota, împăturindu-le cu grijă şi punându-le pe marginea unei chiuvete mari, după care se aşeză în faţa mesei masive de stejar care se afla în centrul bucătăriei. Avea un picior lipsă şi în tăblia ei brăzdată de tăieturi era înfipt un topor. În mod normal, ea ar fi fost surprinsă la vederea piesei de mobilier distruse, dar nimic a nu mai era normal în noaptea aceea.

Până să se gândească ce să spună, el apucă toporul şi se întoarse spre ea, cu faţa brăzdată de umbre în lumina felinarului.

— Dă-te în spate.

Acesta era un bărbat care se aştepta să fie luat în serios. Fără să-şi ia un răgaz pentru a vedea dacă ea îl ascultase, ridică toporul deasupra capului. Ea se grăbi să ajungă în colţul camerei întunecoase, în timp ce el se năpusti cu duşmănie asupra mobilei, iar uimirea o făcu incapabilă să reziste impulsului de a-l privi.

Avea o constituţie frumoasă.

Ca o statuie romană magnifică, muşchii zvelţi fiind subliniaţi de pânza apretată a mânecilor cămăşii când ridică toporul deasupra capului, cu mâinile alunecând intenţionat de-a lungul cozii, cu degetele prinzând-o strâns, în timp ce cobora lama din oţel în stejarul vechi de secole, cu o lovitură puternică, aşchii de stejar zburând prin bucătărie, aterizând pe plita care nu mai fusese folosită de mult.

Îşi propti o mână cu degete lungi de masă, apucând încă o dată toporul pentru a scoate tăişul din lemn. Îşi întoarse capul, dându-se înapoi şi asigurându-se că ea nu se afla în calea unor potenţiale proiectile – o mişcare pe

care ea nu se putu abţine să nu o considere încurajatoare – înainte de a se năpusti din nou asupra mobilei, cu elan. Lama pătrunse în stejar, dar masa rezista. El clătină din cap şi smulse din nou toporul, de data aceasta ţintind unul dintre picioarele întregi.

Trosc!

Penelopa făcu ochii mari, în timp ce lumina felinarului surprinse modul în care pantalonii lui de lână se strângeau în jurul coapselor masive. Nu ar fi trebuit să vadă… nu ar fi trebuit să acorde atenţie unei… masculinităţi atât de evidente. Dar nu mai văzuse niciodată picioare ca acestea.

Trosc!

Nu îşi imaginase că putea fi atât de… irezistibil.

Trosc!

Nu se putea abţine.

Trosc!

Lovitura finală despică lemnul, piciorul răsucindu-se sub forţa tăbliei, în timp ce masa masivă din stejar se lăsă într-o parte, un capăt căzând la podea când Michael aruncă toporul deoparte pentru a apuca piciorul cu mâinile goale, scoţându-l din lăcaşul lui. Se întoarse din nou spre ea, bătând în palma goală a mâinii stângi cu un capăt al piciorului.

— Victorie, proclamă el.

De parcă ea s-ar fi aşteptat la altceva. De parcă el ar fi *acceptat* altceva.

— Bravo, spuse ea, în lipsa unei replici mai potrivite.

El îşi sprijini lemnul pe umărul lat.

— Nu ai profitat de ocazie ca să scapi.

Ea încremeni.

— Nu, nu am făcut-o.

Deşi nu ar fi putut spune de ce pentru nimic în lume.

El aşeză piciorul mesei în chiuveta lată şi îşi luă cu mare atenţie redingota, o scutură pentru a face să dispară orice posibilă cută şi se îmbrăcă. Ea îl privi cum îşi acoperă umerii cu o haină excepţional lucrată, scoţându-i în evidenţă talia perfectă – o talie pe care ea nu o mai punea acum la îndoială, când văzuse dedesubt calităţile Omului

Vitruvian.

„Nu.” Clătină din cap. Nu se va gândi la el ca la o operă a lui Leonardo. Deja era un personaj mult prea intimidant. Clătină din nou în cap.

— Nu mă mărit cu tine.

El îşi îndreptă manşetele, încheie nasturii hainei cu atenţie şi scutură un strop de umezeală de pe mânecile hainei.

— Nu discut.

Ea încercă să găsească un motiv.

— Ai fi un soţ îngrozitor.

— Niciodată n-am spus că aş fi un soţ bun.

— Deci mă vei condamna la o căsnicie nefericită?

— Dacă este necesar. Deşi nefericirea ta nu este un scop *direct*, dacă te consolează cu ceva.

Ea clipi. Era serios. Conversaţia aceasta chiar era sinceră.

— Şi se presupune ca asta mă va face să accept cererea ta?

El ridică dintr-un umăr, cu o mişcare nepăsătoare.

— Nu mă păcălesc singur crezând că scopul căsătoriei e fericirea uneia sau ambelor părţi implicate. Planul meu e să obţin din nou pământurile domeniului Falconwell şi, din nefericire pentru tine, asta presupune să ne căsătorim. Nu voi fi un soţ bun, dar nici nu am nici cel mai mic interes să te ţin sub papuc.

Sinceritatea lui o lăsă cu gura căscată. Nici măcar nu mima bunătatea. Interesul. Preocuparea. Închise gura.

— Înţeleg.

El continuă:

— Poţi face sau poţi avea tot ce îţi doreşti, oricând îţi doreşti. Am destui bani pe care să-i cheltuieşti pe ceea ce le place femeilor de *soiul* tău să facă.

— Femei de *soiul* meu?

— Fetele bătrâne care visează la mai mult.

Simţi că nu mai are aer. Ce descriere oribilă, neplăcută, complet adevărată. „O fată bătrână care visează la mai mult.” Era ca şi cum el ar fi fost prezent mai

devreme în camera de zi şi văzuse cum cererea în căsătorie a lui Tommy o umpluse de dezamăgire. Deşi ea spera la ceva mai mult. La ceva diferit. Ei bine, asta în mod clar era diferit. El se întinse spre ea, mângâind-o cu un deget pe obraz, dar ea tresări.

— Nu face asta.

— Te vei mărita cu mine, Penelopa.

Îşi trase capul pe spate, pentru ca el să nu o mai ajungă.

— Şi de ce-ar trebui să o fac?

— Pentru că, draga mea, se aplecă el, vocea sunându-i ca o promisiune ameninţătoare, în timp ce reîncepu să o mângâie cu acel deget fierbinte, pe gât şi pe pielea de deasupra corsajului, punându-i inima pe jar şi abia mai lăsând-o să respire. Nimeni nu va crede cu adevărat că nu te-am compromis în cel mai groaznic mod.

Îi apucă poalele rochiei şi, cu o smucitură puternică, îi sfâşie rochia şi cămaşa, dezgolind-o până în talie. Ea icni, scăpând sticla pentru a-şi încleşta degetele pe rochie, acoperindu-şi pieptul, băutura vărsându-se în faţa ei în cădere.

— Tu… tu…

— Nu te grăbi, draga mea, rosti el tărăgănat, dându-se înapoi pentru a-şi admira lucrarea. Voi aştepta să găseşti cuvântul.

Îşi miji ochii într-un mod ameninţător. Nu avea nevoie de un cuvânt. Avea nevoie de o cravaşă. Făcu singurul lucru la care se putu gândi. Mâna ei zbură după propria voinţă, lipindu-se cu o lovitură puternică – un sunet care ar fi fost enorm de satisfăcător dacă ea nu s-ar fi simţit atât de groaznic de înjosită. Capul lui se roti într-o parte la primirea palmei, şi-şi duse mâna instantaneu la obraz, unde o pată roşiatică începea deja să se vadă. Penelopa se dădu iar în spate, spre uşă, cu vocea tremurându-i.

— Niciodată… *niciodată…* nu mă voi mărita cu cineva ca tine. Ai uitat tot ce-ai fost? Tot ce-ai fi putut fi? Parcă ai fost crescut de *lupi.*

Atunci se întoarse şi făcu ceea ce ar fi trebuit să facă

în momentul în care îl văzuse venind dinspre casă. Fugi. Smucind uşa, se afundă în zăpada de dincolo, îndreptându-se orbeşte spre conacul Needham, înaintând numai câţiva metri înainte ca el s-o prindă din spate cu un braţ puternic, ca de oţel, şi s-o ridice de la pământ. De-abia atunci ţipă:

— Dă-mi drumul! Bestie! Ajutor!

Dădu din picioare, tocul ei intrând în contact direct cu tibia lui, ceea ce-l făcu să înjure groaznic la urechea ei.

— Nu te mai zbate, scorpie.

Nici în ruptul capului. Îşi dublă eforturile.

— Ajutor! Să m-ajute cineva!

— Nu e nimeni viu pe aici pe o rază de sute de metri. Şi nimeni treaz pe o distanţă şi mai mare.

Cuvintele o întărâtară, iar el gemu când cotul ei îl lovi în lateral în timp ce se întorceau în bucătărie.

— Lasă-mă jos! ţipă ea, cât putea de tare, direct în urechea lui.

El îşi întoarse capul şi continuă să meargă, ridicând felinarul şi piciorul pe care-l tăiase din masă, trecând prin bucătărie.

— Nu.

Ea să zbătu mai tare, dar strânsoarea lui era fermă.

— Cum vrei să o faci? întrebă ea. Să mă necinsteşti aici, în casa ta goală, şi mă duci înapoi la casa tatălui meu puţin folosită? Se deplasau pe un coridor lung, prevăzut pe o parte cu o serie de şipci din lemn care marcau podestul unei scări pentru servitori. Ea se întinse şi apucă una din stinghii, agăţându-se de ea cu toată greutatea.

El se opri din mers, aşteptând ca ea să dea drumul strânsorii. Când vorbi, în tonul lui se simţea o răbdare imensă.

— Nu iau femeile cu de-a sila. Cel puţin, nu dacă ele nu mă roagă *foarte* frumos.

Afirmaţia o potoli. Bineînţeles că nu o va necinsti. Probabil că nu se gândise niciun moment la ea ca la altceva decât plictisitoarea, cuviincioasa Penelopa, singura piedică dintre el şi recuperarea dreptului său prin naştere. Nu era sigură dacă asta îmbunătăţea sau înrăutăţea situaţia. Dar îi

provocă un junghi în inimă. Lui nu îi păsa de ea. Nu o dorea. Nici măcar nu se gândea atât de mult la ea pentru a pretinde aceste lucruri. Pentru a-i stârni interesul. Pentru a *încerca* să o seducă. Doar o folosea pentru a obţine Falconwell.

Tommy nu făcea la fel?

Bineînţeles că da. Tommy o privise adânc în ochi şi văzuse nu albastrul acestora, ci albastrul cerului din Surrey, de deasupra domeniului Falconwell. Sigur, îşi văzuse prietena, dar nu de asta se oferise să îi ceară mâna. Cel puţin Michael era sincer.

— Aceasta este cea mai bună cerere pe care o vei primi, Penelopa, spuse el încet, iar ea sesiză nerăbdarea din tonul său.

Adevărul.

— Să ştii că îţi meriţi reputaţia, spuse descleştându-şi degetele.

— Da, ştiu. Şi ăsta nu este nici pe departe cel mai rău lucru pe care l-am făcut. Ar trebui să ştii.

Cuvintele ar fi trebuit să sune pline de mândrie. Dacă nu asta, atunci cel puţin lipsite de emoţie. Dar nu fusese aşa. Erau cinstite. Şi era ceva în ele, şi care dispăruse subit, ceva de care nu era complet sigură. Ceva ce nu şi-ar fi permis să recunoască.

Dar dădu drumul stinghiei de la balustradă, iar el o lăsă jos, cu câteva trepte deasupra lui.

Chiar se gândea la asta. Ca o nebună.

Chiar îşi imagina cum era să fie măritată cu acest nou şi ciudat Michael. Doar că nu îşi putea imagina. Nici măcar nu putea să conceapă cum ar fi fost să fie soţia unui bărbat care băgase toporul pe masa de bucătărie, fără să stea pe gânduri. Şi căra pe umăr femei care ţipau, ducându-le în case părăsite. Nu avea să fie o căsnicie normală în înalta societate, asta era sigur, li întâlni privirea, direct, pentru că ajunseseră la aceeaşi înălţime.

— Dacă mă voi mărita cu tine, voi fi compromisă.

— Marele secret al lumii bune este acela că să fii compromis nu este nici pe departe aşa de rău cum vor ei să

pară. Vei avea toate libertăţile care vin împreună cu o reputaţie distrusă. Şi nu sunt mărunte.

El ar trebui să ştie.

Ea clătină din cap.

— Nu este vorba numai de mine. Şi surorile mele vor fi distruse. Nu îşi vor găsi niciodată perechi potrivite dacă noi ne căsătorim. Toată lumea va crede că şi ele sunt la fel de… uşor de ofensat… ca şi mine.

— Nu-mi pasă de surorile tale.

— Dar *mie* îmi pasă.

El ridică din sprânceană.

— Eşti sigură că te afli în situaţia în care poţi avea pretenţii?

Nu era. Chiar deloc. Cu toate acestea, perseveră, îndreptându-şi umerii:

— Uiţi că niciun vicar din Anglia nu ne va căsători dacă eu refuz.

— Dacă vei face asta, crezi că nu voi răspândi prin toată Londra zvonul că te-am necinstit complet în seara asta?

— Da, aşa cred.

— Crezi greşit. Povestea pe care o voi ticlui le va face şi pe cele mai înrăite femei de moravi uşoare să roşească.

De data aceasta Penelopa fu cea care se îmbujoră, dar refuză să se lase intimidată. Trase adânc aer în piept şi îşi jucă atuul cel mai puternic.

— Nu mă îndoiesc, dar dacă mă distrugi pe mine, îţi vei distruge şi şansele de a recupera Falconwell.

El încremeni. Penelopa îşi ţinu respiraţia de emoţie, în aşteptarea replicii lui.

— Spune ce vrei.

Ea câştigase. *Câştigase.* Şi-ar fi dorit să strige de bucurie pentru succesul ei, pentru înfrângerea acestei bestii grozave, de neclintit. Dar se controlă.

— Noaptea asta nu trebuie să afecteze reputaţia surorilor mele.

El dădu din cap.

— Ai cuvântul meu.

Îşi prinse materialul rupt al rochiei în pumnul strâns.

— Cuvântul unui ticălos notoriu?

El urcă o treaptă, apropiindu-se, înghesuind-o în întuneric. Ea se forţă să rămână nemişcată cât el vorbi, vocea sa fiind, în acelaşi timp, şi pericol, şi promisiune.

— Şi între hoţi există onoare, Penelopa. Iar în cazul cartoforilor, de două ori mai multă.

Ea înghiţi în sec, apropierea alungându-i curajul.

— Eu… eu nu sunt niciuna, nici alta.

— Prostii, şopti el, şi ea îşi imagină că îi simte buzele pe tâmplă. Se pare că eşti un jucător înnăscut. N-ai nevoie decât de nişte instrucţiuni.

Nu exista niciun dubiu că o putea învăţa mai multe decât îşi imaginase vreodată.

Îşi alungă iute gândul din minte – şi imaginile pricinuite de acesta – în timp ce adăugă:

— Avem o înţelegere?

Momentul de glorie trecuse, alungat de agitaţie. Îşi dorea să-i poată vedea ochii.

— Am de ales?

— Nu.

În cuvânt nu se simţea vreo urmă de emoţie. Niciun semn de regret sau de vină. Doar sinceritate pură. El îi mai întinse o dată palma.

Hades, oferindu-i seminţe de rodie.

Dacă avea să îl ia de mână, totul urma să se schimbe. Totul avea să fie diferit. Nu mai era loc de întoarcere. Deşi, undeva în mintea ei, ştia că oricum nu mai era loc de întoarcere. Ţinând în continuare de rochie, ea îi strânse mâna.

Apoi o conduse la etaj, felinarul lui fiind singurul reper în întunericul ca de smoală din jur, iar Penelopa nu se putu abţine să nu se agaţe de el. Îşi dorea să fi avut curajul să îi dea drumul, să îi urmeze stăpână pe sine, să i se împotrivească măcar în acest mic amănunt, dar era ceva în mersul lui, ceva misterios şi obscur, într-un fel care nu avea nimic de-a face cu lumina, încât nu se putea forţa să îi dea drumul. Ajuns în capul scării, el se întoarse, cu ochii umbriţi

de lumina lumânării.

— Încă îţi este frică de întuneric?

Trimiterea la copilăria lor o tulbură.

— Era o *vizuină de vulpe.* Putea fi orice acolo.

El începu să urce scările.

— Ca de exemplu?

— O vulpe, poate?

— Nu erau vulpi în vizuina aceea.

El o verificase primul. Acesta fusese singurul motiv pentru care îl lăsase să o convingă să intre.

— Bine… atunci altceva. Poate un urs.

— Sau poate îţi era frică de întuneric.

— Poate, dar nu îmi mai este.

— Nu?

— Am ieşit pe întuneric în seara asta, nu?

Cotiră pe un coridor lung.

— Aşa e.

Atunci el îi dădu drumul la mână, iar ei nu îi plăcu modul în care simţea lipsa atingerii lui, în timp ce el roti mânerul unei uşi din apropiere şi o deschise, cu un scârţâit lung şi ameninţător. Îi şopti la ureche:

— Trebuie să-ţi spun, Penelopa, că, deşi nu trebuie să-ţi fie frică de întuneric, ai dreptate să îţi fie teamă de lucrurile care sălăşluiesc în întuneric.

Penelopa îşi miji ochii, încercând să cerceteze încăperea, emoţia insinuându-se în adâncul fiinţei ei. Rămase în prag, cu răsuflarea precipitată. Lucrurile care sălăşluiau în întuneric… aşa ca el.

El trecu uşor pe lângă ea, mişcarea fiind atât mângâiere, cât şi ameninţare. În acelaşi timp, îi şopti:

— Nu te pricepi deloc să joci la cacealma.

Cuvintele lui abia dacă se auziră, iar senzaţia respiraţiei lui pe pielea ei neutraliza insulta.

Lumina felinarului licări pe pereţii camerei mici, necunoscute, aruncând o strălucire aurie pe tapetul odată elegant, acum foarte decolorat, a ceea ce probabil că fusese odată un trandafiriu fermecător. Încăperea de-abia dacă îi cuprindea pe amândoi, un şemineu ocupând

aproape complet un perete, în faţa căruia se aflau două geamuri minuscule ce dădeau spre crâng.

Michael se aplecă pentru a face focul, iar Penelopa se îndreptă spre fereastră, privind o rază de lună luminând slab peisajul înzăpezit din depărtare.

— Ce este odaia aceasta? Nu îmi amintesc de ea.

— Mai mult ca sigur nu ai avut niciodată şansa să o vezi. Era biroul mamei mele.

Îi apăru în minte o amintire a marchizei, înaltă şi frumoasă, cu un zâmbet larg, binevoitor şi cu ochii blânzi. Bineînţeles că această cameră, plăcută şi liniştită, fusese a ei.

— Michael… Penelopa îşi întoarse faţa spre locul în care el se ghemuise, în faţa şemineului, făcând un pat din paie şi surcele. Nu am avut niciodată ocazia să… îşi căută cuvintele potrivite.

El o opri.

— Nu este nevoie. Ce-a fost – a fost.

Răceala din tonul lui părea nepotrivită. Îndepărtată.

— Totuşi… ţi-am scris. Nu ştiu dacă ai primit vreodată…

— Posibil. Rămăsese pe jumătate în interiorul căminului. Ea auzi hârşâitul cremenei pe cutia de iască. Mi-au scris mulţi oameni.

Cuvintele nu erau menite a fi tăioase, dar aşa sunaseră. Fusese devastată la aflarea veştii despre moartea marchizului şi a marchizei de Bourne. Spre deosebire de părinţii ei, care păreau legaţi de ceva asemănător unei amabilităţi tăcute, părinţii lui Michael păruseră că ţineau profund unul la celălalt, la fiul lor, la Penelopa.

Când auzise de accidentul de trăsură, fusese copleşită de tristeţe, pentru ceea ce era pierdut, pentru ceea ce putea fi.

Îi scrisese mai multe scrisori, vreo duzină, până când tatăl ei refuzase să i le mai pună la poştă. După aceea, continuase să scrie, sperând că el, cumva, va afla că se gândeşte la el. Că va avea întotdeauna prieteni la

Falconwell… în Surrey… indiferent de cât de singur s-ar fi simţit. Îşi imaginase că, într-o zi, el se va întoarce acasă. Dar nu se întorsese. Niciodată. În cele din urmă, Penelopa încetase să-l mai aştepte.

— Îmi pare rău.

Scânteia sări în iască şi paiele se aprinseră. El se ridică, întorcându-se spre ea.

— Va trebui să te descurci cu lumina de la foc. Felinarul tău este iu zăpadă.

Ea îşi alungă tristeţea, dând din cap.

— Mă voi descurca.

— Nu părăsi această cameră. Casa are nevoie de reparaţii şi încă nu m-am însurat cu tine.

Se răsuci pe călcâie şi părăsi camera.

Capitolul 5

Se trezi în lumina slabă a focului, cu nasul insuportabil de rece şi restul corpului insuportabil de fierbinte. Dezorientată, clipi de câteva ori, analizând lucrurile din jur, înainte ca strălucirea tăciunilor din şemineu şi pereţii în nuanţe de trandafiriu să-i aducă aminte unde era.

Stătea întinsă pe spate, în cuibul ei de cuverturi pe care îl aranjase înainte să adoarmă şi era acoperită cu o pătură mare şi călduroasă, care mirosea minunat. Îşi îngropă nasul îngheţat în material şi inspiră adânc, încercând să identifice mirosul, un amestec de bergamotă şi floare de tutun. Întoarse capul.

Michael.

Întâi apăru şocul, apoi panica.

Michael dormea lângă ea.

Bine, nu chiar *lângă* ea. Mai degrabă sprijinit de ea. Dar îl *simţea* de parcă ar fi fost peste tot în jurul ei. Era întors pe-o parte, cu capul pe braţul îndoit, iar cu celălalt braţ aşezat peste ea, mâna lui strângându-i ferm trupul. Inspiră brusc când îşi dădu seama cât de aproape era

palma lui de anumite… părţi ale ei… care nu trebuiau atinse. Nu că ar fi fost permisă atingerea prea multor părţi din ea, bineînţeles, dar nu asta era ideea. Iar braţul lui nu era singura problemă. Era aproape lipit de ea, cu pieptul, braţul, picioarele… şi cu alte părţi, de asemenea. Nu se putea hotărî dacă ar trebui să fie îngrozită sau extrem de încântată.

Ambele?

Cel mai bine era să nu cerceteze această idee prea în amănunt. Se întoarse spre el, încercând să evite mişcările sau sunetele inutile, incapabilă să ignore senzaţia braţului care-o strângea de mijloc, într-o îmbrăţişare fermă, în timp ce ea se rotea pe sub el. Când dădu cu privirea de el, scoase un oftat prelung, atentă, şi se gândi la mişcarea următoare.

Doar nu se trezea în fiecare zi în braţele unui – bine, *sub* braţul unui – gentleman. Dar nu prea mai era un domn, nu? Când era treaz, era tot numai trăsături încordate – muşchii maxilarului său erau întinşi ca un arc, de parcă se abţinea încontinuu. Dar acum, în somn, în strălucirea focului din vatră, era…

Frumos.

Trăsăturile erau încă acolo, ascuţite şi perfecte, ca şi cum un maestru sculptor depusese eforturi pentru a-l crea – unghiul maxilarului, despicătura din barbă, nasul lung, drept, curba perfectă a sprâncenelor, şi acele gene, exact cum erau ca atunci când era băiat, incredibil de lungi şi negre, o umbră întunecată care-i mângâia obrajii.

Şi buzele lui. Pentru că nu mai erau strânse într-o linie fermă, fioroasă, acum erau drăguţe şi pline. Odată zâmbeau atât de repede, dar acum… erau periculoase şi tentante, într-un fel în care nu fuseseră niciodată pe când era băiat. Îi urmări cu privirea culmile şi văile buzei superioare, întrebându-se câte femei îl sărutaseră, întrebându-se cum s-ar simţi gura lui – moale sau fermă, uşoară sau apăsată. Expiră, prelung şi cu dificultate din pricina tentaţiei.

Îşi dorea să îl atingă.

Înlemni la acest gând, o idee atât de străină şi totuşi atât de *adevărată.* Nu *ar trebui* să-şi dorească să-l atingă. Era o bestie. Rece, şi necioplit, şi egoist, şi absolut incomparabil cu băiatul pe care îl cunoscuse odată. Cu soţul pe care şi-l imaginase. Gândurile ei o duseră înapoi în seara precedentă, când stătea în dormitorul ei şi îşi imagina un soţ de rând, plictisitor şi bătrân. Nu. Michael nu semăna deloc cu acel bărbat.

Poate că de asta îşi dorise să îl atingă.

Privirea îi zăbovi pe gura lui. Poate că nu acolo, pe buzele lui tentante, terifiante… poate că îşi dorea să-i atingă părul, negru i cârlionţat, aşa cum fusese întotdeauna, dar care îşi pierduse din dezordinea sălbatică din copilărie. Acum buclele erau ordonate, chiar aşa, cum ieşeau de după ureche şi îi cădeau pe frunte, revenindu-şi după o zi de călătorit, prin zăpadă şi acoperite de bască.

Ştiau că nu trebuie să fie rebele.

Da. Îşi dorea să îi atingă părul.

Părul bărbatului cu care urma să se mărite.

Mâna ei se mişca de parcă ar fi avut o voinţă proprie, îndreptându-se spre acele bucle negre.

— Michael, şopti, în timp ce vârfurile degetelor atinseră şuviţele mătăsoase, înainte să se gândească mai bine la ce făcea.

El îşi deschise ochii brusc, ca şi cum ar fi aşteptat ca ea să vorbească, şi se repezi ca fulgerul, prinzându-i încheietura cu o mână puternică, de oţel. Ea gemu.

— Te rog să mă scuzi… nu am vrut…

Trase de mână o dată, de două ori, apoi el îi dădu drumul. Îşi puse din nou braţul acolo unde fusese înainte, într-un mod nepotrivit, peste mijlocul ei, iar mişcarea îi reaminti de toate locurile în care se atinseseră – piciorul lui îl apăsa înnebunitor pe îl ei, privirea lui, un mozaic de culori care îi ascundea atât de bine gândurile. Ea înghiţi în sec, ezită, apoi spuse singurul lucru la care ne putea gândi.

— Eşti în patul meu. Cum nu primi niciun răspuns, continuă: Nu este… căută ea cuvântul.

— Nu se face?

Somnul îi făcuse vocea aspră şi blândă, iar ea nu putu opri fiorul emoţiei care o străbătu la auzirea cuvântului. Dădu din cap o dată. Îşi depărtă braţul de ea, mult prea lent, şi ea ignoră senzaţia de regret care o cuprinse o dată cu acest gest.

— Ce faci aici?

— Dormeam.

— Vreau să spun, ce faci în patul meu?

— Nu este patul tău, Penelopa, este al meu.

Se aşternu tăcerea, şi un fior de tensiune îi coborî Penelopei pe şira spinării. Ce răspuns să dea? Nu părea deloc cuviincios să discute în detaliu despre patul lui. Sau al ei, de altfel. El se rostogoli pe spate, ridicându-şi braţul lung pe care îl ţinuse sub obraz şi întinzându-l îndelung şi amplu, înainte să se întoarcă cu spatele la ea.

Ea încercă să adoarmă. Sincer, chiar încercă. Trase adânc aer în piept, studiind modul în care se curbau umerii lui, trăgând de materialul cămăşii apretate. Era în pat. Cu un bărbat. Un bărbat care, deşi urma să fie soţul ei, încă nu deţinea acest titlu. Situaţia ar fi trebuit să fie devastator de scandaloasă. Păcătos de incitantă. Şi totuşi… indiferent de ce avea să creadă mama ei când urma să audă de asta, situaţia nu părea deloc scandaloasă.

Ceea ce era un pic dezamăgitor, sincer. Se părea că şi atunci când se afla în faţa unei posibile aventuri, nu era în stare să facă ce trebuia. Indiferent de cât de scandalos ar fi fost viitorul ei soţ… ea nu era tipul de femeie care să să-l atragă într-un scandal. Măcar atât era clar. Chiar şi acum, singură într-un conac abandonat, nu era în stare să atragă atenţia unui gentleman. Expiră zgomotos, şi el întoarse capul spre ea, oferindu-i imaginea unei urechi perfect conturate. Nu mai observase niciodată urechile cuiva.

— Ce este? spuse el, cu o voce răguşită.

— Ce anume? întrebă ea.

El se întoarse din nou pe spate, trăgând pătura şi dezvelindu-i unul dintre braţe în aerul rece din cameră. Când răspunse, vorbi către tavan.

— Ştiu destule despre femei pentru a-mi da seama că oftatul nu este niciodată un simplu oftat. Asta indică unul din două lucruri. Acel oftat, în special, exprimă nemulţumirea femeiască.

— Nu sunt surprinsă că recunoşti sunetul. Penelopa. Nu se putu abţine. Celălalt ce indică?

O sfredeli cu frumoşi lui ochi căprui.

— Plăcerea femeiască.

Căldura i se urcă în obraji. Bănuia că putea recunoaşte cu uşurinţă şi asta.

— Oh!

El îşi întoarse atenţia spre tavan.

— Ai vrea să-mi spui ce anume, mai exact, te-a nemulţumit?

Ea clătină din cap.

— Nimic.

— Te simţi incomod?

— Nu.

Păturile de sub ea căptuşiseră foarte bine podeaua de lemn.

— Eşti speriată?

Ea se gândi la întrebare.

— Nu. Ar trebui să fiu?

El îi aruncă o privire.

— Eu nu rănesc femeile.

— Te limitezi să le răpeşti şi să le plesneşti?

— Eşti rănită?

— Nu.

Se întorsese din nou cu spatele la ea, în timpul conversaţiei, şi ea îi privi spatele multe secunde înainte ca, fie din oboseală, fie din exasperare, să scape:

— Doar că, atunci când o femeie e răpită şi forţată să accepte mariajul, speră la ceva mai multă… plăcere. Decât asta.

El se rostogoli lent – înnebunitor – cu faţa la ea, şi aerul dintre ei deveni greu, iar Penelopa conştientiză imediat poziţia în care e aflau, la distanţă de câţiva centimetri, pe un pat cald într-o casă goală, sub aceeaşi

pătură – care se întâmpla să fie paltonul lui. Şi îşi dădu seama că, poate, nu ar fi trebuit să facă aluzie la faptul că seara era neinteresantă. Pentru că nu era deloc sigură că era pregătită pentru ca seara să devină şi mai interesantă.

— Nu am vrut… se grăbi să se corecteze.

— O, cred că ai vrut şi chiar foarte clar.

Cuvintele erau şoptite şi ameninţătoare şi, brusc, ea nu mai era atât de sigură că nu se temea, până la urmă.

— Nu te stimulez destul?

— Nu *tu…* răspunse ea repede. Toată… flutură o mână, ridicând paltonul în timp ce se gândea mai bine la cum să încheie. Nu contează.

N-o slăbea din priviri, concentrat şi nemişcat şi, cât timp statură aşa, părea că trupul lui devenise mai mare, parcă profilându-se deasupra ei. Ca şi cum ar fi tras în piept mare parte din aerul din cameră.

— Cum pot face această noapte mai satisfăcătoare pentru tine, milady?

Întrebarea delicată făcu să îi vibreze tot corpul… felul în care cuvântul – *satisfăcătoare* – ieşise leneş din gura lui îi făcu inima să bată nebuneşte şi stomacul să i se strângă. Părea că noaptea devenea foarte incitantă, foarte rapid. Şi totul se mişca mult prea repede pentru gusturile Penelopei.

— Nu este nevoie, spuse ea, pe un ton alarmant de ridicat. Este în regulă.

— În regulă?

Cuvântul se rostogoli alene de pe buzele lui.

— Foarte palpitantă. Ea dădu din cap, ducându-şi o mână la gură, pentru a simula un căscat. De fapt, atât de palpitantă, încât mă simt insuportabil de obosită, încercă să se întoarcă cu spatele la el. Cred că îţi voi spune noapte bună.

— Nu prea cred, spuse el, cuvintele blânde sunând ca un foc de armă în spaţiul minuscul dintre ei.

Şi apoi o atinse. O prinse de încheietură, fără să se grăbească, întorcând-o cu faţa către el, pentru a-i întâlni privirea neclintită.

— Nu mi-ar plăcea ca seara asta să te lase aşa…

neîmplinită.

Neîmplinită.

Cuvântul îi ajunse adânc în stomac, şi Penelopa respiră adânc, încercând să-şi calmeze emoţiile confuze. Dar nu funcţionă. Atunci mâna lui alunecă pe încheietură, aşezându-se, în schimb, pe coapsa ei, şi în acel moment toată vigilenţa ei se concentră pe acel loc, sub fuste şi jupon, şi pelerină, unde era *sigură* că putea simţi căldura arzătoare a palmei lui uriaşe. El nu îşi intensifică strânsoarea, nu făcu nimic pentru a o aduce mai aproape, nimic pentru a o mişca într-o direcţie sau alta. Ea ştia că se putea retrage… ştia că *ar fi trebuit* să se retragă… şi totuşi… Nu voia. În schimb, rămase acolo, în pragul a ceva nou şi diferit şi, în acelaşi timp, *incitant.* Îi întâlni ochii, negri în lumina focului, şi îl imploră în tăcere să *facă ceva.* Dar el nu făcu. În schimb, spuse:

— Joacă-ţi cartea, Penelopa.

Gura ei se deschise la auzul cuvintelor, la modul în care el îi conferea putere în acel moment, şi îşi dădu seama că era prima dată în toată viaţa ei când un bărbat chiar îi oferea posibilitatea să aleagă pentru sine. Era ironic, nu-i aşa, că era vorba tocmai acest bărbat. Acest bărbat care îi distrusese orice şansă de a mai hotărî ceva pentru ea însăşi în ultimele câteva ore.

Dar acum, era acolo – libertatea de care-i vorbise. Aventura pe care i-o promisese. Puterea era îmbătătoare. Irezistibilă.

Periculoasă.

Dar nu-i păsa. Pentru că acea putere păcătoasă, minunată, era cea care o făcu să rostească:

— Sărută-mă.

El deja se mişca, buzele lui făcându-i prizoniere cuvintele.

*

Dragă M.,

Este groaznic aici – fierbinte ca în iad chiar şi acum, în

miezul nopţii. Sunt sigură că sunt singura trează, dar cine poate dormi în cea mai îngrozitoare dintre verile în *Surrey? Dacă ai fi aici, sunt convinsă că am intra în belele, mergând pe malul lacului.*

Recunosc, mi-ar plăcea să plec la plimbare... dar presupun că nu s-ar cădea ca o tânără domnişoară să facă aşa ceva, nu?

Cu căldură, R.

Conacul Needham, iulie 1815

Dragă P.,

Prostii. Dacă aş fi acolo, eu aş intra în belele. Tu ai enumera toate modurile în care am fi prinşi repede şi certaţi pentru că n-am ascultat.

Nu ştiu prea bine ce ar trebui sau n-ar trebui să facă tinerele domnişoare, dar secretele tale sunt în siguranţă cu mine, chiar dacă guvernanta ta nu este de acord. Mai ales din cauza asta.

M.

Colegiul Eton, iulie 1815

*

Ar trebui spus că Penelopa Marbury avea un secret.

Nu era un secret foarte mare, nimic ce ar fi putut dizolva parlamentul sau detrona regele... nimic ce i-ar fi distrus familia sau familia altcuiva... dar pe plan personal, era un secret destul de devastator – unul pe care încerca din răsputeri să-l uite, ori de câte ori putea.

Nu era o surpriză că, până în acea seară, Penelopa dusese o viaţă exemplară – complet decentă. Copilăria ei cu o conduită perfectă devenise o viaţă de adult cu un comportament exemplar, un model excelent pentru surorile ei mai mici, căci se purtase exact în modul în care era de aşteptat să se poarte tinerele cu bună-creştere. De aceea, era un adevăr jenant că, în ciuda faptului că fusese curtată de câţiva bărbaţi şi chiar *logodită* cu unul dintre cei mai

puternici bărbaţi din Anglia, care părea a nu avea nicio problemă în etalarea pasiunii, atunci când o simţea, Penelopa Marbury nu fusese sărutată niciodată. Până acum.

Era chiar ridicol. Ea ştia asta. Era anul 1831, pentru numele lui Dumnezeu. Tinerele renunţau la jupoane şi îşi expuneau mai mult pielea dezgolită, şi ştia de la cele patru surori ale sale că mi era nimic greşit într-o atingere decentă a buzelor, din când în când, cu un peţitor pasional. Doar că nu i se mai întâmplase niciodată înainte, iar acesta nu părea deloc decent. Părea foarte păcătos şi deloc tipul de sărut pe care o femeie îl primea de la viitorul ei soţ. Părea ceva despre care o femeie *nu discuta niciodată* cu viitorul ei soţ.

Michael se trase înapoi numai puţin, destul cât să-i şoptească, cu gura pe buzele ei.

— Nu te mai gândi.

Cum de ştiuse?

Nu conta. Ceea ce conta era că ar fi fost nepoliticos să îi ignore cererea.

Aşa că se abandonă în braţele acestei senzaţii noi, ciudate, de a li sărutată, buzele lui fiind, cumva, şi aspre, şi moi, adierea respiraţiei lui mângâindu-i obrazul Vârfurile degetelor lui atingând-o delicat, moale ca o şoaptă, de-a lungul gâtului, înclinându-i bărbia pentru a ajunge mai bine la gura ei.

— Mult mai bine.

Ea gemu când îşi lipi din nou buzele de ale ei şi îi luă minţile cu o singură, şocantă… păcătoasă… *minunată* mângâiere. Oare era *limba* lui? Era… îi atingea minunat linia buzelor închise, convingând-o să le deschidă, apoi părea că vrea să o savureze, şi ea era mai mult decât dornică să îl lase. Îi lăsă o mică urmă de foc de-a lungul buzei inferioare, şi Penelopa se întrebă dacă era posibil să-ţi pierzi minţile de plăcere. Mai mult ca sigur că nu orice bărbat săruta aşa… altfel, femeile nu ar mai fi făcut nimic altceva. El se retrase.

— Iar gândeşti.

Da, aşa era. Se gândea că era magnific.

— Nu mă pot abţine.

Clătină din cap, întinzându-se după el.

— Atunci fac ceva greşit.

O, Doamne! Dacă ar fi sărutat-o mai corect de-atât, sănătatea ei mintală ar fi fost ameninţată.

Poate că deja era.

Dar ei, cu toată sinceritatea, chiar nu îi păsa. Atâta timp cât el continua să o sărute. Mâinile ei se mişcau după bunul lor plac, ducându-se în sus, jucându-se în părul lui, trăgându-l mai aproape, până când buzele lui fură din nou contopite cu ale ei şi de data aceasta… de data aceasta, ea se dezlănţui. Şi îl sărută înapoi, savurând acel sunet adânc, uluitor, care ieşea din gâtul lui, sunetul care o înlănţuia în esenţa ei şi îi spunea, fără cuvinte, că, în ciuda lipsei ei de experienţă, făcuse ceva corect.

Atunci şi mâinile lui urcară, mai sus, până când crezu că ar muri dacă nu ar atinge-o… acolo, pe curba sânilor ei, mâna alunecându-i obraznică în croiala ruptă a rochiei, rochia pe care o rupsese pentru a scăpa de chinul de a o seduce. Bineînţeles, acum nu mai părea că s-ar chinui.

Ea strecură o mână pe sub braţul lui, până când îi strânse mâna în mâna ei, mai puternic, mai ferm, şoptindu-i numele în timp ce îl săruta.

La auzul sunetului, el se trase, aruncând paltonul pentru a-i dezveli în lumina slabă a focului şi, împingând haina într-o parte, dezbrăcând-o cu privirea, revenind cu palma pe trupul ei, mângâind-o, ridicând-o până când ea se arcui spre el.

— Îţi place?

Ea auzi răspunsul în întrebarea însăşi. El ştia că ea nu simţise vreodată în viaţa ei ceva atât de puternic. Atât de ispititor.

— Nu ar trebui.

Mâna ei reveni la a lui, ţinându-l acolo, lipit de ea.

— Dar îţi place.

Îi sărută apăsat pielea moale de la baza gâtului, în timp ce degetele lui experimentate găsiră locul în care ea îşi dorea cu ardoare atingerea lui. Ea gemu, rostindu-i

numele. El strânse între dinţi lobul moale al unei urechi, până când ea se cutremură în braţele lui.

— Vorbeşte-mi.

— Este incredibil, îi spuse, nedorind să distrugă momentul, nedorind ca el să se oprească.

— Continuă să vorbeşti, îi şopti el, trăgându-i de haine în timp ce îi dezgolea un sfârc plin de dorinţă în camera rece.

Atunci, el o privi insistent, urmărind vârful încreţindu-se din pricina aerului sau a privirii lui, sau din ambele cauze, şi Penelopa se simţi, dintr-odată, îngrozitor de jenată, urându-şi imperfecţiunile, dorindu-şi să fie oriunde, dar nu aici, cu el, cu acest. Specimen perfect de bărbat. Ea se întinse pentru a apuca paltonul, speriată că el o va vedea. Că o va judeca.

Că se va răzgândi.

El fu mai rapid, apucându-i încheieturile în mâinile lui şi oprindu-i mişcarea.

— Nu, mârâi el, puternic. Să nu te ascunzi niciodată de mine.

— Nu mă pot abţine. Nu vreau… nu ar trebui să te uiţi.

— Dacă tu crezi că o să evit să mă uit la tine, nu eşti în toate minţile.

Şi aruncând cât colo paltonul, pentru ca ea să nu mai poată ajunge la el, îndepărtă iute marginile rupte ale rochiei ei. Şi se uită la ea, îndelung, până când ea nu mai suportă să îl privească, de teamă că ar putea să o respingă. Pentru că respingerea îi era familiară atunci când venea vorba de bărbaţi. Respingerea şi refuzul, şi dezinteresul. Şi nu credea că acum ar fi putut suporta toate acele lucruri. De la el. În noaptea asta. Îşi închise ochii strâns, trăgând adânc aer în piept, pregătindu-se ca el să fugă de urâţenia ei. De imperfecţiunile ei. Era sigură că îi va întoarce spatele.

Când buzele lui se aşezară peste ale ei, simţi că mai are puţin şi plânge. Şi apoi el îi acapară gura într-un lung sărut, mângâindu-i sufletul până când şi ultimul gând de

ruşine fu alungat de dorinţă. De-abia când ea se agăţă de reverul hainei lui, o eliberă din îmbrăţişarea devastatoare.

Un deget obraznic dădu târcoale alene sfârcului ei, ca şi cum ei doi ar fi avut tot timpul din lume, iar ea privi mişcarea, de-abia vizibilă în strălucirea roşiatică a focului gata să se stingă. Iar plăcerea izvorî, de acolo de sub vârful încordat, încreţit… şi din alte locuri, scandaloase…

— Îţi place? întrebă el, într-o şoaptă răguşită, iar Penelopa îşi muşcă buza şi dădu din cap. Spune-mi.

— Da… da, este minunat.

Ştia că spusele ei păruseră simple şi nesofisticate, dar nu putu să alunge mirarea din propria voce.

Degetele lui nu se opriră.

— Totul trebuie să fie minunat. Să-mi spui dacă nu e, iar eu voi corecta situaţia.

O sărută pe gât, trecându-şi dinţii peste pielea moale de acolo. Ridică privirea.

— Asta te face să te simţi minunat?

— Da.

O recompensă prin săruturi apăsate pe gât, muşcând uşor pielea delicată a umărului, lingându-i curba unui sân, înainte să facă cercuri în jurul vârfului tare, ascuţit, muşcând-o şi mângâind-o, în tot acest timp evitând locul în care ea l-ar fi dorit cel mai tare.

— Te voi corupe, îi promise o mână alunecându-i spre abdomenul ei, şi ea simţi cum muşchii de acolo se tensionează şi freamătă la atingerea lui. Am să te aduc din lumină în întuneric, de partea răului. Te voi compromite, îi şopti, însă ei nu-i păsa. Era a lui; în acele momente o stăpânea, prin atingerea sa. Şi ştii cum te vei simţi?

Ea gemu cuvântul de data aceasta:

— Minunat.

Mai *mult decât atât.*

Mai *mult decât* îşi *imaginase vreodată.*

El îi întâlni ochii şi, fără a-şi muta privirea, luă vârful unui sân adânc în gură, jucându-se cu carnea, cu limba şi cu dinţii, înainte să o strângă cu mişcări ample, care o făcură să îi murmure numele şi să îşi înfigă degetele în

părul lui.

— Michael… şopti ea, speriată că ar putea distruge vraja plăcerii.

Închise ochii. El îşi ridică uşor capul, şi ea îl un pentru că se oprise.

— Uită-te la mine.

Cuvintele erau poruncitoare. Când ea îi întâlni privirea din nou, mâna lui alunecă sub numeroasele straturi de material ale rochiei ei, degetele atingându-i buclele ascunse între picioare, iar ea îşi strânse coapsele brusc, lăsând să-i scape un mic strigăt de uluire. „Nu e posibil ca el… nu acolo…”

Dar apoi el îşi reîntoarse atenţia la sânţii ei, sărutând-o şi mângâind până când ea-şi lăsă deoparte inhibiţiile şi coapsele i se desfăcură, lăsându-l să îşi treacă degetele printre ele, sprijinindu-se uşor de ea, dar fără a se mişca – o tentaţie păcătoasă, minunată. Ea se încordă din nou, dar de data aceasta nu mai refuză să-l primească.

— Îţi promit că îţi va plăcea. Ai încredere în mine.

Ea râse tremurat pe măsură ce degetele lui se mişcau, desfăcându-i coapsele, ajungând la esenţa ei.

— Spuse leul către miel.

Îi mângâie cu limba pielea delicată de sub un sân, înainte să treacă la celălalt, oferindu-i aceeaşi atenţie, pe când ea se zvârcolea sub el şi îi şoptea numele. Degetele lui erau obraznice, separând pliurile secrete cu un deget şi mângâind delicat, uşor, până când găsi intrarea caldă, umedă, în interiorul ei.

Îşi ridică uşor capul, găsindu-i privirea în timp ce strecura un deget lung, încet, spre interiorul ei, provocându-i un spasm de plăcere neaşteptată, care-i traversă întreaga fiinţă. Sărută apăsat pielea dintre sâni, repetând mişcarea cu degetul în timp ce-i şoptea:

— Eşti deja umedă pentru mine. Minunat de umedă.

Îi fu imposibil să-şi ascundă ruşinea.

— Îmi pare rău.

O sărută lung şi încet, strecurându-i limba adânc în gură, în timp ce degetul lui repeta acţiunea în partea de jos

a trupului ei, înainte să se retragă, aşezându-şi fruntea pe fruntea ei şi spunând:

— Înseamnă că mă doreşti. Înseamnă că, şi după toţi aceşti ani, după tot ce am făcut, dincolo de ce reprezint, te pot face să mă doreşti.

Mai târziu avea să analizeze cuvintele lui, dorindu-şi să-i fi spus ceva, dar nu reuşi, nu când el strecură şi al doilea deget pe lângă primul, rotindu-şi degetul mare în timp ce el îi şoptea în ureche:

— Te voi explora… pentru a-ţi descoperi căldura şi moliciunea, fiecare strop al decadenţei tale. O pătrunse, simţind cum pulsa în jurul lui, iubind felul în care îşi legăna coapsele în jurul lui, în timp ce degetul lui mare realiza un cerc strâns în jurul miezului întărit al plăcerii pe care el îl dezvelise. Mă faci să-mi lase gura apă.

Ochii ei se măriră la auzul cuvintelor, dar el nu-i dădu răgaz să se gândească la ele, pentru că îşi mişcă din nou mâna, ridicându-i coapsele şi trăgându-i în jos de rochie, peste picioare, şi o scoase, până când ea rămase complet goală, iar el stătea între picioarele ei, despărţindu-le încet, spunând cele mai păcătoase lucruri, pe măsură ce mâinile îi alunecau de-a lungul picioarelor ei. Se apropie de ea, în genunchi, pe când le despărţea, presărându-i săruturi lungi, delicate, pline de dorinţă, pe pielea moale din interiorul coapselor ei, chiar deasupra ciorapilor.

— De fapt… făcu o pauză, rotindu-şi limba într-un cerc lent, înnebunitor, cred că nu mai rezist nicio secundă… Din nou, pe cealaltă coapsă, fără… — un pic mai sus, mai aproape de punctul sensibil – să te gust.

Şi apoi gura lui ajunse acolo, limba lui dezmierdând-o cu atingeri lungi, lente, curbându-se aproape insuportabil în locul de unde izvora plăcerea şi se încorda, şi implora să fie eliberată. Ea ţipă, ridicându-se înainte ca el să-şi ridice capul şi să-i apese abdomenul moale cu palma lui mare.

— Întinde-te uşor pe spate… lasă-mă să te gust. Lasă-mă să-ţi arăt cât de bine poate fi. Priveşte. Spune-mi ce-ţi place. De ce ai nevoie.

Şi aşa făcu, Dumnezeu s-o ajute. Pe când el o

mângâia cu limba lui perfectă şi cu buzele lui obraznice, ea îl încuraja în şoaptă, învăţând ce-şi dorea chiar dacă nu era sigură de rezultatul final.

Mai mult, Michael...

Mâinile ei se lăsară în buclele lui, ţinându-l atât de aproape de ea.

Michael, din nou...

Coapsele ei se desfăcură mai mult, pline de dorinţă şi neruşinate.

Acolo, Michael...

Michael...

El era lumea ei. Dincolo de acest moment, nu mai exista nimic. Şi atunci degetele lui se uniră cu limba şi ea simţi că moare, pe când el apăsa mai ferm, atingea mai lent, dându-i tot ce ea nu ştia să ceară. Ochii i se deschiseră brusc, cu numele lui însoţindu-i geamătul. Limba i se mişca mai repede, rotindu-se în locul unde avea nevoie de el, în timp ce ea se mişca, toate inhibiţiile ei devenind amintire, pierdute în marea de plăcere crescândă, aproape de apogeu... nemaidorindu-şi altceva decât să afle ce va urma.

— Te rog, nu te opri, şopti.

Iar el nu o făcu. Cu numele lui pe buze, ea îşi pierdu minţile, legănându-se spre el, apăsându-l, cerşind mai mult, tocmai când el îi oferea totul cu limba şi cu buzele şi degetele, până când uită de toate, în afară de plăcerea plină de îndrăzneală, măreaţă, pe care el i-o oferea.

Pe când ea îşi revenea după senzaţia de eliberare absolută, el o sărută lung, drăgăstos, pe interiorul coapselor, până când îi rosti numele printre şoapte şi se întinse după buclele lui moi, ca de mahon, dorindu-şi doar să stea întinsă lângă el timp de o oră... o zi... o viaţă întreagă. La atingerea ei, el se încordă, în timp ce degetele ei îi răsfirau părul, şi rămaseră aşa secunde întregi. Era vlăguită de plăcere, întreaga ei lume rezumându-se la senzaţia buclelor lui mătăsoase din mâinile ei, a bărbii lui moi care se freca de pielea coapselor ei.

Michael.

Tăcu, aşteptând ca el să vorbească. Aşteptând să-i spună ceea ce gândea şi ea... că experienţa fusese de-a dreptul remarcabilă şi că, dacă această seară putea fi un indicator, căsnicia lor avea să fie mult mai mult decât îşi imaginase vreodată, totul va fi bine. Trebuia să fie. Experienţele de acest fel nu apăreau în fiecare zi.

În sfârşit el se mişcă, iar ea simţi ostilitatea din mişcarea lui, în timp ce trase paltonul în jurul ei, învăluind-o în aroma şi căldura lui, înainte sa se îndepărteze şi să se ridice în picioare dintr-o singură mişcare ca de felină, ridicându-şi redingota din lână de unde probabil că o aşezase împăturită cu atenţie, mai devreme în acea seară. Se îmbrăcă, rapid ca fulgerul.

— Acum eşti compromisă cu desăvârşire, spuse el, cu cuvinte pline de răceală.

Ea se ridică, strângând paltonul lui în jurul ei, când el deschise uşa şi îi întoarse spatele, umerii lui laţi dispărând în întunericul de dincolo.

— Căsătoria noastră nu mai poate fi evitată.

Atunci plecă, uşa închizându-se cu putere în urma lui, accentuându-i cuvintele, lăsând-o pe Penelopa într-un cuib de haine, uitându-se fix spre uşă, sigură că se va întoarce, că nu auzise bine, că înţelesese greşit. Că totul avea să fie bine.

După câteva minute lungi, Penelopa îşi trase rochia pe ea, degetele tremurându-i la atingerea materialului rupt. Se întoarse încet la patul ei improvizat, refuzând să lase lacrimile să izvorască.

Capitolul 6

Dragă M.,

Ai putea crede că, de când te-ai întors la şcoală, am fost într-o stare permanentă de ennui *(te rog să remarci folosirea francezei), dar te-ai înşela în totalitate. Distracţia este copleşitoare.*

Taurul a scăpat de pe imaşul lui Lord Langford acum două nopţi, iar el (taurul, nu vicontele) s-a distrat dărâmând garduri şi făcând cunoştinţă cu vitele din zonă până când a fost prins în această dimineaţă de domnul Bullworth.

Pariez că îţi doreşti să fi fost acasă, am dreptate?

Întotdeauna, P.

Conacul Needham, septembrie 1815

Dragă P.,

Te-am crezut până ai ajuns la partea despre Bullworth care l-a prins pe tizul său, taurul[1]*. Sunt convins că nu încerci decât să mă ademeneşti acasă cu poveştile tale extraordinare despre animalele de la fermă.*

Cu toate astea, aş minţi să spun că nu funcţionează. Mi-aş dori să fi fost acolo pentru a vedea faţa lui Langford. Şi zâmbetul de pe chipul tău.

M.

Post-scriptum: sunt fericit să văd că guvernanta te învaţă ceva. Très bon.

Colegiul Eton, septembrie 1815

*

De-abia se crăpase de ziua, când Bourne se opri în afara camerei în care o lăsase pe Penelopa noaptea trecută. Nu dormise după ce o părăsise, frigul şi gândurile unindu-şi forţele pentru a nu-l lăsa să se odihnească. În schimb, umblase prin casă, bântuit de amintirea camerelor goale, aşteptând răsăritul soarelui în ziua în care avea să vadă domeniul Falconwell înapoiat proprietarului lui de drept.

În mintea lui Bourne, nu era niciun dubiu că marchizul de Needham şi Dolby va renunţa la Falconwell. Omul nu era prost. Avea trei fete nemăritate, şi faptul că cea mare îşi petrecuse noaptea cu un bărbat, într-o casă abandonată –

1 joc de cuvinte, termenul în engleză pentru „taur* fiind ***bull*** (n.tr.)

cu *Bourne* într-o casă abandonată – nu avea să le aducă celorlalte surori celibatare prea mulţi peţitori. Soluţia era căsătoria. Una rapidă. Şi, împreună cu căsătoria, transferul domeniului Falconwell. Falconwell şi Penelopa.

Un alt bărbat ar fi simţit remuşcări pentru rolul nefericit atribuit Penelopei în acest joc, dar Bourne ştia mai bine care era situaţia. Sigur, o folosise, dar nu aşa funcţiona căsnicia? Nu toate relaţiile maritale se bazau exact pe această premisă, cea a beneficiului mutual? Ea va câştiga acces la banii lui, libertăţile lui şi orice altceva îşi dorea. Iar el avea să câştige Falconwell. Şi cu asta, basta. Nu erau primii care se căsătoreau din interes, şi nu vor fi nici ultimii. Era o ofertă remarcabilă, cea pe care i-o făcuse ei. El era bogat şi avea relaţii, şi îi oferea o şansă să-şi schimbe viitorul de fată bătrână pe unul de marchiză. Putea avea orice îşi dorea. El avea să-i ofere totul cu plăcere.

Până la urmă, ea îi dădea singurul lucru pe care şi-l dorise vreodată cu adevărat. Nu chiar. Nimeni nu-i *dăduse* vreodată ceva lui Bourne. Îşi *luase* singur. *O luase şi pe ea.* Brusc, îi apăru o imagine în minte, ochii ei albaştri şi mari pe un chip obişnuit, clipind de plăcere şi ceva mai mult. Ceva ce era prea aproape de emoţie. Prea aproape de sentimente. De aceea o părăsise, strategic. Rece. Calculat. Pentru a demonstra că mariajul lor nu va fi decât o afacere.

Nu pentru că îşi dorise să rămână.

Nu din cauză că a-şi dezlipi gura şi mâinile de pe ea fusese unul dintre cele mai dificile lucruri pe care le făcuse vreodată. Nu pentru că fusese tentat să facă exact invers – să se cufunde în ea şi să se desfete cu ea, cu moliciunea din locul unde femeile se presupunea că sunt moi şi cu dulceaţa din locul unde se presupunea că femeile sunt dulci. Nu pentru că acele mici gemete care veneau din gâtul ei, în timp ce o săruta, erau cele mai erotice sunete pe care le auzise vreodată, sau pentru că avea gust de inocenţă.

Se forţă să se îndepărteze de uşa ei Nu avea niciun motiv pentru care să ciocăne. Se va întoarce până ca ea să se trezească, gata să o ducă la cel mai apropiat vicar, să-i

prezinte autorizaţia specială pentru care plătise o sumă frumuşică şi să o ia de soţie. Apoi, vor merge la Londra şi îşi vor trăi vieţile separate. Trase adânc aer în piept, bucurându-se de înţepătura aerului curat de dimineaţă în plămânii lui, mulţumit de acest plan.

Atunci ea ţipă. Se auzi un sunet care făcea inima să-ţi stea în loc, accentuat de sunetul de sticlă spartă.

El răspunse instinctiv, descuind uşa şi aproape smulgând-o din balamale pentru a o deschide. Se opri chiar la intrarea în cameră, cu inima bătând să-i sară din piept. Ea stătea teafără lângă fereastra spartă, cu spatele sprijinit pe perete, desculţă, înfăşurată în paltonul lui, care atârna descheiat, scoţând la iveală rochia ei sfâşiată, dezgolind o bucată mare de piele de culoarea piersicii.

Pentru un scurt moment, Bourne rămase cu ochii la acea pieli, la modul în care era acoperită de o singură buclă blondă, atrăgându-i atenţia spre locul în care un sfârc trandafiriu, atrăgător, împungea, ascuţit şi mândru, aerul în camera rece. I se usca gura şi se forţă să îşi readucă privirea spre chipul ei, spre ochii mari care clipeau, şocaţi şi neîncrezători, uitându-se spre marea fereastră de sticlă de lângă ea, din care acum lipsea un geam, spart de…

Un glonţ.

Ajunse în câteva secunde în cealaltă parte a micuţei camere, protejând-o cu corpul lui şi împingând-o spre hol.

— Stai aici.

Ea dădu din cap, din câte se părea, şocul făcând-o mai încântătoare decât s-ar fi aşteptat el vreodată. El se întoarse în cameră şi la fereastră, dar până să cântărească pagubele, un al doilea foc de armă sparse un alt geam, ratându-l pe Bourne cu atât de puţin, încât el nu se simţi deloc confortabil.

Ce naiba?

Înjură o dată, vulgar, şi se lipi de peretele camerei, lângă fereastră. Cineva trăgea în el. Întrebarea era *cine.*

— Ai grijă…

Penelopa îşi vârî capul din nou în cameră, şi Bourne se mişca deja spre ea, aruncându-i o privire care i-ar fi

făcut şi pe cei mai mari criminali din Anglia să bată în retragere.

— Ieşi afară.

Ea nu se clinti.

— Nu eşti în siguranţă dacă stai aici. Ai putea fi…

O altă împuşcătură se auzi de afară, întrerupând-o, iar el sări, rugându-se să ajungă la ea înaintea glonţului. O împinse înapoi pe uşă, până când ajunseră amândoi lipiţi de peretele opus. Stătură nemişcaţi timp de un minut lung, înainte ca ea să continue, cuvintele înăbuşite de corpul lui masiv.

— Ai putea fi rănit!

Îşi ieşise din minţi?

O apucă de umeri, fără să-i pese că nimic nu-l scotea în mod normal din calmul caracteristic, dar acum se enervase de-a dreptul.

— Femeie idioată! Ce-am spus eu? Aşteptă ca ea să-i răspundă la întrebare. Cum nu o făcu, nu se putu abţine. Scuturând-o o dată de umeri, repetă: *Ce*-am spus?

Ea făcu ochii mari.

Bun. Ar fi trebuit să-i fie teamă de el.

— Răspunde-mi, Penelopa.

Auzi mârâitul din propria voce. Însă nu-i păsa.

— Tu… Cuvintele îi rămaseră în gât. Ai spus că trebuie să stau aici.

— Şi eşti cumva incapabilă să înţelegi o indicaţie atât de simplă?

Privirea i se îngustă.

— Nu.

O insultase. Din nou, nu îi păsa.

— Stai. Dracului. Aici!

Îi ignoră tresărirea şi se întoarse în cameră, apropiindu-se încet de fereastră.

Aproape că era gata să rişte să îşi arunce privirea în jos, pentru a încerca să-l zărească pe potenţialul lui asasin, când se auziră câteva cuvinte de jos.

— Te predai?

Să se predea?

Poate că Penelopa avusese dreptate. Poate că, într-adevăr, existau piraţi în Surrey.

Nu avea prea mult la dispoziţie pentru a analiza întrebarea, când Penelopa strigă:

— O, pentru numele lui Dumnezeu! Dădu buzna în cameră, strângându-şi paltonul lui în jurul corpului şi îndreptându-se direct spre fereastră.

— Opreşte-te! Bourne făcu un salt înainte pentru a o opri din drum, prinzând-o de talie şi trăgând-o înapoi. Dacă te mai apropii de fereastra aia, te bat. Mă auzi?

— Dar…

— Nu.

— Este doar…

— *Nu.*

— E tatăl meu!

Cuvintele fuseseră ca un trăsnet, năucindu-l mai mult decât ar fi fost dispus să admită. Nu se putea să aibă dreptate.

— Am venit după fiica mea, tâlharule! Şi voi pleca cu ea!

— De unde a ştiut în ce cameră să tragă?

— Stă… stăteam la fereastră. Probabil că a văzut mişcarea.

Un alt glonţ împrăştie cioburi de sticlă în toată camera, şi Bourne se împinse mai aproape de ea, protejând-o cu corpul lui.

— Crezi că e conştient că e posibil să te împuşte?

— Se pare că nu i-a trecut prin minte.

El înjură din nou.

— Merită să fie lovit în cap cu puşca aia a lui.

— Cred că este posibil să fie copleşit de faptul că şi-a lovit ţinta. De trei ori. Bineînţeles, ţinând cont că ţinta lui a fost o casă, ar fi fost o surpriză dacă *nu* ar fi lovit-o.

Era amuzată?

Nu avea cum să fie. O altă împuşcătură răsună, şi Bourne simţi cum îi sare ţandăra. Făcu paşi mari spre fereastră, nepăsându-i că ar fi putut fi împuşcat în acest timp.

— La naiba, Needham! Ai putea să o omori!

Marchizul de Needham şi Dolby nu privi în sus de acolo de unde ţintea cu a doua puşcă, în timp ce un lacheu aflat lângă el o încărca pe prima.

— În acelaşi timp aş putea să te omor şi pe tine. Îmi plac şansele mele!

Penelopa apăru din spatele lui.

— Dacă te consolează cu ceva, mă îndoiesc sincer că ar putea să te omoare. E un ţintaş groaznic.

Michael o privi furios.

— Pleacă de la fereastră. Acum.

Minunea minunilor, îl ascultă.

— Trebuia să ştiu că vei veni după ea, golanule, trebuia să ştiu că vei face ceva demn de reputaţia ta detestabilă.

Bourne se forţă să pară calm.

— Haide, Needham, aşa se vorbeşte cu viitorul ginere?

— Peste cadavrul meu!

Furia făcu vocea celuilalt bărbat să se schimbe brusc.

— Se poate rezolva, strigă Bourne.

— Trimite-o jos pe fată. Imediat. Nu se va mărita cu tine.

— După noaptea asta, nu există îndoială că o va face, Needham.

Dedesubt se auzi cocoşul puştii, şi Bourne se îndepărtă de fereastră, ferindu-şi capul, împingând-o pe Penelopa înapoi în colţ, în timp ce glonţul zbură prin alt geam.

— Ticălosule!

Ar fi vrut să-l ocărască pe tatăl ei pentru lipsa de grijă pe care o manifesta pentru fiica lui. În schimb, se întoarse la fereastră, simulând un ton de dezinteres total, şi strigă:

— Am găsit-o şi-o păstrez.

Urmă o pauză lungă, atât de lungă, încât Michael nu se putu abţine să nu-şi iţească fruntea pe lângă tocul ferestrei, pentru a vedea dacă marchizul plecase.

Nu plecase.

Un glonţ se înfipse în peretele exterior, la câţiva centimetri de capul lui Michael.

— Nu vei obţine Falconwell, Bourne. Şi nu o vei obţine nici pe fiica mea!

— Bine, voi fi cinstit, Needham… Deja am avut-o pe fiica ta…

Vorbele lui fură întrerupte de strigătul lui Needham de jos:

— Nenorocitule!

Penelopa gemu.

— Doar *nu* i-ai spus tatălui meu că *m-ai avut.*

Trebuia să se aştepte la asta. Trebuia să ştie că nu va fi atât de uşor. Evenimentele dimineţii se precipitau, scăpate de sub control, şi lui Bourne nu îi plăcea să nu deţină controlul. Respiră îndelung, încet, încercând să se calmeze.

— Penelopa, ne ascundem într-o casă în care tatăl tău, mânios, trage cu mai multe arme, ţintind spre capul meu. Cred că mă vei ierta dacă fac tot ce pot pentru a mă asigura că vom supravieţui amândoi acestui eveniment.

— Şi reputaţiile noastre? Vor supravieţui şi ele?

Reputaţia mea s-a dus la dracu’, spuse el, sprijinindu-se cu spatele de perete.

— Ei bine, a mea nu! ţipă ea. Ţi-ai pierdut minţile? Făcu o pauză. Şi limbajul tău este cumplit.

— Va trebui să te obişnuieşti cu limbajul meu, draga mea. În ceea ce priveşte restul, după ce ne căsătorim, şi reputaţia ta se va duce de asemenea la dracu’. E mai bine ca tatăl tău să afle acum.

Nu se putu abţine să nu se întoarcă spre ea, pentru a privi modul în care era afectată de cuvinte… modul în care ochii îi scânteiau… modul în care se încorda, ca şi cum ar fi lovit-o.

— Eşti odios, spuse ea, simplu, sincer.

În acel moment, în timp ce ea îl privea, cu o acuzaţie calmă, se ura destul pentru amândoi. Dar era maestru în ascunderea emoţiilor.

— Aşa se pare.

Cuvintele lui erau frivole. Forţate.

— De ce-ai face asta? zise ea, dezgustată.

Exista un singur motiv – un singur lucru care îi ghidase vreodată acţiunile. Un singur lucru care îl transformase în acest om rece, calculat.

— Chiar atât de mult înseamnă Falconwell?

Afară se aşternu liniştea, şi ceva întunecat şi neplăcut îl răscoli în interior, adânc, un sentiment mult prea familiar. Timp de nouă ani, făcuse toate eforturile pentru a-şi recâştiga pământul. Pentru a-şi recupera istoria. Pentru a-şi asigura viitorul. Şi nu avea să se oprească acum.

— Bineînţeles că da, spuse ea cu un râs plin de autodispreţ. Scopul scuză mijloacele.

În orele ce se scurseseră de când dăduse de Penelopa lângă lac, o auzise iritată şi surprinsă, şi insultată, şi plină de pasiune… dar nu o auzise aşa. Nu o auzise resemnată. Nu îi plăcea. Pentru prima dată în foarte mulţi ani – în nouă ani –, Bourne simţi nevoia să îşi ceară scuze de la cineva pe care îl folosise. Se forţă să reziste pornirii. Îşi întoarse capul spre ea – dar nu suficient pentru a-i întâlni privirea – destul cât să o privească cu coada ochiului. Suficient pentru a o vedea cu capul plecat, mâinile ţinând paltonul lui strâns în jurul corpului ei.

— Vino aici, spuse el, şi o mică parte din el fu surprinsă când ea se supuse.

Traversă camera, şi sunetul ei îl mistui – foşnetul fustelor, atingerea delicată a paşilor ei, modul în care respiraţia ei se auzea în reprize scurte şi inegale, indicând agitaţia şi anticiparea. Se opri în spatele lui, aşteptând, în timp ce el făcea în minte următoarele mişcări de şah. Se întrebă, rapid, dacă ar trebui să o lase să plece.

Nu.

Ce făcuse era bun făcut.

— Mărită-te cu mine, Penelopa.

— Simplu fapt că te exprimi aşa nu îmi dă de ales, ştii asta.

Îi veni să râdă de modul iritat în care vorbise, dar nu o făcu. Ea îl privi cu atenţie pentru un lung moment, iar el –

un bărbat care făcuse avere din citirea adevărului pe feţele celor din jurul lui – nu îşi putea da seama ce gândeşte. Timp de câteva secunde, se gândi că s-ar putea să-l refuze, şi se pregăti pentru împotrivirea ei, trecând în revistă câţi preoţi îi erau datori lui şi clubului său, cu o sumă suficientă pentru a-l căsători cu o mireasă ostilă – pregătindu-se sa facă tot ce era nevoie pentru a se asigura că va deveni soţia lui. Nu ar fi fost decât o fărădelege în plus de adăugat la lista lui în continuă creştere.

— Îţi ţii cuvântul dat aseară? Surorile mele vor rămâne neatinse de această căsătorie.

Chiar şi acum, când se afla în faţa unei vieţi împreună cu el, ea se gândea la surorile ei.

Era mult prea bună pentru el.

Ignoră gândul.

— Îmi voi ţine promisiunea.

— Am nevoie de o dovadă.

„Deşteaptă fată.” Bineînţeles, nu avea nicio dovadă. Şi avea dreptate să se îndoiască de el. Vârî mâna în buzunar şi scoase o guinee tocită aproape complet, de nouă ani de când o ţinea la el. I-o dădu ei.

— Talismanul meu.

Ea luă moneda.

— Ce să fac cu asta?

Mi-o dai înapoi după ce se mărită surorile tale.

— O guinee?

— A fost suficient pentru bărbaţi din întreaga Anglie, draga mea.

Ea ridică din sprâncene.

Şi se spune că bărbaţii sunt sexul mai inteligent. Trase adânc aer în piept, vârând moneda în buzunar, făcându-l imediat să tânjească după ea. Mă voi mărita cu tine.

El dădu o dată din cap.

— Şi logodnicul?

Ea ezită, privirea rătăcindu-i dincolo de umărul lui, în timp ce se gândea.

— Îşi va găsi o altă mireasă, spuse calm, cu afecţiune.

Cu prea multă afecţiune. Într-o clipă, Bourne simţi o mânie îndărătnică împotriva acestui bărbat care nu o protejase. Care o lăsase singură în lume. Care îi uşurase lui misiunea de a o lua.

Se auzi mişcare în pragul uşii, în spatele ei. Tatăl ei. Needham, evident, se plictisise să-i aştepte să iasă din clădire, aşa că intrase ca să-i înşface. Bourne luă întâmplarea ca pe un semn pentru a pecetlui acordul lor, ştiind, în timp ce o făcea, că o folosea. Că ea nu merita asta.

Dar nu conta.

El o apucă de bărbie şi îi dădu un singur sărut blând pe buze, încercând să nu observe că ea se înclină la atingere, scoţând un mic geamăt atunci când el îşi ridică uşor capul…

Cocoşul unei puşti răsună în pragul uşii, accentuând cuvintele marchizului de Needham şi Dolby.

— Fir-ar să fie, Penelopa, uite ce-ai făcut acum.

*

Dragă M.,

Tatăl meu e de părere că ar trebui să nu ne mai scriem. Este sigur că „băieţi ca el” (adică tu) nu au timp pentru „scrisori prosteşti" de la „fete prostuţe” (adică eu). Spune că nu-mi răspunzi decât pentru că eşti bine-crescut şi te simţi obligat. Îmi dau seama că ai aproape şaisprezece ani şi probabil că ai lucruri mult mai interesante de făcut decât să-mi scrii mie, dar nu uita: eu nu am de făcut lucruri din astea interesante. Aşa că am să apelez la mila ta.

Prostuţa P.

Post-scriptum: N-are dreptate, nu-i aşa?

Conacul Needham, ianuarie 1816

Dragă P.,

Ceea ce nu ştie tatăl tău este singurul lucru care întrerupe monotonia reprezentată de latină, Shakespeare şi

predicile despre responsabilităţile pe care băieţi ca mine le vor avea cândva în Camera Lorzilor sunt scrisorile prosteşti de la fetele prostuţe. Tu, dintre top oamenii, ar trebui să ştii că nu sunt deloc bine-crescut şi rar fac lucruri din obligaţie.

M.

Post-scriptum: N-are dreptate.

Colegiul Eton, ianuarie 1816

*

— Nenorocitule!

Bourne se uită pe deasupra, paharului său de whisky în taverna Pasărea şi Câinele de Vânătoare, întâlnind privirea mânioasă a viitorului său socru. Sprijinindu-se de spătar, simulă imaginea de amuzament vag care alungase oponenţi mai de temut decât marchizul de Needham şi Dolby, şi flutură o mână spre scaunul gol din faţa mesei sale.

— Tată, îl luă el în zeflemea, te rog, ia loc lângă mine.

Bourne stătuse într-un colţ întunecat al tavernei timp de câteva ore, aşteptând ca Needham să sosească cu hârtiile prin care îi înapoia domeniul Falconwell. Pe măsură ce seara se transforma în noapte şi camera animată se umplea cu râsete şi discuţii, el aşteptase, nerăbdător să semneze actele, visând la ce avea să urmeze. La răzbunare. Încercând din greu să nu se gândească la faptul că era logodit. Încercând şi mai mult să nu se gândească la femeia cu care era logodit – atât de cinstită şi de inocentă… genul complet nepotrivit de soţie pentru el. Nu că ar fi avut vreo idee despre care ar fi fost genul potrivit. Irelevant. Nu avusese de ales.

Singurul mod prin care putea avea o şansă la Falconwell era prin intermediul Penelopei. Ceea ce o transforma în exact tipul *potrivit* de soţie pentru el. Iar Needham ştia asta. Marchizul corpolent se aşeză şi chemă o servitoare fluturând din mâna uriaşă. Ea fu îndeajuns de inteligentă încât să aducă un pahar şi sticla de whisky cu ea, lăsându-le repede şi grăbindu-se spre locuri mai

luminoase – şi mai prietenoase. Needham dădu licoarea pe gât şi trânti paharul pe masa masivă din stejar.

— Nenorocitule! Ăsta e şantaj.

Michael luă o mină plictisită.

— Prostii. Te plătesc frumos. Îţi iau fata cea mare, nemăritată, de pe cap.

— O vei face nefericită.

— Probabil.

— Nu e destul de puternică pentru tine. O vei distruge.

Bourne se abţinu să îi spună că Penelopa era mai puternică decât cele mai multe femei pe care le întâlnise vreodată.

— Ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte să faci din domeniul meu zestrea ei. Bătu în stejarul scorojit. Actul, Needham. Nu am chef să mă însor cu fata fără să am actul. Îl vreau acum. Vreau ca actele să fie semnate înainte să o duc pe Penelopa în faţa unui vicar.

— Şi dacă nu?

Bourne se roti în scaun, scoţând cizmele de sub masă, aşezând picior peste picior.

— Dacă nu, Penelopa nu va mai sta deloc în faţa unui vicar. Auzind acestea, Needham îl ţintui cu privirea.

— Nu o vei face. O va distruge. Pe mama ei. Pe surorile ei.

— Atunci, îţi sugerez să te gândeşti serios la următoarea ta acţiune. Au trecut nouă ani, Needham. Nouă ani lungi, în care am tânjit după acest moment. După Falconwell. Şi dacă tu crezi că te voi lăsa să stai în calea recuperării acelor pământuri şi a reîntregirii moştenirii mele, te înşeli amarnic. Se întâmplă să fiu foarte apropiat de editorul de la *Foaia de Scandal.* Un cuvânt din partea mea şi nimeni din lumea bună nu se va mai apropia de tinerele Marbury. Făcu o pauză şi îşi turnă un alt pahar, lăsând ameninţarea rece să se aştearnă între ei. Haide. Pune-mă la încercare.

Needham îşi miji ochii.

— Deci aşa stau lucrurile? Pui în pericol tot ce am

pentru a obţine *ce* vrei?

Bourne zâmbi superior.

— Joc ca să câştig.

— Ironic, nu-i aşa, că eşti faimos pentru că ai pierdut?

Aluzia îşi atinse ţinta. Nu că Bourne ar fi lăsat să se vadă. În schimb, rămase tăcut, ştiind că nimic nu era mai bun decât liniştea pentru a tulbura un oponent. Dar Needham rupse tăcerea.

— Eşti un ticălos. Cu o înjurătură, vârî mâna în haină şi scoase o bucată mare, împăturită de hârtie.

Triumful lui Bourne devenea îmbătător, pe măsură ce citea documentul. Falconwell era al lui, prin căsătorie, care urma să aibă loc a doua zi. Singurul lui regret era că vicarul Compton nu lucra noaptea.

După ce Bourne aşeză documentul în siguranţă, în buzunarul lui, imaginându-şi că simţea greutatea actului apăsându-i pieptul, Needham vorbi:

— Nu voi permite ca surorile ei să fie distruse de asta.

Toţi îşi făceau atâtea griji pentru surorile ei.

Cum rămânea cu Penelopa?

Bourne ignoră întrebarea şi se juca cu Needham – bărbatul care încercase atât de mult să ţină domeniul Falconwell departe de el. Bourne îşi ridică paharul.

— Mă însor cu Penelopa. Falconwell va fi al meu mâine. Spune-mi de ce ar trebui să mă intereseze câtuşi de puţin de reputaţia celorlalte fiice ale tale. Sunt problema ta, nu?

Dădu băutura pe gât şi aşeză jos paharul gol.

Needham se sprijini de masă, punând în tonul său toată forţa de care era capabil.

— Eşti un ticălos, şi tatăl tău ar fi distrus dacă ar vedea ce-ai devenit.

Bourne ridică iute privirea spre Needham, observând, în mod ciudat, că marchizul nu avea ochii albaştri ai Penelopei. În schimb, ochii lui erau căprui-închis şi aveau o sclipire pe care Bourne o cunoştea mult prea bine – dovada că îşi rănise oponentul. Bourne încremeni, o amintire a tatălui său răsărindu-i în minte neinvitată: el stând în

mijlocul uriaşului foaier de la Falconwell, în pantaloni bufanţi şi bluză cu mâneci scurte, râzând la fiul său. Muşchii maxilarului i se încordară.

— Atunci avem noroc că el a murit.

Needham păru să înţeleagă că se apropia periculos de mult de o zonă interzisă. Se îndepărtă relaxat de masă.

— Detaliile logodnei tale nu vor fi dezvăluite niciodată. Mai am două fiice care trebuie să se mărite. Nimeni nu poate afla că Penelopa s-a măritat cu un vânător de zestre.

— Am o avere de trei ori mai mare decât a ta, Needham.

Privirea bătrânului se întunecă.

— Dar nu ai avut *posesiunea* pe care ţi-o doreai, nu?

— Acum o am. Bourne îşi împinse scaunul departe de masă. Nu eşti în măsură să pui condiţii, Needham. Dacă fiicele tale vor supravieţui intrării mele în familie, asta se va datora faptului că binevoiesc să fie aşa, şi nu altui motiv.

Needham urmări mişcarea cu privirea, maxilarul lui încleştându-se la auzul acestor vorbe.

— Nu, se va datora faptului că am singurul lucru pe care-l vrei mult decât pământul.

Bourne îl studie pe Needham o lungă perioadă, cuvintele răsunând în colţul lor întunecat, înainte să le dea la o parte.

— Nu îmi poţi da singurul lucru pe care îl vreau mai mult decât vreau Falconwell.

— Distrugerea lui Langford.

Răzbunarea.

Cuvântul trecu prin el ca fulgerul, o şoaptă promiţătoare, şi Bourne se aplecă, încet.

— Minţi.

— Ar trebui să te provoc la duel pentru defăimare.

— Nu ar fi primul meu duel. Aşteptă. Când văzu că Needham nu prinde momeala, spuse: Am căutat. Nu există nimic care să-l distrugă.

— Nu ai căutat unde trebuia.

Trebuia să fie o minciună.

— Crezi că, dată fiind influenţa mea, influenţa Îngerului, nu am întors Londra pe dos pentru o urmă de scandal, pentru distrugerea lui Langford?

— Asta nu există nici măcar în dosarele preţioasei tale case a pierzaniei.

— Ştiu tot ce a făcut, pe unde a fost. Cunosc viaţa omului mai bine decât el însuşi. Şi îţi spun, a luat tot ce aveam şi şi-a petrecut ultimii nouă ani trăind o viaţă imaculată, din *pământurile mele.*

Needham vârî din nou mâna în haină. Scoase un alt document, acesta fiind mai mic şi mai vechi.

— Asta s-a întâmplat acum mai mult de nouă ani.

Privirea lui Bourne se concentra pe hârtie, observând sigiliul Langford. Îşi ridică ochii spre viitorul său socru. Inima începu să-i bată cu putere, în piept înflorindu-i ceva asemănător cu speranţa. Nu-i plăcea felul în care stătea în suspans în liniştea care se aşternuse între ei. Îşi impuse să se calmeze.

— Crezi că mă vei tenta cu o… felicitare de aniversare?

— Vrei scrisoarea asta, Bourne. Valorează cât o duzină din faimoasele tale dosare. Şi este a ta, cu condiţia să nu târăşti prin noroi numele fetelor mele.

Marchizul nu era o persoană care să manifeste milă. Spunea exact ce gândea, când gândea – mulţumită faptului că deţinea două din cele mai venerabile titluri nobiliare şi Bourne nu se putu abţine să nu-l admire pentru sinceritate. Ştia ce voia şi îşi urmărea scopul. Însă ceea ce marchizul nu ştia era că fiica lui cea mare negociase exact aceşti termeni cu o seară în urmă. Documentul acela, indiferent ce era, venea ca un supliment.

Dar Needham îşi merita pedeapsa – pedeapsa pentru faptul că ignorase comportamentul lui Langford în toţi aceşti ani. Pedeapsa pentru că voise să se folosească de Falconwell pentru a-şi mărita fiica. Pedeapsă pe care Bourne era mai mult decât dornic să o aplice.

— Eşti un neghiob dacă ai impresia că voi fi de acord fără să ştiu ce este înăuntru. Mi-am construit averea pe

scandal, am furat-o din buzunarele păcatului. Eu voi fi cel care stabileşte dacă documentul merită efortul meu.

Needham deschise scrisoarea, o puse pe masă, încet. O întoarse cu faţa spre Bourne şi o ţinu cu un deget. Bourne nu se putu stăpâni. Se aplecă în faţă mai rapid decât ar fi vrut, cu ochii explorând pagina.

„Doamne sfinte!” Privi în sus, întâlnind privirea atotştiutoare a lui Needham.

— E adevărat?

Bărbatul mai în vârstă dădu din cap o dată. De două ori. Bourne reciti rândurile. Măsură cu privirea mâzgălitura din josul paginii, negreşit a lui Langford, deşi hârtia era veche de treizeci de ani. *Douăzeci şi nouă.*

— De ce-ai împărţi asta cu mine? De ce mi-o dai?

— Nu prea mi-ai dat de ales, răspunse Needham ambiguu. Îmi place băiatul… am ţinut asta la îndemână, pentru că am crezut că Penelopa se va mărita cu el, în cele din urmă, şi că ar avea nevoie de protecţie. Acum fetele mele au nevoie de protecţie. Un tată face ceea ce trebuie. Asigură-te că reputaţia Penelopei nu va fi pătată de această căsătorie şi că şi celelalte fete vor avea parte de soţi potriviţi, şi scrisoarea este a ta.

Bourne îşi învârti paharul într-un cerc lent, privind modul în care sticla capta lumina lumânărilor din bar, pentru lungă vreme înainte să-şi ridice privirea spre Needham.

— N-o să aştept nunţile fetelor.

Needham lăsă capul în jos, dintr-odată foarte amabil.

— O să aranjez logodnele.

— Nu. Umblă vorba că logodnele sunt, într-adevăr, periculoase, când vine vorba de fiicele tale.

Bourne nu putuse rezista să nu facă aluzia.

— Voi pleca chiar acum, ameninţă Needham.

— Dar nu o vei face. Noi doi suntem nişte asociaţi ciudaţi. Se aşează înapoi în scaun, gustând victoria. Vreau să îţi aduci celelalte fete în oraş cât se poate de repede. O să mă asigur că sunt curtate. Nu vor fi compromise de căsătoria surorii lor.

— Curtate de bărbaţi decenţi, preciză Needham. Nu unii cu jumătate de avere amanetată în contul Îngerului.

— Adu-le în oraş. Cred că ard de nerăbdare să mă răzbun.

Ochii lui Needham se îngustară.

— Voi regreta că o mărit cu tine.

Bourne dădu băutura peste cap şi întoarse paharul cu gura în jos, pe masa din lemn.

— Atunci, păcat că nu ai de ales.

Capitolul 7

Dragă M.,

De-abia te-am condus la gară şi am intrat în casă, pentru a-ţi scrie imediat.

Nu am nimic să-ţi spun, serios, nimic din ce toţi oamenii din Surrey nu au spus deja. Pare prostesc să spui „îmi pare rău”, nu-i aşa? Bineînţeles, tuturor le pare rău. Ceea ce s-a întâmplat este îngrozitor.

Nu îmi pare rău numai pentru pierderea ta, totuşi; îmi pare rău că nu am putut vorbi când ai venit acasă. Îmi pare râu că nu am putut veni la înmormântare... Este o regulă stupidă şi îmi doresc să mă fi născut bărbat pentru a putea fi acolo (am de gând să discut cu vicarul Compton cu privire la această prostie). Îmi pare rău că nu am putut fi... o prietenă mai bună.

Dar acum sunt aici, pe pagină, acolo unde fetele au voie.

Te rog să îmi scrii când ai timp. Sau dispoziţie.

Prietena ta, P.

Conacul Needham, aprilie 1816

Niciun răspuns.

*

În mod sigur nu existase o călătorie cu trăsura mai lungă decât asta – patru ore interminabile, într-o liniște mormântală, din Surrey spre Londra. Penelopa ar fi preferat să fie închisă într-o mică diligenţă cu Olivia şi o colecţie de reviste pentru doamne. Îşi aruncă ochii prin interiorul larg şi întunecat al vehiculului în care se afla împreună cu proaspătul ei soţ – de câteva ore – care stătea sprijinit de bancheta sa, cu picioarele lui lungi întinse, ochii închişi, trupul nemişcat, şi încercă să-şi potolească abundenţa de gânduri, care păreau să se concentreze pe o grămadă de lucruri extraordinar de alarmante. Şi anume:

Era măritată.

De unde rezulta că era marchiza de Bourne.

Ceea ce explica de ce călătorea într-un mijloc de transport umplut până la refuz cu lucrurile ei, şi avea să ajungă în curând la Londra, unde va locui, împreună cu noul ei soţ.

Ceea ce o conduse la:

Michael era noul ei soţ.

Adică, îşi va petrece noaptea nunţii cu Michael.

Poate că o va săruta din nou. O va atinge din nou.

Mai mult.

Ai crede că aşa trebuia, nu? Acum, că erau căsătoriţi. Până la urmă, erau soţ şi soţie.

Spera.

O, *Doamne!*

Gândul era suficient pentru a o face să-şi dorească să fi avut curajul să deschidă larg uşa trăsurii şi să se arunce din vehicul.

Se căsătoriseră atât de rapid şi de eficient, încât de-abia îşi amintea ceremonia – de-abia îşi amintea promisiunea de iubire, alinare, respect şi supunere, probabil fiind mai bine că fusese aşa, pentru că partea cu iubirea din promisiune fusese un fel de minciună.

Se însurase cu ea pentru pământ şi nimic altceva.

Şi nu conta că o atinsese şi că o făcuse să simtă lucruri pe care nu îşi imaginase vreodată că un om le poate simţi. Până la urmă, acesta era exact tipul de căsătorie

pentru care fusese educată – o căsătorie de convenienţă. O căsătorie din obligaţie. O căsătorie bazată pe interes. Fusese mai mult decât clar în privinţa asta.

Trăsura se clătină pe o porţiune extrem de accidentată şi Penelopa ţipă uşor şi scurt, gata să alunece de pe bancheta elegant tapiţată. Recăpătându-şi calmul, se aranjă din nou, înfigând bine ambele picioare în podeaua trăsurii şi aruncându-i o privire lui Michael, care nu se mişcase, cu excepţia faptului că întredeschise ochii – probabil pentru a se asigura că nu se rănise. În momentul în care fu sigur că nu avea nevoie de un medic, închise din nou ochii. O ignora, după cum demonstra tăcerea lui simplă şi extrem de grăitoare.

Nici măcar nu se putea preface că e interesat de ea.

Poate, dacă nu ar fi fost atât de agitată, în urma evenimentelor din ziua aceea, ar fi putut să stea şi ea tăcută – pentru a-i răspunde la tăcere cu tăcere. Poate. Penelopa nu avea să ştie niciodată, pentru că era incapabilă să mai stea tăcută. Îşi drese vocea, ca şi cum urma să facă o declaraţie publică. El deschise ochii şi se uită la ea, dar fără a mai face alt gest.

— Cred că ar fi bine să discutăm despre planul nostru.

— Planul nostru?

— Planul pentru a ne asigura că surorile mele vor avea un sezon cu succes. Îţi aminteşti, cred, promisiunea ta? Mâna ei se strecură în buzunarul rochiei de călătorie, unde moneda pe care i-o dăduse cu două nopţi în urmă atârna greu pe coapsa ei.

Pe chipul lui apăru o expresie pe care ea nu o putu identifica.

— Îmi amintesc promisiunea.

— Care este planul?

El se întinse, picioarele lungindu-i-se parcă şi mai mult.

— Am de gând să găsesc soţi pentru surorile tale.

Ea clipi.

— Vrei să spui, peţitori.

— Cum vrei tu. Am doi bărbaţi în minte.

Începu să devină curioasă.

— Cum sunt?

El privi pe fereastră.

— Au titluri.

— Şi? replică ea.

— Şi îşi caută soţii.

Era exasperant.

— Au calităţi bune, de soţi?

— Da, sunt bărbaţi şi burlaci.

Făcu ochii mari. Era serios.

— Nu acestea sunt calităţile la care mă refer.

Îi întoarse spatele.

— Calităţi.

— Caracteristicile care îl fac pe un bărbat să fie un soţ bun.

— Eşti expertă în acest domeniu, observ. Înclină capul, luând-o în zeflemea. Te rog, luminează-mă.

Ea îşi îndreptă spatele, numărând pe degete:

— Bunătate. Generozitate. Un pic de bună dispoziţie…

— Numai un pic? Proasta dispoziţie, să zicem marţea şi joia, ar fi acceptabilă?

Ochii ei se îngustară.

— *Bună dispoziţie,* repetă înainte să *facă o* pauză şi apoi să adauge: Un zâmbet cald. Nu se putu abţine să nu adauge: Deşi, în cazul tău, aş accepta orice fel de zâmbet.

El nu zâmbi.

— Au aceste calităţi? insistă ea. El nu răspunse. Surorilor mele le va plăcea de ei?

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Ţie îţi place de ei?

— Nu în mod special.

— Eşti un om încăpăţânat.

— Consider-o una dintre calităţile mele.

El se întoarse într-o parte, iar ea ridică sprânceana în direcţia lui. Nu se putuse abţine. Nimeni, în viaţa ei, nu o iritase atât de tare ca omul acesta. *Soţul ei.* Soţul ei, care o smulsese, fără niciun fel de remuşcare, din viaţa ei. Soţul ei, cu care fusese de acord să se mărite, pentru că nu-şi

dorea ca surorile ei să sufere încă o lovitură de imagine din pricina ei. Soţul ei, care acceptase să o ajute. De-abia acum îşi dădea seama că, prin *ajutor,* el se referea la aranjarea altei căsătorii lipsite de dragoste. Sau două.

Nu voia să accepte. Ea nu putea face multe, dar se putea asigura că Olivia şi Pippa aveau o şansă de a se bucura de căsnicii fericite.

Şansa pe care ea nu o avusese.

— În primul rând, nici măcar nu ştii dacă aceşti bărbaţi vor să le ia.

— Vor vrea.

El se sprijini cu spatele de perne şi închise ochii.

— De unde ştii?

— Pentru că îmi datorează o grămadă de bani şi am să-i iert de datorii în schimbul căsătoriei.

Penelopa rămase cu gura căscată.

— Le vei *cumpăra* fidelitatea?

— Nu cred că fidelitatea face parte din târg.

O spuse fără a deschide ochii – ochii care rămăseseră închişi minute întregi, timp în care ea se gândi la cuvintele oribile. Penelopa se aplecă în faţă şi îl împunse în picior cu un deget. Tare. Iar el deschise ochii. Ea nu simţi nici urmă de triumf, pentru că era prea plină de indignare.

— Nu, spuse ea, cuvântul sunând scurt şi ascuţit în mica trăsură.

— Nu?

— Nu, repetă ea. Mi-ai dat cuvântul că mariajul nostru nu-mi va distruge surorile.

— Şi aşa va fi. Într-adevăr, căsătoria cu aceşti bărbaţi le va face nişte femei foarte respectabile în societate.

— Căsătoria cu bărbaţi cu titluri nobiliare, care îţi datorează bani şi care probabil nu vor fi fideli, le va distruge în alte feluri. În feluri care contează.

Una din sprâncenele lui negre se ridică, cu acea expresie iritată pentru care ajunsese să simtă o repulsie viscerală.

— Feluri care contează?

Ea nu se lăsă intimidată.

— Da. Feluri care contează. Surorile mele nu vor avea parte de căsnicii bazate pe înţelegeri stupide legate de pariuri. Este destul de rău că *eu* am partea de una. Ele îşi vor alege soţii. Căsniciile lor se vor baza pe mai mult. Se vor baza pe…

Se opri, nedorind ca el să râdă de ea.

— Se vor baza pe…?

Tăcu. Nu îi va da satisfacţia unui răspuns. Aşteptă ca el să insiste. În mod ciudat, el nu o făcu.

— Bănuiesc că ai un plan să-i prinzi pe aceşti bărbaţi cu calităţi?

Nu avea. Nu prea.

— Bineînţeles că am.

— Deci?

— Te reintegrezi în societate. Le dovedeşti că mariajul nostru nu a fost unul aranjat.

El ridică din sprânceană.

— Zestrea ta includea pământul *meu.* Crezi că nu îşi vor da seama că te-am forţat să te măriţi cu mine?

Ea îşi muşcă buza, urându-i logica. Şi spuse primul lucru care îi veni în minte. Primul lucru, ridicol, extrem de nebun, care îi veni în minte.

— Trebuie să ne prefacem că ne-am căsătorit din dragoste.

La auzul cuvintelor, el nu manifestă şocul pe care îl simţise ea.

— Cum a fost? Te-am văzut în piaţa satului şi m-am hotărât să i enunţ la viaţa de păcat?

Unde merge mia, merge şi suta.

— Pare… rezonabil.

Sprânceana lui se arcui încă o dată.

— Da? Îţi închipui că oamenii vor crede, când adevărul este că te-am necinstit pe un domeniu abandonat, înainte ca tatăl tău să dea năvală în casă cu o puşcă?

Ea ezită.

— Nu aş spune că a dat năvală.

— A tras câteva focuri în casa mea. Dacă asta nu este năvală, nu ştiu ce este.

Era un argument important.

— Corect. A dat năvală. Dar nu vom spune povestea asta.

Spera ca aceste vorbe să fi sunat hotărât, în timp ce ea îl implora în tăcere: „Te rog, spune că nu e aşa”.

— Dacă vor avea o şansă la căsătorii reale, atunci au nevoie de asta. Mi-ai dat cuvântul. *Talismanul* tău.

El tăcu pentru mult timp, şi ea crezu că o va refuza, oferindu-i căsătoria surorilor şi nimic mai mult. Şi ce va face? Ce ar putea face acum, când îi era supusă, lui şi voinţei lui – ca soţ al ei.

În cele din urmă, se lăsă din nou pe spate, vorbind cu un ton plin de zeflemea:

— Neapărat. Născoceşte povestea noastră magică. Sunt numai ochi şi urechi.

Închise ochii, ignorând-o. În acel moment, ar fi dat tot ce îi era drag pentru o singură replică acidă – pentru ceva ce l-ar fi înţepat la fel de rapid şi de iscusit ca şi vorbele lui. Bineînţeles, nu îi veni nimic în minte. În schimb, decise să nu-l bage în seamă şi continuă, construind povestea.

— Cum ne cunoaştem de o viaţă, am fi putut să ne reîntâlnim de Sfântul Ştefan.

Ochii lui se deschiseră puţin.

— Sfântul Ştefan?

— Cel mai bine ar fi ca povestea noastră să fi început înainte de anunţul că Falconwell este… parte din zestrea mea. Penelopa se prefăcu că-şi verifică o bucată din pelerina de călătorie, urând adevărul cuvintelor ei, dovada valorii ei reale. Mi-a plăcut întotdeauna Crăciunul, şi sărbătorirea Sfântului Ştefan în Coldharbour este foarte… festivă.

— Budincă cu smochine şi restul, presupun?

Întrebarea nu era deloc o întrebare.

— Da, şi colinde, adăugă ea.

— Cu copilaşi?

— Mulţi, da.

— Pare a fi exact tipul de petrecere la care ai participa.

Ea îi observă sarcasmul, dar refuză să se lase intimidată. Îi aruncă o privire sigură şi nu putu rezista:

— Dacă ai fi fost vreodată la Falconwell de Crăciun, bănuiesc că şi ţie ţi-ar fi plăcut foarte mult.

El păru că se gândeşte să-i răspundă, dar se abţinu, iar Penelopa simţi o undă de trufie pentru că îl scosese din atitudinea lui de indiferenţă rece – o mică victorie. El închise ochii şi se lăsă din nou pe spate.

— Aşadar, eram acolo, sărbătorind de Sfântul Ştefan, şi erai şi tu acolo, iubita mea din copilărie.

— Nu am fost iubiţi în copilărie.

— Adevărul nu este relevant. Ceea ce este relevant este dacă ei vor crede sau nu.

Logica din cuvintele lui o călcă pe nervi.

— Prima regulă a ticăloşilor?

— Prima regulă a pariorilor.

— Acelaşi lucru, spuse ea, cu ţâfnă.

— Haide, tu crezi că cineva şi-ar bate capul să caute confirmarea părţii din povestea noastră care a început în copilărie?

— Bănuiesc că nu, mormăi ea.

— Nu o vor face. Şi pe lângă asta, este lucrul cel mai apropiat de adevăr din toată povestea.

Era?

Ar fi minţit dacă ar fi spus că nu îşi imaginase vreodată că se va mărita cu el, primul băiat pe care-l cunoscuse, cel care, atunci când erau copii, o făcea să zâmbească şi să râdă. Dar el nu îşi imaginase, nu? Nu conta. Acum, pe când privea bărbatul, îi fu imposibil să găsească în el vreo urmă a băiatului pe care-l cunoscuse odată… băiatul care poate o considerase iubita lui. El continuă, smulgând-o din gândurile ei.

— Aşadar, iată-te, cu ochii albaştri şi încântătoare, strălucind cu adevărat în flăcările budincii cu smochine flambate, şi nu am mai putut suporta un moment să rămân în starea mea libertină, neînfrânată, dintr-odată groaznică, de burlac. În tine, mi-am văzut inima, scopul, însuşi sufletul meu.

Penelopa ştia că e ridicol, dar nu putu opri valul de căldură care îi inundă obrajii la auzul cuvintelor, şoptite grav în spaţiul îngust al trăsurii.

— Asta… sună bine.

El scoase un sunet. Nu era sigură ce însemna.

— Purtam catifea verde.

— Foarte potrivit.

Ea îl ignoră.

— Tu aveai un fir de ilice la rever.

— În cinstea spiritului sărbătorii.

— Am dansat.

— O gigă?

Tonul lui batjocoritor o trezi din mica reverie, amintindu-i adevărul.

— Posibil.

Auzind-o, el se îndrepta de spate.

— Haide, Penelopa, spuse el, dojenitor, a fost acum câteva săptămâni şi nu-ţi aminteşti?

Îl privi mijindu-şi ochii.

— Bine, un dans scoţian.

— A, da. Mult mai incitant decât o gigă.

Era exasperant.

— Spune-mi, de ce eram acolo, în Coldharbour, sărbătorind Sfântul Ştefan?

Penelopei începea să nu-i mai placă această conversaţie.

— Nu ştiu.

— Ştii că purtam un fir de ilice la rever… sigur te-ai gândit la scopul meu în această poveste specială?

Ura modul în care cuvintele ieşeau din gura lui, binevoitoare, create de răutate. Poate că de asta spuse:

— Erai acolo pentru a vizita mormintele părinţilor tăi.

El înlemni la auzul cuvintelor, singura mişcare din trăsură fiind balansul abia perceptibil al corpurilor lor, în ritmul roţilor.

— Mormintele părinţilor mei.

Penelopa nu dădu înapoi, nu îi evită privirea.

— Da. O faci în fiecare an, de Crăciun. Laşi trandafiri

pe piatra mamei tale, dalii pe cea a tatălui tău.

— Da? Ea privi departe, pe fereastră. Probabil că am o cunoştinţă excelentă la o seră din apropiere.

— Ai. Sora mea cea mai mică, Philippa, cultivă cele mai frumoase flori, tot anul, la conacul Needham.

El se aplecă în faţă, şoptindu-i în zeflemea:

— Prima regulă a minciunii este că trebuie să le povestim numai despre noi, draga mea.

Ea privea mestecenii fusiformi de pe marginea drumului, care se pierdeau în peisajul acoperit de zăpadă imaculată.

— Nu este o minciună. Pippa este horticultor.

Se aşternu o linişte adâncă între ei, înainte ca ea să îl privească din nou, descoperind că o privea şi el cu atenţie.

— Dacă cineva s-ar duce să viziteze mormintele părinţilor mei de Sfântul Ştefan, ce ar găsi acolo?

Putea să mintă. Dar nu voia. Oricât de prostesc ar fi fost, ea îşi dorea ca el să ştie că se gândea la el de fiecare Crăciun… că se întreba ce mai face. Că îi păsa.

Chiar dacă el nu se deranjase să o facă.

— Trandafiri şi dalii. Exact cum le laşi în fiecare an.

Venise rândul lui să se uite pe fereastră, iar ea profită de ocazie să-i studieze trăsăturile, maxilarul ferm, încruntarea, modul în care buzele – buzele despre care ştia din experienţă că erau pline şi moi, şi minunate – se strângeau într-o linie dreaptă. Era aşa de încordat, tensiunea din el atât de încăpăţânată, încât îşi dori să îl facă să tremure de emoţie, să-i distrugă cumva acest control rigid.

Fusese o perioadă în care era atât de dinamic, plin de mişcări neînfrânate. Dar privindu-l acum, era aproape imposibil să creadă că era aceeaşi persoană. Ar fi dat tot ce avea pentru a afla la ce se gândea în acel moment.

Vorbi, fără să se uite la ea:

— Ei, se pare că te-ai gândit la tot. Voi face tot posibilul să memorez povestea noastră de dragoste la prima vedere. Presupun că o să o spunem la nesfârşit.

Ea ezită, apoi rosti:

— Mulţumesc, milord.

El întoarse brusc capul.

— *Milord?* Vai, Penelopa! Ai de gând să fii o soţie convenţională, nu-i aşa?

— Este normal ca o soţie să îşi trateze soţul cu respect.

La asta, sprâncenele lui Michael se ridicară amândouă.

— Bănuiesc că aşa ai fost educată să te porţi.

— Uiţi că am fost aproape să devin ducesă.

— Îmi pare rău că a trebuit să te mulţumeşti cu un marchiz afurisit.

— Voi face eforturi să perseverezi, replică ea, cu cuvinte aride ca nisipul.

Merseră în linişte pentru o lungă perioadă de timp, înainte ca ea să spună:

— Trebuie să te reîntorci în societate. Pentru surorile mele.

— Văd că te-ai obişnuit să-mi dai comenzi.

— Eu *m-am măritat* cu tine. Cred că ar trebui să faci un sacrificiu sau două, ţinând cont că am renunţat *la tot* pentru ca tu să-ţi primeşti pământul.

— Vrei să spui, la căsătoria ta perfectă?

Ea se aşeză la loc.

— Nu ar fi fost perfectă. El nu spuse nimic, dar privirea lui curioasă o făcu să adauge repede: Oricum, nu am niciun dubiu că n-ar fi fost mai perfectă decât *asta.*

Tommy nu ar fi enervat-o nici pe departe atât de tare.

Călătoriră în linişte timp îndelungat, înainte ca el să spună:

— Voi participa la evenimentele necesare. Privea pe fereastră, cu un aer perfect de plictiseală. Vom începe cu Tottenham. El este cel care se apropie cel mai mult de un prieten pentru mine.

Descrierea era jenantă. Michael nu dusese niciodată lipsă de prieteni. Era inteligent şi vibrant, şi şarmant, şi plin de viaţă… şi oricine îl cunoştea atunci când era mic îl iubea. *Ea îl iubise.* El fusese prietenul ei cel mai drag. Ce se

întâmplase cu el? Cum ajunsese acest... bărbat... rece, posomorât?

Îşi alungă gândul din minte. Vicontele Tottenham era unul dintre cei mai vânaţi burlaci din înalta societate, cu o mamă care ivea o reputaţie fără pată.

— O alegere bună. Îţi datorează bani?

— Nu. Se aşternu tăcerea. Vom lua cina cu el săptămâna aceasta.

— Te-a invitat?

— Încă nu.

— Atunci cum...

El oftă.

— Hai să terminăm discuţia asta înainte să înceapă, vrei? Sunt proprietarul celui mai profitabil club de jocuri din Londra. În Anglia există numai câţiva bărbaţi care nu îşi fac timp să stea de vorbă cu mine.

— Şi soţiile lor?

— Ce-i cu ele?

— Crezi că nu te vor judeca?

— Cred că toate mă vor în patul lor, aşa că vor găsi loc pentru mine în saloanele lor.

Ea tresări la auzul cuvintelor, uimită de lipsa lui de tact. De ideea că îi putea spune aşa ceva soţiei lui. De ideea că el putea petrece timp în paturile altor soţii.

— Cred că tu ai o părere greşită despre valoarea prezenţei tale în dormitorul unei doamne.

El ridică o sprânceană.

— Cred că vei avea altă părere după ce va trece noaptea asta.

Spectrul nopţii nunţii lor se contură în cuvinte, şi Penelope ura faptul că pulsul ei se accelerase, chiar dacă dorinţa ei era să-şi exprime dispreţul.

— Da, bine, indiferent ce putere magică crezi tu că ai avea asupra femeilor din înalta societate, îţi garantez că ele sunt mult mai pretenţioase cu compania lor în public decât în particular şi tu nu eşti destul de bun.

Nu-i venea şi creadă că spusese asta. Dar el o *enervase* atât de tare.

Când o privi, ceva puternic se simţea în ochii lui. Un sentiment aproape de admiraţie.

— Sunt fericit că ai descoperit adevărul, nevastă. Cel mai bine este să eliminăm orice speranţă falsă cum că aş fi un bărbat decent sau un soţ decent, încă de la începutul vieţii noastre împreună. Făcu o pauză, scuturând o scamă de pe mânecă. Nu am nevoie de femei.

— Femeile sunt paznicii societăţii. De fapt, chiar ai nevoie de ele.

— De asta te am pe tine.

— Nu este suficient.

— De ce nu? Nu eşti tu doamna englezoaică perfectă?

Penelopa scrâşni din dinţi la auzul descrierii şi la modul în care îi sublinia scopul unic-şi-viitor pe lume. Lipsa ei completă de valoare.

— Nu mai sunt importantă. Au trecut ani întregi de când am fost frumoasa balului.

— Acum eşti marchiza de Bourne. Nu am niciun dubiu că în curând vei deveni o persoană interesantă, draga mea.

Se încruntă la el.

— Nu sunt draga ta.

El făcu ochii mari.

— Mă răneşti. Nu îţi aduci aminte de Sfântul Ştefan? Dansul nostru scoţian nu a însemnat nimic pentru tine?

Era cel mai groaznic bărbat. Şi nu i-ar fi părut rău dacă ar fi căzut pe geamul trăsurii direct într-un şanţ. Într-adevăr, dacă ar fi făcut asta, ea nu s-ar fi oprit pentru a-i strânge rămăşiţele.

Nu îi păsa dacă Falconwell i-ar fi fost vreodată returnat sau nu. Dar îi păsa de surorile ei şi nu ar fi permis ca reputaţiile lor fie umbrite de cea a soţului ei. Trase adânc aer în piept, inspirând să se calmeze.

— Trebuie să-ţi dovedeşti din nou valoarea. Trebuie s-o vadă. Ca să mă creadă că *eu o* văd.

O străfulgeră cu privirea.

— Averea mea e de trei ori mai mare decât cea a celor mai respectabili bărbaţi din lumea bună.

Ea clătină din cap.

— Mă refer la *valoarea* ta. De marchiz. De bărbat.

El se crispă.

— Oricine îmi cunoaşte povestea îţi poate spune că nu mai am valoarea asta. Am pierdut-o acum zece ani. Poate că nu ai auzit? Cuvintele se revărsau din el, cu amabilitate, dar ea ştia că întrebarea era retorică, dar nu avea să se lase intimidată.

— Am auzit. Îşi ridică bărbia pentru a-i întâlni direct privirea. Şi eşti dispus să laşi o greşeală neînsemnată şi prostească, din tinereţe, să îţi umbrească imaginea pentru totdeauna? Şi acum, şi pe a mea?

El se mişcă, aplecându-se spre ea, ameninţător şi periculos. Ea se ţinu tare, refuzând să se dea în spate. Să îşi mute privirea.

— Am pierdut totul. O avere de sute de mii de lire. Pe o singură carte. Era enorm. O pierdere care să fie inclusă în cărţile de istorie. Şi tu o numeşti greşeală neînsemnată?

Ea înghiţi în sec.

— Sute de mii, spui?

— Mai mult sau mai puţin.

Rezistă impulsului de a întreba cât, exact, însemna mai mult sau mai puţin.

— Pe o singură carte?

— O carte.

— Atunci, poate că nu e o greşeală neînsemnată. Dar prostească, sigur.

Nu avea idee de unde veniseră cuvintele, dar cu toate acestea, ieşiseră, şi ştia că avea de ales între a-l înfrunta în continuau sau a-i arăta teama. În mod miraculos, îl privi direct.

— Tocmai m-ai făcut prost? se auzi vocea lui gravă, aproape ca un mârâit.

Inima ei bătea să-i iasă din piept – atât de tare, încă era sur prinsă că el nu o putea auzi în micul spaţiu din trăsură. Flutură mâna, sperând să pară un gest nonşalant.

— Nu asta este ideea. Dacă vrem să convingem societatea că surorile mele merită să se mărite, tu trebuie să demonstrezi că eşti o escortă mai mult decât valoroasă

pentru ele. Făcu o pauză. Trebuie să te schimbi.

El rămase tăcut o lungă perioadă de timp. Destul de mult pentru ca ea să se gândească că, poate, mersese prea departe.

— Schimbare.

Ea dădu afirmativ din cap.

— Te voi ajuta.

— Întotdeauna negociezi atât de bine?

— Deloc. De fapt, nu negociez niciodată. Pur şi simplu cedez.

El se încruntă.

— Nu ai cedat nici măcar o dată în trei zile.

În mod clar fusese mai puţin supusă decât de obicei.

— Nu este adevărat. Am fost de acord să mă mărit cu tine, nu?

— Aşa este.

Se încălzi la aceste cuvinte, la felul în care o făceau să fie foarte *conştientă* de el.

Soţul ei.

— Ce mai este?

Fu cuprinsă de confuzie.

— Milord?

— Găsesc că nu îmi plac surprizele constante care apar din aranjamentul nostru. Hai să punem cărţile pe masă, eşti de acord? Tu vrei un sezon de succes pentru surorile tale, soţi buni pentru ele. Vrei să mă întorc în societate. Ce mai vrei?

— Nu mai vreau nimic.

Un fel de umbră – poate de nemulţumire? — îi traversă chipul.

— Dacă adversarul tău îţi garantează că vei câştiga, Penelopa, pariază.

— O altă regulă a pariorilor?

— O altă regulă a ticăloşilor. Una care este valabilă şi în cazul soţilor. Cu atât mai mult în cazul soţilor de genul meu.

Soţii de genul lui.

Se întrebă ce însemna, dar înainte să apuce să

întrebe, el insistă:

— Ce mai vrei, Penelopa? Cere-mi acum sau să nu îmi mai ceri niciodată.

Întrebarea era atât de generală, atât de deschisă… şi răspunsurile atât de variate. Ezită, cu mintea lucrând la capacitate maximă. Ce voia? Ce *voia cu adevărat. Ce* voia *de la el?*

Mai mult.

Cuvintele îi străbătură corpul, nu ca un simplu ecou al acelei nopţi care părea atât de îndepărtată… noaptea aceea care schimbase totul, ci ca o oportunitate. O şansă de a fi mai mult decât o marionetă pentru el şi pentru familia ei şi pentru societate. O şansă de a avea experienţe remarcabile. O viaţă remarcabilă. Îi întâlni privirea, plină de nuanţe aurii şi verzi.

— Este posibil să nu îţi placă.

— Sunt convins că ai dreptate.

— Dar, dacă ai întrebat…

— Este numai vina mea, te asigur.

Îşi ţuguie buzele.

— Îmi doresc mai mult decât o viaţă simplă, formală, ca soţie simplă, formală.

Păru să dea înapoi.

— Ce înseamnă asta?

Mi-am petrecut toată viaţa ca o tânără exemplară… transformându-mă într-o fată bătrână exemplară. Şi a fost… *Groaznic.*

Cuvintele o luară prin surprindere. Înainte nu se gândise la viaţa ei ca fiind îngrozitoare. Până acum. *Până la el.* Iar el îi oferea o însă să-şi schimbe viaţa. Vreau un alt fel de căsnicie. Una în care mi se permite să fiu mai mult decât o doamnă care îşi petrece zilele cu goblenuri şi opere caritabile, şi care să ştie mai mult decât budinca preferată a soţului ei.

— Nu îmi pasă dacă faci goblenuri sau nu şi, dacă-mi amintesc bine, activitatea nu prea ţi se potriveşte.

— Un început excelent, zâmbi ea.

— Şi dacă nu ţi-ai petrece niciun minut făcând opere

de caritate… sincer, cred că nu mi-ar păsa câtuşi de puţin.

Zâmbetul se lărgi.

— Şi asta este promiţător. Şi presupun că nu ai o budincă preferată?

— Nu una de care să-mi amintesc, nu. Făcu o pauză, privind-o. Bănuiesc că este mai mult de-atât…

Ei îi plăcu cum sună cuvintele pe buzele lui. Vârtejul plăcut în care-o atrăgeau. Promisiunea lor.

— Sper. Şi mi-ar plăcea foarte mult dacă mi-ai arăta.

Privirea lui se întunecă aproape instantaneu, transformându-se într-un verde mosc plăcut.

— Nu sunt sigur că înţeleg.

— De fapt, este chiar simplu. Vreau aventura.

— Ce aventură?

— Cea pe care mi-ai promis-o la Falconwell.

El se lăsă pe spate, cu o sclipire amuzată în ochi – licărul pe care ea îl recunoscu din copilăria lor.

— Spune-i pe nume aventurii, Lady Penelopa.

— Lady Bourne, te rog, îl corectă ea.

Ochii lui se măriră uşor, trădându-i mirarea, după care îşi înclină capul.

— Atunci, Lady Bourne.

Îi plăcea cum sună numele. Chiar dacă nu ar fi trebuit. Chiar dacă el nu îi dăduse niciun motiv pentru asta.

— Mi-ar plăcea să-ţi văd sala de jocuri.

El ridică o sprânceană.

— De ce?

— Sună aventuros.

— Da, chiar sună.

— Presupun că femeile nu prea frecventează locul…

— Femeile ca tine nu.

„Femeile ca tine.” Nu îi plăcu insinuarea din cuvinte. Subînţelesul că ea ar fi fost simplă şi plictisitoare şi incapabilă să facă ceva îndrăzneţ… vreodată. Ea continuă:

— Cu toate acestea, mi-ar plăcea să merg. Se gândi un moment, apoi adăugă: Noaptea.

— De ce ar conta momentul zilei?

— Evenimentele care au loc seara sunt mult mai

îndrăzneţe. Mult mai *ilicite.*

— Ce ştii tu despre lucruri ilicite?

— Nu prea multe. Dar am încredere că voi învăţa repede. Inima îi tresări la amintirea primei lor nopţi împreună – a plăcerii pe care i-o provocaseră mâinile lui – înainte să-şi reamintească modul în care o părăsise în acea seară, după ce se asigurase că ea va accepta să-l ia de bărbat. Îşi drese glasul, dintr-odată neliniştită. Ce noroc că am un soţ care îmi poate prezenta aceste distracţii nocturne.

— Într-adevăr, ce noroc, răspunse el tărăgănat. Dacă dorinţa ta de aventură nu s-ar opune complet decenţei pe care insişti că trebuie să o afişez, te-aş ajuta cu plăcere. Din nefericire, trebuie a refuz.

Simţi cum o cuprinde furia. Propunerea lui de a-i oferi mai mult nu fusese deloc reală. Era dornic să-i satisfacă orice toană, dispus să plătească preţul căsătoriei lor, pentru Falconwell – dar numai preţul pe care îl stabilea *el.* Nu era diferit de ceilalţi. De tatăl ei, de logodnicul ei, de toţi ceilalţi bărbaţi care încercaseră să o curteze în anii care urmaseră. Şi ea nu voia să accepte. Acceptase să se căsătorească din cauza unor evenimente pe care mi le putea controla. Acceptase o căsătorie cu un ticălos faimos. Dar nu va fi pionul nimănui. Nu acum, când el o ispitise atât să fie o jucătoare.

— A făcut parte din înţelegerea noastră. Mi-ai promis în noaptea în care am acceptat să mă mărit cu tine. Mi-ai spus că pot avea orice îmi doresc, orice aventuri îmi doresc. Mi-ai promis că mă vei lăsa să explorez cât doresc, în ideea că titlul maculat al marchizului de Bourne, deşi mi-ar putea distruge reputaţia, îmi va aşterne lumea la picioare.

— Asta înainte să insişti atât cu privire la ideea de respectabilitate. Se aplecă în faţă. Vrei ca surorile tale să se mărite în mod onorabil. Nu paria ceea ce nu eşti pregătită să pierzi, draga mea. A treia regulă a pariorilor.

— Şi a ticăloşilor, spuse ea, iritată.

— Da, şi a lor. O privi pentru o vreme, ca şi cum i-ar fi testat nivelul de furie. Problema ta este că nu ştii exact ce

vrei. Ştii ce ar *trebui* să vrei. Dar nu este acelaşi lucru cu dorinţa adevărată, nu?

Era un om foarte enervant.

— Ce păcat, spuse el, cu un ton amuzat, în timp ce se sprijini din nou de spătar.

Ea se apleca în faţă pe scaunul ei şi spuse:

— Măcar povesteşte-mi.

— Despre ce?

— Despre iadul ăsta.

El îşi încrucişa mâinile pe piept.

— Îmi imaginez că seamănă foarte mult cu o călătorie lungă cu trăsura, împreună cu o mireasă cu un interes nou descoperit pentru aventură.

Ea râse, plăcut surprinsă de glumă.

— Nu, vorbesc despre iadul pentru pariori: sala ta *de jocuri.*

— Ce-ai vrea să ştii?

— Vreau să ştiu totul. Afişă un zâmbet larg. N-ar fi nevoie să-mi povesteşti nimic dacă aş beneficia de experienţa la faţa locului. Se uită spre el şi observă uşoara arcuire a buzelor. Văd că eşti de acord, punctă ea.

— Nu cu totul… zise el ridicând dintr-o sprânceană.

— Dar cu toate astea mă vei lua cu tine?

— Eşti încăpăţânată. Rămase cu ochii la ea pentru o vreme, cântărindu-şi răspunsul. În cele din urmă zise: Te iau. Apoi rânji şi se grăbi să adauge: O dată.

Era suficient.

— Este foarte captivant?

— Dacă-ţi place să pariezi, replică el simplu, iar Penelopa îşi încreţi nasul.

— N-am pariat niciodată.

— Prostii. Ai pariat în fiecare minut de când suntem împreună. Mai întâi pentru surorile tale, iar astăzi, pentru tine.

— Bănuiesc că aşa am făcut. Şi am câştigat, spuse ea după ce se gândi puţin.

— Asta pentru că te-am lăsat eu să câştigi.

— Să înţeleg că asta nu se întâmplă şi la clubul tău?

El izbucni în râs.

— Nu. Preferăm să îi lăsăm pe jucători să piardă.

— De ce?

Îi aruncă o privire.

— Pentru că pierderea lor înseamnă câştigul nostru.

— Te referi la bani?

— Bani, pământ, bijuterii… orice sunt îndeajuns de nesăbuiţi să parieze.

Suna fascinant.

— Şi se numeşte Îngerul? Îngerul Căzut.

Ea se gândi îndelung la nume.

— Tu ai ales denumirea?

— Nu.

— Pare potrivit pentru tine.

Îmi imaginez că de aceea l-a ales Chase. Ni se potriveşte tuturor.

— Tuturor?

El oftă, deschizând un ochi şi ţintuind-o cu privirea:

— Eşti lacomă.

— Prefer să spun că sunt curioasă.

El se ridică, aranjându-şi o manşetă.

— Suntem patru.

— Şi toţi sunteţi… decăzuţi? rosti ea, ultimul cuvânt părând o şoaptă.

Ochii cu străluciri aurii îi găsiră pe ai ei în trăsura întunecoasă, într-un fel.

Ea analiză răspunsul, modul în care el spusese cuvintele, fără ruşine sau mândrie. Pur şi simplu cu sinceritate. Şi îşi dădu seama că era ceva foarte tentant în ideea decăderii lui… în faptul că era un ticălos. În faptul că pierduse totul – *sute de mii de lire sterline!* şi le recâştigase într-un timp atât de scurt. Cumva, recuperase tot. Fără să fi primit vreun ajutor. Având de partea lui doar o voinţă de neclintit şi angajamentul extraordinar faţă de cauza lui. Ceea ce nu era numai tentant.

Eroic.

Îi întâlni privirea, văzându-l brusc într-o lumină complet nouă. El privi fix înainte şi trăsura se micşoră

instantaneu.

— Nu face asta.

Ea se sprijini de spătar, îndepărtându-se de el.

— Ce să nu fac?

— Văd că romanţezi situaţia. Transformi Îngerul în ceva ce nu e. Mă transformi *pe mine* în ceva ce nu sunt.

Ea clătină din cap, demoralizată de modul în care îi citise gândurile.

— Nu asta făceam…

— Bineînţeles că asta făceai. Crezi că nu am mai văzut aceeaşi privire în ochii a zeci de femei? Sute? El îşi mută privirea, îndreptându-şi atenţia spre fereastră, spre drumul din depărtare. Nu o face, spuse el cu fermitate. Vei fi dezamăgită.

Se lăsă tăcerea, şi el îşi întinse picioarele lungi, încălţate cu cizme, încrucişându-şi din nou gleznele şi închizând ochii. Ignorând-o. Ea îl privi în tăcere, mirându-se de neclintirea lui, de parcă n-ar fi fost altceva decât tovarăşi de drum, iar trăsura în care călătoreau – doar o diligenţă obişnuită. Şi poate că el avea dreptate, pentru că nimic din acest bărbat nu părea potrivit pentru un soţ, iar ea, în mod sigur, nu se simţea deloc asemenea unei soţii.

Soţiile aveau scopuri mai bine definite, îşi imagină ea. Nu că data trecută când aproape devenise soţie fusese mai sigură de ceva. Fusese cât pe ce să se mărite cu un bărbat pe care nu-l cunoştea.

Gândul o făcu să se oprească. Nu era mare diferenţă între duce şi acest nou şi matur Michael, care nu mai semăna deloc cu băiatul pe care-l cunoscuse cândva. Îi cercetă faţa, pentru a găsi un indiciu al vechiului ei prieten, căutând gropiţele adânci din obraji, o urmă a zâmbetelor simple, prieteneşti, a râsului cu gura până la urechi care, fără excepţie, reuşea să-l scoată din necazuri.

El nu era acolo.

Fusese înlocuit de acest bărbat rece, dur, încăpăţânat… acest bărbat care le influenţa puternic vieţile tuturor celor din jurul lui, şi care lua ceea ce-şi dorea, fără nicio grijă.

Soţul ei.

Brusc, Penelopa se simţi singură – mai singură decât fusese vreodată înainte – aici, în această trăsură, cu acest bărbat străin, departe de părinţii şi surorile ei, şi de Tommy şi de tot ce cunoscuse vreodată, îndreptându-se spre Londra şi ceea ce urma să fie cea mai ciudată zi din viaţa ei.

Totul se schimbase în acea dimineaţă. *Totul.* Pe vecie, viaţa ei avea să fie formată din două etape – cea de dinainte să se mărite şi cea de după căsătorie. Înainte, erau reşedinţa Dolby şi conacul Needham, şi familia ei. Şi după, era… Michael. Michael, şi nimeni altcineva. Michael, şi cine ştie *ce* altceva. Michael, străinul transformat în soţ. O durere i se cuibări adânc în piept – să fie tristeţe oare? Nu. Dor de casă.

Era măritată.

Respiră adânc şi aerul vibră în interiorul ei, sunetul răsunând în spaţiul strâmt al trăsurii. El deschise ochii, prinzându-i privirea înainte să apuce să se prefacă adormită.

— Ce este?

Se gândi că ar fi trebuit probabil să fie impresionată că binevoise s-o întrebe, dar îşi dădu seama că nu putea simţi decât iritarea provocată de tonul lui insensibil. Nu înţelesese că aceasta era o după-amiază foarte complicată în privinţa emoţiilor?

— Îţi poţi revendica dreptul asupra vieţii mele, a zestrei şi a persoanei mele, milord. Dar încă sunt stăpână pe gândurile mele, nu-i aşa?

El se uită fix la ea timp îndelungat, şi Penelopa avu impresia clară, stingheritoare, că putea să-i citească gândurile.

— De ce ai avut nevoie de o zestre atât de mare?

— Poftim?

— De ce nu erai măritată?

Ea izbucni în râs. Nu se putuse abţine.

— În mod sigur eşti singura persoană din Anglia care nu ştie povestea. Cum el nu răspunse, ea umplu tăcerea cu

adevărul Am fost victima celui mai urât mod de a rupe o logodnă.

— Există mai multe moduri de a rupe o logodnă?

— O, da. În cazul meu a fost de-a dreptul groaznic. Nu partea cu despărţirea… circumstanţele mi-au permis să anulez totul. Dar restul… mariajul cu femeia pe care o iubea cu adevărat în doar o săptămână? Nu a fost foarte măgulitor. Mi-a luat ani întregi să învăţ să ignor şoaptele.

— Despre ce ar fi putut să şuşotească oamenii?

— În special despre faptul că eu – mireasa perfectă, răsfăţată, cu zestre şi titluri şi tot tacâmul – n-am fost capabilă să reţin atenţia unui duce nici măcar timp de o lună.

— Şi? De ce n-ai putut?

Ea îşi luă ochii de la el, incapabilă să pronunţe cuvintele privindu-l în faţă.

— El era îndrăgostit nebuneşte de alta. Se pare că, într-adevăr, dragostea învinge totul. Chiar şi căsătoriile aranjate în înalta societate.

— Crezi asta?

— Da. I-am văzut împreună. Sunt… căută ea cuvântul. Perfecţi. El nu răspunse, aşa că ea continuă: Cel puţin, aşa-mi place să cred.

— De ce ar trebui să conteze asta pentru tine?

— Nu ar trebui, bănuiesc… dar vreau să cred că, dacă nu ar fi fost perfecţi împreună… dacă nu s-ar fi iubit atât de mult… atunci el nu ar fi făcut ceea ce a făcut şi…

— Şi tu ai fi măritată.

Ea îl privi, cu un zâmbet crispat pe buze.

— Oricum sunt măritată.

— Dar ai fi avut căsnicia pe care ai fost pregătită să o ai, în locul acesteia – care e un scandal aşteptând să fie descoperit.

— Atunci nu am ştiut, dar şi acela era un scandal aşteptând să fie descoperit. Văzându-i privirea nedumerită, ea continuă: Sora ducelui. Era nemăritată. Nici măcar nu fusese prezentată în înalta societate, şi avea un copil. El dorise să se însoare cu mine pentru a se asigura că lumea

vorbeşte şi despre altceva, nu numai despre scandalul în care era implicată familia Leighton.

— Planificase să te folosească pentru a acoperi scandalul? Fără să-ţi spună?

— Este cu mult diferit să fii folosită pentru bani? Sau pământ? Bineînţeles că este diferit. Eu nu am minţit.

Era adevărat şi, dintr-un anume motiv, conta. Destul cât să o facă să-şi dea seama că nu ar da căsătoria aceasta pe cealaltă din trecut. În trăsură se făcea frig şi ea îşi aranja fustele, încercând să prindă şi cea mai mică fărâmă de căldură ce ieşea din cărămida fierbinte de la picioarele ei. Acţiunea îi oferi timp de gândire.

— Surorile mele, Victoria şi Valerie? zise ea, aşteptând ca el să-şi amintească de gemene. Când dădu din cap, continuă: Debutul lor a avut loc imediat după scandalul în care am fost implicată. Şi au avut de suferit din pricina asta. Mama a fost atât de înfricoşată că vor fi afectate de tragedia mea, încât le-a obligat să accepte primele oferte primite. Victoria s-a măritat cu un conte bătrân, care căuta cu disperare o moştenitoare, iar Valery cu un viconte – arătos, dar cu mai mulţi bani decât minte. Nu sunt sigură dacă sunt fericite… dar cred că nici nu se aşteptau să fie, nu când căsătoria a devenit o posibilitate reală. Făcu o pauză, gândindu-se. Toate ştiam. Nu am fost crescute pentru a crede că mariajul este altceva decât o afacere, dar eu le-am distrus şansele de a obţine mai mult. Continua să vorbească, neînţelegând prea bine de ce simţea nevoia să-i spună toată povestea. Căsătoria mea trebuia să fie cel mai bine organizată, cea mai profitabilă dintre toate. Urmam să devin ducesa de Leighton. Trebuia să tac, să mă supun ordinelor soţului meu şi să îl nasc pe următorul duce de Leighton. Şi aş fi făcut-o. Cu dragă inimă. Ridică uşor dintr-un umăr. Ducele… avea alte planuri.

— Ai scăpat.

Nimeni nu mai pusese problema în acest fel. Nu recunoscuse niciodată că în sufletul ei se instalase un sentiment de linişte odată cu anularea logodnei, chiar dacă lumea ei se prăbuşea în jur. Nu-şi dorise niciodată ca mama

ei să o acuze că ar fi fost egoistă. Chiar şi acum, nu putea să fie de acord cu Michael.

— Sunt sigură că multe femei nu ar numi scăpare ceea ce mi s-a întâmplat. Este curios cum un lucru infim, ca o logodnă ruptă, poate schimba totul.

— Nu chiar infim, bănuiesc.

Ea îi întâlni din nou privirea, dându-şi seama că era foarte atent la ea.

— Nu… cred că nu.

— Cum te-a schimbat asta?

— Nu mai eram un premiu. Nu mai eram mireasa ideală din înalta societate. Îşi trecu mâinile peste fuste, netezind cutele care apăruseră în timpul călătoriei. Nu mai eram perfectă. Cel puţin, nu în ochii lor.

— După experienţa mea, perfecţiunea în ochii societăţii este mult supraestimată. Se uita fix la ea, ochii căprui având o strălucire pe care nu o putea identifica.

— Ţie ţi-e uşor şi vorbeşti; tu ai fugit de ei.

El refuză să schimbe subiectul, lăsând conversaţia să se îndrepte spre el.

— Toate acele lucruri – tot ce mi-ai spus acum – aşa te-a schimbat logodna ta ruptă în ochii *lor.* Dar cum te-a schimbat *pe tine,* Penelopa?

Întrebarea o bloca. În anii de când ducele de Leighton provocase scandalul secolului şi distrusese orice şansă a Penelopei de a deveni ducesa lui, nici măcar o dată nu se întrebase cum o schimbase pe ea. Dar acum, uitându-se la noul ei soţ, aflat în faţa ei în trăsură – un bărbat de care se apropiase în toiul nopţii şi cu care se măritase numai câteva zile mai târziu – adevărul o făcu să se înfrigureze.

Fericirea ei redevenise o posibilitate.

Ea alungă acest gând, iar el se aplecă iute în faţă, aproape nerăbdător.

— Iată! Tocmai ai răspuns la întrebare!

— Eu… începu ea, apoi se opri.

— Spune-o.

— Nu mai contează acum.

— Acum. Din cauza mea?

Nu mi-a fost niciodată menit să am ceea ce au ei.” Îşi cântări cu atenţie răspunsul.

— M-a făcut să-mi dau seama că o căsnicie nu trebuie neapărat să fie un aranjament. Ducele… îşi iubeşte la nebunie soţia. Căsătoria lor… nu este una liniştită şi anostă.

— Şi tu îţi doreai asta?

„Numai cândva ştiam că era o opţiune.” Dar nu contase. Ridică uşor din umeri.

— Nu contează ce-mi doream, nu? Acum am propria căsnicie.

Dinţii îi clănţăniră când rosti ultimul cuvânt, iar el îşi mormăi dezaprobarea, ridicându-se şi mutându-se în partea cealaltă a trăsurii, pentru a sta lângă ea.

— Ţi-e frig. O cuprinse pe după umeri cu braţul său lung, trăgând-o mai aproape, iar ea simţi valuri de căldură venind dinspre el. Uite, adăugă, trăgând o haină de călătorie în jurul lor, asta va fi de ajutor.

Ea se îngrămădi în el, încercând să nu-şi amintească de ultima dată când fuseseră atât de aproape.

— Se pare că îţi împărţi mereu hainele cu mine, milord.

— Bourne, o corectă, înfăşurându-se strâns în lâna aspră, murmurând cuvintele sub urechea ei. Şi fie împart păturile cu tine, fie te pun să le furi.

Ea nu-şi putu stăpâni un hohot de râs. Călătoriră în tăcere o nune, după care el începu să vorbească din nou.

— Aşadar, în toţi aceşti ani, ai aşteptat o căsătorie fericită.

— Nu ştiu dacă „aştepta” este cuvântul pe care l-aş folosi. Am sperat, mai degrabă.

El nu răspunse, iar ea se jucă cu nasturele hainei lui.

Şi logodnicul tău, cel de la care te-am furat, el ţi-ar fi dorit-o?

Poate.

Poate nu.

Ar fi trebuit să-i spună adevărul despre Tommy. Că de fapt un fuseseră niciodată logodiţi. Dar ceva o împiedica să rostească vorbele.

— Nu merită să mă gândesc la asta acum. Dar nu vreau să mai fiu învinuită pentru încă două căsnicii nefericite. Nu mă mint singură crezând că surorile mele ar putea găsi iubirea. Dar ar putea fi fericite, nu? Ar putea găsi pe cineva cu care să se potrivească… sau, oare, cer prea mult?

— Sincer, nu ştiu, spuse el, petrecându-şi braţul în jurul ei, trăgând-o mai aproape, în timp ce trăsura hurducăia spre podul care avea să îi treacă peste Tamisa şi în Londra. Nu simt genul de bărbat care să înţeleagă cum se potrivesc oamenii.

Nu ar fi trebuit să-i placă senzaţia braţului său din jurul ei, dar nu se putu abţine să nu se lase învăluită de căldura lui, pretinzând, pentru o clipă, că această conversaţie în şoaptă era prima dintre multe altele. Mâna lui aluneca în susul şi în josul braţului ei, transmiţându-i căldura – şi ceva mult mai grozav – cu fiecare mângâiere caldă, minunată.

— Practic, Pippa este logodită cu Lord Castleton; ne aşteptăm să-i ceară mâna în câteva zile de la întoarcerea ei în Londra.

Mâna lui se opri un moment, înainte să-şi continue aluneca rea lungă şi lentă.

— Cum l-a cunoscut pe Castleton?

Ea se gândi la nobilul simplu şi neinteresant.

— Cam în acelaşi mod în care li se întâmplă tuturor. Baluri, dineuri, seri dansante. El pare destul de drăguţ, dar… nu prea agreez ideea ca el să fie cu Pippa.

— De ce nu?

— Unii ar spune că e ciudată, dar nu e aşa. Este pur şi simplu studioasă, îi plac ştiinţele. E fascinată de modul în care funcţionează lucrurile. Nu pare a fi capabil să ţină pasul cu ea. Dar, sincer? Cred că pe ea n-o interesează dacă sau cu cine se mărită. Atâta timp cât el are o bibliotecă şi câţiva câini, îşi va găsi bucuria în lucrurile care contează pentru ea. Îmi doresc numai să găsească pe cineva mai… ei bine, nu vreau să fiu crudă, dar… inteligent.

— Mmm. Michael era reţinut. Şi cealaltă soră a ta?

— Olivia, răspunse ea, e foarte frumoasă.

— Atunci înseamnă că va fi pe placul multor bărbaţi.

Penelopa se îndreptă.

— E atât de simplu?

El îi întâlni privirea.

— Frumuseţea ajută.

Penelopa nu avea să fie considerată niciodată frumoasă. Simplă, da. Chiar acceptabilă, într-o zi bună, într-o rochiţă nouă. Dar niciodată frumoasă. Chiar şi atunci când urma să fie ducesa de Leighton, nu era frumoasă. Era doar… ideală. Nu îi plăcea sinceritatea din cuvintele lui Michael. Nimănui nu-i plăcea să i se reamintească de faptul că era mai prejos decât o doamnă drăguţă.

— Ei bine, Olivia este frumoasă, şi ea o ştie…

— Pare încântătoare.

Ea ignoră ironia din replica lui.

— Şi va avea nevoie de un bărbat care să o trateze foarte, foarte bine. Care să aibă o grămadă de bani şi să nu-l deranjeze să îi cheltuiască pentru a o răsfăţa.

— Sună exact ca opusul a ceea ce are nevoie Olivia.

— Nu este aşa, vei vedea.

Se aşternu tăcerea, dar pe ea nu o deranjă, întorcându-se, în schimb, la căldura lui, plăcându-i felul în care îl simţea lângă ea, ceea ce făcea trăsura infinit mai confortabilă. Tocmai când legănarea trăsurii era aproape să o adoarmă, el vorbi:

— Şi tu?

Deschise ochii brusc.

— Eu?

— Da, tu. Ce gen de bărbat ţi s-ar potrivi?

Ea privi felul în care pătura se ridica şi cobora pe pieptul lui în timp ce respira, mişcările lungi calmând-o într-un mod ciudat.

Aş vrea ca tu să te potriveşti cu mine.

Până la urmă, era soţul ei. Era normal ca ea să-şi imagineze că el putea fi mai mult decât un tovarăş temporar. Mai mult decât o cunoştinţă. Mai degrabă un prieten. Mai mult decât bărbatul rece, dur, pe care-l

cunoscuse în acele zile. Nu o deranja acest Michael, cel de lângă ea, care o încălzea, care vorbea cu ea. Bineînţeles că nu-i spuse nimic din aceste lucruri. În schimb, rosti:

— Acum nu prea mai contează, nu?

— Şi dacă ar fi contat?

Nu voia să o lase să evite răspunsul. Fie din cauza căldurii, fie din cauza liniştii sau călătoriei ori a bărbatului, ea răspunse:

— Cred că mi-ar fi plăcut cineva interesant… cineva amabil, cineva dornic să-mi arate…

„Cum să trăiesc.” Nu putea spune *asta.* Ar fi râs de ea de s-ar fi prăpădit.

— Cineva cu care să dansez… cineva cu care să râd… cineva de care să-mi pese. „Cineva căruia să-i pese de mine.”

— Cineva asemenea logodnicului tău?

Se gândi la Tommy şi, pentru o clipă, reflectă dacă să-i spună lui Michael că acel bărbat misterios la care se referea era prietenul pe care amândoi în cunoşteau de-o viaţă.

Fiul *celui care-i luase totul.*

Dar nu voia să-l supere. Nu acum, când erau liniştiţi şi era cald, iar ea putea pretinde că se bucurau unul de compania celuilalt.

Aşa că, în schimb, şopti:

— Mi-aş dori să fie cineva asemenea soţului meu.

El tăcu o lungă perioadă, îndeajuns de mult încât ea să se întrebe dacă o auzise. Când riscă să-l privească printre gene, descoperi că se uita la ea cu o intensitate tulburătoare, ochii lui căprui părând aproape aurii în lumina slabă. Pentru un scurt moment, crezu că ar putea să o sărute.

Îşi dori să o sărute.

La acest gând, obrajii i se îmbujorară, ceea ce o făcu să-şi întoarcă iute faţa, lăsându-şi din nou capul pe pieptul lui, închizând ochii şi dorindu-şi ca momentul să treacă – cu tot cu stângăcia ei.

Nu ar fi atât de rău dacă ei doi s-ar potrivi.

Capitolul 8

Dragă M., îţi trimit doar un bilet scurt astăzi, pentru a-ţi spune că ne gândim cu topi la tine, mai ales eu. L-am întrebat pe tatăl meu dacă am putea veni la Eton în vizită şi bineînţeles că el mi-a spus că nu ar fi cuviincios, din moment ce nu facem parte din familia tu. E o prostie, să ştii. Întotdeauna mi-ai fost la fel de apropiat ca şi unele dintre surorile mele. Cu siguranţă mai apropiat decât mătuşa mea Hester.

Tommy va veni acasă în vacanţa de vară. Sper din tot sufletul să ni te alături şi tu.

Pentru totdeauna, P.

Conacul Needham, mai 1816

Niciun răspuns.

*

În seara nunţii sale, Bourne îşi părăsi casa din oraş aproape mediat după ce o lăsă acolo pe noua lui soţie şi se îndreptă spre Îngerul Căzut.

Ar fi minţit dacă ar fi spus că nu se simţise un nemernic pentru să o lăsase aşa, pe fugă, într-o casă nouă, cu un personal şi nimic familiar, dar avea un singur scop de neclintit şi, cu cât îl atingea mai repede, cu atât avea să fie mai bine pentru toată lumea.

Va trimite anunţul căsătoriei lor la redacţia de la *Times,* le va găsi perechi domnişoarelor Marbury, iar el o să aibă parte de răzbunarea mult dorită.

Nu avea timp pentru noua lui soţie. În mod sigur nu avea timp pentru zâmbetele ei liniştite şi limba ascuţită, şi modul în care îi reamintea de tot ceea ce pierduse. De toate lucrurile la care dăduse cu piciorul. În viaţa lui, nu era loc pentru discuţiile dintre ei. Nu era loc pentru a fi

interesat de ceea ce avea ea de spus. Nu era loc să o amuze sau să-i pese vreun pic de ceea ce credea despre surorile ei sau cum făcea faţă situaţiei create cu mulţi ani în urmă. Şi, în mod clar, nu era loc să-şi dorească să-l omoare pe bărbatul care rupsese logodna şi o făcuse să se îndoiască de propria persoană şi de propria valoare. Nu conta că pusese flori de Crăciun pe mormintele părinţilor lui. Şi nu conta ce gen de bărbat credea ea că i se potriveşte.

Era esenţial să stea departe de ea – era o distanţă care ar fi stabilit parametrii căsniciei lor, adică faptul că el îşi va continua viaţa, iar ea îşi va face propria viaţă şi, deşi vor găsi împreună perechile surorilor ei, fiecare o va face din propriul motiv. Aşadar, o lăsase somnoroasă şi în rochia şifonată de pe drum şi se îndrepta spre Înger, chinuindu-se din răsputeri să ignore faptul că o abandonase în noaptea nunţii ei şi că, foarte probabil, va suferi chinuri inimaginabile suplimentare în iad, pentru că fusese atât de insensibil.

Patru ore într-o trăsură şi se gândea deja prea mult la binele ei.

Respiră adânc, bucurându-se de umezeala rece din aerul serii, îngălbenit de ceaţa groasă de ianuarie, deplasându-se prin Mayfair către Regent Street, unde o mână de vânzători ambulanţi apărură din ceaţă numai când se apropie de ei la o aruncătură de băţ. Nu îi vorbiră, instinctele lor bine dezvoltate spunându-le că nu căuta ceea ce vindeau ei. Aşadar, dispărură în ceaţă la fel de repede precum apăruseră, şi Bourne îşi croi drum spre clădirea impunătoare din piatră aflată în St. James.

Clubul încă nu era deschis şi, când se strecură pe la intrarea proprietarilor spre parter, fu recunoscător pentru lipsa companiei în camera spaţioasă. În jurul încăperii erau aprinse felinarele şi câteva menajere îşi încheiau ziua de lucru – frecarea covorului, lustruirea candelabrelor şi ştergerea de praf a tablourilor de pe pereţi. Bourne se îndreptă spre centrul parterului, oprindu-se acolo pentru o perioadă îndelungată, pentru a cuprinde cu privirea acest

loc – casa lui din ultimii cinci ani.

În cele mai multe după-amiezi, era primul dintre proprietari care ajungea la Îngerul Căzut şi îi plăcea aşa. Se bucura de liniştea clubului la acea oră, de momentele liniştite de dinaintea sosirii crupierilor pentru a verifica greutatea zarurilor, vaselina de pe roţi, modul în care alunecau cărţile, pregătind locul pentru mulţimea de oameni ce avea să pătrundă ca lăcustele şi să umple camera cu ţipete, şi râs, şi pălăvrăgeală.

Îi plăcea clubul golit de tot, în afară de posibilităţi. De ispite.

Vârî mâna în buzunarul vestei, pentru a atinge talismanul care să găsea întotdeauna acolo, moneda care îi amintea că numai tentaţia, şi nimic altceva, era cea care umplea aceste mese. Că tentaţia era cea care aducea ruina.

Nu poţi risca ceea ce nu-ţi permiţi să pierzi.

Moneda nu mai era. Alt lucru care-i amintea de soţia sa nedorită.

Se îndreptă spre ruletă, trecându-şi degetele peste axul greu din argint al roţii, învârtind-o, amestecând culorile, numai viteză şi lux, şi întinse mâna după bila din fildeş pe care fuseseră atât de multe speranţe pariate… şi pierdute. Cu o mişcare experimentată din încheietura mâinii, aruncă bila învârtindu-se în în roată, iubind sunetul de os pe metal, modul în care îi înfiora întregul trup – un amalgam de gingăşie şi păcat.

„Roşu.” Şoapta răsună în interiorul lui, spontan, de neoprit. Deloc surprinzător. Se întoarse înainte ca roata să încetinească, înainte ca gravitaţia şi providenţa să azvârle bila la locul ei.

— Te-ai întors.

În cealaltă parte a camerei, conturat în uşa deschisă ce dădea spre apartamentul contabilului, stătea Cross, al patrulea partener la conducerea Îngerului Căzut. Cross se ocupa de finanţele clubului, asigurându-se că fiecare bănuţ care intra pe uşa clubului era bine justificat. Era un geniu în ştiinţa numerelor, dar nici nu părea, nici nu trăia ca omul

fără egal în finanţe care era. Era deşirat, cu 15 centimetri mai înalt decât Michael, mai înalt chiar decât Temple. Dar în timp ce Temple avea dimensiunile unei mici case, Cross era înalt şi subţire, numai unghiuri şi muşchi. Bourne rareori îl vedea mâncând şi, dacă cearcănele negre din jurul ochilor lui erau un semn, trecuse o zi sau două de când nu mai dormise.

— Ai venit devreme.

La rostirea acestor cuvinte, Cross îşi trecu o palmă peste obrazul nebărbierit.

— Târziu, de fapt.

Se dădu într-o parte, lăsând o femeie frumoasă să iasă din camera din spatele lui. Ea îi aruncă lui Bourne un zâmbet timid, înainte să îşi tragă gluga enormă a pelerinei, pentru a-i acoperi faţa.

Bourne privi cum femeia se grăbi spre intrarea clubului, ieşind aproape fără zgomot, înainte să întâlnească privirea lui Cross.

— Văd că ai muncit din greu.

Un colţ al gurii lui Cross se ridică la auzul cuvintelor.

— E pricepută la contabilitate.

— Îmi imaginez că este.

— Nu te aşteptam să te întorci aşa de repede.

Nici el nu se aşteptase să revină atât de repede.

— Lucrurile au luat o altă turnură.

— În bine sau în rău?

Amintirea jurămintelor căsătoriei pe care le rostise împreună cu Penelopa îl enervă.

— Depinde cum priveşti situaţia.

— Înţeleg.

— Mă îndoiesc.

— Falconwell?

— Al meu.

— Te-ai însurat cu fata?

— Da.

Cross scoase un fluierat prelung, nu foarte zgomotos. Bourne fu întru totul de acord.

— Unde este?

Prea aproape.

— În casa din oraş.

— Casa *ta* din oraş?

— Nu mi s-a părut potrivit să o aduc aici.

Cross tăcu pentru o perioadă lungă.

— Mărturisesc, sunt nerăbdător să o cunosc pe această femeie care a luat în piept căsătoria cu durul, neprietenosul Bourne şi nu a fugit.

Nu avusese de ales.

În niciun caz nu ar fi făcut nuntă cu el dacă nu ar fi forţat-o să meargă la vicar. Dacă ar fi avut timp să se gândească. El era tot ce era ea, aspru şi nervos, fără nicio şansă să se întoarcă în lumea care se născuse. În care ea se născuse.

Penelopa… era cuviincioasă şi crescută perfect pentru o viaţă în acea lume. Lumea aceasta – plină de jocuri, şi băutură, şi sex, şi altele mai rele – ar speria-o de moarte. *El* ar speria-o de moarte. Dar ea dorea să o vadă. Iar el avea să i-o prezinte. Pentru că nu putea rezista tentaţiei de a o corupe. Era prea irezistibil. Prea dulce.

Ea nu ştia ce îi ceruse. Credea că aventura era o plimbare târzie în pădurile din împrejurimile casei părinteşti. Etajul principal al Îngerului, în orice noapte, ar fi făcut-o să o apuce istericalele.

— Preţul? întrebă Cross, sprijinindu-se pe perete, cu braţele încrucişate pe piept. Ai spus că nu a mers aşa cum ai planificat.

— Am fost de acord să le găsesc perechi şi surorilor ei.

Cross ridică o sprânceană.

— Câte sunt?

— Două. Destul de simplu, cred. El întâlni privirea serioasă şi neutră a lui Cross. Ar trebui să ştii că a fost o căsătorie din dragoste. A avut loc azi de dimineaţă. Nu am suportat să mai stau departe de ea niciun moment în plus.

Se auzi o bătaie în uşă pe când Cross înţelese minciuna.

— Pentru că sunteţi atât de îndrăgostiţi.

— Exact.

— Azi-dimineaţă, repetă Cross.

Bourne se întoarse şi se sprijini în palme pe masa de ruletă, apăsându-le tare pe dimia verde pluşată. Ştiind ce avea să urmeze chiar înainte ca vorbele să fie rostite.

— Ai lăsat-o singură în noaptea nunţii voastre.

— Aşa am făcut.

— E urâtă?

„Nu.” Când se afla pe culmile pasiunii, era uimitoare. Îşi dorea să o arunce pe pat şi să o facă a lui. Amintirea extazului ei în conacul Falconwell îl făcu să se mişte pentru a scăpa de apăsarea stânjenitoare din pantaloni. Îşi trecu mâna peste faţă la rostirea minciunii.

— Am nevoie de un meci în ring cu Temple.

— Aha, înţeleg că este.

— Nu este.

— Atunci, poate că ar trebui să te întorci acasă şi să consumi căsătoria cu această femeie pe care o iubeşti atât de pasional. Dumnezeu ştie că este o experienţă mai plăcută decât dacă Temple îţi tăbăceşte fundul în ring.

Chiar dacă meriţi din plin bătaia.

Pentru o clipă, Bourne cântări cuvintele. Trecu în revistă evenimentele care ar fi avut loc dacă s-ar fi întors acasă şi ar fi căutat-o pe proaspăta lui soţie inocentă. Îşi imagină cum ar fi fost să o întindă pe pat şi să-şi revendice drepturile, să o facă a lui. Să-i arate aventura pe care nici măcar nu ştia că o ceruse. Îşi imagina cum părul ei mătăsos s-ar agăţa de bărbia lui nerasă, modul în care buzele ei pline s-ar despărţi într-un geamăt, izvorât din plăcerea pe care ar fi smuls-o cu migală de la ea. Era o tentaţie păcătoasă, minunată. Dar ea nu ar fi luat experienţa aşa cum i se oferea. Ar fi cerut mai mult. Mai mult decât el ar fi fost dispus să-i ofere.

Privirea lui reveni la ruletă, atrasă, inevitabil, de locul unde micuţa bilă se oprise.

Negru.

Bineînţeles.

Se întoarse din nou.

— E mai mult de-atât.

— Întotdeauna este.

— Am fost de acord să mă întorc în societate.

— Doamne, Dumnezeule! De ce?

— Surorile trebuie să îşi găsească o pereche potrivită.

Cross înjură, exprimându-şi uluirea printr-un singur cuvânt explicit.

— Needham a negociat dur? Genial.

Bourne nu spuse adevărul – că soţia sa fusese cea care negociase prima termenii. Cu cel mai mare succes. În schimb, replică:

— Are informaţii care îl vor distruge pe Langford.

Cross făcu ochii mari.

— Cum este posibil?

— Nu am căutat în locul potrivit.

— Eşti sigur că…

— Îl vor distruge.

— Şi ţi le va da atunci când surorile îşi găsesc perechea?

— Nu ar trebui să dureze mult; se pare că una din ele este la jumătatea distanţei spre altar cu Castleton.

Cross ridică o sprânceană.

— Castleton este un imbecil.

Bourne ridică dintr-un umăr, indiferent.

— Nu este primul aristocrat care se însoară cu o femeie mai inteligentă decât el. Şi nu va fi nici ultimul.

— Tu ţi-ai lăsa sora nemăritată să se căsătorească cu el?

— Nu am o soră nemăritată.

— Mi se pare că acum ai vreo două.

Bourne auzi dezaprobarea în aceste vorbe… ştia unde voia Cross să ajungă. Ştia că o căsnicie cu Castleton ar fi condamnat orice femeie cu creier la o viaţă de plictiseală. Şi Penelopa ar fi suferit să ştie că încă o soră de-a ei s-ar fi căsătorit cu bărbatul nepotrivit. „Nu mă mint singură crezând că surorile mele ar putea găsi iubirea. Dar ar putea fi fericite, nu?” Decise să ignore ecoul.

— E aproape stabilit. Asta mă aduce cu un pas mai

aproape de Langford. Nu am de gând să mă bag şi să stric totul. În plus, cele mai multe femei din înalta societate trebuie să-şi suporte soţii.

Cross ridică din sprânceană.

— Trebuie să recunoşti… mariajul cu Castleton ar fi un fel de test. În special pentru tinerele care speră la mai mult. Ar trebui să-i faci cunoştinţă cu altcineva. Cineva care are un pic de minte.

Bourne ridică dintr-o sprânceană.

— Îţi oferi serviciile?

Cross îi aruncă o privire încruntată.

— Sigur există cineva.

— De ce să caut pe altcineva când Castleton e la îndemână?

— Eşti un ticălos fără inimă.

— Fac tot ce este nevoie. Bourne îl străfulgeră pe Cross cu o privire de gheaţă. Poate că începi să te înmoi.

— Poate, dar tu eşti la fel de dur ca întotdeauna. Cum Bourne nu răspunse, el continuă: Poate că vei obţine câteva invitaţii fără ajutor, dar pentru restul – pentru o adevărată revenire în societate – vei avea nevoie de Chase. Este singurul mod prin care vei descuia toate uşile de care ai nevoie.

Bourne dădu din cap, stând drept, trăgând adânc aer în piept şi aranjându-şi cu atenţie mânecile redingotei.

— Atunci, ar trebui să-l găsesc pe Chase. Întâlni privirea cenuşie a lui Cross. Iar tu vei începe să răspândeşti vorba că…

Cross încuviinţă:

— Eşti îndrăgostit până peste cap.

Înainte să confirme, Bourne avu o mică ezitare. Pe care Cross o observă.

— Va trebui să te descurci mai bine de-atât dacă vrei să te creadă cineva. Bourne se întoarse, ignorând cuvintele, până când Cross îl chemă înapoi. Şi încă un lucru. Dacă răzbunarea ta este legată de căsnicia şi de reputaţia ta imaculată, vei dori să ţi le asiguri rapid pe amândouă.

Bourne se încruntă.

— Ce vrei să spui?

Cross zâmbi cu un aer de superioritate.

— Sugerez doar să te asiguri că soţia ta nu va avea motive pentru anulare. Du femeia în pat, Bourne. Urgent.

Bourne nu avu şansa să răspundă, pentru că la intrarea principală în club se iscă brusc agitaţie, dincolo de uşa lată din stejar, care era întredeschisă.

— Nu-mi pasă că nu sunt membru. Mă laşi să-l văd sau îmi voi face un scop în viaţă din distrugerea lui… şi a acestui loc.

Bourne se uită la Cross, iar bărbatul mai înalt spuse, cu indiferenţă:

— Ai observat că fac întotdeauna aceeaşi promisiune, dar niciodată nu e vorba de cineva îndeajuns de puternic pentru a o pune în aplicare?

— Nu cumva întâlnirea ta din seara asta are vreun soţ?

Cross încremeni.

— Riscuri de-astea nu-mi asum.

— Atunci, nu este pentru tine. Bourne se îndreptă spre uşă, împinse în ea şi dădu de Bruno şi de Asriel, doi dintre paznicii clubului, ţinând un bărbat de înălţime şi constituţie medie, cu faţa spre perete. Domnilor, rosti el tărăgănat, ce aţi găsit?

Asriel se întoarse spre el.

— Pe tine te caută.

La auzul cuvintelor, bărbatul începu să se lupte cu înfocare.

— Bourne! Te întâlneşti acum cu mine sau ne întâlnim mâine în zori.

Recunoscu vocea.

Tommy.

Trecuseră nouă ani de când îl văzuse pe Tommy Alles ultima dată, din noaptea în care tatăl său luase tot ce-i aparţinuse lui Bourne, cu plăcere. De când Tommy alesese moştenirea – *moştenirea lui Bourne* – în locul prietenului său.

Nouă ani, şi focul trădării încă îl ardea, amintirea

modului în care *prietenul* său îi întorsese spatele. A modului în care fusese complice la acţiunile tatălui său.

— Să nu îţi imaginezi vreun moment că nu voi veni bucuros şi în zori, spuse el. Dacă aş fi în locul tău, m-aş gândi foarte bine înainte să dau un răspuns.

Tommy întoarse capul spre peretele acoperit cu catifea, înfruntându-l pe Bourne.

— Cheamă-ţi câinii.

Asriel scoase un mârâit gros, din fundul gâtului, iar Bruno îl înghesui pe Tommy în perete. Auzindu-i geamătul, Bourne puse:

— Ai grijă, nu reacţionează bine când nu-i tratezi civilizat.

Un braţ îl împunse între umeri, iar Tommy tresări.

— Asta nu este lupta lor. Este a ta.

Mai mult ca sigur, Needham îl avertizase pe Tommy cu privire la planurile lui Bourne şi la înţelegerea lor. Alt motiv nu era pentru ca fiul lui Langford să vină aici pentru a-l înfrunta pe Bourne şi mânia lui.

— Ceea ce cauţi nu este aici.

— Sper din toată inima ca ea să nu fie aici.

Ea.

Şi prin acest singur cuvânt, totul deveni clar. Tommy nu venise pentru documentul lui Needham. E posibil să nici nu fi ştiut de existenţa lui. Venise pentru Penelopa. Pentru Falconwell.

— Daţi-i drumul.

Odată eliberat, Tommy îşi aranja haina din nou pe umeri şi le aruncă celor doi paznici o privire dezgustată, spunând:

— Mulţumesc.

Bruno şi Asriel se dădură în spate, dar nu părăsiră micul spaţiu, gata să sară în ajutorul şefului lor, în cazul în care acesta ar fi avut nevoie. Bourne vorbi primul:

— Voi fi foarte clar. M-am căsătorit cu Penelopa azi-dimineaţă şi, prin asta, Falconwell a devenit al meu. Nici tu, nici tatăl tău nu veţi pune mâna pe el. Şi dacă descopăr că unul din voi va mai pune vreodată piciorul pe pământurile

mele voi pune să fiţi arestaţi pentru încălcarea proprietăţii.

Tommy îşi şterse cu mâna buza umflată şi râse, cu un hohot lipsit de orice urmă de amuzament.

— Crezi că nu ştiam că vei veni după el? Ştiam că vei face orice era necesar pentru a-l recupera, din secunda în care tatăl meu l-a pierdut. De ce crezi că am încercat primul să mă căsătoresc cu ea?

Cuvintele răsunară în camera mică, şi Bourne fu recunoscător pentru lumina difuză care îi ascunse mirarea.

Tommy era logodnicul.

Bineînţeles, ar fi trebuit să-şi dea seama. Ar fi trebuit să-şi imagineze că Tommy rămăsese în lumea Penelopei. În viaţa ei. Ar fi trebuit să se aştepte că avea să se ducă după Falconwell în momentul în care fusese scos din moştenirea lui.

Aşa că o ceruse în căsătorie, iar ea acceptase, fată prostuţă, probabil gândindu-se că îl iubea – pe băiatul cu care fusese prietenă atâta amar de ani. Nu la asta visau fetele naive? Să se mărite cu băiatul pe care îl cunoşteau din copilărie? Tovarăşul simplu, prietenos, amicul sigur care nu ceruse niciodată altceva decât să râdă împreună?

— Încă eşti legat de banii tăticului, Tom? Trebuie să fugi şi să te însori cu o fată pentru a-ţi face rost de un domeniu? *De domeniul meu?*

— Nu mai era al tău de un deceniu, răspunse Tommy pe un ton arţăgos. Şi nu îl meriţi. Nu o meriţi.

O amintire îi reveni în minte. El, Tommy şi Penelopa se aflau într-o bărcuţă în mijlocul lacului de la Falconwell, Tommy stând cocoţat la prora ambarcaţiunii, declarând că va fi un căpitan de navă grozav, Penelopa râzând, părul ei blond strălucind auriu în lumina soarelui de după-amiază, cu toată atenţia concentrată asupra tânărului Tommy. Văzând-o, Bourne apucase marginile bărcii, balansând-o o dată, de două ori, de trei ori, şi Tommy îşi pierduse echilibrul, căzând în lac, cu un strigăt. „Tommy!” ţipase Penelopa, sărind la marginea bărcii, în timp ce Tommy ieşea la suprafaţă, râzând şi gâfâind, pentru a-şi trage suflarea. Ea privise spre el, dezaprobator. „N-a fost frumos

din partea ta.” Alungă amintirea, concentrându-se la prezent, pentru a-l răsturna din nou pe Tommy. Ar fi trebuit să fie mulţumit că reuşise să-i smulgă încă un lucru. Dar nu plăcerea era cea care-i dădea fiori, ci furia. Furia că Tommy aproape primise ceea ce îi aparţinea lui Bourne. Falconwell. *Penelopa.* Se încruntă.

— Cu toate acestea, şi pământul, şi doamna, sunt ale mele. Tu şi tatăl tău aţi venit prea târziu.

Tommy făcu un pas spre el, ridicându-se la înălţimea lui Bourne.

— Asta nu are nimic de-a face cu Langford.

— Nu te păcăli singur. Este vorba numai despre Langford. Crezi că nu se aştepta ca eu să vin după Falconwell în momentul în care Needham l-a câştigat? Bineînţeles că se aştepta. Şi trebuie să ştie şi că nu mă voi opri până când nu-l distrug. Făcu o pauză, analizându-l pe acest bărbat care fusese odată prietenul lui. Şi, odată cu asta, te voi distruge şi pe tine.

Ceva sclipi în privirea lui Tommy, ceva ce aducea cu înţelegerea.

— Şi îţi va face plăcere, nu am niciun dubiu. Şi la fel să o distrugi şi pe ea.

Bourne îşi încrucişă braţele pe piept.

— Obiectivele mele sunt clare – Falconwell şi răzbunarea pe tatăl tău. Faptul că tu şi Penelopa staţi în calea acestor lucruri este, într-adevăr, regretabil.

— Nu te voi lăsa să o răneşti.

— Cât de nobil din partea ta. Ce vei face, te vei lupta pentru ea? Guinevere pentru Lancelot? Spune-mi, şi el era copil din flori?

Tommy înlemni la auzul cuvintelor.

— Deci acesta este planul tău, să îl distrugi pe tatăl meu distrugându-mă pe mine.

Bourne ridică din sprânceană.

— Moştenirea lui pentru a mea. Fiul lui pentru fiul tatălui meu.

— Nu ai o memorie prea bună dacă spui că s-a gândit vreodată la mine ca la un fiu adevărat.

Cuvintele spuneau adevărul – toată copilăria lor, Langford nu avusese niciodată un cuvânt blând pentru Tommy. Fusese un om rece, dur. Lui Bourne nu îi mai păsa.

— Nu contează la ce se gândea el. Ceea ce contează este ceea ce crede lumea. Fără tine, nu mai are nimic.

Tommy se balansa pe un călcâi, cu maxilarul pătrăţos, o amintire vagă a băiatului care fusese odată.

— Tu eşti un ticălos, iar eu sunt un gentleman. Nu te vor crede niciodată.

— O vor face atunci când le voi arăta dovada.

Tommy se încruntă.

— Nu există nicio dovadă.

Bourne ridică o sprânceană.

— Eşti binevenit să testezi această teorie.

Tommy îşi încleştă maxilarul şi făcu un pas în faţă, furia împingându-l spre Bourne, care evită lovitura, înainte ca Bruno să iasă din întuneric pentru a opri încăierarea inevitabilă. Bărbaţii se opriră când braţele masive ale gărzii de corp interveniră între ei.

— Ce vrei de la mine? întrebă Tommy.

— Nu ai nimic pe care să-l vreau. Bourne făcu o pauză, lăsând tăcerea să îşi facă efectul de a-l lua în zeflemea pe duşmanul său. Am Falconwell, şi răzbunarea, şi pe Penelopa. Iar tu nu ai nimic.

— A fost a mea înainte să fie a ta, spuse Tommy, iritat. În toţi acei ani fără tine... m-a avut pe mine. Şi când va vedea cine eşti... ce-ai devenit... se va întoarce din nou la mine.

Bourne ura ideea că Tommy şi Penelopa rămăseseră prieteni, chiar şi după ce el pierduse totul, chiar şi după ce el fusese incapabil să se întoarcă în Surrey şi să îşi recupereze locul – al treilea vârf al triunghiului lor.

— Eşti un om curajos dacă mă ameninţi. Îl privi pe Bruno. Condu-l afară.

Tommy se smulse din mâinile bărbatului masiv.

— Pot să mă conduc singur afară. Traversă către uşa exterioară, rămânând acolo câteva clipe, înainte să se întoarcă pentru a-i întâlni privirea lui Bourne. Adu-o înapoi

în Surrey, Michael. Las-o în pace. Înainte să o distrugi cu furia şi cu răzbunarea ta.

Ar fi vrut să contrazică acea ipoteză. Însă nu era prost, bineînţeles că o va distruge. O va face, pentru că la asta se pricepea cel mai bine.

— Dacă aş fi în locul tău, m-aş preocupa mai puţin de siguranţa nevestei mele şi mai mult să-mi protejez numele. Pentru că, atunci când voi termina cu tatăl tău, nu îţi vei mai putea arăta faţa prin Londra.

Când Tommy răspunse, în vocea lui se simţi o răceală ca de oţel – o convingere pe care Michael nu o întrevăzuse în băiatul pe care îl ştia altădată.

— Nu încerc să mă mint că mă pot proteja de scandalul pe care plănuieşti să-l declanşezi, dar voi face tot ce-mi stă în putinţă să mă lupt cu tine – ca să o protejez pe Penelopa. Ca să îi amintesc că era un timp în care prietenii ei ar fi făcut orice pentru a o feri de rău.

Bourne ridică o sprânceană.

— Se pare că nu ai reuşit asta, nu?

Regretul străbătu rapid, ca o umbră, chipul lui Tommy.

— Aşa este. Dar nu s-a presupus niciodată că acesta ar fi fost rolul meu.

Dacă le-ar fi permis, cuvintele i-ar fi străpuns inima. În schimb, le luă în derâdere.

— Stai liniştit, Tom, cel puţin nu va trebui să facă faţă scandalului în care vei intra când voi oferi ştirea ziarelor.

Tommy se întoarse din nou, privirea lui de cunoscător găsind-o pe cea a lui Bourne în întuneric, înainte să rostească cuvintele de despărţire:

— Nu, nu va avea vreo legătură cu scandalul… dar va regreta că s-a măritat cu tine. Să nu te îndoieşti de asta.

Nu se îndoia câtuşi de puţin.

Uşa masivă se închise în urma lui, iar Bourne îşi întoarse brust chipul, furia şi iritarea, şi altceva – ceva pe care nu-şi dorea să-l definească – străbătându-l din cap până în picioare.

Capitolul 9

Dragă M., îţi scriu dintr-o trăsură, în care mi-am petrecut ultimele şase zile împreună cu toate cele patru surori ale mele şi cu mama, hurducăindu-ne prin ţinutul de nord pentru a o vizita pe mătuşa Hester (pe care ţi-o aminteşti cu siguranţă din ultima mea scrisoare). Nu-mi pot imagina ce i-a determinat pe romani să-şi continue marşul spre nord pentru a construi Zidul lui Hadrian. Probabil că nu au avut surori, altfel n-ar fi ajuns până în Toscana.

A *ta, perseverentă, P.*

Undeva pe Great North Road, iunie 1816

Fără răspuns.

*

O părăsise.

Penelopa avu nevoie de un sfert de ceas pentru a-şi veni în fire, stând acolo, la intrarea casei din Londra a lui Michael, împreună cu câteva grămezi din lucrurile ei.

O părăsise, rapid, cu un simplu „La revedere”.

Rămăsese cu ochii la uşa masivă din stejar prin care ieşise el mai mult timp decât ar fi fost dispusă să recunoască, luptându-se cu câteva adevăruri-cheie: cu faptul că o părăsise, în prima ei noapte în casa din Londra, fără ca măcar să o prezinte personalului înainte să plece.

În noaptea nunţii lor.

Nu voia să se gândească prea mult la acest amănunt. În schimb, se concentră pe faptul că stătea ca o neghioabă în foaierul casei din oraş a soţului ei, fără alţi tovarăşi, în afară de doi lachei foarte tineri, care păreau nesiguri cu privire la rolul ei exact într-o astfel situaţie. Penelopa nu era sigură dacă trebuia să se bucure pentru că nu întâlneau des femei singure în această casă sau să fie ofensată că nu se gândiseră să o conducă într-o cameră de primire, în timp ce

concepeau un plan pentru ea. Se forţă să zâmbească şi i se adresă celui mai în vârstă dintre cei doi – care nu avea mai mult de cincisprezece ani –, disperată să pară vitează:

— Presupun că aceasta casă are o menajeră?

Văzu cum o undă de uşurare străbătu chipul tânărului şi îşi dori să fi ştiut cum să se comporte într-o astfel de situaţie.

— Da, milady.

— Excelent. Şi ai putea să o chemi?

Lacheul făcu o plecăciune, apoi din nou, evident dornic să facă tot ce îi stătea în putinţă.

— Da, milady. Cum doriţi, milady. Dispăru într-o clipită, tovarăşul lui devenind din ce în ce mai stânjenit, cu fiecare minut ce trecea.

Ea cunoştea senzaţia. Dar dacă ea era într-o stare de nesiguranţă completă nu însemna că bietul băiat trebuia să sufere şi el.

— Nu trebuie să stai aici, spuse ea cu un uşor zâmbet de încurajare, sunt sigură că menajera va sosi în curând.

Lacheul – sincer, mult prea tânăr pentru a fi lacheu – bâigui o încuviinţare şi dispăru, aproape instantaneu.

Penelopa răsuflă lung şi cercetă holul de la intrare, tot numai marmură şi poleială, un decor la modă şi foarte scump – un pic prea extravagant pentru gusturile ei, dar înţelese rapid scopul. Michael poate că pierduse totul în acel dezgustător joc de noroc, dar câştigase înapoi de douăzeci de ori mai mult; oricine intra în casa lui putea vedea asta.

Simţi un junghi în piept la gândul că tânărul marchiz muncise din răsputeri pentru a-şi recupera averea. Ce putere trebuia să fi presupus asta… ce angajament.

Era păcat că nu avea acelaşi angajament şi faţă de soţia lui.

Îşi alungă gândul, privind cufărul masiv care sosise cu trăsura lor, în acea seară. Ei bine, dacă nu avea să primească o cameră, putea foarte bine să se facă singură comodă. Îşi desfăcu nasturii pelerinei de călătorie şi se aşeză pe bagaj, întrebându-se în treacăt dacă nu avea să

locuiască aici… în foaier.

În partea din spate a casei începu agitaţia… un amestec de şoapte febrile, subliniate de ritmul unor paşi grăbiţi, iar Penelopa nu se putu abţine să nu zâmbească la auzul sunetului. Se părea că niciunul dintre servitori nu fusese înştiinţat că stăpânul lor avea să aducă o mireasă acasă. Se gândi că nu ar fi trebuit să fie surprinsă, căci nici ea însăşi nu se aşteptase la aşa ceva cu două zile în urmă.

Dar nu putea să nu fie uşor enervată din cauza soţului ei. Ar fi putut cel puţin să-şi rupă un minut din programul lui pentru a o prezenta menajerei, înainte să plece la afacerea importantă care îl chema la acea oră a zilei. „În ziua nunţii lui.” Oftă, simţind enervarea care însoţea acest gând. Ştiind că doamnele nu îşi exprimă iritarea.

Putea doar spera că nu aceasta era regula dacă cineva se căsătorea cu un aristocrat decăzut. Sigur, exista loc de interpretări când cineva stătea în noua sa casă, aşteptând să fie condus într-o cameră. În orice cameră.

Inspectă palma unei mănuşi şi se întrebă cum ar fi reacţionat Michael dacă s-ar fi întors, după câteva ore, găsind-o pe un cufăr, aşteptându-l. Şi imaginea lui, cu o privire uimită, o făcu să chicotească. Poate că ar fi meritat efortul. Îşi schimbă poziţia, ignorând durerea de spate.

În mod sigur, marchizele nu se gândeau la durerile de spate.

— Milady?

Penelopa sări în picioare, rotindu-se spre persoana care rostise cuvintele, nesigure şi curioase, din spatele ei.

De către cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată.

Nu conta că purta o simplă uniformă – ce putea fi recunoscută în toate casele din Anglia drept rochia menajerelor – sau că părul ei roşu ca focul era strâns la spate într-un coc îngrijit, perfect. Această femeie, tânără şi suplă, cu cei mai mari şi mai frumoşi ochi albaştri pe care Penelopa îi văzuse vreodată, era uluitoare. Asemenea picturii unui artist olandez. Asemenea nici unei alte servitoare pe care o văzuse Penelopa până atunci.

Şi locuia în *casa lui Michael.*

— Eu… începu ea, apoi se opri, dându-şi seama că o privea insistent. Clătină din cap. Eu… da?

Menajeră nu dădu vreun semn că ar fi observat comportamentul ciudat, în schimb se apropie şi făcu o reverenţă.

— Îmi cer scuze pentru că nu v-am întâmpinat la sosirea dumneavoastră. Dar noi nu…

Fu rândul ei să se oprească. „Nu vă aşteptam.” Penelopa auzi cuvintele, chiar dacă nu fuseseră rostite. Menajera încercă din nou:

— Bourne nu a…

Bourne.

Nu Lord Bourne. Numai Bourne. Emoţia izbucni, fierbinte şi neobişnuită.

Gelozia.

— Înţeleg. Lord Bourne a fost foarte ocupat în ultimele zile. Zăbovi rostindu-i titlul, detectând înţelegerea din ochii celeilalte femei. Tu eşti menajera, presupun.

Brumoasa femeie schiţă un zâmbet scurt şi făcu o altă reverenţă.

— Doamna Worth.

Penelopa se întrebă dacă doamna Worth era măritată sau dacă îşi obţinuse titlul prin postul în care fusese angajată. Gândul la Michael alături de o menajeră tânără, nemăritată şi extraordinar de frumoasă nu-i dădea pace.

— Aţi dori să vedeţi casa? Sau să cunoaşteţi personalul?

Doamna Worth părea nesigură de ce va urma.

— Deocamdată, aş dori să-mi văd apartamentele, spuse Penelopa, fiindu-i milă de cealaltă femeie, care evident era surprinsă de căsătoria stăpânului ei la fel ca Penelopa. Am călătorit mare parte din zi.

— Bineînţeles, încuviinţă doamna Worth, conducând-o către scara largă despre care Penelopa bănui că duce spre apartamentele stăpânului. Îi pun pe băieţi să vă aducă imediat cuferele.

În timp ce urcau împreună scările, Penelopa nu îşi

putu reţine curiozitatea.

— Soţul tău este şi el angajat al lui Lord Bourne?

Urmă o pauză lungă înainte ca menajera să răspundă:

— Nu, milady.

Penelopa îşi dădu seama că nu ar trebui să o preseze.

— Atunci, aveţi o casă în apropiere?

O altă pauză.

— Nu am un soţ.

Penelopa încercă să alunge sentimentul neplăcut de gelozie care se iscă în ea auzind răspunsul… şi imboldul de a-i pune mai multe întrebări frumoasei menajere.

Doamna Worth se îndepărtase deja de ea, deschizând uşa către un dormitor slab luminat.

— Bineînţeles că vom face imediat focul, milady. Apoi intră în cameră, aprinzând lumânări în toată încăperea şi dând la iveală un dormitor confortabil, bine aranjat, decorat în nuanţe frumoase de verde şi albastru. Voi anunţa să vi se pregătească o gustare. Probabil că vă este foame. Terminând ce avea de făcut, se întoarse spre Penelopa. Nu avem o cameristă în cadrul personalului, dar aş fi fericită să… spuse ea cu glas stins.

Penelopa clătină din cap.

— Camerista mea trebuie să sosească în curând.

Figura celeilalte femei se distinse uşurarea, după care ea îşi plecă uşor capul, încuviinţând. Penelopa o privea cu atenţie, fascinată de această creatură frumoasă, care părea o servitoare competentă şi care, în acelaşi timp, nu părea deloc o servitoare.

— De cât timp eşti aici?

Capul doamnei Worth se ridică brusc, ochii ei fixându-se rapid pe Penelopa.

— Cu Bou… se opri, abţinându-se. Cu Lord Bourne? Când Penelopa dădu din cap, continuă: De doi ani.

— Eşti foarte tânără pentru a fi menajeră, privirea doamnei Worth deveni mai precaută.

— Am fost foarte norocoasă că Lord Bourne mi-a găsit loc aici. O mie de întrebări trecură prin mintea Penelopei, şi avu nevoie de multă stăpânirea pentru a se abţine să le

adreseze – să descopere adevărul despre această femeie frumoasă şi despre modul în care ajunsese să locuiască împreună cu Michael. Dar nu era momentul acum, indiferent de cât de curioasă ar fi fost.

În schimb, întinse mâna şi îşi desfăcu pălăria, ducându-se la o măsuţă de toaletă din apropiere pentru a o lăsa jos. Întorcându-se, îi dădu drumul menajerei.

— Cuferele mele şi cina sună foarte bine. Şi o baie, te rog.

Doamna Worth făcu o reverenţă scurtă.

— Cum doriţi, milady.

Dispăru într-o clipă, lăsând-o pe Penelopa singură. Respirând adânc pentru a se calma, ea se roti uşor, cercetând camera. Era minunată – aranjată elegant, cu pereţii îmbrăcaţi în mătase şi un covor uriaş care fusese cu siguranţă adus din Orient. Obiectele de artă erau de bun gust şi mobilierul perfect ornamentat. În aer se simţea umezeala şi un miros persistent de fum – alte semne ale faptului că nu fusese aşteptată.

Traversă încăperea spre lavoar, aşezat lângă o fereastră ce dădea spre o grădină imensă, extravagantă, îşi turnă apă în vas şi aşeză mâinile pe porţelanul alb, privind cum apa le distorsiona culoarea şi forma, făcându-le să pară rupte şi desprinse. Trase adânc aer în piept, concentrându-se pe locul în care lichidul rece se termina şi începea aerul din cameră.

Când uşa se deschise, Penelopa sări de lângă lavoar, aproape răsturnând suportul, stropii de apă sărind pe ea şi pe covor. Se întoarse cu faţa spre o fată – nu mai mare de treisprezece sau paisprezece ani – care intră cu o reverenţă rapidă.

— Am venit să fac focul, milady.

Penelopa o privi cum se lăsă pe vine cu o cutie de iască, prin minte îi apăru imaginea lui Michael, cu câteva zile în urmă, care făcea acelaşi lucru la Falconwell. Surcelele luară foc şi obrajii Penelopei se îmbujorară în timp ce îşi aminti tot ce urmase în acea seară… şi în dimineaţa de după. Amintirea îi aduse şi o urmă de regret.

Regretul că el nu era alături de ea în acest moment.

Fata se ridică în picioare, cu faţa spre Penelopa şi cu capul plecat.

— Mai aveţi nevoie de ceva?

Curiozitatea îşi făcu din nou apariţia.

— Cum te cheamă?

Fata îşi înălţă capul.

— Numele… numele meu?

Penelopa afişă un zâmbet liniştitor.

— Dacă doreşti să mi-l spui.

— Alice.

— Câţi ani ai, Alice?

Ea făcu din nou o jumătate de reverenţă.

— Paisprezece, milady.

— Şi de când lucrezi aici?

— Adică la Casa Iadului?

Penelopa făcu ochii mari.

— *Casa Iadului*? „Doamne Dumnezeule."

— Da, doamnă, se grăbi să răspundă micuţa cameristă, ca şi cum ar fi fost un nume perfect rezonabil pentru o casă. De trei ani. Eu şi fratele meu aveam nevoie de un loc de muncă după ce părinţii noştri… Vocea i se stinse treptat, dar Penelopa nu avu nicio dificultate să completeze restul.

— Şi fratele tău lucrează aici?

— Da, doamnă. Este Iacheu.

Ceea ce explica de ce Iacheii erau atât *de tineri.*

Alice părea extraordinar de emoţionată.

— Mai aveţi nevoie de ceva de la mine?

Penelopa clătină din cap.

— Nu în seara aceasta, Alice.

— Mulţumesc, doamnă. Se întoarse spre uşă şi aproape scăpase, când Penelopa o chemă înapoi.

— A, mai este ceva. Fata se întoarse, cu ochii mari şi aşteptând. Ai putea să-mi spui unde este camera stăpânului?

— Vreţi să spuneţi, apartamentele lui Bourne?

Iată, din nou. Bourne.

— Da.

— Păi, cei mai mulţi dintre noi folosim uşa următoare de pe hol, dar dumneavoastră aveţi uşă directă, spuse Alice, arătând spre capătul îndepărtat al camerei, unde uşa aproape era ascunsă în spatele paravanului.

„O uşă directă.” Inima Penelopei începu să bată – un pic mai repede.

Înţeleg.

Bineînţeles că va avea acces direct la camerele soţului ei. Până la urmă, era soţul ei.

Poate că el o va folosi.

Ceva o străbătu din cap până în picioare, ceva ce nu putu identifica. Frica, poate.

Exaltarea.

Aventura.

— Sunt sigură că nu se va supăra că sunteţi aici, doamnă, nu doarme prea des aici.

Penelopa simţi din nou căldura care îi inunda obrajii.

— Înţeleg, repetă ea.

Dormea în altă parte. „Cu altcineva.”

— Noapte bună, m’lady.

— Noapte bună, Alice.

Atunci fata plecă şi Penelopa rămase în picioare lângă acea uşă, întrebându-se cu mare interes ce se afla dincolo de ea. Dar curiozitatea îi rămase nesatisfăcută, fiindcă sosiră cuferele, urmate de cină – o masă simplă, cu pâine proaspătă şi brânză, jambon cald şi un sos chutney delicios. Dar continuă să se frământe şi în timpul mesei, şi atunci când camerista abia sosită îi despachetă hainele cele mai importante, şi în timp ce băieţii care aduseseră cuferele îi umplură cada pentru baie, şi în timp ce se îmbăie, şi se uscă, şi se îmbrăcă, şi încercă, disperată, să-i scrie o scrisoare verişoarei ei, Catherine.

Când ceasul bătu miezul nopţii, iar ea îşi dădu seama că ziua nunţii ei – ca de altfel şi noaptea nunţii – venise şi trecuse, curiozitatea despre ce se găsea în încăperea cealaltă se transformă în dezamăgire. Şi apoi iritare. Privirea îi fu atrasă dintr-o dată de uşa învecinată. Se uită la

lemnul de mahon, simţind cum o inundă o furie uriaşă lipsită de cel mai mic sentiment de stânjeneală. Şi în acea fracţiune de secundă, luă hotărârea. Se duse la uşă şi o deschise brusc, în faţă căscându-i-se un întuneric ca de prăpastie.

Servitorii ştiau că el nu planificase să se întoarcă în acea noapte, altfel ar fi ţinut focul aprins pentru el. Fusese singura care îl aşteptase să se întoarcă. Singura care credea că noaptea nunţii lor ar fi putut fi ceva… *mai mult.* Naiva Penelopa.

El nu dorise să se însoare eu ea.

Se căsătorise *cu* ea pentru Falconwell. De ce îi era atât de greu să-şi amintească? Înghiţi nodul din gât, respirând adânc. Nu va plânge. Nu în noaptea aceasta. Nu în această casă nouă, cu servitorii ei ciudaţi. Nu în noaptea nunţii ei.

Prima noapte din restul vieţii ei.

Prima ei noapte ca marchiză de Bourne, cu toate libertăţile care veneau împreună cu titlul. Aşa că nu, nu va plânge. În schimb, va avea parte de o aventură.

Ridicând o lumânare mare de pe o masă din apropiere, păşi în încăpere, însoţită de o baie de lumină aurie, scoţând la iveală un perete lung de rafturi, umplut până la refuz cu cărţi, şi un şemineu din marmură, cu două scaune mari, frumoase, aranjate confortabil în apropiere. Se opri lângă şemineu pentru a cerceta pictura imensă care atârna deasupra lui, ridicând lumânarea pentru a vedea mai bine peisajul. Recunoscându-l, se cutremură. Era Falconwell.

Nu casa, doar pământul. Dealurile unduitoare care îi făceau loc lacului uluitor, plin de sclipiri, ce marca graniţa vestică a proprietăţii luxuriante, de un verde plin de viaţă – bijuteria comitatului Surrey. Pământul care, odată, fusese dreptul lui din naştere. El se trezea cu ochii la Falconwell.

Adică, atunci când dormea în camera lui.

Gândul alungă orice fel de compasiune ar fi putut simţi în acel moment şi se întoarse cu spatele, nervoasă şi dezamăgită. Lumânarea ei îi dezvălui marginea patului

masiv – mai mare decât orice alt pat pe care îl văzuse vreodată. Penelopei i se tăie respiraţia la vederea dimensiunii sale, a stâlpilor din stejar enormi albiţi în cele patru colţuri, fiecare fiind lucrat mai fin decât celălalt, baldachinul înălţându-se la distanţă de cel puţin doi metri – poate chiar mai mult. Era învelit în ţesături de culoarea vinului şi a miezului nopţii, şi nu se putu abţine să nu îşi treacă degetele peste draperia din catifea.

Era luxos, şi elegant, şi extrem de extravagant. „Şi şocant de masculin.” Gândul o făcu să se întoarcă, cercetând restul camerei, privirea ei urmărind haloul din jurul lumânării. Zări o carafă mare din cristal, plină cu un lichid închis la culoare, şi un set asortat de pahare. Se întrebă cât de des îşi turnase un deget de scotch şi îl băuse în patul lui uriaş. Se întrebă de câte ori turnase aceeaşi cantitate de băutură pentru un musafir.

Ideea unei alte femei în patul lui Michael, oacheşă şi senzuală, egalându-i ca frumuseţe şi îndrăzneală, alimentă mânia Penelopei. O lăsase acolo, în casa lui, în prima ei noapte ca soţie a lui. Şi plecase să bea scotch cu o zeiţă. Nu conta că nu avea nicio dovada că ar fi făcut aşa ceva. Oricum o înfuria.

Oare conversaţia lor din trăsură nu însemnase nimic? Cum aveau să demonstreze Londrei şi înaltei societăţi că această căsătorie falsă nu era nici măcar aproape de scandal, dacă el socializa cu… cu… doamnele nopţii? Şi ea ce trebuia să facă atunci când el ducea o viaţă de crai libertin? Să stea acolo, cu goblenul, până când el se hotăra să o onoreze cu prezenţa lui. „Nu.” Nu o va face.

— În mod sigur nu! jură ea în şoaptă, triumfătoare în camera întunecată, ca şi cum, odată ce cuvintele fuseseră rostite cu voce tare, nu mai puteau fi infirmate. Şi poate chiar aşa avea să fie.

Privirea ei căzu din nou pe carafă, sticla cu crestături adânci din sticlă, baza lată, făcută pentru a împiedica răsturnarea sticlei când marea era agitată. Evident că avea o carafă de căpitan de corabie în camera sa decadentă, o vizuină a păcatului învăluită în materiale scumpe, care ar fi

putut aparţine oricărui pirat care se respectă. Bine.

Îi va arăta ea mare agitată.

Înainte să se gândească prea mult, se îndreptă spre băutură, punând sfeşnicul jos, întorcând un pahar şi turnând mai mult scotch decât ar trebui să bea dintr-un pahar orice femeie decentă. Faptul că nu era sigură cât scotch bea o femeie decenta era irelevant.

Privi cu o plăcere perversă la modul în care lichidul de chihlimbar umplea scobiturile cristalului şi râse pe înfundai când se întrebă ce ar crede noul ei soţ dacă ar fi sosit acasă chiar în acest moment şi ar vedea-o pe soţia lui decentă, salvată de la o viaţă de fată bătrână, ţinând în mână un pahar în care-şi turnase o cantitate serioasă de scotch. La fel de plin ca şi viitorul ei.

Un viitor plin de aventură.

Cu un zâmbet ştrengăresc, Penelopa toastă pentru ea însăşi în oglinda mare, montată în spatele carafei, şi luă o gură de whisky. Şi aproape că muri. Nu era pregătită pentru fierbinţeala blestemată care îi arse gâtul şi îi făcu stomacul să se strângă, dându-i o senzaţie de vomă, înainte să-şi recapete controlul asupra simţurilor. Se strâmbă uitându-se în pahar şi mirându-se cum poate cineva – în special cei mai bogaţi bărbaţi din Anglia să *aleagă* să bea o asemenea poşircă afumată şi amară. Avea gust de foc. Foc şi… copaci. Şi era scârboasă. Ca aventură, aceasta nu părea nici pe departe a fi promiţătoare.

Simţi că i se va face rău. Se sprijini de marginea bufetului, aplecându-se şi întrebându-se dacă era posibil să-şi fi rănit serios, iremediabil, măruntaiele. Respiră adânc de câteva ori, şi arsura începu să se diminueze, lăsând în urmă o căldură letargică, vag încurajatoare.

Se îndreptă de spate. Până la urmă, nu era chiar atât de rea.

Ridică din nou sfeşnicul şi se îndreptă către bibliotecă, înclinând capul pentru a citi titlurile volumelor legate în piele, care umpleau rafturile până la refuz. Părea ciudat că Michael avea cărţi. Nu şi-l putea imagina oprindu-se vreodată îndeajuns de mult pentru a citi. Dar erau aici –

Homer, Shakespeare, Chaucer, mai multe tomuri germane despre agricultură şi un raft întreg de istorii ale regilor britanici. Şi almanahul titlurilor nobiliare publicat de Debrett.

Trecu cu degetele peste titlul aurit al volumului – istoria completă a aristocraţiei britanice – de pe cotorul ros de la atâta folosire. Pentru cineva care se retrăsese bucuros din înalta societate, Michael părea să răsfoiască destul de mult volumul.

Ea trase cartea de pe raft, mângâind coperta din piele, apoi frunzări la întâmplare. Volumul se deschise la o pagină care fusese consultată des.

Marchizatul de Bourne.

Penelopa mângâie literele cu degetele – succesiunea de bărbaţi care deţinuseră titlul înaintea lui Michael. Până acum. Şi iată-l. „Michael Henry Stephen, al 10-lea marchiz de Bourne, al 2-lea conte de Arran, născut în 1800. În 1816, a primit titlul de marchiz de Bourne, el şi moştenitorii săi pe linie masculină.”

Probabil că se prefăcea că nu-i pasă de titlul lui… dar, într-un fel, se simţea legat de el, altfel cartea aceasta nu ar fi fost atât de citită. Se bucură la acest gând, la ideea că probabil încă se mai gândea la timpul petrecut în Surrey, pe pământurile lui, la copilăria de acolo, la *ea.* Poate că nu o uitase – la fel cum ea nu îl uitase pe el.

Degetul ei arătător urmări rândul de text. „Moştenitorii săi pe linie masculină”. Îşi imagină câţiva băieţi zvelţi, bruneţi, cu gropiţe în bărbie şi hainele în dezordine. Micii Michael. Moştenitorii veniţi din trupul ei. „Dacă el va veni vreodată acasă.”

Puse la loc cartea şi înaintă pas cu pas spre pat, cercetând de aproape enorma parte de mobilier, cuprinzând cu privirea cuvertura închisă la culoare, întrebându-se dacă este catifea – dacă se asorta cu draperiile din jurul patului. Puse jos lumânarea şi întinse mâna, dorind să atingă patul. Dorind să simtă locul unde dormise el. Cuvertura nu era din catifea. Era blană. O blana moale, fină. „Bineînţeles.” îşi trecu palma peste material şi

îşi imagină, pentru o clipă, cum ar fi fost să se întindă în acest pat. Învăluită de întuneric şi de blană. „Şi de Michael.”

Era un ticălos, iar patul său era o aventură în sine. Blana moale îi făcea cu ochiul, tentând-o să se urce pe ea şi să se tolănească în căldura, în decadenţa ei. La fel de repede cum îi apăru ideea, se mişcă deja, lăsând paharul să cadă pe podea, fără a-l lua în seamă, cățărându-se pe pat ca un copil care se suia pe rafturile cămării căutând dulciuri.

Era cel mai moale, cel mai fin lucru pe care îl simţise vreodată. Se rostogoli pe spate, desfăcându-şi larg braţele şi picioarele, iubind felul în care blana îi mângâia trupul, cufundând-o în plăcere pură, completă. Niciun pat nu ar trebui să fie atât de confortabil. Dar, bineînţeles, al lui era.

— Este depravat, spuse cu voce tare în cameră, auzind ecoul prelungit al cuvintelor în timp ce se stingeau în întuneric.

Îşi ridică braţele, care păreau mai grele decât de obicei, şi atinse draperiile din catifea, unduindu-se mai adânc în cuvertură, înainte să închidă ochii, întorcând obrazul într-o parte şi frecându-l de blană. Suspină. Părea nedrept că acest pat va rămâne nefolosit.

Gândurile îi erau lente, de parcă i-ar fi venit de undeva de sub apă, iar ea era profund conştientă de greutatea corpului ei, care se scufunda în somieră. „Această relaxare grozavă trebuie să fie motivul pentru care oamenii beau.” În mod sigur o făcea mai deschisă la idee.

— Se pare că te-ai rătăcit.

Deschise ochii la auzul acestor cuvinte, rostite cu voce joasă şi caldă în întuneric, şi-şi găsi soţul stând lângă pat, uitându-se în jos spre ea.

Capitolul 10

Dragă M.,

Pentru că n-am primit niciun răspuns de la tine în limba maternă, m-am gândit că poate mi-ai răspunde într-o altă limbă. Atenţie! Urmează o frază în latină (cel mai probabil incorect scrisă).

Ecrivez, s'il vous plait

Placet scribes

Bitte schreiben

Sie Scrivimi, per favore

Ysgrifennwch, osgwelwchyn dda

Mărturisesc, la ultima, în galeză, m-au ajutat fetele de la bucătărie, dar sentimentul e acelaşi.

Te rog, scrie-mi, P.

Conacul Needham, septembrie 1816

Niciun răspuns (în niciuna dintre limbi).

*

Fiind coproprietar al celui mai luxos club de jocuri din Londra, Bourne nu era străin tentaţiei. Era specializat în păcat. Era o cunoştinţă intimă a viciului. Ştia atracţia pluşului de smarald întins pe o masă de biliard, înţelegea felul în care inima trepida la sunetul zarurilor zornăind în mână, ştia prăpastia pe marginea căreia se balansa un jucător, în aşteptarea acelei singure cărţi care ar construi – sau ar distruge – o avere.

Dar niciodată în viaţa lui nu experimentase o ispită atât de acută ca aceasta – chemarea către păcat şi ticăloşie care răsuna în capul lui, în timp ce o privea pe noua şi virgina sa soţie zvârcolindu-se pe cuvertura lui de blană, în timp ce purta doar o rochie din in.

Dorinţa îl străfulgeră cu intensitate, şi se luptă să nu se aplece să-i sfâşie cămăşuţa, dezgolind-o pentru ochii, şi mâinile, şi gura lui, pentru tot restul nopţii. Pentru a o face a lui.

Furia persista, acum amestecată, într-o combinaţie năvalnică, cu dorinţa, în timp ce ea clipea spre el, lent şi

languros, în lumina pâlpâindă a lumânării. Urma unui zâmbet pe i-l aruncă îl făcu să-şi dorească s-o dezbrace complet şi să se urce în acel pat cu ea, să frece cuvertura de blană de pielea ei imaculată şi să-i arate exact cât de magnifică era depravarea. Ea clipi din nou, şi el se întări, pantalonii lui croiţi perfect devenind, brusc, prea strâmţi.

— Michael, şopti ea, cu o urmă de surpriză plăcută în ton, care nu-l ajuta cu nimic să-şi revină. Nu trebuia să fii aici.

Şi totuşi era, o vulpe strecurându-se în coteţul cu găini.

— Aşteptai pe altcineva? Cuvintele îi răsunau dur în urechi, pline de un sens pe care ea nu îl înţelegea. Încă este dormitorul meu, nu?

Ea zâmbi.

— Ai glumit. Bineînţeles că este.

— Atunci de ce nu trebuia să fiu aici?

Întrebarea păru să o deranjeze. Îşi încreţi nasul.

— Trebuia să fii cu zeiţa ta. Îşi închise ochii şi se legănă din nou învăluită de blană, gemând uşor de plăcere.

— Zeiţa mea?

— Îhâmmm. Alice mi-a spus că nu dormi aici. Se mişcă pentru a se ridica, blana şi salteaua de puf îngreunându-i mişcarea, iar Michael văzu cum marginea cămăşii de noapte îi alunecă, uimitor, minunat, peste colina unui sân dezvelit. Eşti întotdeauna atât de tăcut, Michael. Încerci să mă intimidezi?

El încercă să-şi domolească vocea.

— Te intimidez?

— Câteodată. Dar nu chiar acum.

Înaintă încet spre el pe pat, un genunchi trăgând în jos de materialul cămăşii de noapte, şi Bourne îşi dădu seama că se roagă ca materialul să cadă un centimetru mai jos… o jumătate de centimetru. Destul cât să dezgolească sfârcurile ei roz, perfecte. Alungă gândul. Era un bărbat de treizeci de ani, nu un băieţel de unsprezece. Văzuse destui sâni la vremea lui. Nu avea nevoie să poftească la soţia lui, care se legăna în faţa lui, testând rezistenţa cămăşii de

noapte şi sănătatea lui psihică, în acelaşi timp. Într-adevăr, nu se întorsese dintr-un impuls de dorinţă. Se întorsese pentru că era mânios. Furios pe ea pentru că aproape se măritase. Pentru că nu îi spusese adevărul.

Ea îi intră în gânduri, legănându-se, iar el o prinse de talie pentru a o opri.

— Îmi pare rău că nu sunt perfectă.

În momentul acesta, singurul lucru imperfect la ea era faptul că era îmbrăcată.

— Ce te face să spui asta?

— Ne-am căsătorit astăzi, spuse ea. Sau poate că nu-ţi mai aminteşti?

— Îmi amintesc.

Ea făcea realitatea imposibil de uitat.

— Sigur? Pentru că m-ai părăsit.

— Îmi amintesc şi asta.

Se întorsese, gata să consume mariajul. Gata să o facă a lui şi să elimine orice dubiu că ar fi fost căsătoriţi, că Falconwell era al lui. Că *ea* era a lui. A lui şi nu a lui Tommy.

— Miresele nu se aşteaptă să fie părăsite în noaptea nunţii lor, Michael. El nu răspunse, şi ea îl înfruntă în continuare, ridicându-şi mâinile pe braţele lui, prinzându-l prin straturile de haine. Nu ne place. În special când renunţaţi la o noapte cu noi pentru una dintre… frumoasele voastre cu părul negru ca pana corbului.

Nu avea sens ceea ce spunea.

— Cu cine?

Ea flutură din mână.

— Întotdeauna sunt brunete cele care câştigă…

— Ce câştigă?

Ea nu se oprise din vorbit.

— … Nu contează dacă este brunetă sau nu, sincer. Contează doar că există. Şi nu-mi place.

— Înţeleg, spuse el.

Credea că fusese cu o altă femeie? Poate că, dacă ar fi fost cu o altă femeie, nu s-ar mai fi aflat aici, dorind-o pe ea atât de mult.

— De fapt, nu cred că înţelegi. Ezită, privindu-l cu

atenţie. *Râzi* de mine?

— Nu.

Cel puţin, ştia că *acela* era răspunsul corect.

— Vrei să îţi mai spun ce altceva nu le place mireselor în noaptea nunţii lor?

— Te rog.

— Nu ne place să stăm acasă. Singure.

— Îmi imaginez că este acelaşi lucru cu faptul că nu vă place să fiţi părăsite.

Ea se încruntă şi îşi coborî mâinile, lăsându-se pe spate, destul cât el să-şi înteţească strânsoarea şi să o ţină nemişcată – să-i simtă căldura moale de sub haine, amintindu-i de felul în care se mula pe mâinile lui… pe gura lui… pe restul trupului său.

— Mă iei în zeflemea.

— Jur că nu o fac.

— Nu ne place nici să fim luate în zeflemea.

El trebui să preia controlul, înainte să îşi piardă minţile.

— Penelopa.

Ea zâmbi.

— Îmi place cum îmi rosteşti numele.

El ignoră cuvintele şi nuanţa de flirt spontan din ele. Ea nu ştia ce face.

— De ce nu eşti în patul tău?

Ea îşi înclină capul, analizând întrebarea.

— Ne-am căsătorit din motive greşite. Sau din motive corecte, dacă vrei o căsnicie de complezenţă. Dar, în orice caz, nu ne-am căsătorit din pasiune. Adică, gândeşte-te. Nu m-ai compromis *cu adevărat* la Falconwell.

Îşi reaminti modul în care se zvârcolea, apăsându-se în palmele lui, în gura lui. Cum o simţise. Gustul ei.

— Sunt foarte sigur că am făcut-o.

Ea clătină din cap.

— Nu. Nu ai făcut-o. Să ştii că ştiu destul cât să înţeleg mecanica procesului.

El îşi dorea să exploreze aceste cunoştinţe. În profunzime, înţeleg.

— Ştiu că este… *mai mult.*

Ultimele cuvinte ieşiră în şoaptă.

Mult mai mult. Atât de mult, încât dorea să îi arate.

Atât de mult, încât îşi plănuise să îi arate la întoarcerea lui acasă. Dar…

— Ai băut.

— Numai un pic. Oftă, uitându-se dincolo de umărul lui, în întunericul camerei din spate. Michael, mi-ai promis aventura.

— Aşa este.

— O aventură *pe timp de noapte.*

Degetele lui o strânseră de talie, trăgând-o spre el. Sau poate că ea, pur şi simplu, se balansa în acea direcţie. Oricum ar fi fost, el nu opri mişcarea.

— Ţi-am promis o vizită la clubul meu.

Ea clătină din cap.

— Nu vreau în seara asta. Nu mai vreau.

Avea cei mai frumoşi ochi albaştri. Un bărbat se putea pierde în acei ochi.

— Ce vrei în schimb?

— Ne-am căsătorit astăzi.

Da. Aşa era.

— Sunt soţia ta.

El o mângâie pe spate, până când degetele alunecară adânc în pletele ei aurii, ţinându-i capul şi înclinând-o în poziţia perfectă pentru a o putea poseda şi a-i reaminti că el era soţul ei.

El şi nimeni altcineva.

Se aplecă, trecându-şi buzele peste ale ei, uşor, tachinând-o. Ea suspină şi se împinse mai aproape, dar el se retrase, refuzând să o lase să preia controlul. Se măritase cu el. Îi dăduse şansa de a-şi recupera numele şi pământurile. Şi în seara asta, nu-şi dorea nimic mai mult decât să-i ofere accesul într-o lume de plăcere, drept mulţumire.

— Penelopa.

Ochii ei se întredeschiseră.

— Da?

— Cât ai băut?

Ea scutură din cap.

— Nu sunt beată. Se pare că am băut destul cât să-mi găsesc curajul de a cere ceea ce vreau.

Atunci, băuse prea mult. El ştia, chiar în momentul în care cuvintele ei emanau o plăcere care îl străfulgera.

— Şi ce îţi doreşti, draga mea?

Ea se uită direct în ochii lui.

— Vreau noaptea nunţii mele.

Atât de simplu, atât de direct. Atât de irezistibil. El îi apucă din nou buzele, ca şi cum ar fi avut tot timpul din lume, ca şi cum nu ardea de nerăbdare să facă parte din ea. Să fie în interiorul ei. Să o facă a lui. Îi strivi cu dinţii buza plină de jos, lingând-o şi mângâind-o cu limba, până când un geamăt de plăcere răzbătu din fundul gâtului ei. Îi eliberă gura, sărutând-o pe obraz, în timp ce şopti.

— Spune-mi numele.

— Michael, spuse ea fără ezitare, cuvântul vibrându-i în ureche, trimiţând un fior de plăcere direct prin fiinţa lui.

— Nu. Bourne. Îi apucă lobul unei urechi între buze şi îl frământă, înainte de a-i da drumul şi a rosti. Spune-l.

— Bourne, schimbă ea tonul, apăsându-se în el, cerând mai mult. Te rog.

— După asta, nu mai e cale de întoarcere, îi promise, cu buzele pe tâmpla ei, iar mâinile descoperindu-i moliciunea.

Ochii ei albaştri se deschiseră, incredibil de luminoşi în întuneric, şi ea şopti:

— Ce te face să crezi că aş vrea să mă întorc?

La auzul întrebării, el se opri, uimit de nedumerirea sinceră din cuvintele ei. Era băutura cea care vorbea. Trebuia să fie. Era de neconceput să creadă că ea nu înţelesese la ce se referea. Că ea nu vedea că nu era deloc ca bărbaţii care o curtaseră înainte.

— Nu sunt bărbatul cu care îţi planificaseşi să se măriţi.

Ar fi trebuit să o confrunte cu adevărul legat de Tommy. Dar nu dorea să rostească numele unui alt bărbat

în acest moment. În acest loc.

Ea deja îl făcea să fie slab.

Nu avea timp să se gândească la adevărul din cuvinte, pentru că ea zâmbi, reţinut şi, poate, trist.

— Cu toate astea, tu eşti bărbatul cu care m-am măritat. Ştiu că nu-ţi pasă de mine, Michael. Ştiu că te-ai însurat cu mine numai pentru Falconwell. Dar este cam târziu să mă uit în urmă, nu? Indiferent cum ar fi, suntem căsătoriţi. Şi vreau să am parte de noaptea nunţii. O merit, după toţi aceşti ani. Te rog. Dacă nu te deranjează prea mult.

Mâinile lui se mişcară spre decolteul cămăşii ei de noapte şi, cu o smucitură puternică, sfâşie materialul. Ea gemu, făcând ochii mari.

— Ai distrus-o.

Bourne scoase un mârâit auzind mirarea din cuvintele ei. Plăcerea din ele. Voia să distrugă mai mult decât veşmântul.

Îi trase cămaşa de noapte în josul braţelor, până când materialul i se strânse la genunchi, lăsând-o albă şi goală în lumina lumânării. Lumina prea slabă a lumânării. Îşi dorea să vadă fiecare centimetru al ei… să privească felul în care pulsul îi creştea la atingerea lui, modul în care fremăta când el îi mângâia interiorul coapselor, modul în care se strângea în jurul lui, în timp ce o penetra.

În timp ce o poseda.

O culcă uşor cu spatele pe blană, tânjind după felul în care gemea, cu spatele frecându-se de nurca moale, în timp ce învăţa decadenţa pură a pielii mângâiate de blană. Se aplecă deasupra ei, apucându-i gura până când mâinile ei se încurcară în părul lui şi ea se împingea în el. De-abia atunci el îşi ridică buzele de pe ale ei şi şopti:

— Voi face dragoste cu tine pe blana asta. O vei simţi cu fiecare centimetru din corpul tău. Şi plăcerea pe care ţi-o voi oferi va fi mai mare decât ţi-ai imaginat vreodată. Vei striga numele *meu* când o vei simţi.

Apoi se despărţiră, scoţându-şi hainele, aranjându-le cu grijă într-o grămadă ordonată pe un scaun din apropiere,

înainte să se întoarcă în pat, pentru a vedea că ea se acoperise, ţinându-şi o mână pe sâni, iar cu cealaltă apăsând triunghiul de bucle care îi ascundea cele mai intime părţi. Se întinse lângă ea, cu o mână sprijinindu-şi capul, iar cu cealaltă mângâind curba moale a unei coapse, forma şoldului ei, abdomenul ei rotunjit. Ochii ei erau strâns închişi, răsuflarea ieşindu-i în mici rafale rapide, şi Bourne nu se putu abţine:

— Ce ţi-am spus să nu te ascunzi de mine?

Atunci ea clătină din cap, cu ochii albaştri mari şi frumoşi închişi.

— Nu pot. Nu pot pur şi simplu… să stau întinsă aici. Goală.

Îi ciupi din nou lobul urechii.

— Nu am spus nimic despre faptul că stai întinsă aici, draga mea. Ridică mâna care-i acoperea sânii şi îi strecură un deget în gura lui, lingând delicat buricul degetului, înainte să îl muşte încet cu dinţii.

— O… suspină ea, cu privirea fascinată de buzele lui. Eşti foarte bun la asta.

El scoase încet degetul din gură şi se înclină pentru a o săruta, îndelung şi îmbătător.

— Nu este singurul lucru la care sunt bun.

Pleoapele ei se zbătură la promisiunea erotică din cuvinte şi spuse, încet:

— Îmi imaginez că ai mai multă experienţă decât mine.

În acel moment, nu conta că fusese cu alte femei. Tot ceea ce dorea era să o înveţe pe Penelopa. Să fie cea căreia să-i arate plăcerea. Să fie cea pe care să o înveţe să ia singură ce îşi dorea.

— Arată-mi unde mă vrei, şopti el.

Ea roşi, strângând ochii şi dând din cap.

— Nu aş putea.

El îi luă din nou degetul între buze, gustându-l cu grijă, până când ochii ei se deschiseră, găsindu-l, diafan în lumina lumânării.

El privi mişcarea buzelor şi momentul fu atât de

intens, încât el crezu că se va mistui acolo şi atunci.

— Arată-mi. Spune: „Te rog, Bourne” şi arată-mi.

Atunci, curajul sclipi în ochii ei şi el privi cu o plăcere insuportabilă cum acel deget, cel cu care făcuse dragoste, coborî pe sânul ei, făcând cercuri în jurul vârfului său încreţit, întărit. El îşi trecu dosul unei mâini pe buze, în timp ce îi privea mişcarea, tentându-l dincolo de orice imaginaţie.

— Te rog… spuse ea stins.

El îşi înălţă capul.

— Te rog, cine?

— Te rog, Bourne, zise ea, şi el dori să o răsplătească pentru că îi rostise numele – al lui şi al nimănui altcuiva. Se aplecă, gustând cu delicateţe, în timp ce degetul ei se muta la celălalt sân şi ea dădu frâu liber unui lung şi cutremurat: Da…

Mâna lui îi mângâie abdomenul, mai jos, din ce în ce mai jos, înainte să o ridice şi să apuce pielea fină de sub sânul ei.

— Nu te opri acum, draga mea.

Ea nu o făcu, degetul ei coborând pe pielea moale a abdomenului ei rotunjit, în buclele care ascundeau acel loc magnific dintre coapsele ei. El o privea, încurajând-o cu îndrumări şoptite, în timp ce ea îşi explora corpul, îşi testa propria cunoaştere, propria pricepere, până când el simţi că moare dacă nu ajunge în interiorul ei.

Apăsă un sărut prelung şi lent pe pântecul ei, apoi pe încheietura ei întinsă, oprirea răsuflării ei la atingere fiind o răsplată în sine. Îi şopti întrebarea pe piele:

— Ce simţi aici? Un deget alunecă pe dosul mâinii ei şi zăbovi pe articulaţii. Când ea nu răspunse, el se uită în sus pentru a-i întâlni privirea, citind în ea stânjeneala.

Ea dădu din cap, cuvintele de-abia auzindu-se:

— Nu pot.

El îi întâlni degetele în căldura mătăsoasă şi spuse.

— Eu pot.

Împinse un deget în ea, răsucindu-l adânc, în timp ce ea gemu datorită senzaţiei.

— Eşti umedă, draga mea… umedă şi pregătită pentru mine. Pentru *mine.* Şi pentru nimeni altcineva.

— Michael, şopti ea numele lui de botez, şi plăcerea momentului simplu era aproape insuportabilă.

Cu un zâmbet timid, nesigur, ea îşi desfăcu coapsele şi îl primi cu o încredere atât de mare, încât era aproape insuportabil. Se mişcă spre ea, capul neted al bărbăţiei lui legănându-se spre deschiderea catifelată a corpului ei, şi zăbovi acolo, sprijinindu-şi greutatea în mâini, uitându-se în jos, la faţa ei – un amestec de relaxare şi plăcere, şi uluire – şi nu se putu abţine să nu o sărute, limba lui mângâind-o cu măiestrie pe a ei, înainte de a se retrage. Era cel mai dificil lucru pe care îl făcuse vreodată, oprindu-se la limita a ceea ce ştia că va fi un moment remarcabil… mişcându-se delicat, de-abia împingând în interiorul ei, înainte de a se retrage. Simţi că ar putea muri de plăcere. Ochii ei *se* închiseră, şi el îi şopti:

— Deschide ochii. Uită-te la mine. Vreau să mă vezi.

— Când îl ascultă, el se legănă delicat în ea, cât se putea de uşor. Ea inspiră scurt, durerea inundându-i privirea. El se opri nedorindu-şi să o rănească. Se aplecă, o sărută o dată – adânc pentru a-i capta din nou atenţia.

— Eşti bine?

Ea zâmbi, iar el recunoscu efortul în zâmbetul ei.

— Sunt bine!

El dădu din cap, incapabil să zâmbească în timp *ce* rosti:

— Mincinoaso.

Întinse mâna acolo unde ea era atât de mică şi strâmtă – minunat de strâmtă – în jurul bărbăţiei lui tari ca piatra. Îi găsi mugurele dur, întărit al miezului ei şi îşi roti degetul acolo, privind cum ochii ei se îngustau de plăcere. Continuă mişcarea în timp ce alunecă în ea, lent şi adânc, până când ea îl primi pe tot. Se opri, tânjind să *se* mişte în ea.

— Acum? Ea respiră adânc şi el se scufundă mai adânc, surprinzându-se şi pe el, şi pe ea. Îşi sprijini fruntea de fruntea ei. Spune-mi că este în regulă. Spune-mi că mă

pot mişca.

Inocenta lui soţie îşi strecură degetele în părul de la ceafa lui şi şopti:

— Te rog, Michael.

Şi el nu se putu împotrivi micii rugăminţi. Îi captură buzele într-un sărut păcătos, un mârâit răsunând adânc din gâtul lui în timp ce se mişcă cu atenţie, retrăgându-se încet până când ieşise aproape complet din ea, apoi legănându-se înapoi, delicat, degetul lui mângâind-o iar şi iar, oferindu-i plăcere chiar când el se întreba dacă îşi putea ţine propria plăcere în frâu.

— Michael, şopti ea, iar el îi întâlni privirea, îngrijorat că ar putea să o rănească. Se opri.

Ea îşi arcui spatele.

— Nu te opri. Nu te opri din mişcare. Erai chiar… ochii ei aproape se închiseră şi scoase un geamăt de plăcere când el se cufundă în ea dintr-o singură mişcare lungă.

El crezu că îşi va pierde controlul la auzul acelui geamăt, grav şi frumos, din adâncul gâtului ei, dar nu se opri. Ea clătină din cap, mâinile ei plimbându-se pe umerii şi pe spatele lui, ajungând, în final, să se oprească pe fesele lui, apucându-l în acelaşi ritm cu mişcările lui, cu atingerea degetului lui.

— Michael!

I se întâmpla şi lui.

Nu se gândise niciodată atât de mult la sincronizarea extazului său cu cel al partenerei. Nu îl interesase niciodată să împărtăşească experienţa. Dar dintr-odată, nu se mai putea gândi la altceva decât s-o întâlnească pe Penelopa acolo, la limita plăcerii şi lăsând-o să se elibereze peste amândoi.

— Aşteaptă-mă, îi şopti în ureche, împingându-se în ea. Nu termina fără mine.

— Nu pot aştepta. Nu mă pot opri!

Îi simţi convulsiile în jurul lui, într-un ritm rapid, uluitor, numele lui pe buzele ei trimiţându-l aproape într-o stare de inconştienţă, sărind peste limită într-un climax zguduitor, plin de pasiune fără seamăn, care concura cu tot

ce simţise vreodată.

Se prăbuşi lângă ea, cu respiraţia sacadată de rafale intense, accentuate, în timp ce-şi îngropa faţa în curbura gâtului ei şi îşi permise plăcerea extraordinară de a se lăsa învăluit de o căldură ce nu semăna cu nimic altceva din ce simţise vreodată. Trecură minute lungi, după care, de teamă să nu o zdrobească sub greutatea lui, Bourne se rostogoli lângă Penelopa şi o trase spre el, nefiind încă pregătit să îi dea drumul.

Doamne, Dumnezeule. Fusese cea mai incredibilă partidă de sex pe care o avusese în viaţa lui. Fusese ca o halucinaţie.

Fusese mai mult decât îşi imaginase vreodată că ar fi putut fi şi însăşi ideea că o astfel de experienţă venise odată cu Penelopa îi dădea fiori reci de teamă, care îl străbăteau. Această femeie. Această căsătorie. Această seară.

Nu însemnau nimic.

Nu puteau însemna nimic.

Ea era mijlocul prin care îşi atingea scopul. Calea către răzbunarea lui.

Doar atât putea fi.

În viaţa lui, Bourne distrusese tot ce avusese de valoare.

Când Penelopa avea să-şi dea seama de asta… îşi va da seama că el era dezamăgirea, în toate formele sale, îi va mulţumi pentru că nu i-a permis să se apropie. Va fi recunoscătoare pentru că a eliberat-o într-o lume liniştită, simplă, unde avea tot ce îşi dorea… şi nu trebuia să îşi facă griji pentru el.

„Nu o meriţi.” Cuvintele lui Tommy îi răsunară în urechi – acele cuvinte care îl trimiseseră acasă, la soţia sa, pentru a-şi demonstra locul în viaţa ei. Pentru a-şi demonstra că ea îi aparţinea. Că îi putea stăpâni corpul ca niciun alt bărbat.

Dar el era cel care fusese stăpânit.

— Michael, şopti ea, cu capul pe pieptul lui, numele sunând ca o promisiune latentă pe buzele ei, în timp ce cu

o mână îi mângâia torsul. Atingerea îndelungată, amplă, îi transmise încă o undă de plăcere, urmată, mult prea repede, de dorinţă, când ea şopti, încet şi adormită şi ispititoare: A fost *splendid.*

Ar fi vrut să-i spună să nu se facă prea comodă în patul lui. Să nu se facă prea comodă în viaţa lui. Ar fi vrut să-i spună că seara aceasta era doar un mijloc pentru a-şi atinge scopul.

Că mariajul lor nu va fi niciodată aşa cum îşi dorea ea.

Dar ea deja adormise.

*

Dragă M.,

Îmi dau seama că se poate să nu doreşti să-mi răspunzi la scrisori, dar plănuiesc totuşi să le trimit în continuare. Timp de un an, doi, zece... Nu aş vrea să crezi că te-am uitat. Nu că ai putea crede aşa ceva, nu-i aşa?

Săptămâna viitoare este aniversarea ta. Ţi-aş fi brodat o batistă, însă ştii că nu mă pricep prea bine la lucrul cu acul.

Amintindu-mi, R.

Conacul Needham, ianuarie 1817

Niciun răspuns.

*

În dimineaţa următoare, Penelopa întră în salonul de luat masa, sperând să îl vadă pe proaspătul ei soţ – bărbatul care schimbase totul într-o singură zi glorioasă şi o singură noapte glorioasă, bărbatul care o făcuse să-şi dea seama că, poate, căsnicia lor putea fi mai mult. Că, poate, căsătoria lor din dragoste inventată ar putea fi mai puţin inventată şi mai mult... ei bine... o căsătorie din dragoste.

Mai mult ca sigur, nimic nu era mai minunat decât felul în care o făcuse să se simtă în patul lui, noaptea trecută. Nu conta prea mult că se trezise nu înfăşurată în

blana decadentă, ci în aşternuturile ei albe imaculate, călcate perfect, în dormitorul care îi fusese atribuit. De fapt, era destul de mişcată că era posibil să o fi mutat acolo noaptea, fără a o trezi. Era, în mod evident, un soţ drăguţ, grijuliu, iubitor, iar căsnicia care începuse într-un mod atât de dezastruos era destinată a fi ceva mult, mult mai mult.

Spera că i se va alătura atunci când luă loc la minunată masă lungă, în salonul lor elegant şi luxos decorat, întrebându-se dacă încă prefera cârnaţii la micul dejun, aşa cum o făcea când era foarte mic.

Spera că i se va alătura atunci când primi o farfurie cu ou şi pâine prăjită (fără cârnaţi) de la tânărul lacheu, care îşi bătu călcâiele într-un mod foarte extravagant, înainte să-şi ocupe din nou locul din colţul camerei. Spera că i se va alătura în timp ce mânca încet pâinea prăjită. În timp ce îşi sorbea ceaiul care se răcea rapid. În timp ce arunca un ochi spre ziarul care era perfect împăturit şi aşezat la stânga scaunului gol din capătul îndepărtat al mesei care, în curând, avea să devină mult prea lungă. Şi, dintr-o oră întreagă de aşteptare, Penelopa nu mai spera nimic. Nu avea să vină. Rămăsese singură.

Brusc, deveni conştientă de prezenţa lacheului în colţul camerei, a cărui treabă era să afle imediat de ce avea nevoie stăpâna lui şi, în acelaşi timp, să o ignore, iar Penelopa simţi cum se îmbujorează. Pentru că, în mod sigur, tânărul lacheu gândise lucruri teribil de jenante.

Ea îi aruncă o privire. Nu se uita. Dar în mod sigur *gândea.* Michael nu va veni.

„Proasta, proasta Penelopa.” Bineînţeles că nu va veni. Evenimentele din seara trecută nu fuseseră magice pentru el. Fuseseră necesare. Oficial, o luase de nevastă. Şi atunci, ca un soţ bun ce era, o lăsase în plata Domnului. „Singură.”

Penelopa privi în farfuria ei goală, unde gălbenuşul de un galben aprins al oului pe care îl mâncase atât de fericită se întărise, lipindu-se destul de grotesc de porţelan. Era prima zi întreagă din viaţa ei de femeie măritată şi lua singură micul dejun. Ironic, ţinând cont că întotdeauna

văzuse micul dejun cu un soţ care de-abia o cunoştea, ca pe o întrevedere într-adevăr singuratică. Dar acum, ar fi luat cu plăcere micul dejun cu soţul ei, decât singură, sub privirea vigilentă a lacheului prea tânăr, care făcea tot ce îi stătea în putinţă pentru a o nu vedea.

Pentru că se părea că, din dorinţa ei de a avea un soţ care îl dorea mai mult decât pentru ceea ce era, de obicei, necesară o nevastă, descoperise că este măritată cu unul care nu o dorea nici măcar pentru atât.

Poate că făcuse ceva greşit noaptea trecută. Roşeaţa ajunsese la urechi acum şi simţi că îi ard, probabil roşii ca trandafirii, încercând să se gândească la ce făcuse greşit, la modul diferii în care s-ar fi putut desfăşura noaptea nunţii ei. Dar de fiecare dată când încerca să se gândească, îşi amintea de tânărul lacheu, care acum roşea şi el în colţ, neştiind ce să-i spună stăpânei lui şi, foarte probabil, dorindu-şi să îşi termine odată micul dejun şi să iasă din cameră.

Trebuia să părăsească această încăpere. Se ridică de la masă, cu toată graţia aşteptată de la o marchiză şi, disperată să ignore stânjeneala, se îndreptă spre uşă. În mod fericit, lacheul nu îi întâlni privirea în timp ce ea se deplasă prin cameră, cu un pas care putea fi descris numai drept cel-mai-apropiat-de-fugă-fără-a-fi-nedemn-de-o-doamnă-pentru-că-doamnele-nu-aleargă.

Dar uşa se deschise înainte să poată ajunge la ea, şi doamna Worth intră, ceea ce o obligă pe Penelopa să se oprească brusc, poalele rochiţei ei de zi, de culoare galbenă, aleasă mai degrabă pentru frumuseţe decât pentru utilitatea ei în acea zi rece de ianuarie, foşnind în jurul picioarelor ei când se opri.

Tânăra menajeră uluitoare se opri în pragul uşii, fără a-şi lăsa emoţiile să se vadă, în timp ce făcu o reverenţă rapidă şi spuse:

— Bună dimineaţa, milady.

Penelopa îşi înfrână pornirea de a face acelaşi lucru, prinzându-şi în schimb strâns mâinile în faţa ei şi spunând:

— Bună dimineaţa şi ţie, doamnă Worth.

Trecând de politeţuri, cele două femei se uitară fix una la cealaltă pentru un timp îndelungat, înainte ca menajera să spună:

— Lord Bourne m-a rugat să vă informez că miercuri veţi merge la un dineu la reşedinţa Tottenham.

Aşadar, trei zile.

— O!

Faptul că Michael îi trimisese un mesaj atât de simplu printr-o servitoare o făcu să-şi dea seama cât de greşite erau ideile ei despre evenimentele din seara trecută. Dacă nu putuse găsi un moment pentru a-i spune soţiei lui despre o invitaţie la cină, într-adevăr, nu prea îl interesa soţia lui. Respiră adânc, dorind să alunge dezamăgirea.

— M-a rugat şi să vă reamintesc că cina va fi prima la care veţi participa ca soţ şi soţie.

Se părea că nu era nevoie să alunge dezamăgirea, pentru că, aproape instantaneu, aceasta fu înlocuită de iritare. Atenţia Penelopei se concentră asupra menajerei. Pentru un moment, se întrebă dacă doamna Worth fusese cea care crezuse de cuviinţă să facă o declaraţie atât de evidentă, de parcă Penelopa ar fi fost imbecilă şi nu îşi amintea evenimentele zilei trecute. De parcă uitase cumva că încă nu fuseseră prezentaţi în societate. Dar o privire aruncată spre ochii plecaţi ai doamnei Worth o făcu pe Penelopa să fie absolut sigură de identitatea elementului iritant din această situaţie specială – soţul ei, care se părea că nu prea avea încredere în capacitatea ei de a răspunde invitaţiilor la cină sau de a înţelege importanţa în sine a invitaţiilor.

Fără a se gândi, ridică o sprânceană, întâlni privirea menajerei şi spuse:

— Ce memento excelent. Nu mi-am dat seama că suntem căsătoriţi de mai puţin de douăzeci şi patru de ore şi, în tot acest timp, nu am părăsit casa. Sunt norocoasă, nu-i aşa, că am un soţ atât de dispus să-mi reamintească de cele mai simple lucruri. Ochii doamnei Worth se măriră la sarcasmul ce reieşea din cuvintele Penelopei, dar nu răspunse. Păcat că nu a putut să-şi reamintească el însuşi,

la micul dejun. Este acasă?

Doamna Worth ezită înainte să răspundă:

— Nu, milady. Nu a mai trecut pe acasă de la întoarcerea dumneavoastră din Surrey.

Nu era adevărat, bineînţeles. Dar ceea ce-i spunea Penelopei era că Michael venise târziu acasă şi plecase imediat după interludiul lor.

Bineînţeles că plecase.

Mânia Penelopei devenea din ce în ce mai fierbinte.

Venise pentru a consuma mariajul şi plecase din nou, aproape imediat.

Aceasta urma să fie viaţa ei. Venind şi plecând după cum avea chef, împlinindu-i cererile, participând la dineuri atunci când invitaţia o includea şi pe ea şi aşteptarea, în singurătate, atunci când nu o includea. Ce dezastru. Întâlni privirea doamnei Worth şi percepu mila din ea. O detestă.

Îl detestă pe el, pentru că o făcea să se simtă atât de jenată. Pentru că o făcea să se simtă atât de nefericită. Pentru că o făcea să se simtă atât de *neimportantă.*

Dar aceasta era căsnicia ei. Fusese alegerea ei. Chiar dacă fusese a lui, o mică parte din ea o dorise. Aceea care credea că poate fi mai mult.

Naiva Penelopa.

Naiva, sărmana Penelopa.

Îndreptându-şi umerii, spuse:

— Îi poţi spune soţului meu că ne vom întâlni miercuri. Pentru cina la reşedinţa Tottenham.

Capitolul 11

Dragă M.,

Tommy mi-a spus că v-aţi întâlnit în oraş la începutul vacanţei tale, dar abia dacă ai avut timp să vorbeşti cu el. Îmi pare rău, şi la fel şi lui.

Pippa a adoptat un câine cu trei picioare şi (oricât de rău sună asta), când mă uit la el cum şchiopătează pe

lângă lac, mă gândesc la tine. Fără tine, eu şi Tommy suntem un câine cu trei picioare. Doamne! Acesta este genul de metaforă la care trebuie să apelez dacă nu mai eşti tu să mă ajuţi; situaţia devine îngrozitoare.

Cu disperare, P.

Conacul Needham, iunie 1817

Niciun răspuns.

*

Problema cu minciunile era că erau prea uşor de crezut. Chiar dacă tu erai cel care le spunea. Poate *în special* pentru că tu erai cel care le spunea.

Trei zile mai târziu, Penelopa şi Michael erau invitaţii de onoare la un dineu ţinut la reşedinţa Tottenham – un eveniment care le oferea ocazia perfectă de a relata povestea elaborată cu grijă a căsătoriei lor din dragoste mai multor bârfitori renumiţi din înalta societate. Bârfitori care erau foarte dornici să se ridice la înălţimea celebrităţii lor, dacă modul în care sorbeau fiecare cuvânt al Penelopei şi al lui Michael era un indiciu. Ca să nu mai vorbim de *priviri.*

Penelopa nu le ratase… nu atunci când intraseră în casa familiei Tottenham, cu câteva minute mai devreme, pentru că-şi planificaseră cu grijă sosirea, pentru a nu sosi nici prea devreme şi nici prea târziu, şi descoperind că şi restul invitaţilor îşi planificaseră cu atenţie *propriile* sosiri pentru a ajunge mai devreme aparent pentru a se asigura că nu vor pierde nicio clipă din prima seară în societate a marchizei şi marchizului de Bourne.

Nu pierduse nici privirile aruncate spre ei atunci când Michael îşi aşezase cu grijă mâna mare, caldă, pe spatele Penelopei, conducând-o în salonul de primire, unde invitaţii la cină aşteptau să fie serviţi. Mâna fusese aşezată cu atâta precizie, însoţită perfect de un zâmbet atât de cald, unul pe care de-abia îl recunoscu, încât Penelopa se strădui din răsputeri să îşi ascundă admiraţia pentru strategia lui şi

plăcerea ei neaşteptată provocată de gestul neînsemnat.

Acele priviri fuseseră urmate, pe lângă fâşâitul evantaielor din camera prea răcoroasă, de un amestec de şoapte pe care pretinsese că nu le auzea, în schimb uitându-se la soţul ei cu ceea ce spera a fi o privire potrivită pentru cineva care era îndrăgostit nebuneşte. Probabil că reuşise, pentru că el se aplecă aproape de ea şi îi şopti cu o voce joasă, la ureche:

— Te descurci minunat, făcând-o să simtă un val de plăcere, chiar dacă jurase să facă faţă puterii pe care o avea asupra ei.

Se dojeni singură pentru sentimentul cald, extrem de mângâietor. Îşi reaminti că nu-l mai văzuse din noaptea nunţii lor – că el fusese destul de clar cu privire la faptul că orice interacţiune cu el în rol de soţ era numai pentru spectacol, dar până în acel moment roşeaţa îi ajunsese în obraji, iar când întâlni ochii soţului ei, avea să găsească în ei imaginea unei satisfacţii supreme. Acesta se aplecă din nou:

— Roşeaţa este perfectă, mica mea inocentă, cuvintele lui întreţinând flăcările, ca şi cum ar fi fost foarte îndrăgostiţi şi extrem de devotaţi unul celuilalt, când, de fapt, adevărul era că erau exact contrariul.

Fuseseră separaţi pentru cină, bineînţeles, şi provocarea adevărată începuse. Vicontele Tottenham o escortase la locul ei, îngrămădind-o între el şi domnul Donovan West, editor la una dintre cele mai citite ziare din Anglia. West era o persoană fermecătoare, cu părul auriu, care părea să observe totul, inclusiv emoţiile Penelopei. El păstră cuvintele numai pentru urechile ei.

— Nu le da ocazia să te înţepe. O vor face rapid. Şi se va zice de dumneata.

Se referea la femei. Erau şase, împrăştiate în jurul mesei, cu buze la fel de încreţite şi priviri dispreţuitoare. Conversaţia lor, destul de facilă, era împopoţonată cu un ton care făcea fiecare cuvânt să pară a avea înţeles dublu, ca şi cum, toate împreună, făceau o glumă de care Michael şi Penelopa nu aveau cunoştinţă. Penelopa ar fi fost iritată

dacă ea şi Michael nu ar fi avut şi ei o grămadă de secrete. Era aproape de sfârşitul mesei, când conversaţia ajunse la ei.

— Spune-ne, Lord Bourne – cuvintele vicontesei Tottenham răsunară de-a lungul mesei, prea tare pentru a fi intime – cum, mai exact, tu şi Lady Bourne aţi devenit logodnici? Îmi plac căsătoriile din dragoste.

Normal că îi plăceau. Căsătoriile din dragoste erau cel mai bun motiv de scandal.

Devansate doar de compromiterea idilică.

Penelopa îşi alungă gândul ascuns, în timp ce conversaţia se opri şi cei adunaţi făcură linişte, aşteptând răspunsul lui Michael.

Privirea lui alunecă spre Penelopa, caldă şi plină de înţelesuri.

— Provoc pe oricine să petreacă mai mult de un sfert de oră în compania doamnei mele şi să îmi spună dacă nu o adoră Cuvintele erau scandaloase – nefiind deloc lucrul pe care un membru bine-crescut, experimentat al aristocraţiei l-ar spune cu voce tare, chiar dacă asta ar fi crezut – şi toţi inspirară în acelaşi timp subliniind amuzamentul şi surprinderea. Lui Michael părea să nu-i pese, pentru că adăugă: Într-adevăr, am fost norocos că m-am aflat acolo, de Sfântul Ştefan. Şi că ea era acolo – râsul ei amintindu-mi de toate felurile în care aveam nevoie să mă vindec.

Inima începu să-i bată mai tare la auzul cuvintelor şi la felul în care colţurile gurii lui se ridicară, imitând un zâmbet. Era uimitoare puterea cuvintelor. „Chiar şi a celor false.” Nu se putu abţine să nu-i răspundă cu un zâmbet şi nu trebui să simuleze modul în care îşi plecă uşor capul, jenată brusc de atenţia lui.

— De asemenea, ce noroc că domeniul din zestrea ei se învecinează cu pământurile care aparţin marchizatului.

Cuvintele călătoriră de-a lungul mesei, într-o izbucnire de beţie a contesei de Holloway, o femeie abjectă, care îşi extrăgea plăcerea din durerea altora, şi pe care Penelopa nu o plăcuse niciodată. Ea nu o privi pe contesă, concentrându-se în schimb pe soţul ei. Venise rândul

Penelopei.

— O întâmplare norocoasă în special pentru mine, Lady Holloway, spuse ea, cu privirea fixată asupra soţul ei. Pentru că, dacă nu am fi fost vecini din copilărie, sunt sigură că soţul meu nu m-ar fi găsit vreodată.

Ochii lui Michael sclipiră de admiraţie, şi ridică paharul în direcţia ei.

— La un moment dat, mi-aş fi dat seama ce îmi lipsea, draga mea. Şi aş fi venit să te caut.

Cuvintele îi merseră la inimă, înainte să-şi aducă aminte că era numai un joc.

Respiră adânc, în timp ce Michael preluă controlul, depănând povestea lor, asigurându-i pe cei prezenţi că îşi pierduse capul, inima şi raţiunea în faţa dragostei. Era arătos şi inteligent, fermecător şi amuzant, cu cantitatea potrivită de căinţă… ca şi cum încerca să îşi schimbe vechile greşeli şi era dornic să facă tot ce era omeneşte posibil pentru a se reîntoarce în înalta societate – de dragul proaspetei sale soţii.

Era perfect.

O făcu să creadă că fusese acolo, în camera principală a casei parohiale din Coldharbour, înconjurat de petrecăreţi şi coroane de ilice de sărbătoarea Sfântului Ştefan. O făcu să creadă că îi întâlnise privirea din cealaltă parte a camerei. Simţi cum i se strânge stomacul când îşi imagină privirea lungă, serioasă, pe care i-ar fi aruncat-o, cea care o făcea să rămână fără aer şi cu capul în nori, cea care o făcea să creadă că era singura femeie din lume. Şi o captivă cu vorbele lui frumoase. La fel cum îi captivase şi pe ceilalţi.

— … Sincer, nu dansasem un dans scoţian în viaţa mea. Dar ea m-a făcut să-mi doresc să dansez mai multe la rând.

Râsetele răsunară în jurul mesei, în timp ce Penelopa îşi ridică paharul şi sorbi puţin din vin, sperând ca alcoolul să îi calmeze nervii din stomac, privindu-şi soţul în timp ce încânta încăperea plină de oameni cu povestea aventurii lor vijelioase de dragoste.

— Presupun că era numai o chestiune de timp până când să mă întorc la Coldharbour şi să-mi dau seama de faptul că moşia Falconwell nu era singurul lucru pe care îl lăsasem în urmă. Privirea lui o întâlni pe a ei de partea cealaltă a mesei, iar ea îşi ţinu respiraţia văzând sclipirea din acei ochi. Slavă Cerului că am găsit-o înaintea altcuiva.

Mai multe suspine feminine din jurul mesei însoţiră bătăile inimii Penelopei. Michael era un maestru al cuvintelor.

— Nu era ca şi cum peţitorii veneau în valuri, spuse cu dispreţ Lady Holloway, râzând puţin prea zgomotos. Nu este aşa, Lady Bourne?

Mintea Penelopei se goli la auzul aluziei crude la adresa condiţiei sale de celibatară şi căută o remarcă tăioasă, înainte ca soţul ei să-i sară în ajutor.

— Nu puteam să suport să mă gândesc la ei, spuse el, uitându-se drept la Penelopa, cu toată seriozitatea, până când soţia lui fu copleşită de atenţia lui. Tocmai de aceea ne-am căsătorit atât de repede.

Lady Holloway tuşi afectat în vinul ei, în timp ce domnul West zâmbi cu căldură şi întrebă:

— Şi dumneata, Lady Bourne? Uniunea voastră v-a… surprins?

— Ai grijă, draga mea, interveni Michael, cu o scânteie jucăuş în ochii lui verzi-cenuşii. Te va cita în ziarul de mâine.

Ea nu îşi putea lua ochii de la Michael pe când râsetele răsunară în jurul lor. O prinsese şi o ţinea cu pricepere în plasa lui. Când răspunse la întrebarea ziaristului, se adresă direct soţului ei.

— Deloc. Ca să fiu sinceră, mi se părea că aşteptasem de ani întregi întoarcerea lui Michael. Făcu o pauză, dând din cap, observând surpriza în jurul mesei. Îmi pare rău – nu Michael. Lord Bourne. Râse uşor, cu modestie. Dintotdeauna am ştiut că ar fi un soţ minunat. Sunt foarte fericită că va fi soţul *meu* minunat.

În ochii lui Michael licări surprinderea, dar dispăru rapid ascunsă de râsul lui cald – atât de necunoscut.

— Vedeţi? Cum aş putea să nu mă îndrept?

— Într-adevăr.

Domnul West sorbi din vin, cercetând-o pe deasupra marginii paharului şi, pentru o clipă, Penelopa fu sigură că bărbatul văzuse falsitatea lor, la fel de clar ca şi cum ar fi avut brodat cuvântul „Mincinoasă” pe rochia ei de seară, şi ştia că ea şi Michael se căsătoriseră dintr-un motiv foarte diferit de dragoste, că soţul ei nu petrecuse niciun moment cu ea în săptămâna de când o dusese înapoi în dormitorul ei, după ce consumaseră căsătoria.

Se atinsese de ea doar pentru a se asigura că mariajul lor este legitim. Şi acum îşi petrecea nopţile departe de ea, cu Dumnezeu ştie cine, făcând Dumnezeu ştie ce. Îşi mancă demonstrativ crema de caramel, sperând ca domnul West să nu o preseze pentru a obţine mai multe informaţii. Michael interveni, plin de farmec.

— Nu este adevărat, bineînţeles. Sunt absolut nepriceput în rolul de soţ, nu suport gândul ca ea să fie departe de mine; urăsc ideea ca alţi bărbaţi să-i capteze atenţia; şi vă avertizez de acum. Am să mă transform într-un adevărat urs când va veni vremea sezonului şi va trebui să o las să danseze cu alţi parteneri şi diverşi tovarăşi de cină. Făcu o pauză, şi Penelopa observă priceperea cu care folosi liniştea, ochii lucindu-i cu un umor pe care nu-l mai văzuse de când era copil. *Umor care nu prea exista. Nu chiar*. Într-adevăr, vă va părea tuturor rău că am decis să şterg praful de pe titlul meu.

— Deloc, interveni vicontesa văduvă, ochii ei de obicei reci sclipind de entuziasm, suntem fericiţi să te primim înapoi în societate, Lord Bourne. Pentru că într-adevăr, nimic nu poate fi mai purificator decât o căsătorie din dragoste.

Ceea ce, bineînţeles, era o minciună. Căsătoriile din dragoste erau scandaluri în sine, dar Michael şi Penelopa i-o luaseră înainte, şi invitaţia lor venea de la tânărul Tottenham, aşa că bătrâna nu prea avusese cum să controleze situaţia.

Totuşi, Michael zâmbi la auzul cuvintelor, şi Penelopa

nu îşi putea dezlipi ochii de la el în acel moment. Totul la el se lumina odată cu zâmbetul – o gropiţă îi apăru într-un obraz şi buzele sale groase, pline, se arcuiră, făcându-l şi mai arătos. Cine era acest bărbat cu glume amuzante şi zâmbete fermecătoare?

Şi *cum îl putea convinge să rămână?*

— Şi căsătorie din dragoste trebuie să fie… priveşte cum mireasa ta se agaţă de fiecare cuvânt al tău, interveni vicontele Tottenham, evident manifestându-şi susţinerea, şi Penelopa nu trebui să-şi simuleze stânjeneala când Michael se întoarse spre ea, cu zâmbetul pălindu-i pe buze.

Dar vicontesa continuă, aruncându-i o privire încruntată fiului său:

— Ei, dacă ai urma exemplul lui Bourne şi ţi-ai găsi şi tu o nevastă!

Vicontele râse uşor şi se dădu în spectacol, clătinând demonstrativ din cap, înainte să-şi fixeze privirea asupra Penelopei.

— Mi-e teamă că Bourne a găsit ultima mireasă ideală.

— Are surori, Tottenham, adăugă Michael, simţindu-se tachinarea în tonul lui.

Tottenham zâmbi amabil.

— Aştept cu nerăbdare să le întâlnesc.

Începu să înţeleagă. Acolo, la fel de uşor cum ai lua dulciurile de la un copil, Michael aranjase terenul pentru ca Olivia să-i cunoască pe Lord Tottenham şi, probabil, să se mărite cu el.

Făcu ochii mari şi se întoarse surprinsă spre soţul ei, care trecu peste privirea ei, precizând imediat:

— Cred că acum, când sunt atât de înamorat de soţia mea, nu mă pot abţine să nu îi încurajez şi pe cei din jurul meu să îşi caute câte o soţie.

Ce minciuni! Câtă şiretenie! Atât de uşor de crezut. Vicontesa interveni:

— Ei bine, eu, una, cred că este o idee minunată. Se ridică în picioare, bărbaţii prezenţi urmând-o. De fapt, cred că îi vom lăsa pe domni cu discuţia lor.

Ceilalţi participanţi îi urmară exemplul, doamnele retrăgându-se în alt salon, pentru sherry şi bârfă. Penelopa nu se îndoia că va fi centrul atenţiei acestora. O urmă pe vicontesă cu paşi grei într-un mic salon drăguţ, dar de-abia intră, când o mână mare şi caldă o acoperi pe a ei şi vocea gravă, familiară a lui Michael răsună cu putere:

— Mă scuzaţi, doamnelor, dar am nevoie de soţia mea pentru un scurt moment, dacă nu vă supăraţi. V-am spus, nu suport să fiu fără ea.

Se auzi un oftat colectiv când Michael o trase pe Penelopa din cameră în hol, închizând uşa salonului în urma lor.

Penelopa îşi smulse mâna dintr-a lui, uitându-se în stânga şi în dreapta holului, pentru a se asigura că nu fuseseră văzuţi.

— Ce faci? şopti ea. Aşa ceva nu se face!

— Chiar mi-aş dori să nu îmi mai spui ce se face şi ce nu, o dojeni el. Nu vezi că nu faci altceva decât să mă impulsionezi să îmi doresc mai mult? O trase mai departe de uşă, într-o nişă slab luminată. Bârfa despre cât de mult te ador este tipul de bârfă pe care-l căutam, draga mea.

— Nu trebuie să-mi spui aşa şi o ştii, şopti ea. Nu sunt draga ta.

El îşi ridică mâna şi o aşeză pe obrazul ei.

— Eşti atunci când suntem în public.

Ea îi împinse mâna.

— Opreşte-te. Făcu o pauză, apoi îşi coborî vocea: Ai impresia că ne-au crezut?

El îi aruncă o privire indignată.

— De ce n-ar face-o, dragostea mea? Fiecare cuvânt e adevărat. Ea se încruntă.

— Ştii la ce mă refer.

El se aplecă, apropiindu-se, şi şopti:

— Ştiu că pereţii din casele de genul acesta au urechi, dragoste. Şi apoi o *linse.* Chiar o linsese, o mângâiere minunată pe lobul urechii, care o făcu să-şi încleşteze mâinile pe braţele lui la plăcerea neaşteptată care îi străbătu trupul. Înainte să poată răspunde, buzele lui

dispăruseră, iar el îşi pusese din nou mâna pe bărbia ei, ridicându-i faţa spre faţa lui.

— Ai fost splendidă dincolo.

„Splendidă.” Cuvintele răsunară în toată fiinţa ei, inundată de plăcere, şi el o sărută fierbinte pe locul în care pulsul îi bătea frenetic, la baza gâtului.

— Nu îmi place cum te judecă, şopti ea. În special Holloway.

— Holloway e o căţea. Ea tresări la auzul cuvântului, iar el continuă în urechea ei. Merită o bătaie la fund. Ce păcat că nobilul ei soţ este prea slab pentru a o face.

Plăcerea o străfulgera pe Penelopa la auzul cuvintelor şi nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Se pare că ai o slăbiciune cu privire la plesnitul femeilor.

— Numai când e vorba despre femeile care îmi plac.

El se opri şi îşi înălţă capul, privirea întunecată găsindu-i ochii în spaţiul îngust. Penelopa încercă să ignore promisiunea din cuvintele lui. Încercă să-şi amintească de faptul că nu era real. Că noaptea aceasta era de faţadă. Că acest bărbat ciudat nu era soţul ei. Că soţul ei nu făcuse altceva decât să o folosească în scopuri personale. Doar că seara aceasta nu era despre el. Era despre ea şi surorile ei.

— Mulţumesc, Michael, şopti ea în întuneric, ştiu că nu trebuia să onorezi această parte din înţelegere. Că nu erai obligat să le ajuţi pe surorile mele.

El tăcu o lungă perioadă.

— Sunt obligat.

Dorinţa lui de a-şi ţine cuvântul o surprinse, deoarece îi amintea de înţelegerea lor.

— Bănuiesc că există onoare între pungaşi, până la urmă. Ea ezită, apoi spuse: Şi restul înţelegerii? Una din sprâncenele lui închise la culoare se ridică. Când mă duci în vizită?

— Înveţi să controlezi o negociere dură.

— Nu prea am cu ce altceva să mă distrez, răspunse ea.

— Eşti plictisită, nevastă?

— De ce aş fi plictisită? Este atât de fascinant să mă uit pe pereţii casei tale.

El chicoti la auzul cuvintelor, şi sunetul trimise un val de căldură prin fiinţa ei.

— Destul de corect. De ce să nu ai acum parte de distracţie?

— Pentru că acum încercăm să-i convingem că te-ai schimbat şi faptul că dispărem de la petrecere nu ne va ajuta.

— O, cred că dispariţia cu soţia mea cea cuviincioasă ar ajuta foarte mult. Se înghesui mai aproape de ea. Mai mult decât atât, ştiu că îţi va plăcea.

— Să mă ascund în holul reşedinţei Tottenham ca un hoţ?

— Nu ca un hoţ. El trase cu ochiul pe lângă marginea ascunzătorii lor, înainte să-şi întoarcă din nou atenţia spre ea. Ca o doamnă care are o aventură clandestină.

Ea scoase un mic sunet de dezaprobare.

— Cu *soţul* ei.

— Să ai o escapadă cu soţul tău este… Vocea îi pieri, ochii întunecându-i-se.

— Convenţional?

Un colţ al gurii lui zvâcni.

— Voiam să spun că este o aventură.

„O aventură.” Ea înlemni la auzul cuvântului, uitându-se în sus spre el, în timp ce el se aplecă deasupra ei, cu buzele arcuindu-i-se în ceva asemănător unui zâmbet afectat, cuprinzându-i faţa cu mâinile, totul la el, căldura lui, mirosul lui… *el,* înconjurând-o. Ar trebui să îl refuze. Ar trebui să-i spună că găseşte noaptea nunţii lor plictisitoare şi neinteresantă ca şi cina la reşedinţa Tottenham. Ar trebui să-l pună la punct.

Dar nu putea. Pentru că îl dorea din nou. Îşi dorea să o sărute şi să o atingă şi să o facă să simtă toate acele lucruri minunate pe care le simţise înainte să o părăsească, de parcă el nu ar fi simţit nimic.

Era atât de aproape şi de arătos, şi atât de *masculin.* Şi pe când uita în ochii acestui bărbat, care acum o incita şi

o amuza, iar apoi era întunecat şi periculos, îşi dădu seama că va accepta aventura cu el, oricum i-ar fi oferit-o. Chiar şi aici, în nişa de pe holul lui Tottenham. Chiar dacă era o greşeală.

Îşi puse palmele desfăcute pe pieptul lui, simţind forţa dură, puterea pură care zăcea dedesubt, pe sub straturile de bumbac şi lână perfect croite.

— Eşti atât de diferit în seara asta. Nu ştiu cine eşti.

Ceva sclipi în ochii lui la auzul cuvintelor, ceva ce dispăru atât de repede, încât nu putu să-şi dea seama ce era. Când vorbi, cuvintele lui fură grave, şi calde, şi lichide, cu o urmă de tachinare.

— Atunci de ce nu încerci să mă cunoşti un pic mai bine?

Chiar aşa, de ce nu.

Se ridică pe vârful picioarelor, întinzându-se după el, în timp ce se aplecă spre ea şi îi posedă buzele într-un sărut mistuitor, aproape insuportabil.

Se lipi mai mult de ea, împingând-o cu spatele în perete, acoperind-o cu corpul lui, până când ea nu mai putu face nimic, decât să se întindă şi să îi înconjoare gâtul cu braţele, trăgându-l spre ea, până când buzele lui, ferme şi mătăsoase, îi oferiră ceea ce ea nici măcar nu ştia că îşi dorea, ceea ce nici măcar nu ştia că ar exista – un sărut dur, posesiv, pe care nu avea să-l uite în vecii vecilor. Era mistuită de atingerea lui, de masivitatea şi de forţa lui, în timp ce mâinile lui îi prinseseră bărbia şi o înclinaseră, pentru a-i alinia gura într-o poziţie perfectă, îmbătătoare.

El îi linse îmbinarea buzelor, senzaţia limbii lui acolo tachinând-o, până când ea gemu şi el profită de sunet, pentru a-i prinde buzele deschise şi pentru a aluneca înăuntru, împingându-se, gâdilând-o şi gustând-o, până când ea crezu că ar putea muri de excitare. Cu o voinţă proprie, degetele ei pătrunseră în buclele de la baza gâtului lui şi ea se ridică pentru a se lipi de el, mai ferm, *mai scandalos... dar nu îi păsa.* Nu-i păsa câtuşi de puţin... nu atât timp cât el continua. Nu atât timp cât el ar fi continuat pentru totdeauna.

În timp ce ea se apropia mai mult, mâinile lui coborâră într-o mişcare lungă, chinuitoare, apăsând-o uşor pe sâni, dar destul ca ea să vibreze în locuri la care nu se gândise niciodată, înainte să alunece mai jos, şi mai jos, până când el o apucă de fund şi o aduse spre el, cu o forţă care o şoca şi o stârnea.

Odată cu mişcarea, el gemu de plăcere şi ea se trase înapoi mirându-se de ideea că ar putea fi şi el la fel de incitat de îmbrăţişare ca şi ea, iar el întredeschise ochii pentru a-i vedea încă o dată pe ai ei, înainte să-i prindă din nou gura, cercetând-o mai adânc, atingând-o mai ferm, până când ea fu copleşită de plăcere. De aventură. De el. Secundele treceau. Minute. Ore… nu conta. Tot ceea ce conta era bărbatul acesta. Sărutul acesta. Asta.

Se termină, şi el îşi ridică încet capul, dându-i un sărut blând, stăruitor pe buze, înainte să întindă mâna şi să-i desfacă braţul din jurul gâtului său. Îi zâmbi, cu urma a ceva ameţitor în privire, iar ea îşi dădu seama că era prima dată când îi zâmbea – numai ei – de când erau copii.

Era magic.

El deschise gura pentru a vorbi, şi ea stătu ca pe ghimpi, imposibil să controleze anticiparea care o străbătu, în timp ce buzele lui rosteau cuvintele.

— Tottenham.

Total confuză, Penelopa se încruntă brusc.

— De regulă, nu sunt de acord cu domnii care acostează doamnele în holul meu, Bourne.

— Dar ce părere ai despre soţii care îşi sărută soţiile?

— Sincer? Vocea lui Tottenham era aridă ca nisipul. Cred că asta îmi place şi mai puţin.

Penelopa închise ochii, simţindu-se inundată de stânjeneală. O păcălise atât de bine.

— Îţi vei schimba părerea atunci când o vei întâlni pe cumnata mea, Olivia, fac pariu.

Cuvintele o făcură să-şi dorească să îl rănească. Practic. Fizic. Să-i provoace răni.

O făcuse dinadins.

Totul fusese pentru ochii lui Tottenham. Pentru a

continua prefăcătoria căsătoriei lor din dragoste. Nu pentru că nu-şi putea mâinile departe de ea.

Chiar n-o să se înveţe niciodată minte?

— Dacă seamănă vreun pic cu sora ei, îmi este teamă că va fi un pariu pe care nu îl voi câştiga.

Michael râse, iar ea se înfioră la auzul sunetului, urându-l. Urând falsitatea din el.

— Bănuiesc că nu poţi să ne laşi un moment?

— Cred că sunt nevoit, altfel Lady Bourne nu mă va mai putea privi în ochi vreodată.

Penelopa se uita insistent la pliurile lavalierei lui Michael. Încercă să îşi calmeze vocea, ştiind că relaxarea era prea departe de ea.

— Nu sunt sigură că un moment va schimba asta, milord.

O folosise din nou.

Tottenham chicoti.

— Coniacul e în pahare.

Şi apoi dispăru. Iar ea rămase singură. Cu soţul ei, care părea a-şi face un obicei din a o dezamăgi. Nu îşi luă privirea de la ţesătura apretată de la gâtul lui.

— Foarte bine jucat, spuse ea, cu o urmă de tristeţe în voce. Dacă el o remarcase, nu-i dădu oricum niciun indiciu. Când vorbi, păru că tocmai discutaseră despre vreme şi nicidecum că ar fi avut parte de un sărut devastator într-un colţ întunecat.

— Probabil că va fi nevoie de mai mult pentru a demonstra că ne-am căsătorit şi din alt motiv în afară de Falconwell.

Aproape că o crezuse şi ea.

Într-adevăr, părea incapabilă să-şi înveţe lecţia. Nu era corect să se simtă aşa de supărată pe el. Aşa de rănită. Prostia de căsătorie din dragoste fusese ideea ei, nu? Numai pe ea trebuia să dea vina pentru modul în care o făcea să se simtă.

Ieftină. Folosită.

Dar surorile ei se vor alege din asta cu perechi potrivite, fără pată. Şi asta va merita sacrificiul.

Trebuia să creadă asta.

Penelopa îşi îndepărtă tristeţea.

— De ce faci asta? Sprâncenele lui se ridicată întrebător şi ea continuă: De ce eşti de acord cu această farsă?

El privi în altă parte.

— Ţi-am dat cuvântul meu.

Ea clătină din cap.

— Nu te simţi… ca şi cum aş profita de tine?

Un colţ al gurii lui se ridică, într-un surâs crispat.

— Eu nu am profitat de tine când m-am însurat cu tine?

Nu se gândise la asta într-un fel atât de extrem.

— Bănuiesc că aşa ai făcut. Şi totuşi… „Asta este mult mai rău” ar fi dorit să spună. „Simt că tot ce sunt, tot ce am, totul este pentru a-i servi pe alţii.” Clătină din cap. Pare diferit. Şi regret, totuşi, că ţi-am cerut să faci asta pentru ele. Pentru mine.

Scutură şi el din cap.

— Nu regreta niciodată.

— O altă regulă?

— Numai a ticăloşilor. În mod inevitabil, pariorii regretă.

Ea se gândi că el ar trebui să ştie.

— Ei bine, cu toate acestea, regret.

— Nu este necesar. Am un motiv întemeiat pentru a mă alia cu tine în această farsă.

Ea înlemni.

— Ai?

El încuviinţă din cap.

— Da, am. Cu toţii avem de câştigat ceva din acest joc.

— Şi tu ce primeşti? Era tăcut, şi neîncrederea o străpunse ca un fier încins. De la cine ai de primit? El nu răspunse, dar Penelopa nu era proastă. De la tatăl meu. Mai avea ceva. Ce este?

— Nu este important, spuse el, într-un fel care o făcu să simtă că era chiar foarte important. Ajunge să îţi spun că

nu ar trebui să regreţi înţelegerea noastră, pentru că şi eu am de câştigat din ea. Te conduc înapoi, la celelalte doamne, se oferi el, întinzând mâna pentru a o lua de braţ.

Şi, într-un mod ciudat, ideea că el intrase în jocul lor pentru propriul beneficiu o făcu să se simtă şi mai rău. Ca şi cum şi ea fusese victima minciunilor lui. Simţi arsura trădării, fierbinte şi bruscă, şi se trase înapoi aproape violent la atingerea lui.

— Nu mă atinge.

Sprâncenele i se ridicară la auzul cuvintelor, la supărarea din ele.

Poftim?

— Nu îl voia în apropierea ei. Nu voia să i se aducă aminte că şi ea fusese păcălită.

— Poate că ne prefacem că trăim o poveste de dragoste pentru ei, dar *eu* nu sunt ei. Nu mă mai atinge. Nu dacă nu este un gest menit pentru ochii lor. „Nu cred că pot suporta.”

El îşi ridică ambele mâini, dovadă că îi auzise cererea. Că îi da atenţie. Ea se întoarse, fără a mai spune ceva. Înainte să-şi trădeze sentimentele.

— Penelopa.

O strigă chiar când ea păşi în holul întunecat. Se opri, speranţa vibrând adânc în fiinţa ei, speranţa că poate îşi va cere scuze. Că poate îi va spune că s-a înşelat. Că într-adevăr ţinea la ea. Şi că o adora.

— Asta este partea cea mai dificilă – cu doamnele – înţelegi?

Speranţă falsă.

Voia să spună că trebuia să continue prefăcătoria. Că femeile îi vor pune întrebări mult mai atente în particular decât o făcuseră în public. Urma să fie o provocare. Dar faptul că el o numea cea mai dificilă parte a serii era aproape amuzant, căci, în mod sigur, ea tocmai trecuse prin cea mai dificilă parte a serii.

— Mă voi descurca cu doamnele, milord, după cum am stabilit. Până la sfârşitul serii, vor fi sigure că noi doi suntem foarte îndrăgostiţi şi surorile mele vor fi pe cale să

profite de un sezon remarcabil. Tonul ei era tăios. Dar ai face bine să-ţi aminteşti că mi-ai promis un tur al clubului, care acum văd că nu era generozitate, ca plată pentru rolul meu în vicleşugul tău.

El se îndreptă de spate.

— Aşa este.

Ea dădu o dată din cap, cu fermitate.

— Când?

— Vom vedea.

Se încruntă la aceste cuvinte, sinonimul universal pentru *nu.*

— Da, probabil că vom vedea.

Îi întoarse spatele şi intră în salonul doamnelor, cu capul sus, umerii drepţi, în timp ce roti mânerul şi împinse uşa pentru a o deschide, alăturându-se celorlalte. Tremurând de furie, jurând să rămână nepăsătoare.

Capitolul 12

Dragă M.,

Tommy a venit acasă de sărbătoarea numelui tău şi *am făcut o petrecere pe cinste, chiar dacă i-am simţit foarte mult lipsa lui Michael al nostru. Cu toate acestea, ne-am îmbărbătat, am adunat murele târzii şi am mâncat până ni s-a făcut rău, conform tradiţiei. Dinţii noştri s-au făcut gri-albaştri – extrem de supărător – în urma acestui proces – ai fi fost mândru.*

Poate că te voi vedea de Crăciun, anul acesta? Sărbătoarea Sfântului Ştefan din Coldharbour devine o petrecere grozavă, într-adevăr.

Ne gândim cu toţii la tine şi ne este dor de tine.

Pentru totdeauna, P.

Conacul Needham, septembrie 1818

Niciun răspuns.

*

Îi ceruse să nu o atingă, iar el îi îndeplinise cererea. Ba chiar mersese puţin mai departe, lăsând-o complet singură.

O lăsase singură şi în acea noapte, după ce o condusese înapoi la Casa Iadului, plecând apoi rapid, fără niciun cuvânt, ducându-se acolo unde soţii mergeau fără soţiile lor.

Şi din nou, în noaptea următoare, când ea luă cina în salonul de luat masa, enorm, gol, sub privirea vigilentă a unor lachei nepotriviţi, prea tineri. Măcar ajunsese să se obişnuiască, şi era destul de mândră de ea că nu roşea pe toată durata mesei.

Şi din nou noaptea următoare, în timp ce stătea la fereastra dormitorului ei ca o neroadă, cu privirea în direcţia trăsurii lui, ca şi cum era prinsă cu o sfoară, văzând-o cum se îndepărtează, ca şi cum, dacă s-ar fi uitat îndeajuns de mult, el s-ar fi întors.

Şi i-ar fi oferit căsătoria pe care o dorea.

— Fără ferestre, jurase ea, întorcându-se de la strada rece şi întunecată şi traversând încăperea, spre lavoar, pentru a-şi cufunda mâinile în vas, privind cum apa rece îi decolora şi îi distorsiona degetele. Fără ferestre, repetă, în tăcere, când auzi o trăsură care opri faţa casei, ignorând bătăile inimii şi tentaţia geamurilor.

În schimb, se şterse pe mâini cu un calm impresionant şi se duse spre uşa care dădea spre dormitorul soţului ei, apăsându-şi urechea de lemnul rece şi ascultându-i sosirea. După minute lungi care nu-i oferiră nimic altceva decât o durere destul de enervantă la gât, curiozitatea Penelopei ajunse la apogeu şi hotărî să se îndrepte spre uşa dormitorului ei pentru a se strecura în hol şi a vedea dacă, într-adevăr, soţul ei se întorsese acasă.

Întredeschise uşa, mai puţin de doi centimetri, pentru a se uita pe hol. Şi ajunse faţă în faţă cu doamna Worth. Avu o mică licărire şi trânti uşa, cu inima bătându-i tare, înainte să-şi dea seama că se făcuse de râs în faţa

tulburătoarei menajere a soţului său.

Respirând adânc, deschizând uşa cu un zâmbet larg.

— Doamnă Worth, m-ai speriat.

Menajera lăsă capul în jos.

— Aveţi un vizitator.

Sprâncenele Penelopei se ridicară.

— Un vizitator? E trecut de ora unsprezece seara.

Menajera îi întinse o carte de vizită.

— El spune că e foarte important.

„El”. Penelopa luă cartonaşul. „Tommy,”

Fericirea o străbătu din cap până în picioare. Era prima persoană care o vizita în această casă mare şi goală, nu venise nici măcar mama ei, trimiţându-i în schimb vorbă că o va vizita „de îndată ce entuziasmul tinerilor căsătoriţi avea să se mai domolească”. Mama ei habar n-avea că entuziasmul era străin căsniciei fiicei sale.

Dar Tommy era prietenul ei. Şi prietenii se vizitează. Fu incapabilă să-şi ascundă zâmbetul de doamna Worth.

— Cobor de îndată. Dă-i ceai. Sau… vin. Sau… scotch. Clătină din cap. Dă-i ce beau oamenii la ora asta.

Închise uşa şi se aranjă puţin, înainte de a se năpusti pe scări, apoi în salonul de primire din faţă, unde el stătea lângă un şemineu mare din marmură, părând mic în camera luxos decorată.

— Tommy, strigă ea, ducându-se direct spre el, încântată de revedere. Ce faci aici?

El zâmbi.

— Sunt aici ca să te fur, bineînţeles.

Trebuia să fie o glumă, dar cuvintele implicau un subînţeles care nu îi plăcea şi în acel moment îşi dădu seama că Tommy nu ar fi trebuit să fie aici, că Michael va fi furios dacă l-ar găsi pe Tommy Alles în salonul lui de primire, împreună cu soţia lui. Nu ar conta că Tommy şi Penelopa erau prieteni de-o viaţă.

— Nu ar trebui să fii aici, spuse ea în timp ce el se întoarse luându-i mâinile într-ale lui şi ridicându-i-le la buze. Va fi negru de supărare.

— Noi doi încă suntem prieteni, nu?

Ea nu ezită, sentimentul de vină pentru ultima lor întâlniri fiind încă proaspăt în sufletul ei.

— Bineînţeles că suntem.

— Şi ca un prieten bun, sunt aici pentru a mă asigura că eşti bine. La naiba cu el.

După ultima interacţiune pe care o avusese cu soţul ei, ar fi trebuit să accepte strategia „la naiba cu el”, dar nu putea. Dintr-un motiv pe care nu-l înţelegea, chiar ideea că stătea aici, în aceeaşi cameră cu Tommy, o făcea pe Penelopa să simtă că îşi trăda soţul şi căsnicia lor.

Clătină din cap.

— Nu este o idee bună să te afli aici, Tommy.

Tommy se uită la ea, cu o privire neobişnuit de serioasă. Spune-mi un lucru. Eşti bine?

Cuvintele erau calde şi pline de îngrijorare, şi ea nu se aşteptă la emoţia care o săgetă la auzul lor, la lacrimile care izvorâră fără veste din ochii ei. Era aproape o săptămână de când se măritase printr-o ceremonie neînsemnată, zorită, în Surrey, şi nimeni nu se gândise să o întrebe cum se simţea. Nimeni, în afară de Tommy. *Nici chiar soţul ei.*

— Eu… Se opri, emoţia înăbuşind-o.

Ochii albaştri, de obicei prietenoşi, ai lui Tommy se întunecară.

— Eşti nefericită. Îl omor.

— Nu! Nu. Îşi scoase o mână din strânsoarea lui, punându-i-o pe braţ. Nu sunt nefericită. *Nu* sunt. Sunt doar… Sunt… respiră adânc, spunând într-un final: Nu este simplu.

— Te-a rănit?

— Nu! sări în apărarea lui Michael, înainte să cântărească prea bine întrebarea. Nu… nu.

Nu în modul în care întreba el, dar Tommy nu o crezu. Îşi încrucişă braţele.

— Nu-l proteja. Te-a rănit?

— Nu.

— Atunci?

— Nu îl văd prea des.

— Nu e o surpriză, spuse el, şi ea simţi înţepătura din cuvintele lui. Emoţia care venea odată cu prietenia pierdută. Simţise când Michael plecase. Când încetase să mai scrie. Când încetase să-i mai pese. Tommy tăcu pentru multă vreme, înainte să întrebe: îţi doreşti să îl vezi mai mult?

Era o întrebare cu un răspuns complicat. Nu voia să aibă nimic dea face cu o jumătate a lui Michael, cu bărbatul rece, distant, care se căsătorise cu ea pentru pământ. Dar pe cealaltă jumătate, bărbatul care o ţinuse în braţe şi căruia îi păsase de starea ei de bine şi care făcuse lucruri delicioase, minunate, minţii şi corpului ei, nu i-ar fi părut rău să o vadă din nou.

Bineînţeles, nu îi putea spune asta lui Tommy. Nu îi putea explica cum Michael avea două părţi şi că, în acelaşi timp, fusese şi furioasă, şi fascinată de el. Nu îi putea spune, pentru că şi ea de-abia era dispusă să recunoască.

— Pen?

Ea oftă.

— Căsătoria este un lucru ciudat.

— Într-adevăr. De două ori chiar, dacă eşti căsătorită cu Michael, bănuiesc. Ştiam că va veni după tine. Ştiam că va fi rece şi fără inimă şi că va găsi un mod de a se căsători rapid cu tine. Pentru Falconwell.

Prea târziu, Penelopa îşi dădu seama că ar fi trebuit să protesteze şi să-i spună lui Tommy povestea lor bine ticluită, dar el continuă.

— Am încercat primul să mă însor cu tine... pentru a te scuti de căsătoria cu el.

Cuvintele lui Tommy din dimineaţa cererii în căsătorie îi răsunară în minte.

— Asta ai vrut să spui. Voiai să mă protejezi de Michael.

— Nu mai este acelaşi om.

— De ce nu mi-ai spus asta?

El îşi înclină capul.

— M-ai fi crezut?

— Da. „Nu.”

El zâmbi, mai vag decât de obicei. Mai serios.

— Penny, dacă ai fi ştiut că vine după tine, ai fi aşteptat. Făcu o pauză. Întotdeauna a fost el.

Fruntea Penelopei se încreţi. Nu era adevărat. Sau era?

O străfulgeră o amintire – o zi caldă de primăvară, ei trei într-un vechi turn normand care se înălţa pe pământurile Falconwell. În timp ce explorau, o treaptă cedase sub Penelopa, iar ea rămăsese prinsă cu un nivel deasupra lui Michael şi a lui Tommy. Nu era sus, un metru sau doi, dar îndeajuns de sus pentru ca ei să-i fie teamă să sară. Strigase după ajutor, şi Tommy fusese primul care o găsise. O îndemnase să sară, promiţându-i că o va prinde. Dar ea îngheţase de frică. Şi apoi venise Michael. Calmul, neînfricatul Michael, care se uitase în ochii ei şi îi dăduse putere. „Sări, Şasepenny. Voi fi plasa ta de siguranţă.” Iar ea îl crezuse.

Respiră adânc la această amintire, care evoca timpul petrecut cu Michael, modul în care o făcuse întotdeauna să se simtă în siguranţă. Îl privi pe Tommy.

— Nu mai este acel băiat.

— Nu. Nu este. Tatăl meu s-a asigurat de asta. Făcu o pauză, apoi continuă: îmi doresc să-l fi putut împiedica, Pen. Îmi pare foarte rău.

Ea clătină din cap.

— Fără scuze. Este rece şi enervant atunci când vrea, dar a reuşit să construiască atât de mult, şi-a dovedit valoarea înzecit. Căsătoria poate că este dificilă, dar îmi imaginez că aşa sunt aproape toate, tu nu?

— A noastră nu ar fi fost.

— A noastră ar fi reprezentat un alt fel de provocare, Tommy. Ştii asta. Zâmbi. Poezia ta… este oribilă.

— Asta este. Zâmbi scurt, apoi zâmbetul dispăru. El schimbă vorba: Mă tot gândesc la India. Se spune că acolo este o lume plină de oportunităţi.

— Ai părăsi Anglia? De ce?

El sorbi adânc din băutură, punând paharul gol pe o masă din apropiere.

— Soţul tău plănuieşte să mă distrugă.

Ea avu nevoie de un moment pentru a înţelege cuvintele.

Sunt sigură că nu este adevărat.

— Ba da. Mi-a spus-o.

— Când? întrebă ea, nedumerită.

— În ziua nunţii voastre. M-am dus la conacul Needham pentru a te căuta, să te conving să te măriţi cu mine, doar că am aflat că era prea târziu şi că deja plecaseşi spre Londra cu el. Am venit după voi şi m-am dus întins la clubul lui.

Michael nu spusese nimic.

— Şi l-ai văzut?

— Destul de mult pentru ca el să-mi explice că are planuri de răzbunare împotriva tatălui meu. Împotriva mea. Când va termina, nu voi mai avea de ales... va trebui să părăsesc Anglia.

Cuvintele nu o surprinseră. Bineînţeles că Falconwell nu ar fi fost de ajuns pentru soţul ei impasibil. Bineînţeles că îşi dorea să se răzbune pe Langford. Dar Tommy?

— Nu va face asta, Tommy. Aveţi un trecut. O istorie. Toţi trei avem.

Tommy schiţă un zâmbet crispat.

— Îmi este teamă că trecutul nostru nu cântăreşte la fel de mult ca o răzbunare.

Ea clătină din cap.

— Ce ar putea să plănuiască...

— Nu sunt... El trase adânc aer în piept. Ştie... Făcu o pauză. Se uită în altă parte. Nu sunt fiul lui Langford.

Ea rămase cu gura căscata, iar vocea i se stinse.

— Nu se poate să vorbeşti serios.

El râse uşor.

— În mod sigur nu aş minţi despre asta, Pen.

Avea dreptate, bineînţeles. Nu era un lucru despre care cineva putea minţi.

— Nu eşti...

— Nu.

— Cine...

— Nu ştiu. N-am ştiut că sunt copil nelegitim până acum câţiva ani, când tatăl… când Langford mi-a spus adevărul.

Ea îl privi cu atenţie, observând tristeţea mută din ochii lui.

— Nu ai spus niciodată nimic.

— Nu este un lucru pe care să vrei să-l spui. Făcu o pauză. Fă tot ce poţi pentru a ţine secretul… sper ca nimeni să nu descopere.

Dar cineva descoperise.

Penelopa îşi stăpâni emoţia, întorcându-şi atenţia spre imensul tablou în ulei de pe perete, un alt peisaj, acesta de o sălbăticie prea primitivă şi neatinsă pentru a fi altceva decât Ţinutul de Nord. Îşi fixă privirea pe un bolovan mare dintr-o parte a operei de artă, şi începu să înţeleagă.

— Îl va distruge pe tatăl tău.

— Singurul lui copil – un bastard.

Privirea ei se întoarse spre el.

— Nu îţi spune aşa.

— Aşa îmi va spune toată lumea, destul de curând.

Tăcere. Şi în adâncul ei – recunoaşterea absolută că Tommy avea dreptate. Că planurile lui Michael includeau distrugerea lui. *Scopul care scuză mijloacele.* El remarcă momentul în care ea recunoscuse adevărul şi făcu un pas spre ea.

— Vino cu mine, Penny. Putem părăsi acest loc şi viaţa asta şi o putem lua de la capăt. India. Americile. Grecia. Spania. Orient. Oriunde alegi.

Făcu ochii mari. Era serios.

— Sunt măritată, Tommy.

Un colţ al gurii lui se arcui în sus.

— Cu *Michael.* Ai nevoie de o scăpare, la fel ca şi mine. Poate chiar mai mult, cel puţin distrugerea mea din mâinile lui va veni iute.

— Chiar şi aşa, sunt măritată. Şi tu… vocea îi pieri.

— Eu nu sunt nimic. Nu după ce va termina cu mine.

Ea se gândi la soţul ei, căruia îi jurase fidelitate şi loialitate, care luptase atât de mult timp să îşi

reconstruiască averea, fără ajutorul numelui. El cunoştea importanţa unui nume. A unei identităţi. Nu îi venea să creadă că ar face asta. Clătină din cap.

— Greşeşti. Nu ar…

Dar chiar când rosti cuvintele, ştiu că nu erau adevărate. Ar fi făcut orice pentru a se răzbuna. Chiar şi să îşi distrugă prietenii. Tommy îşi încleştă maxilarul şi ea deveni nervoasă dintr-odată. Nu îl văzuse niciodată atât de serios. Atât de pornit.

— Nu greşesc. El are dovada. Şi este dispus să o folosească. Este lipsit de scrupule, Pen… nu mai este prietenul pe care l-am cunoscut odată. Era aproape de ea şi îi apucă o mână cu mâinile amândouă. Nu te merită. Vino cu mine. Vino cu mine şi niciunul din noi nu va mai fi singur.

Penelopa tăcu un moment îndelungat, înainte să spună domol:

— Este soţul meu.

— Te foloseşte.

Cuvintele, fiind adevărate, dureau. Îi întâlni privirea.

— Bineînţeles că o face. Tatăl meu, ducele de Leighton, ceilalţi peţitori… tu. Când el deschise gura pentru a nega, ea dădu din cap şi ridică un deget. Nu, Tommy. Nu încerca să ne prosteşti pe amândoi. Poate că nu mă foloseşti pentru pământ sau bani sau reputaţie, dar îţi este teamă pentru viaţa ta, de îndată ce adevărul va ieşi la lumină şi crezi că eu ţi-aş fi o tovarăşă plăcută, cineva care să-ţi alunge singurătatea.

— Este chiar atât de rău? întrebă Tommy, disperarea strecurându-se în vocea sa. Cum rămâne cu prietenia noastră? Cum rămâne cu trecutul *nostru?* Cum rămâne cu mine?

Nu pretinse că nu auzise cuvintele – şi ultimatumul din ele izvorâte din disperare. Îi cerea să aleagă. Prietenul ei cel mai vechi şi mai fidel, cel care nu o părăsise, sau soţul ei, familia şi viaţa ei. Nu avea de ales.

— El este soţul meu! spuse. Poate că nu aş fi scris povestea asta, dar asta este povestea, nu am ce face.

Se opri, iritarea şi frustrarea sufocând-o. Tommy o

privi mult timp, cuvintele ei rămânând suspendate între ei.

— Şi cu asta, basta. El zâmbi, trist. Mărturisesc, nu sunt surprins. Întotdeauna l-ai plăcut mai mult pe el.

Ea clătină din cap.

— Nu este adevărat.

— Bineînţeles că este. Într-o zi îţi vei da seama.

Ridică o mână spre obrazul ei, cu un gest frăţesc. Bineînţeles, aceasta era problema, Tommy fusese întotdeauna mai mult frate decât amorez. Nu ca Michael. Nu era nimic frăţesc la Michael. Nu era nimic blând la el. Şi chiar dacă îl alesese în acest război ciudat, trist, nu avea să-l susţină în timp ce îl punea la pământ pe Tommy.

— Nu îl voi lăsa să te distrugă, îi promise ea. Jur.

Tommy tăie aerul cu mâna, cu o neîncredere vizibilă.

— O, Penny… de parcă ai putea să îl opreşti.

Cuvintele ar fi trebuit să o întristeze. Ar fi trebuit să audă adevărul din ele. În schimb, o enervară.

Michael o despărţise de familia ei, îi schimbase viaţa într-o mie de feluri, îi înscenase farsa asta şi îi ameninţase prietenul drag. Îi făcuse toate astea în timp ce o ţinuse la o distanţă sigură, de parcă ar fi fost un lucru nesemnificativ, pentru care nu trebuia să-şi facă vreo grijă. Ei bine, ar fi făcut bine să înceapă să fie îngrijorat. Îşi ridică bărbia, îndreptându-şi umerii.

— Nu este Dumnezeu, spuse ea, cu vocea fermă. Ca o sentinţă. Mai mult. Nu are dreptul să se joace cu noi de parcă am fi nişte soldăţei de plumb.

Tommy îi înţelese mânia. Zâmbi, trist.

— Nu face asta, Pen. Nu merit.

Ea ridică sprânceana.

— Nu sunt de acord. Şi chiar dacă nu ai merita, eu merit. Şi m-am săturat de el.

— Te va răni.

Un colţ al gurii ei se arcui într-un zâmbet arogant.

— Oricum este posibil să mă rănească. Un motiv în plus să îl înfrunt.

Se îndreptă spre uşa salonului de primire, trăgând de ea, pentru a-l lăsa să iasă. Când el se apropie, cu pantofii

lui Hessian, de un negru strălucitor, păşind uşor pe covorul bogat, tristeţea o copleşi.

— Îmi pare rău, Tommy.

El o apucă de umeri şi o sărută tandru pe frunte, înainte să spună:

— Chiar îmi doresc să fii fericită, Pen, ştii asta, nu?

— Da, ştiu.

— Mă anunţi dacă te răzgândeşti?

Ea încuviinţă.

— Te anunţ.

Se uită fix la ea o lungă perioadă de timp înainte să se întoarcă, o umbră brăzdându-i faţa frumoasă.

— Te voi aştepta. Până când nu voi mai putea să te aştept.

Ea ar fi vrut să-i spună să nu o facă. Voia să îi spună să plece. Dar de tristeţe sau de teamă, sau ştiind că soţul ei era o corabie ce nu putea fi întoarsă din drum, îi spuse, în schimb:

— Noapte bună, Tommy.

El se întoarse şi ieşi pe uşa deschisă, în foaier, şi Penelopa îi urmări linia umerilor în timp ce el se îndrepta spre ieşirea din Casa Iadului. Uşa se închise în urma lui, şi ea auzi huruitul roţilor de trăsură pe caldarâm în liniştea din jur, care-i accentua, încă odată, izolarea. Din nou, era singură.

Singură în acest mausoleu de casă, plină cu lucruri care nu erau ale ei şi cu oameni pe care nu-i cunoştea. Singură în această lume tăcută – Penelopa, aşteptându-l pe al ei Ulise.

Izbucni într-un scurt râs nervos, întinzând mâna pentru desena un cerc pe gheaţa care se strânsese pe fereastră, umplându-l până când îşi putu vedea reflexia în spaţiul negru. Întotdeauna îşi urâse tiza, crezând mereu că douăzeci de ani era prea mult pentru a-l aştepta cuminte pe bărbatul pe care îl iubea. Sigur că goblenul interminabil ar fi făcut-o să moară de plictiseală cu mult înainte ca războinicul să se întoarcă acasă.

Se simţi o mişcare în umbrele din capătul îndepărtat

al foaierului, iar Penelopa ştiu imediat că era doamna Worth. Ştia, la fel de bine, cui îi era loială menajera.

Penelopa rosti în întuneric.

— Cât va trece până va auzi că am primit un vizitator bărbat la ora unsprezece noaptea?

Menajera apăru în lumină, dar tăcu pentru o vreme. Când vorbi, vocea ei era calmă:

— Am trimis vorbă la club despre sosirea domnului Alles.

Penelopa o privi pe frumoasa femeie, trădarea – deşi aşteptată – inundând-o ca un val fierbinte, înteţindu-i focul mâniei.

— Ţi-ai irosit hârtia.

Se îndreptă spre scara centrală a Casei Iadului şi începu să urce La jumătatea drumului, se întoarse din nou spre menajeră, care rămăsese la baza scării, privind-o cu părul ei perfect şi cu pielea ei perfectă şi ochii perfecţi, ca şi cum, dacă ar fi stat de pază, ar fi putut să o împiedice pe Penelopa să mai facă vreun lucru care ar fi putut să-l înfurie pe stăpânul ei.

Şi asta nu făcu decât să o enerveze şi mai mult pe Penelopa. Brusc, se simţi într-adevăr nechibzuită.

— Unde este clubul?

Menajera făcu ochii mari.

— Sunt sigură că nu ştiu.

— Ciudat, pentru că eu sunt sigură că ştii. Nu îşi coborâse vocea, lăsând-o să o mustre pe cealaltă femeie, fără remuşcare. Sunt sigură că ştii tot ce se întâmplă în casa asta. Cine vine şi cine pleacă. Şi sunt sigură că ştii că soţul meu îşi petrece toate nopţile la clubul său, în loc să fie aici.

O lungă perioadă, doamna Worth nu vorbi, şi Penelopa se întrebă, fugitiv, dacă avea autoritatea să o concedieze pe insolenta şi frumoasa femeie. În cele din urmă, flutură o mână, indiferentă, şi începu din nou să urce.

— Cum doreşti. Dacă e nevoie, voi chema o birjă şi plec să îl caut.

— Nu îi va plăcea asta.

Menajera se ţinea acum după ea, pe coridorul lung, până la dormitorul Penelopei.

— Nu. Nu-i va plăcea. Dar cred că nu prea mă interesează ce îi place şi ce nu.

Într-adevăr, lipsa ei de interes în astfel de lucruri era foarte liberatoare, începea să descopere. Deschise uşa camerei ei şi traversă spre garderob, din care scoase o pelerină largă. Întorcându-se, întâlni ochii mari ai frumoasei menajere. Şi se opri. Poate că asta era zeiţa lui Michael. Poate că doamna Worth era cea care îi ţinea ocupate inima şi mintea şi serile. Şi în timp ce îi studia faţa frumoasă, ca de porţelan, a menajerei, măsurând înălţimea femeii, cum i-ar fi stat lângă Michael, felul în care i s-ar fi potrivit mult mai bine cu el decât Penelopa, doamna Worth zâmbi. De fapt, nu era doar un zâmbet. Era un râs forţat larg, binevoitor.

— Domnul Alles. El nu este iubitul dumneavoastră.

Ideea că o servitoare ar fi putut spune ceva atât de nepotrivit o bloca pentru o clipă pe Penelopa înainte să răspundă, cu toată sinceritatea.

— Nu. Nu este. Şi, ca şi cum mănuşa fusese aruncată, continuii: Şi tu nu eşti amanta lui Michael.

Surprinderea o făcu pe menajeră să vorbească fără să gândească:

— Doamne Dumnezeule, nu, nu l-aş accepta nici dacă m-ar implora. Făcu o pauză. Adică… nu am vrut… este un om bun, milady.

Penelopa îşi schimbă mănuşile ei albe, din piele de ied, cu unele din piele de căprioară, bleumarin. În timp ce îşi potrivea degetele în mănuşă, rosti cu sinceritate.

— E un nenorocit. Şi nu sunt foarte sigură că eu l-aş primi dacă m-ar implora. Doar că eu sunt măritată cu el.

— Ei bine, vă rog să mă iertaţi, dar în mod sigur *nu* ar trebui să-l primiţi până când nu vă imploră. Nu ar trebui să vă părăsească aşa…

— Des? completă Penelopa propoziţia, stabilind că, poate, o judecase greşit pe menajeră. Din păcate, doamnă Worth, nu cred că imploratul este în repertoriul soţului meu.

Menajera zâmbi.

— Îmi puteţi spune Worth. Aşa mă strigă toţi ceilalţi.

— Ceilalţi?

— Ceilalţi parteneri de la Înger.

Penelopa se încruntă.

— Cum de îi cunoşti pe partenerii soţului meu?

— Am lucrat la Înger, am frecat la vase, am curăţat păsări de pene, orice era de făcut.

Deveni curioasă.

— Şi cum ai ajuns aici?

Faţa femeii se întunecă pentru o clipă.

— Am crescut. Oamenii începuseră să observe.

— Bărbaţii?

Nu era neapărat o întrebare. Penelopa ştia adevărul. Un chip ca acela al lui Worth nu putea fi ascuns mult timp, nici chiar în bucătăria unei săli de jocuri.

— Angajaţii făceau tot ce puteau pentru a ţine membrii la distanţă, nu numai de mine, ci de toate fetele. Penelopa se aplecă în faţă, ştiind ce urma. Dezgustată de adevăr. Îşi dorea să fi putut şterge cuvintele înainte să fie rostite. Dar am fost neatentă. Bărbaţii puternici pot fi insistenţi. Bărbaţii bogaţi pot fi o tentaţie. Şi cu toţii pot fi foarte mincinoşi atunci când vor.

Penelopa ştia. Soţul ei era teribil de priceput la vorbe.

Zâmbetul lui Worth era trist.

— Bourne a dat peste noi.

Penelopa privi cum cealaltă femeie trecu cu degetul peste rama aurită a unei picturi imense în ulei, de pe perete.

— A fost furios, spuse ea, ştiind imediat că, indiferent ce defecte avea, soţul ei nu ar fi acceptat niciodată un astfel de comportament.

— Aproape că l-a omorât pe bărbat. Penelopa simţi o undă de mândrie, în timp ce Worth continuă: în ciuda durităţii lui… a egoismului… este un om bun. Se dădu în spate, cercetând straiele Penelopei. Dacă aveţi de gând să vă duceţi la Înger, ar trebui să intraţi pe la intrarea proprietarilor. Este singura modalitate prin care puteţi

ajunge la etajul principal. Şi veţi avea nevoie de o pelerină cu o glugă mai mare dacă vreţi să vă ţineţi faţa acoperită.

Penelopa nu se gândise la asta. Traversă camera, trecând în holul slab luminat de dincolo.

— Mulţumesc.

— Va fi furios când veţi ajunge acolo, adăugă Worth. Bileţelul meu cu siguranţă nu va fi de ajutor. Făcu o pauză. Îmi pare rău pentru asta.

Penelopa îi aruncă o privire lui Worth, în timp ce ajunseră la baza scărilor.

— Îmi rămâi datoare, spuse Penelopa, dar nu în seara asta. În seara asta, pur şi simplu îţi spun că mesajul tău a fost incomplet. Şi intenţionez să livrez restul în persoană.

*

Dragă M.,

Este din nou ziua mea de naştere şi acesta este mai dificilă decât toate de până acum. Mama este gata să găzduiască un bal de prezentare în înalta societate, iar eu sunt licitată ca un viţel gras (nu este cea mai potrivită metaforă, nu?) Oricum, deja face planuri pentru martie, dacă îţi vine să crezi – sunt sigură că nu voi rezista iarna asta.

Te rog să promiţi că vei veni la fericitul eveniment... Ştiu că douăzeci de ani sunt mult prea puţini pentru ca tu să participi la baluri sau pentru a-ţi păsa vreun pic de sezon, dar ar fi frumos să văd o faţă prietenoasă.

Pentru totdeauna, P.

Conacul Needham, august 1820

Niciun răspuns.

*

— Ar trebui să fii acasă cu nevastă-ta.

Bourne nu îşi întoarse faţa din locul lui de la fereastra care domina parterul Îngerului Căzut.

— Nevasta mea este bine învelită în patul ei. Doarme.

Ştia cum ar fi arătat asta. Penelopa în cămaşa ei de noapte din ţesătură albă, imaculată, înfăşurată în mai multe pături. Aşezată pe-o parte, cu părul ei blond răspândindu-se în valuri în spatele ei, oftând dulce în somn, tentându-l, chiar şi în fantezia lui. Sau, şi mai bine, în patul lui, pe blana lui, ameţită şi aşteptând să fie descoperită.

Săptămâna trecută, de când îi ceruse să nu o mai atingă, fusese interminabilă. Noaptea la familia Tottenham începu cu un singur obiectiv realizabil – acela de a pune bazele iubirii false dintre Bourne şi Penelopa pentru restul societăţii. Dar apoi ea reuşise să rămâne neclintită în acea gaură de viperă din salonul pentru dineu, susţinându-i povestea, simulând afecţiunea şi devotamentul şi, în cele din urmă, apărându-l în felul ei perfect, cultivat.

Oricât de mult şi-ar fi spus că se dusese după ea pentru a-i convinge mai mult pe invitaţii lui Tottenham de fascinaţia lui pentru proaspăta sa soţie, ştia, în adâncul său, că nu era adevărat. Invitaţii erau ultimul lucru la care se gândea, şi această fascinaţie nu fusese nici pe departe o farsă. Trebuia să o atingă. Trebuia să fie aproape de ea. În momentul în care o sărutase, pierduse controlul situaţiei, dorindu-şi să fie oriunde în altă parte, dar nu acolo, în acel hol, în acea casă, cu acei oameni. Îi venise să-l omoare pe Tottenham pentru că îi întrerupsese, dar Dumnezeu ştie ce s-ar fi putut întâmpla dacă vicontele nu ar fi făcut-o, ţinând cont că Bourne se gândise serios să-i ridice poalele miresei sale, lăsându-se în genunchi şi arătându-i exact unde îi putea duce plăcerea, când vicontele îşi dresese vocea – şi îi limpezise mintea lui Bourne.

Ea rămăsese statuie în braţele lui şi, în acel moment, ştiuse că gândea ce era mai rău despre el. Crezuse că totul fusese doar pentru ochii lui Tottenham… şi fusese –, dar Bourne nu se aşteptase să ajungă atât de departe. Şi nu ar fi recunoscut niciodată în faţa ei că fusese luat de val, exact ca şi ea.

Aşa că îi spusese adevărul despre aranjament, ştiind că acele cuvinte aveau să o doară. Ştiind că îl va urî şi mai

mult pentru că o înşelase. Şi când îi spusese, cu toată măreţia unei regine, că nu avea să o mai atingă vreodată, el ştiuse că era cel mai bine pentru amândoi.

Chiar dacă nu-şi dorea nimic mai mult decât să o ducă acasă şi să o facă să-şi retragă cuvintele.

Chase îşi reluă ofensiva.

— Ai fost aici în fiecare noapte de când te-ai întors.

— De ce îţi pasă atât de mult?

— Cunosc femeile. Şi ştiu că nu le place să fie ignorate.

Bourne nu răspunse.

— Umblă vorba că încerci să o transformi pe una dintre fetele Marbury în Lady Tottenham.

Bourne se încruntă.

— Umblă vorba?

Chase ridică un umăr şi zâmbi superior.

— Am sursele mele.

Bourne se întoarse cu spatele la fereastră, privindu-l pe Tottenham de la depărtare, la masa de pichet.

— Cele două tinere Marbury încă nemăritate sunt chiar astăzi în oraş. Asta îmi lasă la dispoziţie câteva zile pentru a le asigura interesul vicontelui.

— Aşadar, cina a fost un succes?

— Visez la invitaţii care vor curge în valuri mâine.

Chase râse.

— Sărmanul, nefericitul Bourne. Forţat să recupereze singurul lucru pe care nu-l vrea, pentru singurul lucru pe care-l vrea. Bourne îi aruncă o privire lui Chase, dar nu îl contrazise. Îţi dai seama că acest club ţi-a adus mai mulţi bani decât ai putea cheltui vreodată şi că nu ai niciun motiv să mai demonstrezi ceva prin răzbunare, nu?

— Nu este vorba de bani.

— Atunci, despre ce, despre titlu? Despre modul în care el te-a înjosit?

— Nu-mi pasă de titlu.

— Bineînţeles că-ţi pasă. Eşti exact ca toţi ceilalţi nobili – mistuit de puterea magică a titlului tău. Chiar dacă nu-ţi convine. Chase făcu o pauză. Nu că ar mai conta

acum. Te-ai însurat cu fata şi eşti pe drumul cel bun spre răzbunare. Sau este renaştere?

Bourne privi încruntat prin vitraliul roşu, care marca o flacără din iad, prin care putea vedea, în depărtare, ruleta învârtindu-se.

— Nu am planuri de renaştere. Voi face tot ce este necesar pentru a-l distruge pe Langford. Şi odată ce am terminat, mă voi întoarce la viaţa mea.

— Fără ea?

— Fără ea.

Dar o dorea.

Reuşise şi înainte fără lucrurile pe care le dorea. Supravieţuise.

— Şi cum ai de gând să îi explici asta doamnei?

— Nu are nevoie de mine pentru a duce viaţa pe care şi-o doreşte. Poate locui unde vrea, cum vrea, pe pământul meu, cu banii mei. Sunt fericit să las asta în seama ei.

O spusese şi înainte, de mai multe ori, dar devenea din ce în ce mai dificil de crezut.

— Cum îţi închipui că se va întâmpla asta? Chase vorbi tărăgănat. Eşti căsătorit.

— Cu toate astea, există metode ca ea să fie fericită.

— Şi asta îţi doreşti? Fericirea ei?

El analiză cuvintele, auzi surprinderea din tonul lui Chase. În mod sigur, nu pornise în această călătorie cu gândul la fericirea Penelopei. Şi totuşi – chiar dacă ştia că asta l-ar fi făcut să fie un soţ de cea mai joasă speţă – ar fi sacrificat fericirea ei pentru răzbunarea lui. Dar nu era un monstru, dacă ar fi putut, ar fi făcut-o fericită *şi* l-ar fi distrus pe Langford.

Ca dovadă, avea să onoreze cererea ei de a nu o atinge. Pentru că ştia destul de bine că, dacă îşi făcea un obicei din a o duce în pat pe perfecta, neprihănita lui soţie, ar fi făcut o greşeală, pentru că era exact tipul de femeie care ar fi vrut mai mult. Mult mai mult decât avea el de dat. Aşa că va sta naibii departe de ea.

Chiar dacă o dorea mai mult decât putea spune în cuvinte.

— Am forţat-o să se mărite cu mine pentru o bucată de pământ. Atât pot să fac şi eu, să mă gândesc la ce ar mulţumi-o pe doamnă, după ce căsătoria noastră îşi va fi atins scopul. O voi trimite înapoi de îndată ce am dovada căderii lui Langford.

— De ce?

Pentru că merită mai mult.

Bourne simula dezinteresul.

— I-am promis libertatea. Şi aventura.

Chase chicoti la auzul acestor cuvinte.

— Da? Sunt sigur că a fost încântată să accepte. A aşteptat mult timp de la acea primă cerere în căsătorie – îndeajuns de mult pentru a-şi da seama că cele mai multe căsnicii nu valorează nici măcar cât hârtia pe care sunt imprimate autorizaţiile. Aşa că îţi vei onora promisiunea?

Bourne nu îşi luă privirea de la parterul sălii.

— O voi face.

— Vreo aventură?

Bourne întoarse capul.

— Ce înseamnă asta?

— Vreau să spun, din experienţa mea, că doamnele care au parte de libertate sunt foarte… creative. Eşti pregătit ca ea să călătorească prin lume? Să-ţi arunce banii pe frivolităţi? Să găzduiască petreceri zgomotoase şi să scandalizeze înalta societate? Să-şi găsească un iubit?

Ultimul cuvânt fusese rostit cu indiferenţă, dar Bourne ştia că Chase îl lua peste picior intenţionat.

— Poate să facă orice vrea.

— Aşadar, dacă doamna ar alege, ai lăsa-o să îţi pună coarne?

Ştia că i se aruncase momeala. Ştia că nu ar fi trebuit să o apuce. Cu toate acestea, îşi încleştă pumnii.

— Dacă este discretă, nu este problema mea.

— N-o vrei pentru tine?

— Nu. „Mincinosule.”

— A fost o experienţă nesatisfăcătoare, aşa-i? Atunci, mai bine îl laşi pe altul să se ocupe de ea.

Bourne rezistă impulsului de a-l arunca pe Chase

direct în perete. Ura chiar şi ideea că alt bărbat ar fi putut să o atingă. Un alt bărbat care să-i descopere dorinţa, pasiunea – mai tentantă decât cărţile, decât biliardul, decât ruleta. Ea îi ameninţa controlul, dorinţele bine ţinute în frâu, conştiinţa lui ascunsă de mult timp. Nu o putea face fericită. Şi era numai o chestiune de timp până când el va ajunge să-şi dorească asta.

Era mai bine aşa.

Pentru amândoi.

Uşa către apartamentul proprietarilor se deschise şi Temple îl scuti pe Bourne de continuarea conversaţiei agasante. Silueta masivă a celui de-al treilea bărbat bloca lumina din spate, în timp ce traversă camera. Era sâmbătă seara, şi Chase, Cross şi Temple începuseră un joc de faraon.

Cross veni în urma lui Temple, amestecând un pachet de cărţi. El întrebă, surprins:

— Bourne joacă?

Bourne ignoră tentaţia care apăruse la auzul întrebării. Voia să joace. Voia să se piardă în regulile simple, deschise ale jocului. Voia să pretindă că în viaţă nu mai exista altceva decât noroc. Dar ştia mai bine. Norocul nu mai fusese de partea lui de foarte mult timp.

— Nu joc.

Cei trei nu se aşteptaseră cu adevărat ca el să se alăture, dar întotdeauna întrebau. Chase îi surprinse privirea.

— Atunci, rămâi pentru un pahar.

Dacă ar fi rămas, Chase l-ar fi împins mai departe. I-ar fi cerut mult. Dar dacă ar fi plecat, Penelopa l-ar fi chinuit, făcându-l să se simtă ca un prost, într-o mie de feluri. Rămase.

Ceilalţi îşi ocupaseră deja locurile la masa proprietarilor, folosită numai pentru acest joc – Temple, Cross şi Chase fiind singurii jucători. Bourne se aşeza în al patrulea scaun, întotdeauna la masă, niciodată pentru joc.

Temple amestecă pachetul de cărţi, şi Michael le privi cum trecură prin degetele uriaşului o dată, de două ori,

înainte să zboare pe masă, ritmul hârtiei netede pe abaua groasă fiind o tentaţie în sine.

Jucaseră două mâini în linişte, înainte să apară întrebarea lui lui Chase, clară şi fermă, peste masă.

— Şi când o să vrea copii?

Temple şi Cross ezitară să-şi cerceteze cărţile, întrebarea fiind atât de neaşteptată, încât nu se putură abţine să nu-şi manifeste interesul. Cross vorbi primul:

— Cine să vrea copii?

Chase se lăsă pe spate.

— Penelopa a lui Bourne.

Lui Bourne nu îi plăcu formularea. Sau poate că îi plăcea prea mult.

„Copii.” Ei ar avea nevoie de mai mult decât un tată în Londra şi mamă la ţara. Ar avea nevoie de mai mult decât o copilărie, – trecută în umbra unui club de jocuri. Şi dacă ar fi fost fete, ar fi avut nevoie de mai mult decât un tată cu o reputaţie sordidă. Un tată care distrugea tot ce atingea. Inclusiv pe mama lor. „La dracu’!”

— Îşi va dori copii, îl presă Chase. Este genul care îşi doreşte.

— Tu de unde ştii? întrebă Bourne, iritat că ajunseseră la acest subiect de discuţie.

— Ştiu multe despre doamnă.

Temple şi Cross îşi mutară acum atenţia spre Chase.

— Chiar aşa? întrebă Temple, pe un ton plin de neîncredere.

— E urâtă? întrebă Cross. Bourne spune că nu e, dar cred că acesta e motivul pentru care el e aici cu noi, în loc să fie acasă, arătându-i cât de distractive pot fi experienţele nocturne ale marchizei de Bourne.

Iritarea se aprinse în Bourne.

— Nu toţi ne petrecem serile ca să ne împerechem ca porcii.

Cross se mai uită o dată la cărţi.

— Prefer iepurii, spuse el indiferent, smulgând un hohot gâjâit de la Temple, înainte să-l privească din nou pe Chase. Acum, sincer. Povesteşte-ne despre noua Lady

Bourne.

Chase decartă.

— Nu este urâtă.

Bourne scrâşni din dinţi. „Nu. Nu este.”

Cross se aplecă în faţă.

— E plictisitoare?

— Din câte ştiu eu, nu, spuse Chase, înainte să se întoarcă spre Bourne. E plictisitoare?

Îi reveni în minte imaginea Penelopei plimbându-se prin zăpadă, în toiul nopţii, cu un felinar, înainte să declare că se afla în căutarea piraţilor de uscat, urmată de o amintire a ei goală, întinsă pe cuvertura lui din blană. Se foi în scaun.

— În niciun caz nu este plictisitoare.

Temple ridică o carte.

— Atunci ce e în neregulă cu tine?

Urmă o pauză, şi Bourne se uită de la un bărbat la altul, fiecare făcând ochii mai mari decât cel de alături.

— Sincer, sunteţi toţi ca femeile bârfitoare, iubitoare de scandal.

Chase ridică o sprânceană.

— Pentru asta, le voi spune. Urmă din nou o pauză, în timp ce ceilalţi se aplecară, aşteptând. Ceea ce este în neregulă cu el este că e hotărât să o izgonească pe doamnă.

Temple se uită în sus.

— Pentru cât timp?

— Pentru totdeauna.

Cross îşi ţuguie buzele şi se întoarse spre Bourne.

— Din cauză că a fost virgină? Serios, Bourne. Nu poţi da vina pe ea pentru asta. Adică, Dumnezeu ştie de ce, dar cei mai mulţi snobi aristocraţi pun preţ pe această însuşire. Dă-i timp. Va învăţa.

Bourne strânse din dinţi.

— S-a descurcat foarte bine.

Temple se aplecă spre el, foarte serios.

— Nu i-a plăcut?

Chase chicoti, şi Bourne se încruntă, mijindu-şi ochii.

— Te distrezi, nu?

— Destul de tare.

— Ai putea să-i ceri lui Worth câteva sfaturi, propuse Cross, decartând.

Chase ridică de jos cartea.

— Sunt fericit să-ţi împărtăşesc din experienţa mea personală, dacă vrei.

Temple rânji, privindu-şi cărţile.

— Şi eu.

Era prea mult.

— Nu am nevoie de sfaturi. I-a plăcut enorm.

— Am auzit că nu le place tuturor de la început, spuse Cross.

— Este adevărat, rosti Chase, cu un aer de expert.

— Este în regulă dacă nu i-a plăcut, bătrâne, spuse Temple. Poţi încerca din nou.

— I-a plăcut.

Vocea lui Bourne era gravă şi tensionată şi se gândi că era posibil să ucidă următoarea persoană care avea să vorbească.

— Ei bine, un lucru este sigur, spuse Temple, indiferent, şi Bourne ignoră urma de dezamăgire că bărbatul enorm era, cel mai probabil, singura persoană de la masă pe care nu o putea ucide.

— Care este? întrebă Chase, decartând.

— Dacă vrea copii, cineva trebuie să facă treaba.

Dacă ea îşi dorea copii, el va face treaba.

Cross decartă.

— Dacă eşti sigur că nu e urâtă, sunt fericit să…

Nu termină propoziţia, pentru că Bourne se şi aruncă asupra lui şi amândoi se răsturnară pe podea, într-un amestec de scaune rupte, râsete şi sunetul de carne care loveşte os.

Temple oftă, aruncându-şi cărţile pe masă.

— Jocurile astea de cărţi nu se termină niciodată aşa cum ar trebui.

— Credeam că un joc de cărţi bun se termină întotdeauna printr-o încăierare, replică Chase.

Cross şi Bourne se rostogoliră peste un scaun, răsturnându-l chiar în momentul în care Justin intra în apartament. Bărbatul cu ochelari îi ignoră pe Bourne şi Cross, care se prăbuşiseră pe podea, şi se aplecă pentru a le şopti ceva lui Temple şi lui Chase. Atunci Temple interveni în luptă, un pumn rătăcit ştergându-i pometele unui obraz, iar el scăpă o înjurătură groaznică, înainte să-l smulgă pe Cross de pe Bourne. Scoţând o batistă, Cross îşi şterse sângele care-i curgea din tăietura de deasupra ochiului şi îi aruncă o privire lungă, plină de înţeles, lui Bourne.

— Dacă eşti atât de sensibil din prima ta săptămână de căsnicie, trebuie să o vâri pe nevasta aia a ta în patul tău sau trebuie s-o dai afară din casă.

Bourne îşi şterse cu mâna buza umflată, ştiind că aceste cuvinte erau adevărate.

— Am nevoie de ea. Fără ea, nu pun mâna pe Langford. „Şi dacă o mai ating o dată, s-ar putea să nu-i mai dau drumul.”

Şi apoi ar fi distrus-o, la fel cum distrusese întotdeauna tot ce avea mai valoros. Ochii lui Cross sclipiră, unul dintre ei umflându-se rapid, ca şi cum ar fi auzit gândul lui Bourne limpede precum cristalul.

— Atunci, asta îţi limitează opţiunile.

— Bourne, spuse Justin, atrăgându-i atenţia, ai un bileţel de la Worth.

O undă de nelinişte îl străbătu pe Bourne, în timp ce rupse sigiliul Casei Iadului şi citi cele câteva rânduri de text, mâzgălite în grabă pe hârtie. Neîncrederea şi furia îl inundară când citi cuvintele.

Tommy Alles era în casa lui. Cu soţia lui. Îl va omorî dacă o va atinge. S-ar putea să-l omoare oricum.

Cu o înjurătură zdravănă, Bourne sări în picioare şi se îndreptă spre uşă, ajungând la jumătatea camerei enorme, în timp ce Chase spuse:

— Mi se spune că ar fi o problemă şi la ruletă.

— La naiba cu ruleta, mârâi el, trăgând tare de uşa de la apartamentul proprietarilor.

— Ei bine, ţinând cont că nevasta ta este acolo, Cross poate că este dispus, dar…

Bourne îngheţă la auzul cuvintelor, neîncrederea şi groaza punând stăpânire pe el, în timp ce observa zâmbetele răutăcioase ale partenerilor săi. De-abia stăpânindu-se, se duse la fereastră pentru a se uita la etajul cazinoului, atras imediat de o siluetă cu pelerină, care stătea într-o parte a ruletei, o mână delicată întinzându-se pentru a pune o singură monedă de aur pe dimia cu numere.

— Se pare că doamna are parte de aventura pe care i-ai promis-o, spuse Chase, strâmbându-se.

„Nu.” Nu se putea să fie ea. Ea nu ar fi făcut ceva atât de prostesc. Nu ar fi riscat reputaţia surorilor ei. Nu reputaţia *ei.* Acolo jos i se putea întâmpla orice, în gaura viperelor, înconjurată de bărbaţi care băuseră prea mult şi pariaseră prea mult… bărbaţi îmbătaţi de câştigurile lor sau ambiţionaţi pentru a demonstra că deţin controlul, chiar dacă nu era câştigul lor. Înjură groaznic şi sări la uşă într-un suflet. Se auzi un fluierat uşor şi cuvintele lui Cross urmară:

— Dacă faţa este frumoasă pe jumătate cât curajul ei, aş fi fericit să te scap de ea.

Peste cadavrul lui.

Capitolul 13

Dragă M.,

Marchiza de Needham şi Dolby este într-adevăr foarte mândră astăzi. Mi-am făcut debutul în societate, am fost prezentată la curte, am avut invitaţii la clubul Almack şi fără îndoială mă bucur de un succes extraordinar.

Asta n-ar trebui să fie o surpriză, din moment ce am fost oficial pe piaţa de căsătorii de aproape două săptămâni şi nu am avut nici măcar o singură conversaţie interesantă. Nici măcar una, îţi vine să crezi? Mama visează la un duce, dar nu sunt prea mulţi, tineri şi gata de însurătoare,

disponibili.

Recunosc, am sperat să te întâlnesc – la vreun bal, sau un dineu, sau cu vreo afacere de rezolvat în acest weekend, dar ai dispărut, şi tot ce mi-a mai rămas este o hârtie neghioabă. O descriere care mi se potriveşte.

Nesemnată.

Reşedinţa Dolby, martie 1820

Scrisoare netrimisă.

*

Îngerul Căzut era magnific.

Penelopa nu mai văzuse vreodată ceva la fel de uluitor ca acest loc fantastic, luxos, plin de lumina lumânărilor şi de culoare, fremătând de lume care striga pariuri obscene şi se tăvălea de râs, care îşi săruta zarurile şi îşi blestema ghinionul.

Se anunţase discret, nedorind să-şi dezvăluie identitatea, dar ştiind că, dacă nu le-ar fi spus numele uşierilor, aceştia nu i-ar fi permis să intre. Făcuseră ochii mari când se prezentase, numindu-l pe soţul ei şi zăbovind în umbrele de la intrare, aşteptând ca ei să se hotărască dacă o credeau sau nu. Când unul dintre bărbaţii masivi zâmbi larg şi ciocăni de două ori în uşa interioara a clubului, cu un pumn de mărimea unui jambon uriaş, uşa se întredeschise.

— Doamna lui Bourne. Mai bine las-o să intre.

Doamna lui Bourne.

Un fior de alertă o străbătu pe Penelopa la auzul descrierii – una pe care nu o dorea şi pe care încă nu o suporta. Una pe care îşi planificase să o folosească în avantajul ei în seara asta, în timp ce-l punea la punct pe soţul ei. Dar atunci uşa se deschise larg, scoţând la iveală un carnaval de mişcare şi sunet, şi Penelopa uită scopul ei imediat.

Îşi strânse pelerina în jurul ei, recunoscătoare pentru sfatul lui Worth şi pentru gluga mult prea largă, care o

învelea în umbră, în timp ce îi privea pe cei din jurul ei cum se aplecau peste cărţi, zări micuţa bilă din fildeş de la ruletă, urmări zarurile pe postavul verde, în timp ce se rostogoleau la voia întâmplării. Era aventura în forma ei cea mai pură. Şi îi plăcea fiecare bucăţică din ea.

Nu era de mirare că Michael îşi petrecea atât timp aici; aceasta era zeiţa lui, frumuseţea lui cu părul negru. Şi nu îl putea condamna. Era o amantă magnifică.

Bărbaţii în hainele lor negre desăvârşite, şi cu lavaliere perfect apretate, valeţii care forfoteau pe podeaua cazinoului cu tăvi pline cu scotch şi brandy, şi femeile cu corsetele lor sumare, unul mai strălucitor decât altul. Erau machiate şi aranjate, coafate şi colorate, şi Penelopa şi-ar fi dorit să fie *în locul lor.* Pentru o clipă efemeră, să ştie cum era să ţină o avere în mâinile ei. Să arunce zarurile şi să cunoască emoţia acestui gest.

Dar vitraliul, masiv şi de o frumuseţe incontestabilă, fu cel care o făcu să-şi ţină răsuflarea. Un portret grozav, uluitor, al lui Lucifer, cu lanţul în jurul gleznei, înconjurându-i piciorul de două ori, înainte să piară în abis, sceptrul lui, rupt pe jumătate, dar pe care încă îl ţinea într-o mână, iar în cealaltă, coroana. Îngerul imens cădea, aripile lui nemaiputând să-l ţină în zbor, îndreptându-se spre flăcările iadului.

Era frumos şi, totodată, grotesc – fundalul perfect pentru această vizuină plină de vicii.

Îşi ţinu capul în jos şi se strecură prin mulţime, iubind felul în care corpurile o mişcau prin marea de suflete. Le lăsă să o ghideze şi îşi promise că se va opri la prima masă pe care o va găsi în deplasarea ei.

Se nimeri ca masa de ruletă să fie locul unde inima îi sări în gât, într-un amestec de recunoştinţă şi exaltare. Ştia acest joc. Îi cunoştea regulile. Ştia că era vorba de noroc pur, fără margini. Şi voia să-şi încerce propriul noroc.

Pentru că brusc se simţea, într-adevăr, foarte norocoasă.

Întâlni privirea crupierului, care ridică o sprânceană şi îşi flutură lopăţica pe deasupra câmpului.

— Domnilor… doamnă, intonă el serios, pariurile dumneavoastră, vă rog.

Mâna îi era deja în buzunar, jucându-se cu monedele de acolo. Scoase o liră de aur, strălucitoare, trecându-şi degetul mare pe faţa ei, privind cum ceilalţi de la masă făceau pariurile. Monedele erau aranjate pe pluşul verde aprins, pe toată suprafaţa, şi ochii Penelopei fură atraşi de un spaţiu tentant, roşu, din mijlocul mesei: *Numărul douăzeci şi trei.*

— Aşteptăm pariul doamnei.

Ochii ei îi întâlniră pe cei ai crupierului şi întinse mâna, într-o doară, pentru a aşeza moneda pe postav, iubind felul în care aurul scânteia în lumina lumânărilor.

— Nu se mai fac pariuri, vă rog.

Şi imediat roata se puse în mişcare, bila învârtindu-se pe margine, sunetul de fildeş pe oţel fiind o tentaţie în sine. Penelopa se aplecă în faţă, dornică să vadă cât mai bine, ţinându-şi respiraţia.

— Se spune că ruleta e jocul lui Lucifer. Cuvintele se auziseră în spatele ei şi nu putu să reziste tentaţiei de a se întoarce spre voce, chiar dacă era prea atentă să-şi ţină pelerina trasă mult pe faţă. Se potriveşte, nu?

Străinul îşi puse mâna pe marginea mesei, destul de aproape pentru a o atinge, iar mângâierea prelungită era prea lentă pentru a fi o mişcare. Ea îşi trase mâna departe de atingerea neplăcută.

— Fascinant, spuse ea, îndepărtându-se de tovarăşul ei nepoftit, sperând că acest unic cuvânt va pune capăt conversaţiei lor. Atenţia i se întoarse la roată, care se învârtea minunat, în roşu şi negru, prea repede pentru a o putea urmări.

— Este povestea unui francez, care a fost atât de atras de joc, atât de tentat de roată, încât şi-a vândut sufletul diavolului, pentru a-l învăţa secretele lui.

Roata începea să încetinească, şi Penelopa se aplecă, înţelegând tentaţia bietului francez. Bărbatul de lângă ea îşi trecu degetul pe partea exterioară a braţului ei, transmiţându-i un fior de dezgust şi atrăgându-i atenţia.

— Pe tine ce te-ar tenta să-ţi vinzi sufletul?

Nu avu ocazia să răspundă sau să-i spună vecinului ei să-şi ia mâna de pe ea, că acesta fu smuls brusc din locul în care stătea şi azvârlit pe podea, la câţiva metri distanţă. Ea se întoarse spre încăierare, descoperindu-l pe Michael apropiindu-se nervos de bărbat, în timp ce acesta se retrăgea cu spatele, exact ca racul, ajungând la picioarele unui grup de oameni care se oprise în mijlocul cazinoului, pentru a privi desfăşurarea evenimentelor. Soţul ei se aplecă şi îl apucă pe bărbat de lavalieră, statura lui masivă acoperind faţa bărbatului de jos.

— Nu vei mai atinge vreodată vreo doamnă în acest club, mârâi soţul ei, ridicând pumnul într-o ameninţare groaznică.

— La naiba, Bourne, cuvintele ieşiseră strangulate din gâtlejul bărbatului, în timp ce ridica mâinile spre încheieturile lui Michael. Dă-mi drumul. Nu este decât o…

Braţul lui Michael se înfăşură în jurul gâtului celuilalt bărbat.

— Termină propoziţia, Densmore, şi oferă-mi plăcerea de a te lăsa fără suflare, spuse el, cu vocea gravă şi aproape de victima lui, dacă mai văd sau dacă mai aud că ai pus mâna pe vreo femeie de aici, calitatea ta de membru nu va fi singurul lucru pe care îl vei pierde. Înţelegi?

— Da.

— Spune-o.

Părea gata să omoare, şi povestea lui Worth răsună în mintea Penelopei.

— Da. Da, înţeleg.

Michael îl împinse din nou pe podea şi se repezi la Penelopa, care se mişcă instinctiv pentru a-şi trage pelerina la loc. El se întinse şi o apucă de una din mâini, trăgând-o într-o nişă luminată prea slab pentru a fi văzută de lume, apropiindu-se pentru a o feri de privirile curioase.

— Şi tu, şopti el, furia lui fiind evidentă. Ce naiba cauţi aici?

Ea îi înfruntă privirea, refuzând să fie intimidată. Era momentul să îşi joace rolul – marchiza plecată în căutarea

aventurii.

— Mă distram foarte bine până să apari tu şi să faci o scenă.

Un muşchi al maxilarului i se încordă şi degetele lui se strânseră pe încheietura ei.

— *Eu* am făcut o scenă? Jumătate din Londra este în camera asta şi tu crezi că o pelerină idioată te va ascunde de ei?

Ea îşi răsuci mâinile în strânsoarea lui, încercând să se elibereze. El nu îi dădu drumul.

— Chiar asta ai făcut. Nu mă observase nimeni. El o împinse în perete, mai mult, în întuneric. Nimeni nu mă *recunoscuse.* Acum, bineînţeles, se întreabă cu toţii cine sunt.

— Probabil că ştiu. Izbucni într-un râs sălbatic. Te-am recunoscut din momentul în care te-am văzut, femeie naivă.

O recunoscuse? Ea ignoră fiorul de plăcere care o străbătu şi îşi îndreptă umerii, refuzând să bată în retragere.

Crupierul ruletei apăru la marginea nişei.

— Bourne.

Michael îi aruncă o privire peste umăr, o privire ce putea opri o armată.

— Nu acum.

— Ei bine, ţinând cont că sunt în vizorul a jumătate din Londra, aşa cum te-ai grăbit să afirmi, care poate fi cel mai rău lucru care se poate întâmpla? întrebă ea.

— Să vedem, spuse el, cu vocea plină de sarcasm, ai fi putut fi răpită, jignită, *descoperită...*

Penelopa se crispă.

— Şi cum ar fi fost asta mai rău decât felul în care mă tratezi tu? şopti ea, cu vocea destul de joasă pentru a o auzi numai el, ştiind că îl împingea dincolo de limite.

Ochii lui luciră.

— Ar fi mult mai diferit. Şi dacă tu nu poţi vedea asta...

— O, te rog! Nu te preface că îţi pasă de mine sau de

fericirea mea. Ar fi aceeaşi celulă, cu un gardian diferit.

Dinţii lui se încleştară.

— Trei minute în particular cu acel porc de Densmore şi ai fi văzut că sunt un adevărat sfânt în comparaţie cu unii nenorociţi. Ţi-am spus, nu trebuia să vii aici.

— Cred că nu mai vreau să mi se spună ce nu pot face. Respiră adânc, neştiind de unde venise curajul ei, dar sperând că nu o va părăsi acum, pentru că el părea foarte, foarte nervos.

Şi, îşi dădu ea seama, foarte răvăşit. Lavaliera îi era cu totul lăţită, haina nu îi stătea drept pe umeri, iar una din manşetele lui dispăruse sub mânecă.

Nu era normal. Nu pentru Michael.

— Ce ţi s-a întâmplat? întrebă ea.

— Bourne.

A treia oară când crupierul îi rosti numele, Michael se răsuci.

— Fir-ar să fie. Ce este?

— Este doamna.

— Ce-i cu ea?

Penelopa se uita pe furiş, pe lângă Michael, trăgându-şi gluga pe frunte, asigurându-se că nu va fi recunoscută. Sprâncenele crupierului se ridicară, în timp ce schiţă o jumătate de zâmbet.

— A câştigat.

Un şoc, după care Bourne spuse.

— Ce ai spus?

— A câştigat. Crupierul nu-şi putu masca surpriza. Numărul douăzeci şi trei. Nemăsluit.

Privirea lui Michael alunecă spre masă, apoi spre roată.

— A câştigat?

Penelopa făcu ochii mari.

— Am câştigat?

Crupierul îi zâmbi nătâng.

— Aţi câştigat.

— Trimite-i câştigurile sus, în apartament.

În câteva secunde, Michael o trase prin uşa bine

păzită din apropiere. În timp ce urcau un şir lung, întunecat de scări, Penelopa îşi făcu curaj, pregătită să îl înfrunte. Dar mai întâi, trebuia să ţină pasul cu el. Mâna ei era prinsă într-a lui şi nu dădea niciun semn că i-ar fi dat drumul, în timp ce o trăgea pe holul lung şi, în cele din urmă, într-o cameră mare, care ar fi fost complet în întuneric, dacă nu ar fi fost lumina de la etajul principal al cazinoului, care se răspândea prin peretele cu vitraliu dintr-un capăt al camerei – acoperind întregul spaţiu într-un mozaic de culori.

— Cât de grozav, şopti ea, fără să observe că îi dăduse drumul la mână, înainte să încuie uşa în urma lui. De jos, nimic nu îţi dă de gândit că ar exista ceva în spatele sticlei.

— Asta este şi ideea.

— Este nemaipomenit.

Se duse spre fereastră, întinzând mâna pentru a atinge un panou din aur, care reprezenta o buclă din părul lui Lucifer.

— Ce faci aici, Penelopa?

La auzul întrebării, ea îşi trase brusc mâna, întorcându-se spre el, aproape incapabilă să îl distingă printre umbre. Inima ei începu să bată puternic, şi îşi aminti de ce plecase spre club.

— Trebuie să avem o discuţie.

— Nu mai putea aştepta până când m-aş fi întors la Casa Iadului?

— Dacă aş fi crezut vreodată că te vei întoarce acasă, milord, aş fi putut aştepta, spuse ea cu asprime. Dar cum sunt nesigură cu privire la planurile tale, am simţit că era mai bine să vin eu la tine.

El îşi încrucişa braţele pe pieptul larg, materialul hainei sale întinzându-se pe braţele puternice.

— Îl voi concedia pe vizitiul care te-a adus.

— Imposibil. Am venit cu o birjă, zise ea şi nu-şi putu ascunde triumful din voce.

— Dacă Tommy te-a ajutat în vreun fel, îmi va face o plăcere foarte mare să-l distrug.

Ea îşi ridică bărbia.

— Şi aşa am ajuns la asta.

El făcu un pas spre ea.

— Nu îl vei mai vedea vreodată.

Ei nu îi păsa că se aplecase deasupra ei în întuneric, în mod clar fiind extrem de mânios. Pentru că şi ea era furioasă.

— Nu sunt atât de sigură că voi respecta această poruncă.

— O vei face. O înghesui în uşă. Mai întâlneşte-te o dată cu el şi îl voi distruge. Depinde de tine.

Era introducerea pe care o aşteptase.

— Mi s-a spus că planifici să îl distrugi oricum. El nu negă, şi un fior de dezamăgire o străbătu. Clătină din cap. Este uimitor, am continuat să te cred mai bun decât eşti. Se depărtă de el, ducându-se din nou la fereastră, uitându-se spre parter. Eşti lipsit de inimă.

— Mai bine să-ţi dai seama de asta acum, înainte ca mariajul nostru să avanseze prea mult.

Se roti din nou spre el, furioasă din cauza felului dur în care vorbea despre viaţa lor. Despre viaţa ei.

— Poate că minciuna asta de căsătorie nu va dura prea mult, oricum.

— Ce înseamnă asta?

Ea râse fără haz.

— Nu înseamnă decât că, în mod clar, nu îţi pasă deloc de ea.

— Preţiosul tău Tommy te-a rugat să fugi cu el, nu-i aşa? Era rândul ei să rămână tăcută. „Lasă-l să creadă ce vrea.” El se apropie. Plănuieşti să pleci, Penelopa? Plănuieşti să distrugi mariajul nostru şi reputaţia ta şi renumele surorilor tale, printr-o singură alegere egoistă?

Ea nu se putu abţine să nu-i răspundă.

— *Eu* sunt egoistă? Râse şi trecu pe lângă el, spre uşă. Este amuzant, venind din partea ta – cel mai egoist bărbat pe care l-am cunoscut vreodată – destul de egoist încât să îţi distrugi prietenii, şi pe soţia ta, pentru a-ţi atinge scopurile.

Întinse mâna după mânerul uşii, icnind de spaimă când palma lui se strecură din întuneric, prinzând-o de încheietura mâinii.

— Nu pleci până când nu terminăm. Până când nu îmi dai cuvântul tău că vei sta departe de Tommy Alles.

Bineînţeles că nu pleca nicăieri cu Tommy. Dar refuza să-i dea satisfacţia de a şti asta.

— De ce? Nu ţi-ar fi mai uşor dacă aş pleca cu el? Atunci îţi vei primi răzbunarea şi libertatea dintr-o singură mişcare.

— Eşti a mea.

Ea se întoarse spre el.

— Eşti nechibzuit.

— Se prea poate. Dar sunt şi soţul tău. Ai face bine să nu uiţi asta. Şi faptul că ai jurat să mi te supui.

Ea râse uşor, fără umor.

— Şi tu ai jurat să mă *cinsteşti,* replică ea. „Şi amândoi am jurat că ne vom iubi unul pe altul. Nici asta nu a mers.”

El înlemni.

— Crezi că te-am dezonorat?

— Cred că mă dezonorezi de fiecare dată când mă atingi.

Atunci el îi dădu drumul, atât de repede de parcă pielea ei l-ar fi ars.

— Ce înseamnă asta?

Ea ezită, nesigură, discuţia mergând, subit, într-o direcţie în care ea nu se simţea tocmai comod.

— O, nu, milady, izbucni el, aproape scuipând titlul de respect. Ea îşi dădu seama că îl jignise. Vei răspunde la întrebare.

Da. O va face.

— De fiecare dată când mă atingi, de fiecare dată când îmi arăţi şi cea mai mică atenţie, este în interesul tău. Sunt scopurile tale. Răzbunarea ta, la care nu doresc să iau parte. Nimic din toate astea nu are de-a face cu mine.

— Nu? Cuvintele răsunară cu sarcasm. Interesant, pentru că se pare că ţi-a plăcut atingerea mea.

— Bineînţeles că mi-a plăcut. Ai făcut tot ce-ai putut pentru a te asigura că voi merge şi în foc după tine, în acele situaţii. Ţi-ai folosit evidenta… — făcu o pauză, fluturând o mână în direcţia lui – evidenta pricepere în dormitor, pentru a-ţi atinge scopurile. Cuvintele curgeau acum rapid şi pline de furie. Şi ai făcut o treabă remarcabilă. Mărturisesc, sunt impresionată. Atât de strategia ta inteligentă, cât şi de performanţele tale impecabile. Dar plăcerea este trecătoare, Lord Bourne – atât de trecătoare, încât nu merită suferinţa de a fi folosit. Îşi puse degetele pe mânerul uşii, dornică să părăsească această cameră. Şi pe el. Scuză-mă dacă nu sunt dispusă să renunţ la tot şi să-mi amintesc de jurămintele mele când tu ai *abuzat* de ale tale.

— Crezi că ar fi fost diferit cu preţiosul tău Tommy?

Ea îşi miji ochii.

— Nu îmi voi cere scuze pentru că ţin la el. A fost un timp în care şi tu ţineai la el. A fost cel mai vechi prieten al tău.

Al treilea din trioul lor. Ea lăsă dezamăgirea să se citească în tonul ei. Mânia luci în ochii lui.

— Nu a fost deloc prieten când a avut ocazia să-şi demonstreze calităţile.

Ea clătină din cap.

— Crezi că n-a regretat acţiunile tatălui lui? Greşeşti. A făcut-o. Încă de la început.

— Nu suficient. Dar va regreta când voi fi terminat cu el.

Ea deveni protectoare.

— Nu te voi lăsa să îi faci rău.

— Nu ai de ales. Dragul tău Tommy va fi distrus, împreună cu tatăl lui. Am jurat că mă voi răzbuna, acum zece ani, şi nu îmi va sta nimic în cale. Şi tu ar trebui să-i mulţumeşti lui Dumnezeu că nu te-ai măritat cu el, altfel te-aş fi distrus odată cu ei.

Ea se încruntă din nou.

— Dacă îl distrugi pe Tommy, îţi promit că voi regreta fiecare clipă petrecută în mariajul meu cu tine.

El râse la asta, umorul lipsind din sunet.

— Cred că eşti deja pe cale să faci asta, draga mea.

Ea clătină din cap.

— Ascultă-mă. Această vendetă nechibzuită – în cazul în care vei continua cu ea – va dovedi că tot ce ai fost vreodată, tot binele din tine… a dispărut.

El nu se clinti. Nici măcar nu dădea semne că ar fi auzit-o. Nu-i păsa nici de Tommy, nici de ea. Sau de trecutul lor, iar adevărul începu să doară. Nu putu împiedica valul de cuvinte.

— A fost devastat de pierderea ta. Ca şi… se opri.

— Ca şi…? o îmboldi el.

— Ca şi mine, scăpă ea cuvintele, urându-le chiar în clipa în care îi ieşiră de pe buze, pe un val de amintiri, împreună cu durerea pe care o simţise când auzise povestea ruinării lui Michael. I-a fost dor de tine, la fel ca şi mie. Şi-a făcut griji pentru tine, la fel ca şi mine. Te-a căutat. A încercat să te găsească. „La fel ca şi mine.” Dar dispăruseşi. Făcu un pas spre el. Crezi că *el* te-a părăsit pe *tine?* Tu eşti cel care a plecat, Michael. Tu ne-ai părăsit pe *noi.*

Vocea ei tremura acum, cu toată mânia, şi tristeţea, şi frica pe care le simţise în toate acele luni, în acei ani în care Michael fusese dispărut.

— M-ai părăsit *pe mine,* îşi puse mâinile pe pieptul lui, împingându-l cu toată puterea ei, cu toată mânia. Şi mi-a fost atât de dor de tine.

El făcu mai mulţi paşi în spate, în liniştea camerei întunecate, şi Penelopa îşi dădu seama că spusese mai mult decât trebuia spus – mai mult decât şi-ar fi imaginat vreodată că ar putea spune. Respiră adânc, înghiţind lacrimile care ameninţau să iasă, care erau atât de aproape. Nu va plânge. Nu pentru el. În schimb, şopti în ciuda nodului din gât:

— Mi-a fost atât de dor de tine. Încă îmi este, blestemat să fii.

Aşteptă acolo, în întuneric, ca el să spună ceva. *Orice.* Ca el să-şi ceară scuze. Să-i spună că şi el îi simţise lipsa. Trecu un minut. Două. Mai multe.

Când îşi dădu seama că nu avea de gând să vorbească, se întoarse brusc, smulgând uşa, deschizând-o, înainte ca el să se mişte, mâna lui ţâşnind din spatele ei, pentru a o închide din nou. Ea smuci de mâner, dar el ţinea uşa închisă cu o mână uriaşă.

— Eşti o brută. Lasă-mă să ies.

— Nu. Nu până când nu terminăm cu asta. Nu mai sunt acel băieţel.

Ea râse slab, fără umor.

— Ştiu.

— Şi nu sunt Tommy.

— Ştiu şi asta.

Îşi puse mâna pe gâtul ei, degetele atingându-i muşchiul încordat de acolo, şi ea ştiu că îi putea simţi pulsul accelerat.

— Crezi că nu mi-a fost dor de tine? Ea îngheţă la auzul cuvintelor, ţinându-şi răsuflarea, disperată ca el să spună mai multe. Crezi că nu mi-a fost dor de tot ce era legat de tine? De tot ce reprezentai?

Se apropie de ea, cu răsuflarea uşoară mângâindu-i tâmpla. Ea închise ochii. Cum se găsiseră aici, în acest loc, unde el era atât de dur şi de distrus?

— Crezi că nu am vrut să vin acasă? Vocea lui se îngroşase de emoţie. Dar nu exista nicio casă la care să mă întorc. Nu era nimeni acolo.

— Te înşeli, îl contrazise ea. Eu eram acolo. Eram acolo… şi eram… „Singură.” Ea înghiţi în sec. *Eu* eram acolo.

— Nu, cuvântul ieşi răguşit şi cu asprime. Langford a luat totul. Şi băiatul acela… cel de care îţi este dor… l-a luat şi pe el.

— Poate că aşa este, dar Tommy *nu a făcut-o.* Nu vezi, Michael? El este numai un pion în jocul tău… ca şi mine… ca şi surorile mele. Te-ai însurat cu mine, lor le vei găsi perechi. Dar dacă îl distrugi… nu te vei ierta niciodată. Ştiu asta.

— Greşeşti, răspunse el. Voi dormi bine. Mai bine decât am dormit într-un deceniu.

Ea scutură din cap.

— Nu e adevărat. Crezi că răzbunarea ta nu va durea? Crezi că nu te va durea inima la impactul pe care-l va avea? Ştiind că ai distrus un alt om în modul sistematic, oribil, în care Langford te-a distrus pe tine?

— Tommy *a fost* o victimă nefericită în acest război. După ziua de azi, după ce ţi-a propus, nu sunt sigur că nu va merita pedeapsa pe care i-o voi da.

— Voi paria cu tine pentru asta. Cuvintele ieşiseră din gura ei înainte să aibă timp să se gândească la ele. Spune numele jocului şi preţul. Voi juca. Pentru secretele lui Tommy.

El încremeni.

— Nu ai nimic din ce-mi doresc eu.

Ea urî cuvintele, la fel şi pe el, pentru că le rostise. Se avea pe sine însăşi. Avea viitorul lor, fără ca vreuna din ele să valoreze ceva pentru el. Şi acesta fu momentul în care îşi dădu seama că Tommy avusese dreptate – că fusese întotdeauna Michael, acel băiat puternic, sigur, pe care îl cunoscuse. Cel cu care râsese şi cu care crescuse, şi pe care îl jelise prea mult. Cel care dispăruse, lăsându-l în locul lui pe acest bărbat dur, bântuit de trecut, care era, în felul lui, la fel de tentant. Puterea o părăsise.

— Lasă-mă să plec.

El se împinse mai aproape, vorbindu-i în ureche.

— Mă voi răzbuna. Cu cât înţelegi asta mai repede, cu atât mai uşoară va fi căsnicia noastră.

Ea rămase liniştită, făcând din tăcere împotrivirea ei.

— Vrei să pleci? întrebă el, cu asprime.

„Nu. Vreau ca tu să vrei ca eu să vreau să rămân.” De ce? De ce trebuia să aibă efectul acesta asupra ei? Respiră adânc.

— Da.

El îşi ridică mâna de pe mâner şi făcu un pas în spate, ei fiindu-i dor de căldura lui aproape în aceeaşi clipă.

— Atunci pleacă.

Ea nu ezită. Zbură în holul de dincolo, incapabilă să scape de gândul că tocmai se întâmplase ceva între ei.

Ceva ce nu mai putea fi retras. Se opri, sprijinindu-se de perete, respirând adânc, fiind acoperită de întuneric şi de zumzetul din cazinoul de alături. Îşi cuprinse trupul strâns cu braţele, închizând ochii la apariţia gândului… a cuvintelor pe care tocmai le schimbaseră, a înţelegerii faptului că aşteptase timp de opt ani o căsătorie care trebuia să fie mai mult decât avea, sau reprezenta ea, sau scopul pentru care fusese crescută, şi asta doar pentru a se mărita cu un bărbat care se însurase cu ea pentru nimic altceva decât acele lucruri.

Mai rău, cu un bărbat despre care crezuse întotdeauna că era diferit. Bărbatul care nu existase niciodată. Nu se maturizase niciodată din băiatul pe care îl cunoscuse. Din băiatul pe care îl iubise. Expiră adânc şi râse distonant în întuneric.

Soarta era crudă, într-adevăr.

— Lady Bourne?

Tresări la auzul numelui ei – încă atât de străin pentru ea şi se împinse cu spatele în perete, în timp ce un bărbat foarte înalt apăru din întuneric. Era foarte slab, cu un maxilar puternic, pătrat şi expresia din ochii lui, un amestec de compasiune şi altceva, ceva ce nu putea numi, o făcu să îl considere mai mult prieten decât inamic. El făcu o reverenţă scurtă, de-abia perceptibilă.

— Sunt Cross. Câştigul dumneavoastră este la mine.

Scoase un săculeţ negru, şi Penelopei îi luă o clipă să înţeleagă că era – să-şi amintească de faptul că venise aici în această seara pentru distracţie şi aventură şi plăcere, şi pleca cu nimic altceva decât dezamăgire. Întinse mâna după el, greutatea monedelor dinăuntru surprinzând-o.

El râse, din tot sufletul.

— Treizeci şi cinci de lire este o sumă măricică, spuse el. Şi la ruletă? Sunteţi foarte norocoasă.

— Nu sunt norocoasă deloc. „Cel puţin, nu în seara asta.”

Pauză.

— Ei bine, poate că norocul dumneavoastră se schimbă.

„Mă îndoiesc.”

— Poate.

Se aşternu o linişte lungă, în timp ce el o cerceta, înainte să-şi plece capul într-un gest scurt de încuviinţare şi să spună:

— Aveţi grijă la întoarcerea acasă. Este o sumă destul de mare, îl poate aranja pe un hoţ pe un an de zile.

Se întoarse şi ea trecu săculeţul dintr-o mână în alta, testând greutatea monedelor din interior, sunetul pe care îl făceau în timp ce se loveau una de alta.

Şi atunci, înainte să se mai poată răzgândi, ea strigă după el.

— Domnule Cross?

El se opri, întorcându-se.

— Milady?

— Îl cunoaşteţi bine pe soţul meu?

Vorbise fără să vrea, în întuneric, şi pentru o clipă îndelungată, Penelopa crezu că nu îi va răspunde. Dar îi răspunse.

— La fel de bine cum îl cunoaşte toată lumea pe Bourne. Penelopa nu se putu abţine să nu râdă încet la auzul cuvintelor.

— Mai bine ca mine, fără îndoială.

El nu răspunse la această afirmaţie. Nici nu trebuia.

— Doriţi sa mă întrebaţi ceva?

Erau atât de multe lucruri pe care ar fi vrut să le afle. Mult prea multe lucruri.

„Cine este el? Ce s-a întâmplat cu băiatul pe care îl cunoscuse odată? Ce îl făcuse atât de distant? De ce nu voia să dea o şansă acestui mariaj?” Dar nu putea întreba nimic din toate acestea.

— Nu.

El aşteptă îndelung ca ea să se răzgândească. Cum nu o făcu. Spuse:

— Sunteţi exact aşa cum mă aşteptam.

— Ce înseamnă asta?

— Numai femeia care îl scoate din minţi complet pe Bourne trebuie să fie, într-adevăr, remarcabilă.

— Nu îl scot din minţi. Nu se gândeşte la mine în alt mod, decât legat de ce pot face pentru a-şi atinge scopurile măreţe.

Regretă imediat cuvintele şi tonul arţăgos pe care le rostise. Una din sprâncenele lui Cross se ridică.

— Vă asigur, milady, că nu este deloc aşa.

Numai de-ar fi fost adevărat.

Bineînţeles că nu era.

— Se pare că, până la urmă, nu îl cunoşti foarte bine.

El păru să înţeleagă că ea nu dorea să-l contrazică. În schimb, schimbă subiectul.

— Unde este?

Ea dădu din cap.

— Nu ştiu. L-am părăsit.

Albul dinţilor lui sclipi în întuneric.

— Sunt sigur că i-a plăcut asta la nebunie.

El o forţase să plece.

— Nu prea îmi pasă cum s-a simţit.

Atunci, el izbucni în râs, cu un zgomot puternic şi prietenos.

— Sunteţi perfectă.

Nu se simţea perfectă. Se simţea ca o idioată ciudată.

— Poftim?

— În toţi aceşti ani de când îl cunosc pe Bourne, nu am cunoscut niciodată o femeie care să-l afecteze aşa cum o faceţi dumneavoastră. Nu l-am văzut niciodată să se abţină faţă de cineva aşa cum se abţine faţă de dumneavoastră.

— Nu se abţine. Este dezinteresat.

O sprânceană roşcată se ridică.

— Lady Bourne, în mod clar *nu* este dezinteresat.

El nu ştia. Nu văzuse cum o lăsase Michael. Cum stătuse foarte departe de ea. Cât de puţin îi păsa de ea. Nu voia să se gândească. „Nu în seara asta.”

— Crezi că ai putea să mă ajuţi să tocmesc o birjă? Aş vrea să mă duc acasă.

El clătină din cap.

— Bourne m-ar omorî dacă ar şti că v-am lăsat să vă

întoarceţi acasă cu o birjă. Aşteptaţi să-l găsesc.

— Nu! izbucnise ea înainte să se poată controla. Îşi coborî privirea în pământ. Nu doresc să îl văd.

„El nu doreşte să mă vadă.” Nu mai ştia ce era mai important.

— Dacă nu vreţi să vină el, vă voi escorta personal, atunci. Sunteţi în siguranţă cu mine.

Ea se încruntă.

— Cum ştiu dacă spui adevărul?

Un colţ al gurii i se arcui.

— Printre alte lucruri, lui Bourne i-ar face o plăcere viscerală să mă distrugă dacă v-aş face rău.

Ea îşi aminti felul în care Michael îl aruncase pe Densmore pe podeaua cazinoului, fără niciun pic de efort, mai devreme în acea seară; felul în care stătea deasupra bărbatului furios, cu pumnii strânşi şi vocea tremurându-i de furie. Dacă era sigură de un lucru, acela era că Bourne nu ar fi permis niciodată ca ea să fie rănită. Asta dacă, bineînţeles, nu era el cel care o rănea.

Capitolul 14

Dragă M.,

Am auzit despre Langford, bestia aceea de om, şi despre ce a făcut. Este cumplit, bineînţeles. Nimeni nu credea că poate fi atât de plin de ură – nimeni în afară de Tommy şi de mine. Cât despre Tommy... te-a căutat. Mă rog să te găsească. Rapid.

Pentru totdeauna, P.

Conacul Needham, februarie 1821

Scrisoare netrimisă.

*

Croşeul de stânga al lui Temple fu groaznic şi

binevenit. Şi meritat. Lovi falca lui Bourne, dându-i capul pe spate şi aruncându-l într-un stâlp de lemn din marginea ringului de box de la subsolul Îngerului, Bourne se prinse înainte să cadă pe podeaua acoperită de rumeguş, ochii lui întâlnindu-i pe cei ai lui Chase, deasupra corzii de sus a ringului, înainte să se ridice şi să se întoarcă, pentru a-şi înfrunta partenerul bine antrenat.

Temple dansa de pe un picior pe altul, în timp ce Bourne se apropie.

— Eşti un prost.

Bourne ignoră cuvintele şi adevărul din ele, dând un pumn care ar fi doborât un stejar.

Temple se feri şi îl fentă, înainte să schiţeze un rânjet.

— Eşti un prost şi îţi pierzi îndemânarea. Poate şi cu doamnele, la fel?

Bourne plasă o lovitură rapidă în obrazul lui Temple, bucurându-se de sunetul pumnului în carne.

— Acum ce mai ai de spus despre îndemânarea mea?

— Un pumn aproape decent, replică Temple cu o grimasă, ferindu-se la stânga, din calea celei de-a doua lovituri a lui Bourne Dar soţia ta a plecat acasă cu Cross, aşa că nu pot să confirm.

Bourne înjură şi porni în urmărirea prietenului său, mai înalt cu câţiva centimetri şi mai lat în piept cu mai mulţi, dar Bourne compensând prin viteză şi agilitate şi, în seara asta, prin voinţă pură.

Atacă fără ezitare, pumnii lui, înfăşuraţi într-o bucată de pânză, fiind dornici să lovească pieptul dezgolit al bărbatului mai masiv. Întâi stânga, apoi dreapta. Mişcările erau ritmate de gemetele scurte ale lui Temple, înainte ca bărbatul masiv să se retragă.

— Nu îl tachina, Temple, spuse Chase din afara ringului, răsfoind o grămadă de hârtii, fiind atent numai pe jumătate la luptă. Şi aşa are o seară destul de grea.

Dumnezeu ştia că era adevărat. O lăsase să plece acasă. Fusese cel mai greu lucru pe care îl făcuse vreodată. Pentru că ceea ce-şi dorea cu adevărat era să facă dragoste cu ea pe podeaua acelui apartament, cu lumina din spatele

vitraliului scăldând-o într-o mare de culori. Voise să demonstreze că nici măcar o dată nu intenţionase să o dezonoreze. Într-adevăr, ideea că o dezonorase îl făcea să se simtă un nemernic în o mie de feluri.

Pumnul lui Temple îi întâlni maxilarul, printr-un croşeu perfect de dreapta, şi Bourne se clătină în spate, pe călcâie.

— De ce nu te duci după ea? întrebă Temple, ferindu-se de pumnii lui Bourne şi revenind, pentru a-i plasa o lovitură scurtă în piept. Du-o în pat. Asta, de obicei, le face să simtă mai bine, nu-i aşa?

Bourne nu îi putea spune prietenului său că tocmai faptul că o dusese pe soţia sa în pat îi crease toate problemele.

— Atunci când o să ai şi tu o nevastă, o să poţi oferi ce sfaturi vrei.

— Până atunci, nu va mai fi nevoie. Tu vei fi alungat-o deja pe a ta pentru totdeauna. Se feri în spate. Îmi place fata.

Din păcate, şi Michael o plăcea.

— Nici măcar nu o cunoşti.

— Nici nu trebuie. Croşeul de dreapta al lui Bourne ar fi dărâmat un bărbat mai firav, dar lovitura nu avu niciun efect asupra lui Temple. Din păcate. El continuă, pur şi simplu: Oricine te scoate din minţi aşa cum o face ea merită toată admiraţia mea. Mi-a câştigat loialitatea numai cu distracţia din seara asta. Şi îmi imaginez că Cross va fi pe jumătate îndrăgostit de ea până când se întoarce.

Cuvintele erau menite să-l incite, şi asta se şi întâmplă. Cu un mârâit, Bourne sări la Temple, care blocă doi pumni rapizi, înainte să trimită o lovitură bruscă în abdomen. Bourne înjură şi se sprijini de celălalt bărbat, cu respiraţia întretăiată pentru o secundă, două. Cinci. În cele din urmă, Temple se retrase şi, înainte ca Bourne să aibă şansa de a se mişca, bărbatul masiv îl lovi tare o dată, de două ori, trimiţându-l pe Bourne clătinându-se în corzi, cu sângele curgându-i din nas.

De data aceasta, nu mai fu la fel de rapid pentru a se agăţa de ele. Ateriză în genunchi.

— Gata runda, anunţă Chase, şi Bourne înjură groaznic, în timp ce Temple se oferi să îl ajute să se ridice.

— Lasă-mă, izbucni el, ridicându-se în picioare şi chinuindu-se să ajungă la scaunul din colţul ringului, marcat cu o eşarfă verde. Treizeci şi opt de secunde, spuse el, smulgând pânza de pe stâlp, ţinând-o la nas şi dându-şi capul pe spate. Îţi sugerez să îţi pregăteşti următorul contraatac.

Temple primi o băutură de la Bruno, adjunctul lui, şi sorbi cu sete înainte să se sprijine pe corzi, cu braţele desfăcute – fiecare etalând câte un tatuaj lat pe bicepsul masiv – acoperind aproape jumătate din suprafaţa ringului. Temple poate că se născuse aristocrat, dar acum acesta era regatul lui.

— Ce ţi-a spus de te-a făcut atât de dornic să iei bătaie?

Bourne ignoră întrebarea. Explozia de durere din obraz nu-şi făcea treaba, nu reuşea să îi alunge toate gândurile cu privire la ce se întâmplase mai devreme cu soţia lui. La felul în care ochii ei albaştri sclipiseră când îl acuzase că se folosise de corpul ei pentru a-şi urmări interesul. La felul în care îşi îndreptase umerii şi îşi apărase onoarea – când el ar fi trebuit s-o facă pentru ea. La felul în care îl privise, cu adevărul şi lacrimile în ochi, şi îi spusese că îi fusese dor de el.

Cuvintele îl lăsaseră fără suflare… ideea că imaculata, perfecta Penelopa se gândise la el, că îşi făcuse griji pentru el. Pentru că şi lui îi fusese dor de ea. Îi luase ani întregi pentru a uita – ani care fuseseră şterşi într-o clipă de sinceritate, când îl privise în ochi şi îl acuzase că o părăsise. Că o dezonorase. Şi acolo, în adâncul lui, încă nemascată de durerea provocată de bătaia primită de la Temple, era emoţia de care îi fusese frică încă de la începutul acestei şarade. *Vina.*

Avusese dreptate. Abuzase de ea. O tratase mai rău decât merita. Şi ea se apărase cu putere şi mândrie. Într-un mod remarcabil. Şi chiar când încerca să o lase să plece, să o împingă departe de el, ştiuse că o dorea. Nu se păcălea

singur să creadă că dorinţa era nouă. O dorise în Surrey, când stătea în întuneric, cu nimic altceva decât un felinar care să o protejeze. Dar acum… dorinţa devenise ceva mult mai serios. Mai visceral. Mai periculos. Acum, o dorea pe *ea* – pe soţia lui puternică, inteligentă, cu suflet bun, care devenea mai ispititoare cu fiecare zi ce trecea, în timp ce se schimba şi înflorea, devenind cineva nou şi diferit de fata pe care întâlnise în acea seară întunecată din Surrey.

Şi acum, era însurat cu ea, obligat de legile lui Dumnezeu şi ale omului să o ia. Să o aşeze pe pat şi să o venereze. Să o atingă în toate felurile păcătoase pe care şi le putea imagina. Să o revendice.

Şi ea nu voia să aibă de-a face cu el.

Îşi strânse pumnul stâng, bucurându-se de durerea ascuţită de sub benzile de pânză – senzaţia luptei pe care de-abia o dusese, promisiunea alteia ce urma să vină – şi lăsă eşarfa jos. Nasul nu îi mai sângera.

Dacă ea nu s-ar fi hotărât să se depărteze de el astăzi, momentul ar fi venit oricum, în cele din urmă – poate după ce ar fi fost prea târziu, când n-ar mai fi fost dispus să-i dea drumul.

— Am nevoie de cineva care să o urmărească.

Chase se uită la el.

— De ce?

— Alles i-a cerut să fugă cu el, atunci când îl voi târî prin noroi.

Bărbaţii schimbară o privire, înainte ca Temple să spună:

— Şi vrei să plăteşti pe cineva pentru a te asigura că nu se va întâmpla?

Îşi dorea să creadă că nu se va întâmpla. Că l-ar alege pe el. Că va lupta pentru el, la fel cum luptase pentru Tommy. O amintire îngropată de mult veni nepoftită: tânăra Penelopa, cu mâinile întinse, la un picnic, jucând baba-oarba. Copiii erau răspândiţi peste tot, strigând-o, iar ea mergea împleticit şi sărea, râzând de jocul prostesc. El şi Tommy se furişaseră spre ea şi îi şoptiseră numele în acelaşi timp. Ea se învârtise spre el, prinzându-l cu

uşurinţă, mâinile ei aşezându-se pe obrajii lui, iar zâmbetul ei devenind larg şi fermecător.

— Michael, spusese ea uşor. Te-am prins.

El îşi frecă faţa cu mâinile şi se uită spre picioarele acoperite cu rumeguş.

— Cred că aşa este mai bine.

Chase răspunse primul:

— Poate că nu este cel mai bun mod de a te face iubit de doamnă, Bourne, dacă pui să fie urmărită.

El se ridică în picioare.

— Sunt deschis la idei mai puţin abominabile.

Temple zâmbi afectat şi spuse.

— De ce nu părăseşti ringul şi nu te duci după ea? Spune-i cuvintele pe care le aşteaptă, du fata în pat şi aminteşte-i de ce eşti mai bun decât Alles, în toate privinţele care contează? Se legănă în corzi de câteva ori, într-o simulare grotescă a raportului sexual. O luptă diferită, dar mult mai plăcută.

Bourne se încruntă şi sări în picioare, scuturându-şi mâinile şi testându-şi greutatea pe picioarele obosite.

— De când nu ai mai dormit? întrebă Chase.

— Dorm. „Nu prea mult.”

Făcu un pas spre centrul ringului, simţind cum camera se clatină puţin. Temple nu renunţa. Niciodată. Era lucrul care îl făcuse un oponent atât de temut astăzi, când cineva nu dorea altceva decât uitare.

— De când nu ai mai dormit mai mult de o oră, când şi când?

— Nu am nevoie de o mamă.

Chase ridică o sprânceană.

— Atunci, poate, de o soţie?

Bourne îşi dori ca şi Chase să fi fost în nenorocitul de ring.

Sunetul făcut de Temple, în timp ce trasă o linie în resturile de lemn, în centrul ringului, răsună în camera întunecată, imensă.

— Vino la linie, bătrâne. Hai să-ţi dau bătaia pe care o meriţi din plin. Te vom trimite acasă la marchiza ta, având

nevoie disperată de îngrijire.

Bourne se îndreptă spre centrul ringului, ignorând atât cuvintele, cât şi junghiul neplăcut dat de ideea că marchiza lui nu mai fi dispusă să-i ofere niciun fel de îngrijire.

După o altă rundă de box, Bourne ieşi din ring de-abia mai putând să zărească ceva cu ochiul stâng. Temple rămase în ring, întinzându-se pe corzi, privind cum Bourne primi o bucată de carne crudă, din răcitorul de la picioarele lui Bruno, şi se aşeză chiar lângă Chase, lăsându-se pe spate şi punându-şi carnea pe ochiul tumefiat. Minutele trecură – mai multe – înainte ca Chase să rupă tăcerea.

— De ce a plecat fără tine?

Bourne expiră adânc.

— E furioasă pe mine.

— Întotdeauna sunt, spuse Temple, începând să-şi desfacă bucata de pânză de pe care o înfăşurase pe degete înainte de luptă.

— Ce ai făcut? îl întrebă Chase.

Erau o mie de motive pentru care era furioasă. Dar numai unul conta, şi îi apăru în minte rapid şi clar, ca o lovitură cu pumnul masiv al lui Temple.

— Sunt un măgar.

Bourne aştepta un acord imediat din partea partenerilor săi, aşa că, atunci când nimeni nu vorbi, se întrebă dacă nu cumva îl lăsaseră singur în cameră. Ridică bucata de carne de pe ochi şi se uită în sus, pentru a descoperi că Chase, Temple şi Bruno făcuseră toţi ochii mari, privindu-l.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Chase îşi găsi primul cuvintele:

— Doar faptul că, în cinci ani de când te cunosc…

— Eu de şi mai mult timp, interveni Temple.

— … nu te-am văzut niciodată să recunoşti că greşeşti.

Bourne îşi mută privirea de la Chase la Temple şi apoi din nou la Chase.

— Lăsaţi-mă. Îşi puse din nou carnea pe ochi şi se lăsă

iar pe spate. Nu îi pot da ce îşi doreşte.

— Şi anume?

Era mai uşor să le vorbească, fără a fi nevoit să se uite la ei.

— O căsnicie normală. O viaţă normală.

— De ce nu? îl împunse Chase.

— Am succes numai când e vorba de păcat şi de vicii. Iar ea este opusul acestor lucruri. Va dori mai mult. Va vrea… vocea îi pieri.

Dragoste. Singurul lucru pe care nu îl putea cumpăra pentru ea. Singurul lucru pe care nu putea risca să i-l dea.

Hârtiile lui Chase foşniră.

— Şi de aici, frica de Alles.

Bourne se îndreptă.

— Nu este frică.

— Bineînţeles că nu, se corectă Chase, cu un ton plin de amuzament. Răspunsul nu este să urmăreşti doamna, Bourne. Este să îi dai lucrurile pe care şi le doreşte. Adică să fii soţul pe care îl merită.

Să-l ia naiba, îşi dorea să fie acel soţ! Ea îl distrugea lent cu puterea şi cu energia ei. Nu trebuia să fie aşa. Ar fi trebuit să fie simplu: o răpire rapidă, o căsnicie simplă şi o despărţire liniştită a drumurilor lor, benefică pentru amândoi. Doar că nimic la soţia lui nu părea simplu sau liniştit. Michael îşi flexă degetele, simţind durerea din articulaţii, în urma bătăii.

— Nu este chiar atât de uşor.

— Niciodată nu este, cu femeile, continuă Chase. Poţi spune cât vrei că o vei alunga după ce îţi îndeplineşti răzbunarea, dar nu vei putea. Nu complet. Încă veţi fi căsătoriţi.

— Doar dacă nu pleacă cu Alles, îl luă Temple în zeflemea, din ring.

Michael scoase o înjurătură groaznică.

— Nu are nevoie de Alles pentru viaţa pe care o doreşte. I-o voi da eu. Tot ce îşi doreşte.

— Totul? întrebă Chase. Michael nu răspunse. Nu mai este vorba numai de pământ şi răzbunare, nu? Ai

sentimente pentru doamnă.

N-ar trebui. Pierduse toate lucrurile la care ţinuse vreodată, distrusese tot ce era bun din ce atinsese vreodată. Sentimentele lui prevesteau distrugerea ei. Dar ar fi provocat orice bărbat din Anglia să petreacă o zi cu soţia lui şi să nu se îndrăgostească de ea.

— Cel puţin, o doreşte, strigă Temple. Şi nu îl puteţi condamna. Curajul ei din seara asta ar tenta şi un sfânt.

— Chiar *a tentat* un sfânt, răspunse Chase. Cross a condus-o acasă.

Michael se umplu de furie la auzul cuvintelor.

— Cross nu o va atinge.

— Nu. Nu o va face. Şi nu pentru că nu ar fi tentantă, ci pentru că este Cross, spuse Chase.

— Şi dacă nu ar fi fost, nu ar fi atins-o pentru că este a ta, adăugă Temple.

Dumnezeu să-l ajute, îşi dorea ca ea să fie a lui.

— Nu este a mea. Nu o pot avea.

„Nu vrea să aibă de-a face cu mine.” El distrusese orice şansă, la fel cum distrusese orice altceva care fusese bun şi corect în viaţa lui.

— Dar, Bourne, spuse Temple, *chiar* o ai.

Se aşternu o linişte de nepătruns, cuvintele răsunând în încăpere. Nu erau adevărate, bineînţeles. Altfel, nu i-ar fi fost atât de teamă să se ducă acasă, la ea. Dacă ar fi avut-o, el nu s-ar mai fi aflat aici, mirosind a transpiraţie şi carne crudă. Dacă ar fi avut-o, ea nu l-ar fi părăsit.

În cele din urmă, spuse:

— Sunt însurat cu ea. Şi nu este acelaşi lucru.

— Ei bine, este un început, aş zice eu. Chase sări în picioare, ridicând teancul de hârtii şi adăugând: Este a ta, cumpărată şi achitată. Şi cum v-aţi pricopsit unul cu celălalt – Dumnezeu să o ajute –, poate că este momentul să încerci ca această căsnicie să nu se termine la fel de groaznic cum a început.

Ideea – posibilitatea că ea, într-o zi, ar putea ţine la el – că într-o zi ar putea avea mai mult decât o glumă de căsătorie, îl tenta mai mult decât cărţile, mai mult decât

ruleta. Îl tenta să fie soţul pe care ea îl merita.

*

Dragă M.,

Domnia Sa, ducesa de Leighton. Se pare că nu au fost necesari prea mulţi duci tineri, buni de însurătoare. Unul a fost de ajuns. Ducele de Leighton şi-a exprimat dorinţa de a mă curta, tatăl meu a fost de acord, iar mama debordează de fericire.

Are numeroase calităţi, bineînţeles. Este chipeş şi inteligent, puternic şi bogat, şi, aşa cum îi place mamei să-mi amintească de fiecare dată, este DUCE. Dacă ar fi un cal, ar alerga la Tattersalls, fără îndoială.

Fără îndoială că îmi voi face datoria. Aceasta va fi o căsnicie care va fi reţinută de istorie. Este greu de crezut că voi deveni ducesă – Sfântul Graal al celei mai mari fiice a unui nobil de seamă. Ura!

Nu mi-a mai fost de mult atât de dor de tine. Unde eşti?

Nesemnată.

Reşedinţa Dolby, septembrie 1823

Scrisoare netrimisă.

*

În dimineaţa următoare, Penelopa trimise un bileţel la reşedinţa Dolby, pentru a le invita pe Olivia şi pe Philippa să o însoţească în acea zi – prima zi când încetase să-l mai aştepte pe soţul ei şi îşi luase viaţa de la capăt.

Se ducea să patineze. Avea foarte multă nevoie de o după-amiază cu surorile ei, pentru a-i reaminti că exista un scop pentru care suporta certurile cu Michael şi propria nemulţumire, şi pentru care continua această farsă prostească – pentru a se asigura că mariajul ei părea real şi nu tragi-comedia care era de fapt. Avea nevoie să-şi reamintească de faptul că vor fi implicaţi în scandai într-o

secundă dacă s-ar fi aflat, iar Philippa şi Olivia meritau o şansă pentru o viaţă mai bună. Şansa la ceva mai mult.

Strânse din dinţi la aceste cuvinte, la tot ce însemnaseră în acea noapte hotărâtoare, când îşi permisese să fie atrasă în aventura căsătoriei… Cu Michael. Alungându-şi gândul din minte, dădu din cap spre camerista ei, care o ajuta să se îmbrace, strângându-i şnurul corsetului şi legându-i fundele, încheindu-i panglicile şi nasturii.

Penelopa ştia că va fi analizată cu atenţie dincolo de pereţii Casei Iadului şi se îmbrăcase cu atenţie pentru ochii tuturor londonezilor – cel puţin, pentru cei care locuiau în Londra în februarie – care urmau să o privească, căutând defectul din armura noii marchize de Bourne.

Femeia despre care ei credeau că îi câştigase inima celui mai păcătos partener la conducerea Îngerului Căzut, convingându-l să îşi recupereze titlul şi să se întoarcă în rândul lor.

Femeia pe care el o evitase cu orice preţ.

Alesese o rochie din lână, verde-deschis, bănuind că era călduroasă şi elegantă pentru ieşire, şi o asorta cu pelerina bleumarin pe care o purtase în acea seară fatidică în care traversase pământurile Needham şi Falconwell şi îl întâlnise pe Michael, acum Bourne, în noaptea rece şi întunecată.

Ar fi putut fi un semn pentru acea seară, pentru momentul în care îşi făcuse acest viitor ciudat, pentru speranţa că ar fi putut găsi mai mult, în ciuda unui soţ care nu voia să aibă de a face cu ea. Va avea parte de aventură în această pelerină, cu sau fără el.

O căciulă cu bordură îmblănită şi mănuşile îi completau rochia de oraş, şi într-un mod perfect; coborî scările centrale late ale Casei Iadului, îndreptându-se spre sunetul sporovăielii surorilor ei din foaierul de jos, conversaţia lor umplând spaţiul gol, care părea a se găsi oriunde în casa soţului ei.

Casa *ei,* probabil.

În timp ce se grăbea, traversând primul etaj, dornică

să ajungă la surorile ei şi să iasă din casă, uşa biroului privat al lui Bourne se deschise şi el ieşi, cu hârtii în mână, paltonul descheiat, cămaşa lui albă de olandă bine întinsă pe pieptul lui lat. El tresări scurt la vederea ei şi întinse imediat mâna pentru a se încheia la haină.

Ea se opri, ochii cercetându-i faţa, observând pata de culoare pestriţă a unui ochi, tăietura groaznică de pe buza lui inferioară. Făcu un pas spre el, degetele înmănuşate ridicându-se spontan, fiindu-i imposibil să nu-i atingă faţa umflată.

— Ce ţi s-a întâmplat?

El se feri de atingere, cu privirea licărind.

— Unde te duci?

Devierea subită a conversaţiei nu îi dădu şansa să se hotărască dacă voia ca el să audă adevărul.

— La patinaj. Ochiul tău…

— N-are nimic.

Ridică o mână, pipăind vânătaia.

— Arată îngrozitor. El ridică o sprânceană, iar ea clătină din cap. Adică… o, ştii ce vreau să spun. Este vânăt şi galben.

— E dezgustător?

Ea dădu o dată din cap.

— Foarte.

— Exact asta speram. O *tachina?* Mulţumesc pentru grijă. Se făcu o pauză lungă, timp în care ea s-ar fi gândit că Michael *se* simte incomod, dacă nu ar fi ştiut mai bine, în cele din urmi, el adăugă: Ai văzut că am acceptat o invitaţie la balul familiei Beaufetheringstone.

Nu îşi putu cenzura răspunsul.

— Am văzut. Ştii că, de obicei, soţia este cea care acceptă invitaţiile sociale, nu?

— Când vom fi experţi la primirea lor, îţi voi lăsa cu plăcere sarcina de a le accepta. Am fost surprins că ne-au invitat.

— Eu nu aş fi. Lady B este iubitoare de scandaluri mai mult decât majoritatea. În special dacă au loc în sala ei de bal.

Un amestec de râsete se auzi de la etajul inferior, scutind-o să mai dea un răspuns, şi Michael se aplecă peste balustradă, pentru a se uita în foaier.

— Tinerele domnişoare Marbury, presupun?

Penelopa încercă din răsputeri să îşi ia privirea de la tăietura de pe buza lui. Chiar încercase.

Faptul că nu reuşise nu era de prea mare importanţă.

— S-au întors în oraş. Făcu o pauză, incapabilă să păstreze răceala din tonul ei, când adăugă: Sunt sigură că îşi vor găsi pereche destul de curând…

El îşi îndreptă din nou atenţia spre ea.

— Patinaj? întrebă, în cuvinte citindu-se o oarecare surprindere. Nu îţi aminteşti cum patinam pe lac atunci când eram copiii? Cuvintele ieşiseră înainte să le poată opri, şi îşi dorea să fi spus altceva… orice altceva… ceva care să nu-i amintească de Michael pe care îl cunoscuse odată. Pe care îl înţelesese cândva.

Era ca şi cum el îşi şterse amintirile cu ea. Ura felul în care o făcea să se simtă.

— Am întârziat.

Se îndepărtă de el, îndreptându-se spre casa scării, fără a se aştepta ca el să spună ceva. Era atât de bun la a rămâne tăcut, încât renunţase să mai creadă că ar fi vorbit fără un îndemn. Şi ea se săturase să îl mai îndemne.

Aşadar, când vorbi, ea rămase şocată.

— Penelopa.

Sunetul numelui ei pe buzele lui o şocă. Se întoarse brusc.

— Da?

— Pot să vă însoţesc?

Penelopa clipi.

— Poftim?

El trase aer în piept.

— La patinaj. Vă pot însoţi?

Ea se încruntă.

— De ce? Crezi că Lord şi Lady Bourne vor avea parte de un rând sau două în ziare dacă suntem văzuţi ţinându-ne de mână, patinând prin Serpentine?

El îşi trecu o mână prin budele brunete.

— Am meritat asta.

Nu *se va simţi vinovată.*

— Da, aşa este. Şi chiar mai mult.

— Mi-ar plăcea să mă revanşez faţă de tine.

Făcu ochii mari. „Ce e asta?” Probabil că o manipula, pe ea şi viitorul ei, la fel de bine cum o făcuse în ultimele câteva săptămâni, dar de data asta, va rămâne neclintită. Nu se va lăsa păcălită.

Avea destulă minte. Se săturase de durerea pe care o simţea în piept ori de câte ori el era aproape – sau ori de câte ori nu era aproape. Se săturase de lupte, de jocuri, de falsitate. Se săturase de dezamăgiri.

Nu era posibil să-şi imagineze că o mică ofertă de a o însoţi ar compensa tot ce făcuse… toate ameninţările. Întărindu-se, pe sine şi vocea ei, spuse:

— Nu prea cred.

El clipi.

— Ar fi trebuit să mă aştept la asta.

După modul în care se despărţiseră seara trecută? Da. Ar fi trebuit. Se întoarse cu spatele, îndreptându-se spre scările ce duceau jos, la surorile ei.

— Penelopa, o opri el rostindu-i numele, cu voce joasă, sunând minunat pe buzele lui.

Ea nu se putu abţine să nu se întoarcă.

— Da?

— De ce este nevoie? Pentru a te însoţi?

— De ce este *nevoie?*

— Care este preţul tău? El făcu o pauză. O după-amiază cu soţia mea, fără nălucile trecutului sau ale viitorului între noi. De ce este nevoie?

Ea răspunse fără ezitare, direct şi serios:

— Nu îl distruge pe Tommy.

— Întotdeauna ceri pentru alţii. Niciodată pentru tine.

— Şi tu, întotdeauna o faci pentru tine, niciodată pentru alţii.

— Cred că prefer rezultatul. Era un om enervant. Se apropie şoptindu-i, făcând-o să fie vigilentă. De ce ar fi

nevoie să te am pentru o după-amiază?

Respiraţia i se înteţi, în timp ce cuvintele evocau o varietate de imagini, care nu avea nimic de-a face cu patinajul sau cu surorile ei şi aveau totul de-a face cu cuvertura din blană din dormitorul lui luxos. El întinse mâna şi îşi trecu un deget pe gâtul ei.

— Spune-mi preţul.

Dumnezeu să o ajute, îi era atât de uşor să facă ce voia din ea.

— O săptămână, spuse ea, cu vocea tremurândă. O săptămână de siguranţă pentru el. „O săptămână pentru a te convinge că greşeşti. Că răzbunarea nu este o soluţie.”

El nu acceptă imediat, iar ea se forţă să se întoarcă din nou la nou, dezamăgită de lipsa ei absolută de putere în faţa lui. Când puse piciorul pe prima treaptă, Philippa o văzu.

— Penny! strigă ea. Şi Lord Bourne!

Penelopa privi înapoi spre Michael şi şopti:

— Nu este nevoie să mă conduci. Te asigur că simt foarte capabilă să găsesc drumul spre uşa din faţă.

— Ne-am înţeles, spuse el încet, lângă ea. O săptămână.

Succesul o străbătu prin toată fiinţa, îmbătător şi incitant. Ajunseră la baza scării, înainte să mai poată spună ceva, când Olivia izbucni:

— Aţi văzut *Foaia de Scandal* astăzi?

— Nu, îmi pare rău, răspunse Penelopa plictisită, prefăcându-se a nu observa că Michael era neliniştitor de aproape, în spatele ei. Ce bârfă spumoasă ai auzit?

— Nicio bârfă *pentru* noi, replică Pippa, bârfă *despre* noi… bine, adică despre *voi.*

— O, nu. Cineva descoperise adevărul despre căsătoria lor. Despre faptul că fusese compromisă la moşia de la ţară.

— Ce fel de bârfă?

— Cum că toată Londra este invidioasă pe căsătoria voastră minunată, insuportabil de romantică! strigă Olivia.

Avu nevoie de un moment pentru a înţelege sensul

cuvintelor. Nu ştiam că v-aţi întâlnit de Sfântul Ştefan, spuse Olivia, nici măcar nu am ştiut că Lord Bourne fusese în Surrey de Crăciun! Pippa întâlni privirea Penelopei, plină de seriozitate.

— Nu. Nu ne-am întâlnit.

Pippa nu era naivă, dar Penelopa se străduia să zâmbească. Citeşte, Pippa, porunci Olivia.

Cea mai tânără dintre surorile Marbury îşi împinse ochelarii în sus, pe nas, şi ridică ziarul.

„Februarie nu este întotdeauna perioada celor mai pârguite fructe ale bârfei, dar anul acesta, avem o trufanda delicioasă, prin revenirea în înalta societate a marchizului de Bourne!" Privi în sus, spre Michael. Adică tu, milord.

— Cred că ştie asta, spuse Olivia.

Pippa îşi ignoră sora şi continuă.

— „În mod sigur, cititorii noştri cu discernământ" – nu sunt sigură că cititorii unei fiţuici de scandal sunt chiar „cu discernământ", nu?

— Serios, Philippa. Citeşte în continuare!

— „În mod sigur, cititorii noştri cu discernământ au auzit că marchizul şi-a luat o soţie."

Philippa se uită la Penelopa, dar până să apuce să spună ceva, Olivia mârâi şi îi smulse ziarul din mâini.

— Bine, voi citi *eu.* „Am auzit că Lord şi Lady Bourne sunt atât de absorbiţi unul de celălalt, încât rareori sunt văzuţi singuri. Şi, o completare delicioasă! Se pare că nu numai ochii lui Lord Bourne o urmăresc pe soţia lui… ci şi mâinile, şi buzele! Chiar în public, nici mai mult, nici mai puţin!" Excelent!

— Ultima parte era părerea Oliviei, interveni Pippa.

Penelopa simţi că va muri de stânjeneală. Chiar acolo. Pe loc.

Olivia continuă:

— „Nici nu ne-am fi aşteptat la altceva din partea lui Lord Bourne – un soţ sau nu, rămâne un ticălos! Şi un ticălos, oricum îi spui, este la fel de scandalos de dulce!"

— O, pentru numele lui Dumnezeu. Penelopa îşi dădu ochii peste cap, uitându-se la Michael, care părea…

mulţumit. Eşti *măgulit?*

El îşi întoarse privirea inocentă spre ea.

— Nu ar trebui să fiu?

— Ei bine, adăugă Philippa gânditoare, orice aluzie la Shakespeare trebuie să fie măcar un compliment *vag.*

— Exact, spuse Michael, răsplătind-o pe Pippa cu un zâmbet care o făcu pe Penelopa mai mult decât puţin invidioasă pe sora ei mai mică. Te rog, continuă.

— „Este suficient să spunem, dragi cititori, că suntem foarte încântaţi de această poveste de iarnă…”

Crezi că se referă la al doilea calambur Shakespearean? întrerupse Philippa.

— Da, răspunse Olivia.

— Nu, spuse Penelopa.

— „… şi nu putem decât spera că sosirea ultimelor două domnişoare Marbury…”

Pippa îşi împinse din nou ochelarii pe nas şi spuse:

— Astea suntem noi.

— „… va fi suficient de incitantă, pentru a ne ţine de cald în aceste zile reci.” Nu este cel mai tendenţios articol pe care l-aţi auzit vreodată? întrebă Olivia, şi Penelopa se abţinu să nu facă bucăţele ridicolul articol din ziar.

Nu îi trecuse prin cap că, poate, surorile ei nu ştiau adevărul. *Că mariajul lor era o farsă.*

Avea sens, bineînţeles. Cu cât erau mai puţini oameni care ştiau – cu cât erau mai puţine tinere, cu înclinaţie spre bârfă, ştiau cu atât le-ar fi fost mai uşor să îşi găsească pereche. Bourne îşi trecu braţul în jurul taliei ei. Surorile observară acel braţ, felul în care mâna lui se strecurase, cald şi direct, spre corpul ei, sprijinindu-se pe curba şoldului ei, de parcă acolo i-ar fi fost locul. De parcă acolo ar fi fost locul *lui.*

De parcă ea îi *aparţinea.*

Se îndepărtă de atingerea lui. Poate că fusese de acord să mintă jumătate din lumea creştină, dar nu îşi va minţi surorile. Deschise gura pentru a nega articolul, pentru a le spune adevărul. Şi se opri. Căsătoria din dragoste poate că era o farsă, poate că Michael o luase de soţie

pentru propriile scopuri misterioase, dar Penelopa avea un motiv. Avusese un motiv de la început. Surorile ei trăiseră în umbra distrugerii ei de prea mult timp. Nu avea să le supere. Michael vorbea deja, cu cuvinte meşteşugite:

— După apariţia acestui articol, veţi avea nevoie de protecţie împotriva mulţimii de peţitori care, mai mult ca sigur, se vor înghesui la uşa voastră.

— Trebuie să vii cu noi! spuse Olivia, şi Penelopa se abţinu să nu ţipe, văzând felul în care surorile ei se lăsau jucate pe degete de el.

Ochii lui sclipiră spre ea, şi ar fi vrut ca el să refuze, amintească ce-i spusese ea în capul scărilor.

— Mi-e teamă că nu pot.

Ea ar fi trebuit să fie mulţumită, dar lucrurile erau de multe ori pe dos atunci când venea vorba de soţul ei şi, în schimb, descoperi că este surprinsă foarte plăcut de faptul că el îi respectase dorinţa, dar că şi-ar fi dorit să fi acceptat să le însoţească. Ceea ce era ridicol, bineînţeles. Bărbaţii erau foarte enervanţi, într-adevăr. Iar soţul ei, mai mult decât majoritatea.

— O, haide, continuă Olivia, ar fi frumos să îl cunoaştem pe noul nostru frate.

Pippa interveni:

— Într-adevăr. V-aţi căsătorit atât de repede... nu am avut ocazia să ne familiarizăm din nou unii cu alţii.

Privirea Penelopei o săgeta pe sora ei. Ceva se întâmpla. Pippa ştia. Trebuia să ştie. El dădu din nou din cap.

— Îmi pare rău, domnişoarelor, dar nu am patine.

— Avem o pereche în plus în trăsură, spuse Olivia. Acum nu mai ai motiv să nu vii.

Penelopa deveni brusc suspicioasă.

— De ce aţi avea o pereche în plus de patine în trăsură?

Olivia zâmbi, strălucitor.

— Nu se ştie niciodată când poţi întâlni pe cineva cu care să vrei să patinezi.

Penelopa îşi întoarse privirea surprinsă spre Michael,

care părea că se chinuia să-şi reţină un zâmbet. Ea ridică o sprânceană, când el spuse:

— Un proverb excelent. Se pare că nu am de ales, trebuie să fac pe însoţitorul.

— Nu cred că ai fi cel mai bun însoţitor, Bourne, spuse Penelopa printre dinţi, din cauză că eşti atât de *ticălos.*

El îi făcu cu ochiul. Chiar îi făcuse cu ochiul!

Cine era bărbatul acesta?

— Ah, dar cine este mai potrivit, dacă nu un ticălos, care trece printr-o transformare, pentru a-i identifica pe cei asemenea lui? Şi mărturisesc, mi-aş dori să am ocazia de a patina din nou cu soţia mea. A trecut prea mult timp.

„Minciună.” Nu îşi amintea să fi patinat cu ea. Recunoscuse mai devreme, la etaj. Nu credea că ar putea suporta o ieşire cu toţi, cu el atingând-o tot timpul, întrebând-o dacă se simte bine, tachinând-o, *ispitind-o.* Nu după seara trecută, când fusese atât de puternică. Când fusese atât de sigură pe ea. Sigură de ce îşi dorea. Brusc, în timpul zilei, acest Michael mai drăguţ, mai blând, părea mult mai irezistibil. Iar acesta era, într-adevăr, un lucru foarte rău.

Capitolul 15

Dragă M.,

Până acum probabil că ai auzit ştirile, chiar şi acolo unde te afli. Sunt distrusă. Ducele a făcut tot ce a putut pentru a mă scuti de ruşine, dar este vorba despre Londra, şi un astfel de efort este, bineînţeles, ineficient. El s-a căsătorit imediat, într-o săptămână – din dragoste, nici mai mult, nici mai puţin. Mama este (deloc surprinzător) copleşită, văitându-se şi jelind ca un cor de bocitoare.

Este greşit să mă simt de parcă mi s-a luat o greutate de pe inimă? Probabil.

Mi-aş dori să fii aici. Tu ai şti ce să spui.

Nesemnată.

Reşedinţa Dolby, noiembrie 1823

Scrisoare netrimisă.

*

Penelopa se aşează pe o bancă din lemn, privind spre lacul Serpentine care era îngheţat, şi pe care părea a forfoti jumătate din Londra. Frigul neobişnuit al iernii produsese cea mai groasă gheaţă din aproape un deceniu, umplând micul lac până la refuz, cu oameni dornici să-şi petreacă după-amiaza patinând. Ceea ce însemna că nu putea scăpa de privirile vigilente ale lumii bune.

După ce grupul lor de patinatori coborî din trăsură şi traversă dealul ce cobora lin spre lacul Serpentine, se aşezară pe rând pentru a-şi pune lamele din lemn şi oţel pe tălpile cizmelor. Penelopa aşteptă cât putu de mult pentru a lua loc şi a-şi prinde patinele, foarte conştientă de faptul că patinajul împreună cu Michael va fi o provocare, pentru că mai mult ca sigur avea să profite de ocazie pentru a le demonstra tuturor londonezilor cât de îndrăgostiţi erau.

Pentru a suta oară, Penelopa blestemă farsa ridicolă şi îşi privi surorile cum înaintează în josul dealului, mână în mână, amintindu-i de motivul mai important al frustrării ei. Zăpăceala ei o încurcă la prinderea patinelor şi, după cea de-a treia încercare, Michael îşi lăsă propriile patine deoparte şi se ghemui în faţa ei, apucând-o de o gleznă, înainte ca ea să-şi dea seama de intenţiile lui. Ea îşi trase piciorul în spate, dezechilibrându-l şi dându-l pe spate, el sprijinindu-şi mâinile în zăpadă şi atrăgând atenţia unui grup apropiat de tinere.

— Ce crezi că faci? şopti ea, aplecându-se în faţă, pentru că nu dorea să facă o scenă.

El se uită în sus spre ea, cu figura lui masculină arătoasă şi ochii prefăcut de inocenţi, şi spuse, simplu:

— Te ajut cu patinele.

— Nu am nevoie de ajutorul tău.

— Iartă-mă, dar se pare că ai. El îşi coborî vocea la un

nivel pe care numai ea îl putea auzi. Lasă-mă să te ajut.

El nu o ajuta pentru ea. O ajuta pentru *ei,* pentru ceilalţi care stăteau cu ochii pe ei şi care ar fi savurat o scenă şi, fără îndoială ar fi fugit cât ai clipi să le povestească prietenilor şi familiilor despre cum marchizul de Bourne fusese cel mai grijuliu, amabil minunat bărbat care păşise pe malurile lacului Serpentine. Dar ei *nu i-ar fi* făcut plăcere. Îşi va pune singură nenorocitele de patine.

— Simt bine. Mulţumesc. Şi îşi trase rapid drăcia din lemn şi oţel peste cizme, strângând cu atenţie curelele, pentru a se asigura că nu-i ies din picioare. Gata. Se uită în sus la Michael, care o privea cu atenţie, cu un licăr ciudat şi care nu putea fi identificat în privire. Perfect.

Atunci el se ridică, aplecându-se pentru a o ajuta să se ridice.

— Cel puţin, lasă-mă să fac asta, Penelopa, şopti el, iar ea nu putu rezista cuvintelor blânde.

Îşi puse mâinile într-ale lui. O ridică în picioare şi o ţinu, până îşi recăpătă echilibrul pe lame.

— Dacă îmi aduc bine aminte, nu ai fost niciodată la fel de bună la mersul pe lame, aşa cum erai la patinaj.

Ea clipi, cu ochii spre el, aproape răsturnându-se din cauza mişcării şi apucându-l cu atenţie de braţe, până îşi recăpăta echilibrul.

— Ai spus că nu îţi aminteşti.

— Nu, spuse el încet, conducând-o în josul dealului şi spre lac. Tu ai spus că nu îmi amintesc.

— Totuşi, îţi aduci aminte.

Un colţ al gurii lui se ridică într-un mic zâmbet trist.

— Ai fi surprinsă de toate lucrurile pe care mi le amintesc.

Era ceva în cuvinte, o blândeţe străină lui, şi ea deveni bănuitoare.

— De ce te porţi aşa? Se încruntă. O altă ocazie pentru a demonstra căsătoria noastră din dragoste?

Ceva îi sclipi în privire, apoi dispăru.

— Demonstrez cu orice ocazie, spuse el, blând, apoi privi în faţă.

Ea urmă direcţia spre care se uita el, găsindu-le pe Pippa şi Olivia, mână în mână, ajutându-se una pe alta, pe drumul spre gheaţă. Orice ocazie pentru a le găsi partide surorilor ei.

— Ar trebui să mă duc lângă ele, spuse ea, ridicând capul spre el, întâlnindu-i frumoşii ochi căprui. De-abia atunci îşi dădu seama cât de aproape o ţinuse şi cum panta mică a dealului o adusese atât de aproape lângă el, încât feţele lor erau aproape lipite.

O parte a gurii lui se arcui.

— Obrajii tăi sunt ca nişte cireşe.

Ea îşi înfundă bărbia în gulerul de blană de la baza gâtului.

— E frig, spuse ea, apărându-se.

El clătină din cap.

— Nu mă plâng. Cred că sunt foarte fermecători. Te fac să pari o zână a iernii.

— Nu prea semăn cu o zână.

El ridică o mână şi îi apăsă cu degetul sprânceana ridicată.

— Nu ai făcut niciodată asta. Nu erai aşa de sarcastică.

Ea se depărtă de atingerea caldă.

— Probabil că am învăţat de la tine.

O privi îndelung, foarte serios, înainte să se aplece şi să îi şoptească la ureche:

— Zânele nu ar trebui să fie cinice, dragoste.

Dintr-odată, nu mai părea atât de frig. Se trase înapoi, scuturând din cap.

— Ce păcat.

— Ce anume?

Îşi înclină capul spre ea, aproape atingându-i fruntea cu a lui.

— Sunt aproape sigur că roşeşti. Dar din cauza frigului, este imposibil de spus.

Penelopa nu îşi putu reţine zâmbetul, plăcându-i tachinarea, uitând, pentru un scurt moment, că nu era reală.

— Ce păcat că nu vei şti niciodată.

El îi ridică mâinile la buze, sărutând degetele acoperite cu piele de ied ale unei mâini, apoi pe celelalte, iar ea îşi dori să nu fi purtat mănuşi.

— Gheaţa vă aşteaptă, milady. Vă voi însoţi de îndată.

Ea privi în spatele lui, spre lacul aglomerat, unde surorile ei se alăturaseră celorlalţi în cercuri, pe suprafaţa perfectă, netedă şi, dintr-odată, să stea acolo cu el i se părea mult mai incitant decât orice altceva s-ar fi putut întâmpla pe gheaţă. Dar să stea cu el nu era o opţiune.

— Aşa este.

Michael o conduse pe malul lacului, unde ea îşi luă avânt şi dispăru în mulţime, găsindu-şi repede surorile. Olivia o luă de braţ pe Penelopa şi spuse:

— Bourne este minunat, Penny. Spune-mi, eşti extaziată? Oftă. Eu aş fi extaziată.

Penelopa se uită la picioare, privindu-le cum alunecau pe gheaţă, ieşind de sub rochie.

— Extaziată este un fel de a spune, rosti ea. „Frustrată şi imposibil de confuză ar fi altele.”

Olivia se prefăcu că se uită în jurul lacului.

— Mă întreb dacă îi cunoaşte pe vreunul dintre aceşti lorzi singuri?

Dacă era să îl creadă, jumătate dintre ei datorau bani Îngerului.

— Bănuiesc că îi cunoaşte, da.

— Excelent! adăugă Olivia. Bună treabă, Penny. Cred că va fi un cumnat care îşi merită banii! Şi arătos, nu? O! Uite-o pe Louisa Holbrooke!

Făcu energic cu mâna fetei aflate de cealaltă parte a gheţii şi plecă să se întâlnească cu prietena ei, lăsând-o pe Penelopa să spună încet:

— Da, este arătos, recunoscătoare pentru un moment în care nu era nevoită să mintă.

Privirea ei se mută în locul de pe deal, unde se aflaseră acum câteva clipe. Încă stătea nemişcat acolo, cu toată atenţia îndreptată spre ea. Mâna ei vru să se ridice pentru a-i face semn. Dar ar fi prostesc, nu? Da, ar fi. În

timp ce ea încă se mai gândea ce să facă, el luă decizia. Ridică un braţ lung şi îi făcu cu mâna. Ar fi fost nepoliticos să îl ignore. Aşa că îi răspunse, făcând şi ea cu mâna.

El se lăsă pe bancă şi începu să îşi prindă patinele, iar Penelopa oftă încet, forţându-se să se întoarcă înainte să facă ceva şi mai prostesc.

— S-a întâmplat ceva.

Pentru o clipă, Penelopa crezu că Pippa observase interacţiunile ciudate dintre ea şi Michael. Cu mintea rătăcită, se întoarse cu faţa spre sora ei mai mică.

— Ce vrei să spui?

— Castleton m-a cerut.

Penelopa făcu ochii mari la anunţul neaşteptat şi aşteptă ca Pippa să conştientizeze faptul că petrecuseră o mare parte din dimineaţă împreună, iar Pippa de-abia se hotărâse să menţioneze cererea în căsătorie.

Când Pippa nu spuse nimic, continuând liniştită ca şi cum ar fi discutat despre vreme şi nu despre viitorul ei, Penelopa nu se putu abţine:

— Nu pari foarte fericită.

Pippa îşi ţinu capul plecat câteva minute.

— Este nobil. Pare destul de prietenos, nu îi pasă că urăsc dansul şi are un grajd frumos, plin de cai.

Penelopa ar fi zâmbit la simplitatea cuvintelor, ca şi cum cele patru afirmaţii ar fi fost suficiente pentru a forma o căsnicie satisfăcătoare, dacă nu ar fi fost tenta de resemnare din ele. Penelopa se gândi că Pippa poate îşi alesese momentul de a anunţa cererea în căsătorie, din cauză că erau atât de mulţi oameni în jur – atâţia ochi care priveau şi urechi care ascultau – prea mulţi pentru a permite o conversaţie mai amănunţită.

Cu toate acestea, Penelopa apucă una din mâinile surorii ei şi o opri acolo, în mijlocul lacului.

— Nu trebuie să accepţi.

— Va conta dacă spun nu? răspunse Pippa, zâmbind larg, ca şi cum ar fi discutat despre un eveniment amuzant petrecut de dimineaţă şi nu despre viitorul ei. Visurile ei. Nu va fi un alt bărbat care va încerca să pună mâna pe zestrea

mea, pe ocolite? Şi după el, încă unul? Şi altul? Până când nu mai am de ales. Ştie că sunt mai deşteaptă decât el şi este dispus să mă lase să-i conduc domeniul. Asta este ceva. O privi pe Penelopa în ochi. Ştiu ce ai făcut.

Penelopa întâlni privirea plină de înţeles a surorii ei.

— Ce vrei să spui prin asta?

— Eram acolo de Sfântul Ştefan, Penny. Cred că aş fi observat întoarcerea lui Lord Bourne. La fel cum ar fi observat şi jumătate din parohie.

Penelopa îşi muşca o buză, întrebându-se ce ar trebui să spună.

— Nu trebuie să-mi spui că am dreptate, o salvă Pippa. Dar acum, când văd ce ai făcut, sunt recunoscătoare.

Patinară împreună în linişte pentru o vreme, înainte ca Penelopa să spună:

— Am făcut-o pentru ca tu să nu fii nevoită să îl accepţi pe Castleton, Pippa. Eu şi Michael… povestea a fost pentru binele vostru. Al tău şi al Oliviei.

Pippa zâmbi.

— Şi este foarte frumos din partea ta. Dar e o prostie să te gândeşti că ne vom căsători din dragoste, Penny. Ocazii din astea nu apar în fiecare zi. Tu ştii mai bine decât mulţi.

Penelopei i se puse un nod în gât la auzul cuvintelor, care îi aminteau că propria căsnicie nici măcar nu se apropia pe departe de o căsătorie din dragoste.

— Alţii se căsătoresc din dragoste, remarcă ea, aranjându-şi mănuşile cu căptuşeală din blană şi uitându-se pe deasupra micuţului lac. Gândeşte-te la Leighton şi la soţia lui.

Pippa îi aruncă o privire, cu ochii mari, ca de bufniţă, din spatele ochelarilor.

— Doar atât poţi? O căsătorie scandaloasă de acum opt ani?

Era exemplul cel mai apropiat de inima ei.

— Numărul anilor nu contează. Nici scandalul.

— Ba bine că nu, spuse Pippa, stând în picioare şi

legându-şi căciula sub bărbie. Un scandal ca acela ar înnebuni-o pe mama. Iar pe voi, ceilalţi, v-ar face să fugiţi.

— Pe mine nu.

Pippa analiză cuvintele.

— Nu, pe tine nu. Tu ai propriul soţ scandalos. Penelopa se uită la soţul ei, aflat pe partea cealaltă a lacului, ochii ei zăbovind pe vânătaia imensă dintr-o parte a chipului său.

— El însuşi este un scandal.

Pippa se întoarse cu faţa spre ea.

Indiferent de motivul căsătoriei tale, Penny… se pare că el ţine la tine.

„Un talent actoricesc grozav, care lipseşte de pe Drury Lane.” Nu rosti asta cu voce tare. Pippa nu trebuia să audă.

— Pot să mă mărit foarte bine cu Castleton, spuse Pippa. Îl va face fericit pe tata. Şi eu nu voi mai fi nevoită să trec printr-un nou sezon. Gândeşte-te la toate vizitele la croitoreasă pe care le pot evita.

Penelopa zâmbi la auzul glumei, chiar dacă ar fi vrut să deschidă gura şi să strige toate aceste nedreptăţi. Pippa nu merita o căsnicie lipsită de dragoste mai mult decât meritau celelalte surori ale ei. Mai mult decât merita Penelopa. Dar aceasta era societatea londoneză, în care căsătoriile lipsite de dragoste erau o obişnuinţă. Suspină, dar nu spuse nimic.

— Nu îţi face griji pentru mine, Penny, spuse Philippa, trăgând-o din nou în mulţimea de patinatori, voi fi bine cu Castleton. Este un om destul de bun. Nu cred că tata ar fi permis această uniune dacă nu era. Se apropie. Şi nu îţi face griji pentru Olivia. Ea nu are nicio idee că tu şi Lord Bourne sunteţi… vocea îi pieri. Este prea concentrată să pună mâna pe un bărbat arătos.

Penelopa nu era liniştită la ideea că o păcălise, poate, pe sora ei cea mai mică, să creadă că mariajul ei era din dragoste, ba din contră, era foarte stânjenită. Olivia, *Foaia de Scandal,* restul societăţii, cei care credeau că Michael o iubea – că ea îl iubea pe Michael – nu făceau decât să

demonstreze ce era mai rău... că Penelopa se pierdea în această şaradă.

Dacă surorile ei de-abia dacă puneau la îndoială sentimentele ei pentru Michael, de unde ştia că nu va ajunge şi ea în curând să se amăgească? Atunci unde ar ajunge? Singură din nou.

— Penelopa?

Întrebarea Pippei o scoase din starea de reverie. Se forţă să zâmbească. Pippa o privi îndelung, părând a vedea mai mult de decât îşi dorea Penelopa şi îşi întoarse ochii de la privirea iscoditoare. În cele din urmă, sora ei spuse:

— Cred ca mă voi alătura Oliviei şi Louisei. Vrei să vii?

Penelopa clătină din cap.

— Nu.

Pippa ridică din sprâncene.

— Vrei să stau cu tine?

Penelopa scutură din nou din cap.

— Nu. Mulţumesc.

Pippa zâmbi.

— Îţi aştepţi soţul? Penelopa negă imediat, şi zâmbetul Pippei arăta că o înţelegea. Cred că îţi place de el, draga mea. Împotriva logicii tale. Nu este nimic greşit în asta, să ştii. Făcu o pauză, apoi spuse blând: Cred că ar fi foarte frumos ca o femeie să îşi placă soţul.

Înainte ca Penelopa să poată răspunde, Pippa dispăruse. Fără să se gândească, îl căută din nou pe Michael, care dispăruse din locul de pe deal, unde îl văzuse ultima dată. Cercetă lacul şi îl găsi, chiar la marginea gheţii, conversând cu vicontele Tottenham.

Îl privi o lungă perioadă, până când Michael se uită spre suprafaţa gheţii, privirea lui serioasă găsind-o foarte repede. Un fior de emoţie o străbătu şi se întoarse cu spatele, incapabilă să rămână neclintită cu o jumătate din Londra între ei. Îşi îngropă bărbia în guler şi se depărtă patinând, cu capul în jos, printr-un grup de oameni din apropiere, până la capătul îndepărtat al lui, unde ieşi de pe gheaţă şi se duse, împiedicându-se, spre un vânzător de castane, care îşi instalase taraba pe colina de acolo.

De-abia făcu un pas, când auzi şuşotelile.

— Poţi să crezi că Tottenham este dispus să-i acorde prezumţia de nevinovăţie?

Întrebarea venise din spatele ei, şi Penelopa se opri, ştiind într-o secundă că cineva vorbea despre soţul ei.

— Nici măcar nu-mi imaginez cum Tottenham poate umbla cu cineva ca *el.*

— Am auzit că Bourne mai conduce încă acel club scandalos. Ce crezi că înseamnă asta?

— Nimic bun. Bourne e păcătos ca necuratul, la fel ca şi bărbaţii care frecventează acel club. Penelopa rezistă tentaţiei de a întoarce şi a le spune bârfitoarelor că, foarte probabil, erau curtate sau chiar căsătorite cu bărbaţii care şi-ar fi dat şi o mână pentru a avea o şansă să parieze la Îngerul Căzut.

— Se spune că încearcă să obţină invitaţii pentru sezonul acesta. Se spune că e gata să revină în înalta societate. Şi că *ea* este motivul.

Penelopa se apropie mai mult, deoarece vântul se înteţise şi cuvintele erau mai dificil de auzit.

— Lady Holloway i-a spus verişoarei mamei mele că nu se putea abţine să nu o atingă la cina de săptămâna trecută.

— Şi eu am auzit asta… dar aţi văzut *Foaia de Scandal* de azi-dimineaţă?

— Poţi să crezi? O căsătorie din dragoste? *Cu Penelopa Marbury?* Aş fi putut jura că a luat-o pentru a-i salva reputaţia, săraca.

— Şi nu uita de Falconwell – a fost centrul marchizatului, înainte…

Cuvintele se pierdură în vânt, dar Penelopa oricum le auzise „Înainte să îl piardă.”

— Te şi miri cum cineva aşa de imaculat ca Penelopa Marbury poate ţine la cineva aşa de păcătos, ca marchizul de Bourne.

„Mult prea uşor”, se nelinişti Penelopa.

— Prostii. Uită-te la ei. Întrebarea adevărată este cum ar putea ca cineva ca *el* să se aprindă după cineva anost ca

ea. Nu l-a putut păstra nici pe acel rece şi plictisitor Leighton.

Cele două începură să chicotească, şi Penelopa îşi închise ochii auzind sunetul ascuţit.

— Eşti groaznică! Biata Penelopa.

Doamne, ura acel nume.

— Chiar bine. Păcătos ca necuratul şi de două ori mai arătos chiar şi cu ochiul acela. Ce crezi că a păţit?

— Am auzit că la club au loc bătăi. Lupte care pot rivaliza cu cele ale gladiatorilor.

Penelopa îşi dădu ochii peste cap. Soţul ei putea fi numit în multe feluri, dar gladiator modern nu era.

— Bine, mărturisesc, nu aş refuza să-i îngrijesc rănile… Vocea i se pierdu într-un oftat.

Penelopa rezistă tentaţiei de a le arăta acelor femei crude ce tip de răni îi pot fi cauzate cuiva.

— Penelopa ţi-ar putea da nişte sfaturi – ai putea încerca să-l prinzi pe unul din ceilalţi membri.

Râsul lor crud se pierdu din cauza distanţei. Se întoarse pentru a le vedea plecând, cu pumnii încleştaţi, fiindu-i imposibil să le recunoască de la spate. Nu că ar fi făcut ceva dacă le-ar fi recunoscut.

Bineînţeles, povestea li se părea demnă de bârfă. Era amuzant că ea şi cu Michael erau o pereche ce se căsătorise din dragoste. Că mariajul lor ar fi putut fi ceva mai mult decât o tranzacţie de afaceri.

Că cineva ca el putea iubi pe cineva ca ea.

La acest gând, trase adânc aer în piept, înţepătura rece a aerului îndepărtându-i nodul de emoţie care i se pusese în gât.

— Lady Bourne.

Se întoarse spre acea formulă de apelare care încă i se părea ciudată, pentru a-l descoperi pe Donovan West la numai câţiva paşi, venind spre ea. Nu era niciun semn că le-ar fi auzit pe femei, Penelopa nu putu să nu se gândească la faptul că, poate, le auzise.

— Domnule West, spuse ea, alungându-şi gândurile urâte şi înlocuindu-le cu un zâmbet. Ce surpriză.

— Sora mea avea nevoie de compania mea, spuse el, arătând un grup de fete, aflat la câţiva metri depărtare. Şi mărturisesc că am o slăbiciune pentru sporturile de iarnă. El îi oferi braţul şi arătă spre vânzătorul din apropiere. Aţi dori nişte castane?

Ea îi urmări privirea, fumul care ieşea din căruciorul cu castane ascunzând figura negustorului.

— Mi-ar plăcea foarte mult, vă mulţumesc. Se îndreptară agale spre chioşc, Penelopa împiedicându-se pe patine, domnul West fiind prea bine crescut pentru a menţiona lipsa ei de coordonare. Şi eu am surori.

Se gândi la resemnarea Pippei, la decizia ei de a se mărita cu Castleton, în ciuda dezinteresului, din motive complet greşite.

— Dificile creaturi, nu?

Ea se forţă sa zâmbească.

— Fiind şi eu o soră, mă văd nevoită să mă abţin.

— Un motiv corect. Bărbatul cel blond se opri, adăugând ironic: îmi imaginez că o căsătorie cu Bourne ar face orice soră un pic dificilă.

Ea zâmbi.

— Consideraţi-vă norocos că nu sunteţi fratele meu.

El îi plăti vânzătorului şi îi înmână o pungă cu castane coapte Penelopei, aşteptând ca ea să încerce una, înainte să spună:

— Vă descurcaţi foarte bine.

Atenţia ei se întoarse spre ochii lui căprui şi ageri.

Ştia.

Făcu tot ce era posibil pentru a părea indiferentă în timp ce vorbi, prefăcându-se că nu îi înţelesese cuvintele.

— Patinez de când mă ştiu.

El înclină capul, observând felul în care ea evitase răspunsul.

— Ei bine, tehnica dumneavoastră indică mai multă pricepere decât ar fi de aşteptat de la o doamnă.

Nu discutau despre patinaj, îşi dădea seama, dar acest bărbat se referea la bârfa despre ea şi Bourne? Sau despre mariajul lor prefăcut? Sau despre ceva mult mai

condamnabil?

Muşcă delicat dintr-o castană, savurând miezul dulce, în timp ce se gândea la răspuns.

— Sunt întotdeauna fericită să îi surprind pe cei din jurul meu.

— Faptul că vă descurcaţi atât de bine necesită un control foarte bun.

Ea ridică o sprânceană şi îl fixă pe nobil cu o privire făţişă.

— Am ani întregi de experienţă.

Atunci, el zâmbi cu căldură.

— Într-adevăr, milady. Şi îmi daţi voie să spun cât de norocos este Bourne că, în cele din urmă, sunteţi a lui. Aştept cu nerăbdare să vă întâlnesc în timpul sezonului, sigur veţi fi cel mai renumit cuplu din Londra. Ştiu că editorii mei sunt deja încântaţi că sunteţi în oraş.

Transparenţa cuvintelor veni peste ea ca o rafală de vânt îngheţat.

— Editorii dumneavoastră.

El lăsă capul în jos, zâmbind secretos.

— *Foaia de Scandal este* unul dintre ziarele mele.

— Articolul de azi… vocea îi pieri.

— Va păli în comparaţie cu cel despre calităţile dumneavoastră patinatoare.

Ea strânse din buze.

— Atât de surprinzător.

El izbucni în râs. Dar ea nu încerca să fie amuzantă.

— Penelopa făcea cercuri pe gheaţă în jurul meu, încă de când abia puteam sta în picioare.

Cuvintele lui Michael o făcură să tresară şi se întoarse cu faţa spre el, surpriza de a-l vedea punându-i în pericol echilibrul precar de pe patine şi răsturnând-o în braţele lui care o aşteptau, de parcă plănuise toată întâmplarea. Icni uşor de spaimă, în timp îi o trase spre el.

— După cum arată şi graţia mea extraordinară din acest moment, rosti Penelopa, provocând un hohot de râs cald din partea lui Michael, care o tulbură într-un mod mult prea plăcut.

Ea se trase înapoi, pentru a-i vedea ochii. Iar el nu îşi luă privirea de la ea, în timp ce rosti:

— Este unul dintre multele motive pentru care m-am căsătorit cu ea. Sunt sigur că nu mă poţi condamna, West.

Cu un val de roşeală inundându-i obrajii, Penelopa se întoarse spre ziarist, care îşi înclină capul şi spuse:

— În niciun caz. Într-adevăr, este o însoţire plină de noroc. Îi făcu Penelopei cu ochiul. În mod evident, îţi este credincioasă. Atunci privi în depărtare, înainte să-şi ridice pălăria şi să facă o scurtă reverenţă în faţa Penelopei. Mi-am neglijat prea mult sora, cred. Lady Bourne, a fost o adevărată onoare să patinez cu dumneavoastră.

Ea făcu o mică reverenţă.

— Plăcerea a fost de partea mea. După ce el se depărta patinând, ea se întoarse din nou spre Michael, coborându-şi vocea până la o şoaptă. Omul ştie că mariajul nostru este mai mult decât o căsătorie din dragoste.

El se aplecă, imitându-i tonul vocii.

— Nu vrei să spui „mai puţin”?

Ea se încruntă.

— Eviţi subiectul.

— Bineînţeles că West ştie, spuse el indiferent. Este unul dintre cei mai inteligenţi bărbaţi din Anglia. Probabil *cel* mai inteligent bărbat din Anglia, şi unul dintre cei mai de succes. Dar ne va păstra secretele.

— Este *jurnalist,* îi reaminti ea.

Atunci el izbucni în râs, un râs minunat, sincer, care îl făcu înzecit mai arătos.

— Nu trebuie să o spui ca şi cum ar fi o insectă din insectar. Făcu o pauză, privindu-l pe omul în cauză fermecându-şi sora şi grupul ei de prietene. West are destulă experienţă cât să nu publice speculaţii despre mariajul nostru.

Ea nu îl crezu. Adevărul despre mariajul lor ar fi fost un scandal incredibil.

— Ce ştii despre el?

— Îi place pericolul.

— Se pare că celui mai inteligent bărbat din Anglia nu

i-ar plăcea foarte mult un joc de noroc.

— I-ar plăcea, dacă ar avea norocul diavolului.

— Nu pari îngrijorat că ştie.

— Asta pentru că nu sunt. Cunosc prea multe dintre secretele lui, pentru ca el să le dea în vileag pe ale mele.

— Dar le va da fericit în vileag pe ale lui Tommy, nu?

Michael îi aruncă o privire.

— Hai să nu vorbim despre asta.

Ea insistă.

— Încă mai ai de gând să îl distrugi?

— Nu astăzi.

— Atunci, când?

El oftă.

— După cel puţin o săptămână, după cum am promis.

Era ceva acolo, în felul blând, resemnat, în care vorbise, ceva ce ea şi-ar fi dorit să identifice. Era îndoială? Regret?

— Michael…

— Am cumpărat şi am plătit această după-amiaza, nevastă. Gata. Întinse mâna în punga ei cu castane şi sparse una, întreagă, în dinţi. Instantaneu, făcu ochii mari şi trase adânc aer în piept. Sunt fierbinţi!

Nu ar fi trebuit să-i facă plăcere durerea lui, dar îi făcu.

— Dacă ai fi cerut una înainte să iei singur ce-ţi doreai, te-aş fi avertizat.

Ridică o sprânceană.

— Nu întreba niciodată. Ia ce vrei, când vrei.

— Altă regulă a ticăloşilor?

El îşi plecă uşor capul, pentru a răspunde sarcasmului.

— Face parte din distracţie.

Cuvintele o tulburară, în timp ce în minte îi apăru o amintire – neinvitată – a lui luând-o pe umăr în acea primă noapte… noaptea care schimbase totul.

Îşi ridică bărbia, refuzând să se simtă jenată.

— Da, am descoperit asta noaptea trecută, la clubul tău, când am câştigat la ruletă.

Sprâncenele lui se ridicară şi Penelopa se simţi foarte

mândră de ea însăşi. „Lovitură directă.”

— Este un joc de noroc. Nu ai nevoie de nicio calitate.

— Nici o calitate în afară de noroc, accentuă ea ironic.

Zâmbi, mai frumos decât ar fi trebuit să fie un bărbat.

— Vino, nevastă. Hai să dăm o tură pe lac.

Luă punga din mână, îndesând-o în buzunarul hainei lui, înainte să o îndrume spre gheaţă şi ea să întoarcă discuţia la secrete.

— Aşa procedezi? Tranzacţionezi secrete?

— Numai când trebuie.

— Numai ca să îţi atingi scopurile.

Cuvintele erau mai mult pentru ea, decât pentru el.

— Ştiu că am lipsit din aristocraţie timp de un deceniu, dar suntem încă în Londra, nu? Informaţiile încă sunt cea mai valoroasă marfă, nu?

— Bănuiesc că da.

Nu îi plăcea cât de simplu era pentru el. Cât de dur era. Cât de uşor păstra secretele. Cât de uşor le folosea pentru a-i pedepsi pe cei din jurul lui. Se forţă să zâmbească, ştiind că toată Londra îi privea. Nu îi plăcea să fie expusă.

— Şi cum vei proceda în ceea ce vă priveşte pe tine şi pe Langford?

Michael clătină din cap.

— Astăzi, nu vorbim nici despre Langford. Ne-am înţeles.

— Nu am fost niciodată de acord.

— Faptul că nu m-ai aruncat din trăsură pe drumul până aici, a fost un acord tacit, spuse el sec. Dar dacă vrei să fie oficial, îţi voi accepta talismanul, cu bună credinţă.

— Nu am un talisman propriu.

— Nu-i nimic, zâmbi el. Îl poţi împrumuta pe al meu.

Ea îl săgetă cu privirea.

— Vrei să spui că ţi-l pot *returna* pe al tău.

— Semantică.

Ea nu îşi putu ascunde un mic zâmbet, în timp ce vârî mâna în buzunarul pelerinei, unde ţinea guineea pe care i-o dăduse acum câteva nopţi, şi scoase moneda.

— O după-amiază, spuse ea.

— Pentru o săptămână, conveni el.

Puse moneda în palma lui întinsă, privindu-l cum o ascunde buzunarul hainei. Ea se întoarse, privind-o pe Pippa care râdea în partea cealaltă a lacului, cu un grup de tinere femei.

— Lord Castleton a cerut-o pe Pippa.

El nu se mişcă.

— Şi?

— Şi ea a acceptat. El nu răspunse. Bineînţeles că nu. Nu înţelegea. Nu *voia* să înţeleagă. Nu se potrivesc.

— Este atât de ciudat?

„Nu.” Nu, nu era. Dar nu trebuia să fie atât de crud cu privire la asta.

Ea începu să patineze mai repede.

— Merită şansa la mai mult.

— Nu ar fi trebuit să accepte.

Ea îl privi îndelung, dintr-o parte.

— Sunt surprinsă că spui aşa ceva. Nu vrei să se mărite cât se poate de repede?

— Ştii că da. Dar nu vreau să-i forţez mâna.

— Numai mâna mea ai vrut să o forţezi?

— Penelopa, începu el, iar ea i-o luă înainte, patinând mai repede, simţind curentul rece pe obraji, dorindu-şi să poată continua, dorindu-şi să poată scăpa din această viaţă ciudată, forţată, pe care o trăia. Trecu pe lângă un grup mare de oameni şi el veni din nou lângă ea, punându-i mâna pe braţ, încetinind-o. Penelopa, spuse din nou. Te rog.

Poate că fuseseră cuvintele. Blândeţea cu care fuseseră rostite, felul ciudat în care răsunau din gura lui. Modul în care le rostise, de parcă ar fi putut să îl ignore şi el i-ar fi dat drumul.

Dar se opri, patinele ei lăsând un făgaş adânc în gheaţă, când se întoarse cu faţa spre el.

— Parcă trebuia să ne oprim, spuse ea, ştiind că era prea multă emoţie în cuvintele ei. Parcă trebuia să o facem pentru ca ele să aibă o soartă diferită. Căsătorii care se

bazează mai mult decât pe…

— Decât pe o zestre frumoasă.

Ea îşi feri privirea la auzul cuvintelor.

— Ar trebui să aibă o şansă mai bună decât noi. Mi-ai dat talismanul tău.

— Şi cel puţin una dintre va avea. El arătă spre capătul îndepărtat al lacului şi ea urmări privirea lui, la capătul căreia Olivia şi Tottenham stăteau de vorbă, Olivia cu obrajii perfect îmbujoraţi, şi Tottenham cu un zâmbet larg pe faţă. El are avere şi reputaţia destul de nepătată pentru a putea ajunge prim-ministru într-o zi. Dacă se potrivesc, ar putea fi o pereche colosală.

— Sunt singuri? Împreună? Ea începu să patineze din nou, către ei. Michael, trebuie să ne întoarcem!

El se întinse spre mâna ei, încetinindu-i ritmul.

— Penelopa, nu sunt singuri într-un balcon la un bal. Stau, foarte fericiţi, pe malul lacului, discutând.

— *Sans chaperone,* spuse ea. Vorbesc serios. Nu fără însoţitoare, trebuie să ne întoarcem!

— Bine, dacă o spui în franceză, atunci trebuie să fie foarte serios. Îşi întoarse faţa de la ea, aşa că ea nu putu să-şi dea seama exact, dar i se păru că o tachinează. Este complet deplasat. El se întinse şi o apucă de mână, făcând-o să alunece într-o direcţie diferită, chiar dacă ea încerca să scape. Îmi eşti datoare cu o după-amiază, nevastă.

Când o apucă strâns, ea nu mai opuse rezistenţă, iar el se roti în jurul ei, până când ea nu mai avu de ales, decât să-l urmeze, stând tot timpul cu faţa la el.

Şi apoi el o trase în braţele lui, ca într-un dans, şi patinară cu spatele, ca şi cum ar fi simulat un vals, până când ajunseră la o distanţă sigură, pentru a nu fi auziţi de nimeni.

— Se uită toată lumea la noi.

— Lasă-i să se uite. El o ţinea strâns, şoptindu-i la ureche: Nu îţi aminteşti cum era să îţi petreci acele prime minute, cu răsuflarea tăiată, fără prezenţa unui însoţitor?

— Nu. Încercă să se tragă înapoi. Michael, trebuie să ne întoarcem.

Dintr-odată, nu mai simţea că trebuia să se întoarcă pentru Olivia. O făcea pentru ea însăşi. Pentru sănătatea ei mentală. Pentru că, în braţele lui, aşa, cu vocea lui în ureche, nu era bine pentru siguranţa ei. El se răsuci, împreună cu ea, într-un mic cerc.

— Ne vom întoarce la ei în câteva minute. Dar acum, răspunde-mi la întrebare.

— Dar am răspuns. Încercă să se tragă înapoi, deşi el o ţinu strâns. Aşa ceva nu se cuvine.

— Nu îţi dau drumul. Dacă se uită cineva, pur şi simplu îl vede pe marchizul de Bourne iubindu-şi nebuneşte frumoasa soţie. Acum răspunde la întrebare.

Doar că nu o iubea nebuneşte. Nu era real, „Sau era?”

— Nu am fost curtată niciodată. Nu atât de intens, încât să îmi pierd răsuflarea.

Nu îi venea să creadă că recunoscuse asta în faţa lui.

— Ducele tău nu a făcut tot ce-i stătea în putinţă pentru a te cuceri?

Penelopa nu se putu abţine şi izbucni în râs.

— L-ai întâlnit vreodată pe ducele de Leighton? Nu are tocmai temperamentul care să te dea pe spate. Făcu o pauză, amintindu-şi de duce care oprise un bal pentru viitoarea lui soţie, înainte de a adăuga: Cel puţin, nu cu mine.

— Şi ceilalţi?

— Care ceilalţi?

— Ceilalţi pretendenţi, Penelopa. Sunt sigur că unul dintre ei a dat tot ce avea mai bun pentru…

Ea clătină din cap, uitându-se în jurul ei, căutându-şi surorile cu privirea, cu teamă, pentru a nu fi văzută. Philippa stătea cu un grup de fete, în mijlocul gheţii strălucitoare.

— Niciun pretendent nu mi-a tăiat vreodată răsuflarea.

— Nici măcar Tommy?

„Nu.” Ar fi trebuit s-o spună cu voce tare, dar nu voia. Nu voia să îşi trădeze prietenul. Nu voia ca Michael să ştie că fusese folosită de toţi… chiar şi de Tommy.

— Credeam că nu vorbim despre Tommy.

— Îl iubeşti?

În tonul lui se simţea tensiunea, şi ea ştia că nu va renunţa până când nu îi va răspunde. Ea ridică dintr-un umăr.

— Este un prieten drag. Bineînţeles că ţin la el.

Ochii lui se măriră, întunecaţi.

— Nu la asta m-ar referit, iar tu ştii foarte bine.

Nu pretinse că nu ar fi înţeles. În schimb, îi spuse adevărul, ştiind că mărturisirea avea să-i confere lui putere. Dar nu îi păsa, pentru că îşi dorea ca măcar ceva în relaţia lor să fie adevărat.

— Nici el nu m-a dat pe spate.

Un copilaş, nu mai mare de patru sau cinci ani, trecu prin dreptul lor, urmat de tatăl lui protector şi de o mamă care râdea şi care făcu o mică reverenţă spre ei. Penelopa zâmbi şi răspunse printr-o fluturare a mâinii, înainte să spună, încet:

— Poate că, totuşi, asta este problema. Poate că am aşteptat prea mult să mi se taie respiraţia şi am pierdut… ei bine… restul.

Cum el nu spuse nimic, ea se uită în sus, descoperind că el urmărea cu privirea aceeaşi familie la care se uita şi ea. În cele din urmă, o privi foarte serios şi ea nu îşi putu feri privirea, pentru că se roteau şi se roteau, într-un ritm de vals, fără ca vreunul dintre ei să se mişte forţat, şi cu toate acestea învârtindu-se fără oprire. Ceva plutea în aerul dintre ei.

— Sunt foarte fericit că nu te-ai măritat cu Leighton sau cu Tommy, sau cu vreunul dintre ceilalţi peţitori patetici, Şasepenny.

Nimeni altcineva, în afară de Michael, nu îi spusese Şasepenny, o poreclă nătângă pe care i-o pusese acum o viaţă, asigurând-o că valora mult mai mult decât un penny pentru el. La acel moment, erau cuvinte dulci, o mică idee drăguţă pentru a se asigura că ea zâmbeşte, şi răspunsul ei venise prompt.

Căldura se răspândi în toată fiinţa ei la auzul numelui,

urmată de o întrebare mult mai serioasă decât numele.

— Acum eşti sincer? Sau te prefaci? Cine eşti acum? Tu cel real sau o încercare să fii bărbatul care vor ei să fii? Nu-mi spune că nu contează, pentru că acum… în acest moment… contează. Vocea ei se auzi din ce în ce mai slab. Şi nici măcar nu îmi dădu seama de ce.

— Este adevărul.

Şi poate că era naivă, dar îl crezu. Stătură acolo pentru un moment îndelungat, ochii lui căprui cu nuanţe aurii şi verzi fixând-o, ca şi cum ar fi fost singuri pe lac, ca şi cum toată Londra n-ar fi forfotit în jurul lor, iar ea se întrebă ce s-ar întâmpla oare dacă Londra nu ar fi acolo. Dacă Londra nu ar conta. El se afla atât de aproape, căldura lui era atât de reală şi de ispititoare, şi ea crezu că o va săruta acolo. „Nu.” Se trase înainte ca el să o poată săruta. Trebuia.

Nu suporta ideea ca el să o folosească din nou.

Zăpada începuse să cadă, aşternându-se pe cozorocul beretei lui cu dungi fine şi pe umerii hainei sale perfect croite.

— Ar trebui să mă duc la Olivia înainte ca ea şi Tottenham să încerce să fugă. Se opri. Mulţumesc pentru după-amiază, zise ea.

Se întoarse şi plecă, patinând, simţind profund pierderea lui. Era greşit că o putea face să îl dorească atât de mult, atât de repede, cu un singur zâmbet cald sau un cuvânt amabil. Era slabă atunci când venea vorba de el. Iar el era atât de puternic.

— Penelopa, o strigă el, iar ea se întoarse pentru a-i întâlni privirea, ceva complet periculos strălucind în ochii lui căprui. După-amiaza nu s-a terminat.

Şi, pentru un scurt moment, Penelopa crezu că i se va tăia răsuflarea.

Capitolul 16

Dragă M.,

Nu aveam absolut nicio îndoială că acest sezon va fi oribil, dar este mai rău decât am crezut. O, pot suporta bârfele, şoaptele, modul în care am devenit invizibilă pentru acei burlaci care obişnuiau să mă invite la dans, dar să-l văd pe duce şi pe noua sa superbă ducesă... este foarte dificil.

Sunt atât de îndrăgostiţi; nici nu par să observe bârfele care îi înconjoară. Şi apoi, ieri, am auzit într-un salon pentru femei că ea este însărcinată.

Este atât de ciudat să vezi pe altcineva trăind viaţa pe care ar fi trebuit să o ai tu. Şi la fel de ciudat să ţi-o doreşti cu disperare şi în acelaşi timp să te bucuri de libertatea pe care ţi-o oferă ideea că ai scăpat de ea.

Nesemnată.

Reşedinţa Dolby, aprilie 1824

Scrisoare netrimisă.

*

Într-adevăr, să îţi curtezi soţia îţi dădea un sentiment ciudat. Nu s-ar fi gândit că aşa ceva ar implica lumina lumânărilor, un dormitor liniştit şi o rundă sau două de şoapte lascive. Şi totuşi, părea că seducerea soţiei lui le implica pe surorile ei, pe mama ei oarecum ridicolă, cinci dintre câinii de vânătoare ai tatălui ei şi un joc de şarade. Era prima dată când juca şarade de când plecase din Surrey pentru a merge la şcoală, cu optsprezece ani în urmă.

— Nu e nevoie să rămâi aici, să ştii, şopti Penelopa, de lângă el de pe canapeaua salonului din reşedinţa Dolby.

El se lăsă pe spate, cu picioarele încrucişate.

— Apreciez o rundă bună de şarade la fel de mult ca oricare alt bărbat.

— Şi, din experienţă, ştiu că bărbaţii adoră jocurile de salon spuse ea ironic. După-amiaza a trecut, să ştii.

Cuvintele erau menite să-i amintească, într-o manieră

nu foarte subtilă, că se achitase de datorie… că timpul lui expirase. El îi întâlni ochii albaştri.

— Este de-abia trecut de ora prânzului, Şasepenny. Îşi coborî vocea. După socoteala mea, mai am cel puţin cinci ore cu tine până târziu în noapte.

Ea roşi, şi el rezistă impulsului de a face dragoste cu ea chiar acolo… de a o dezbrăca de tunica ei care îi venea prea bine şi de a o întinde, goală-goluţă, chiar pe canapeaua pe care stăteau. Mai mult ca sigur, familia ei nu ar fi aprobat gestul său. Nu era prima dată în acea zi când se gândise să o dezbrace de toate hainele, nici măcar a zecea oară. Probabil că nu era nici măcar a o suta oară. Se întâmplase ceva pe gheaţă, ceva pentru care el nu fusese pregătit.

Se distrase. Îi plăcuse Penelopa.

Îi plăcuse să patineze cu ea, şi să o tachineze, şi să o urmărească stând cu surorile ei, fiecare fiind fermecătoare în felul propriu şi fusese atât de tentat să se ducă la ea şi să şi-o revendice. Dar când încercase, ea plecase de lângă el – mânată de o putere grozavă – cu capul sus, minunată, refuzând să accepte mai puţin decât ceea ce merita.

Fusese captivat când îl lăsase acolo, atât de mândru de ea, pe când traversa lacul Serpentine, şi avusese nevoie de tot autocontrolul de care era în stare pentru a nu o urma şi a o ţine acolo în acel loc care părea atât de îndepărtat de realitatea căsniciei lor. Savurase senzaţia trupului ei în braţele lui, în timp ce patinau, entuziasmat de felul în care îi zâmbise atunci când furase o castană din punga de hârtie, şi atunci când îl întrebase, cu ochii mari, despre adevăr – fusese fericit să îi răspundă cu sinceritate.

Totuşi, sinceritatea lui nu fusese suficientă. „O lecţie bine învăţată.” Ea se aşteptase ca el să refuze invitaţia la jocul de şarade. Ştia, şi cel mai probabil ar fi făcut-o. Dar i se păruse că nu era gata să o părăsească – într-adevăr, descoperise că nu îi plăcea ideea de a o mai părăsi vreodată. Aşa că iată-l, într-un salon, jucând şarade în sânul familiei.

Surorile ei se năpustiră în cameră, Philippa ducând un

castron adânc, plin cu bileţele, urmată de un câine mare şi maro, care sărise pe canapea şi se chinuia să îşi facă loc între el şi Penelopa, învârtindu-se de două ori până să se aşeze, cu botul pe coapsa Penelopei şi cu fundul sprijinit în şoldul lui Michael. El se mişcă, făcând loc câinelui, în timp ce mâinile ei îi mângâiau încet urechile. Se simţi gelos atunci când câinele oftă şi se gudură la atingere şi îşi drese glasul, iritat de această invidie canină, întrebând:

— Câţi câini sunt în casa asta?

Ea îşi încreţi nasul, gânditoare, iar el fu uimit de expresia feţei sale – un vestigiu al copilăriei lor, care îl făcu să îşi dorească întindă mâna şi să îşi treacă degetul pe coama micuţului nas obraznic.

— Zece? Unsprezece? dădu ea din umeri, uşor şi adorabil. Sincer, nu mai ştiu. El este Brutus.

— Se pare că te place.

Ea zâmbi.

— Îi place atenţia.

Michael hotărî că, indiferent cât de prostesc suna, ar fi renunţat fericit la partea lui din Înger pentru a avea parte de mângâieri atât de iubitoare şi de liniştitoare din partea ei.

— Ai văzut ce *înalt* este Tottenham? Şi atât de arătos! izbucni Olivia, apropiindu-se pentru a se aşeza pe scaunul de lângă Michael, aplecându-se pentru a-i vorbi. Nu m-am gândit vreodată că un cumnat cu o reputaţie ca a ta ar putea cunoaşte un potenţial soţ atât de formidabil!

— Olivia! Marchiza de Needham şi Dolby arăta de parcă îi venea să intre în pământ de ruşine. Nu se discută aşa ceva cu un *nobil!*

— Nici măcar cu un cumnat?

— Nici măcar cu el! Vocea lui Lady Needham se ascuţise cu câteva octave. O scuză nu ar fi deplasată!

Pippa îşi ridică privirea din locul în care aşezase bolul mare cu indicii pentru şaradă şi îşi împinse ochelarii mai sus pe nas.

— Nu vrea să spună că reputaţia ta e *proastă,* milord. Doar că…

Michael ridică din sprânceană, întrebându-se cum va termina propoziţia.

— Sincer, Pippa. Nu este neghiob. Ştie că are o reputaţie scandaloasă. Aş face pariu că lucrul acesta îl şi distrează.

Ea îi zâmbi, etalându-şi toţi dinţii, iar el hotărî că îi plac aceste fete. Erau amuzante, dacă nu cumva şi mai mult de-atât.

— Bine. E de ajuns, interveni Penelopa. Jucăm? Olivia, eşti prima.

Olivia părea mai mult decât dornică să înceapă jocul, aşa că se îndreptă spre şemineul masiv, pentru a-şi interpreta rolul. Alegând o bucăţică de hârtie din bol, citi, ţuguindu-şi buzele – în timp ce-şi făcea strategia. Cu toate acestea, în loc să mimeze ceea ce scria pe hârtie, îşi ridică privirea şi spuse:

— Crezi că Tottenham îmi va cumpăra un inel de logodnă imens?

— *Nunta lui Figaro,* spuse Penelopa, simplu.

— Da! sări Olivia. De unde ai ştiut?

— De unde, într-adevăr, replică Penelopa.

— Ce fată inteligentă! declară marchiza.

Michael nu se putu stăpâni. Izbucni în râs, atrăgând atenţia soţiei lui, cu sprâncenele arcuite a mirare, de parcă ar fi fost un specimen ciudat de plantă, pe care de-abia îl descoperise.

— Ce este? întrebă el.

— Nimic… eu doar… tu nu râzi prea mult.

El se aplecă, apropiindu-se cât de mult putea, cu câinele între ei.

— Este nepotrivit?

Ea râse, cu un sunet melodios.

— Nu… eu… Roşi din nou, iar el şi-ar fi dat toată averea pentru a şti gândurile ei din acel moment. Nu.

— Olivia, spuse Pippa. Încearcă din nou.

Olivia vârî din nou mâna în bol, dar nu înainte să se uite direct la Michael şi să spună:

— Mi-au plăcut întotdeauna rubinele, Lord Bourne.

Cred că îmi pune în valoare tenul. În cazul în care vine vorba. Când vorbeşti cu cineva.

Tottenham era, într-adevăr, în încurcătură.

— O, sunt sigură că va veni vorba, spuse Penelopa, sec. Gândeşte-te ce discuţii despre bijuterii şi tenul doamnelor trebuie să aibă bărbaţii ca Bourne şi Tottenham.

— Ai fi surprinsă, îi spuse el soţiei sale, cu toată seriozitatea, şi ea râse din nou. Mă voi strădui să îmi amintesc preferinţele tale pentru rubine, Lady Olivia.

Ea zâmbi.

— Aşa să faci.

— Nu sunt sigură că bijuteriile pun în valoare tenul, spuse Pippa, cu abilitate. Este o glumă.

— Philippa, l-am invitat pe Lord Castleton la prânz mâine, anunţă marchiza. Voi doi veţi avea timp după-amiază de o plimbare, sper.

— Este foarte bine, mamă. Atenţia Pippei nu fu distrasă. Cinci cuvinte.

— Tottenham n-a fost invitat, spuse Olivia, bosumflată.

— Nu ar trebui să vorbeşti, Olivia, spuse Pippa. Deşi au fost cinci cuvinte, aşa că te felicit.

Michael zâmbi la replica inteligentă, dar observă lipsa de interes din răspunsul cumnatei sale. Nu îşi dorea să se mărite cu Castleton. Şi nici nu o condamna – Castleton era un idiot. Fusese nevoie de numai câteva ore pentru ca Bourne să descopere că Pippa era mai inteligentă decât mulţi bărbaţi, iar Castleton ar fi fost o partidă îngrozitoare. Bineînţeles, Castleton ar fi fost o partidă îngrozitoare pentru oricine, dar Philippa, în special, ar fi simţit că mariajul lor îi distruge spiritul. Şi Penelopa l-ar fi urât pentru că nu îi pusese capăt. O privi pe soţia lui, care îl urmărea cu atenţie. Se aplecă spre el.

— Nu îţi place ideea logodnei lor.

Ar fi putut minţi. Cu cât Philippa şi Castleton se căsătoreau mai repede, cu atât Michael s-ar fi putut răzbuna mai repede, cu atât mai repede ar fi putut să-şi scoată viaţa din norul de mânie şi furie care o umbrise în

ultimul deceniu. Nu se schimbase nimic. Doar că ceva era diferit. „Penelopa.” El dădu din cap.

— Nu îmi place.

Un licăr se aprinse în ochii ei albaştri şi frumoşi, ceva de care ar fi putut deveni dependent. Speranţă. Fericire. Faptul că el era motivul acestei străluciri îl făcu să se simtă de zece ori mai bărbat.

— Îi vei pune capăt?

El ezită. Oare îi va pune capăt?

Asta ar fi făcut-o fericită pe Penelopa.

Dar cu ce preţ? Fu salvat de Philippa, care se întorsese cu faţa spre ei.

— Ce Dumnezeu?! Vedeţi asta?

El nu fusese atent, dar acum Olivia mima alternativ o mişcare cu biciul şi se strâmba, îşi mijea ochii, cu dinţii expuşi, degetele ei răsfirându-se de-o parte şi de alta a gurii.

— Calmar înotând! Dai cu biciul în razele soarelui! strigă marchiza, cu mândrie în ton, provocând râsul celorlalţi din cameră.

— *Calmar înotând* este o piesă pe care aş citi-o cu plăcere, spuse Philippa chicotind, după care se întoarse spre Penelopa. Penny, serios. Avem nevoie de ajutorul tău.

Penelopa o privi îndelung pe Olivia, şi lui Michael îi fu greu să îşi ia privirea de la ea – atras de concentrarea ei. Se întrebă cum ar fi să fie destinatarul unui astfel de interes. Al unei astfel de satisfacţii. Gelozia apăru din nou, şi el se dojeni. Niciun bărbat matur nu ar trebui să fie gelos pe câini sau pe cumnate.

— Îmblânzirea scorpiei.

Olivia se opri.

— Da! Mulţumesc, Pen. Începeam să mă simt ridicol.

— Nu-mi imaginez de ce, spuse Pippa, sec. Nu cred că scorpiile sunt oarbe, Olivia.

Şi asta, venind din partea Philippei.

— Ei, da. Aş vrea să văd dacă te descurci mai bine. Cine urmează?

— E rândul lui Penny. Ea a ghicit ultima.

Penelopa se ridică în picioare şi îşi aranjă fustele, iar Michael o privi cum se îndreptă spre scena improvizată, scoţând o bucăţică de hârtie şi despăturind-o. Ea se gândi îndelung, înainte să aibă o idee şi faţa să i se lumineze. El se foi la locul lui, dintr-odată simţindu-se incomod, dintr-odată dorind să o ia pe sus din încăpere şi din casă, şi să o ducă în căminul lor, în patul lui. Dar runda începuse, iar el trebuia să aştepte. Ea ridică trei degete şi el îşi imagină senzaţia lor pe maxilarul lui, pe buze, pe obraji.

Trei cuvinte!

Ea se îndreptă de spate şi îşi salută surorile, apoi începu să bată un pas de marş, ţeapăn, în jurul scenei, sânii ei plini încordându-se în decolteul rochiei. El se aplecă, cu coatele pe genunchi, şi privi, savurând imaginea.

— Eşti în marş.

— Soldaţi!

Îi făcu un semn încurajator cu mâinile.

— Napoleon!

Ea simula că trage cu puşca şi atenţia lui se abătu în locul în care umerii ei se întâlneau cu gâtul, adâncitura moale, umbrită, pe care tânjea să o sărute… locul pe care l-ar fi sărutat altădată şi altundeva, dacă ar fi fost căsătoriţi şi el ar fi fost un bărbat diferit. Dacă el ar fi fost un bărbat pe care ea l-ar fi putut iubi. Dacă mariajul lor ar fi fost construit pe altceva decât pe răzbunare.

„Nu mă atinge.” Cuvintele răsunară în capul lui, înfiorându-l, iar el le urî. Urî ceea ce reprezentau ele – felul în care ea se gândea la el, felul în care crezuse că ar trata-o. Felul în care o tratase. „Felul în care o trata încă.”

— Vânătoare!

— Tata!

— Tata vânându-l pe Napoleon! încercarea absurdă a Oliviei o distrase pe Penelopa de la mimă, făcând-o să izbucnească în râs. Îl dădu din cap, apoi arătă spre ea însăşi. Tata vânându-te pe tine! Pippa o privi pe Olivia.

— De ce Dumnezeu ar fi asta în bolul pentru şarade?

— Nu ştiu. Odată, am avut „Peruca mătuşii Hester”.

Pippa râse.

— Eu am pus-o acolo! Penelopa îşi drese glasul. Corect. Scuze. Pen. Ce nu spuneai?

Penelopa arătă spre propria persoană.

— Doamnă?

— Femeie?

Soţie, Soţia lui.

— Fată?

— Fiică?

— Marchiză!

Marchiza de Needham şi Dolby exclamă prima ei încercare cu o încântare atât de exuberantă, încât Michael crezu că va cădea de pe canapea. Penelopa oftă şi îşi dădu ochii peste cap înainte să întâlnească privirea lui, cu sprâncenele ridicate de parcă i-ar fi cerut ajutorul. Ceva începând să semene cu mândria explodă în pieptul lui la solicitarea tacită – la ideea că ar putea să-i ceară lui ajutorul. Descoperi că îşi dorea să fie bărbatul la care să apeleze ea. Îşi dorea să o ajute.

„Pentru numele lui Dumnezeu, Bourne, e un joc de şarade.”

— Penelopa, spuse el.

Ochii ei străluciră. Arătă spre el.

— Penelopa? Eşti parte din indiciu? Olivia părea sceptică. Penelopa începu să mimeze din nou. Coşi? Ea se strâmbă şi arătă spre Olivia, apoi mimă scoaterea rapidă a aţei din ac. Descoşi?

Ea arătă spre Olivia, apoi spre ea, apoi mimă încă o dată cum coase şi descoase, după care se uită la Pippa, în mod evident sora de la care se aştepta a fi capabilă să pună indiciile cap la cap. Dar el nu voia să câştige Pippa. Voia să câştige el. Să o impresioneze.

— Odiseea, spuse el.

Penelopa zâmbi, larg şi frumos, bătând din palme şi sărind de bucurie, savurând triumful efemer, apoi mimă din nou cum trage cu puşca şi merge în marş în jurul micii scene. Penny se învârti, arătând direct spre Michael, cu toată atenţia la el, iar el se simţi ca un erou când ghici.

— Războiul troian.

— Da! exclamă Penelopa, răsuflând puternic. Foarte bine jucat, Michael.

Nu se putu abţine să nu se laude:

— Într-adevăr am jucat, nu?

— Nu înţeleg, spuse Olivia. Cum s-a ajuns de la cusutul şi descusutul mimat de Penny la războiul troian?

— Penelopa era soţia lui Ulise, explică Pippa. El a părăsit-o, iar ea s-a aşezat la gherghef, cosând toată ziua şi stricând noaptea tot ce lucra. Timp de ani întregi.

— De ce Dumnezeu ar face cineva asta? Olivia îşi încreţi nasul, alegând o bomboană de pe tava din apropiere. *Ani?* Să fim serioşi!

— Aştepta să vină acasă, spuse Penelopa, întâlnind privirea lui Michael.

Era ceva plin de tâlc în acele cuvinte, iar el se gândi că era posibil să vorbească despre mai mult decât mitul grecesc. Îl aştepta şi ea noaptea? Îi spusese să nu o atingă… îl împinsese… dar diseară, dacă s-ar duce la ea, l-ar accepta? Va urma calea aleasă de tiza ei?

— Să sperăm că tu ai lucruri mai amuzante de făcut atunci când îl aştepţi pe Michael să vină acasă, Penny, o tachină Olivia. Penelopa zâmbi, dar era ceva în privirea ei care lui nu îi plăcu, ceva asemănător cu tristeţea. Şi se învinui pe sine pentru asta. Înainte să apară el, ea zâmbea şi râdea şi se juca cu surorile ei, fără a-şi aduce aminte de soarta ei nefericită.

Se ridică în picioare pentru a o întâmpina, pe când se apropia de canapea.

— Nu aş părăsi-o niciodată pe Penelopa mea timp de ani întregi, spuse el. Mi-ar fi mult prea teamă că cineva mi-ar putea-o fura. Soacra lui oftă zgomotos din partea cealaltă a camerei, în timp ce noile sale surori râdeau. El ridică una din mâinile Penelopei şi o sărută. Penelopa şi Ulise nu au fost niciodată cuplul meu mitic preferat, oricum. Întotdeauna mi-au plăcut mai mult Persefona şi Hades.

Penelopa îi zâmbi şi, dintr-odată, în încăpere se făcu cald.

— Crezi că erau un cuplu mai fericit? întrebă ea,

zâmbind.

El observă micul ei zâmbet, coborându-şi vocea şi rostind cu umor:

— Cred că şase luni de ospăţ sunt mai bune decât douăzeci de ani de foamete.

Ea roşi, iar el rezistă pornirii de a o săruta acolo, în salon, fără să-i mai pese de buna-cuviinţă şi de sensibilitatea doamnelor.

Fără să observe schimbul de priviri, Olivia exclamă:

— Lord Bourne, cred că este rândul tău.

El nu îşi desprinse privirea din ochii soţiei sale.

— Se face târziu, mi-e teamă. Cred că ar trebui să-mi duc soţia acasă.

Lady Needham sări în picioare, răsturnând un câine mic din poală, cu un mic scheunat.

— O, mai staţi. Ne bucurăm atât de mult de vizita voastră.

El o privi pe Penelopa, dorindu-şi să o ascundă din nou în infernul lui, dar lăsând-o să aleagă singură. Ea se întoarse spre mama ei.

— Lord Bourne are dreptate, spuse ea, trimiţându-i un fior pe şira spinării. Am avut o după-amiază lungă. Aş vrea să merg acasă.

„Cu el.” Victoria îl înfierbântă şi rezistă impulsului de a o lua pe umăr şi de a o scoate aşa din cameră. Îl va lăsa să o atingă diseară. Îl va lăsa să îi taie respiraţia. Era sigur de asta. Mâine, nu se ştie, dar diseară… diseară, va fi a lui.

Chiar dacă nu o merita.

*

Dragă M.,

Victoria şi Valerie au fost căsătorite astăzi, printr-o ceremonie dublă, cu nişte soţi cu adevărat mediocri. Nu am nicio îndoială că alegerile lor au fost limitate de scandalul meu, şi abia dacă pot să-mi ascund mânia ce-mi umple sufletul din pricina acestei nedreptăţi.

Pare atât de nedrept că unii dintre noi au parte de o

asemenea viaţă – plină de fericire, şi dragoste, şi prietenie, şi toate lucrurile la care suntem învăţaţi să nu visăm pentru că sunt atât de rare şi în niciun caz nu sunt ceea ce te-ai aştepta de la o căsnicie obişnuită în înalta societate.

Ştiu că invidia este un păcat, dar nu mă pot abţine să nu vreau ceea ce au alţii. Pentru mine şi surorile mele.

Nesemnată.

Reşedinţa Dolby, *iunie 1825*

Scrisoare netrimisă.

*

Se îndrăgostea de soţul ei. Înţelese surprinsă această realitate atunci când el o ajută să se urce în trăsură, bătând de două ori în acoperiş, înainte să se aşeze lângă ea, pentru a se întoarce acasă.

Se îndrăgostise de partea din el care patinase, şi jucase şarade, şi o tachinase cu jocuri de cuvinte, şi îi zâmbise ca şi cum ar fi singura femeie din lume. Se îndrăgostea de bunătatea care mocnea sub învelişul lui exterior. Şi era o parte din ea, întunecată şi tăcută, care se îndrăgostea de restul personalităţii lui. Nu ştia cum să se descurce dacă se îndrăgostea de el pe de-a-ntregul. Era mai mult decât putea duce. Se cutremură.

— Îţi este frig? întrebă el, deja mişcându-se pentru a pune o pătură pe ea.

— Da, minţi ea, trăgând lâna pe ea, încercând să-şi aducă aminte că acest bărbat, bărbatul drăguţ şi grijuliu, care se interesa de confortul ei, era numai o parte efemeră din soţul ei.

Partea pe care o iubea.

Ar trebui să ajungem acasă destul de repede, spuse el, apropiindu-se şi înconjurându-i umerii cu braţul – o fâşie de oţel fierbinte. Iubea atingerea lui. Ţi-a plăcut după-amiaza?

Cuvintele ridicară un val de fierbinţeală în ea, ca o promisiune, şi nu putu controla roşeaţa care îi inundă

obrajii, chiar dacă făcea tot ce putea pentru a se distanţa de el şi de emoţiile pe care i le provoca.

— Da. Şaradele cu surorile mele sunt întotdeauna amuzante.

— Îmi plac foarte mult surorile tale. Cuvintele erau blânde, un sunet şoptit în întuneric. Mi-a plăcut că am participat la joc.

— Cred că ele se bucură că au un frate pe care îl plac, spuse ea, gândindu-se la cumnaţii ei. Soţul Victoriei şi cel al lui Valerie sunt mai puţin... ezită.

— Arătoşi?

Ea zâmbi. Nu se putu stăpâni.

— E bine şi aşa, dar voiam să spun...

— Încântători?

— Şi asta, dar...

— Foarte captivanţi?

Sprâncenele i se ridicară.

— Foarte captivant, aşa eşti tu?

El se prefăcu jignit.

— Nu ai observat asta la mine?

Lucrul înspăimântător era că observase. Nu că i-ar fi spus lui una ca asta.

— Nu. Dar văd că eşti infinit mai modest decât ceilalţi.

Veni rândul lui să râdă.

— Trebuie să fie foarte dificili, într-adevăr.

Ea făcu o grimasă.

— Văd că îţi cunoşti limitele.

Tăcerea se aşternu din nou, şi ea fu surprinsă când el o întrerupse:

— Îmi place jocul de şarade. A fost ca şi cum făceam parte din familie.

Cuvintele erau atât de cinstite şi de neaşteptate, încât lacrimile apărură, neinvitate, în ochii Penelopei. Ea clipi pentru a le întoarce din drum, spunând simplu:

— Suntem căsătoriţi.

El îi căută privirea în întuneric.

— Este de ajuns? Doar un schimb de jurăminte în faţa vicarului Compton, şi o familie s-a născut? Cum ea nu

răspunse, el adaugă: Aş vrea să fie aşa.

Ea încercă să-şi păstreze tonul calm.

Surorile mele te primesc cu braţele deschise, milord. Sunt sigură că le va plăcea amândurora să te aibă drept frate… Cum rămâne cu prietenia ta cu Lord Tottenham şi… Se opri.

— Şi? o îndemnă el.

Ea trase aer în piept.

— Şi capacitatea ta de a o împiedica pe Pippa să devină Lady Castleton.

El oftă, lăsându-se pe spătarul canapelei.

— Penelopa… nu este atât de uşor.

Ea încremeni, apoi se trase din îmbrăţişarea lui, răceala cuprinzând-o instantaneu.

— Vrei să spui că nu este în interesul tău.

— Nu. Nu este.

— De ce contează cât de repede se mărită? El ezită, iar ea umplu tăcerea. Am încercat să înţeleg, Michael… dar nu-mi dau seama. Care este legătura? Deja ai dovada că Tommy este fiu nelegitim… Şi brusc, înţelese. De fapt, nu o ai, nu?

Nu îşi feri privirea, dar nici nu vorbi. Mintea ei se frământa, încercând să înţeleagă aranjamentul, cum fusese organizat, de părţile care fuseseră implicate, de logica situaţiei.

— Tu nu o ai, dar tatăl meu o are. Şi tu îl vei plăti frumos pentru ea, măritându-i fetele. Marfa lui preferată.

— Penelopa, se aplecă el spre ea.

Ea se împinse în uşa trăsurii, cât de mult putea.

— Negi?

El înlemni.

— Nu.

— Şi iată, spuse ea cu amărăciune, realitatea situaţiei umplând micul spaţiu din trăsură, ameninţând să o sufoce. Tatăl meu şi soţul meu conspiră să ne conducă vieţile, şi mie, şi surorilor mele. Nu se schimbă nimic. Asta este alegerea, nu? Reputaţia surorilor mele contra celei a prietenului meu? Una sau alta?

— La început era o alegere, cedă el. Dar acum… nu aş permite ca surorile tale să fie distruse, Penelopa.

Ea ridică o sprânceană.

— Să mă ierţi dacă nu te cred, milord, ţinând cont de cât de mult ai periclitat aceste reputaţii de la întâlnirea noastră.

— Fără ameninţări. Vreau să fie fericite. Vreau ca tu să fii fericită.

O putea face fericită.

Ea nu avea nicio îndoială. Absolut niciuna. Acesta era un bărbat care-şi urmărea cu îndârjire scopul, şi dacă se hotăra să îi ofere o viaţă plină de fericire, avea să reuşească. Dar asta nu făcea parte din joc.

— Îţi doreşti mai mult răzbunarea.

— Le vreau pe amândouă. Vreau totul.

Ea îşi luă privirea de la el, întorcându-se spre strada de dincolo de fereastra trăsurii, dintr-odată supărată.

— O, Michael, cine ţi-a spus că poţi avea totul?

Călătoriră în linişte, înainte ca trăsura să se oprească şi Michael coborî, întorcându-se pentru a o ajuta să coboare. În timp ce stătea acolo, în umbrele întunecate ale trăsurii, cu o mână întins, ea îşi reaminti de acea noapte de la Falconwell, când el îi oferise căsătoria, şi numele, şi aventura, iar ea acceptase, gândindu-se că era băiatul pe care-l cunoscuse cândva. Dar nu era. Nu mai avea nimic din acel băiat… acum era un bărbat cu două feţe – un protector blând şi un răzbunător plin de vicii. Era soţul ei.

Şi, Dumnezeu să o ajute, ea îl iubea.

Aşteptase atâta vreme acest moment, această surpriză, sigură că îi va schimba viaţa şi va face mugurii să înflorească şi păsările să cânte odată cu euforia momentului. Dar dragostea aceasta nu era euforică. Era dureroasă.

Şi nu era destul.

Se dădu jos din trăsură fără ajutorul lui, evitându-i mâna puternică, acoperită de mănuşă, în timp ce coborî treptele şi intră în foaierul casei, unde nu se vedea niciun servitor. El o urmă, dar ea nu ezită, în schimb se duse drept

către scări şi începu să urce.

— Penelopa, o strigă el de la baza scării, şi ea închise ochii la auzul numelui, a felului în care sunetul de pe buzele lui îi provoca durere.

Nu se opri. El o urmă, lent şi metodic, pe scări şi pe coridorul lung, întunecat, spre dormitorul ei. Ea lăsă uşa deschisă, ştiind că el ar fi putut intra chiar dacă se încuia înăuntru. El închise uşa în urma lui, iar ea se duse spre măsuţa de toaletă şi îşi scoase mănuşile, aşezându-le cu grijă de un scaun.

— Penelopa, repetă el, cu o fermitate care pretindea supunere.

Ei bine, ea nu mai era supusă.

— Te rog, uită-te la mine.

Ea nu ezită. Nu răspunse.

— Penelopa… Vocea i se stinse treptat şi, cu coada ochiului, îl văzu trecându-şi degetele prin păr, lăsând acolo o urmă de imperfecţiune – atât de arătos, atât de neaşteptat. Timp de zece ani am dus această viaţă. Răzbunare. Pedeapsă. Asta mi-a alimentat sentimentele, m-a hrănit.

Ea nu se întoarse. Nu putea. Nu voia ca el să vadă felul în care o emoţiona. Cât de mult îşi dorea să ţipe şi să îl ia în braţe, şi să îi spună că viaţa înseamnă mai mult… mai mult pentru el… decât acest scop blestemat. El nu ar fi ascultat-o.

— Greşeşti, spuse ea, ducându-se spre lavoarul de la fereastră. Mai degrabă, te-a otrăvit.

— Poate că aşa este.

Ea turnă apă rece, curată în vas şi îşi scufundă mâinile, privindu-le cum pălesc, într-o imagine distorsionată, pe fundalul de porţelan, apa denaturând adevărul. Când vorbi, se uită spre acele degete străine.

— Ştii că nu va funcţiona, nu? Cum el nu răspunse, ea continuă: Ştiind că odată ce vei obţine preţioasa ta răzbunare, va mai fi altceva. Falconwell, Langford, Tommy… şi pe urmă? Ce va urma?

— Viaţa. În cele din urmă, spuse el, simplu. Viaţa

ieşită de sub spectrul acelui om şi al trecutului pe care mi l-a oferit. Viaţa fără pedeapsă. Făcu o pauză. Viaţa cu tine.

Era aproape când o spuse, mai aproape decât s-ar fi aşteptat ea şi îşi ridică mâinile din apă şi se întoarse, chiar dacă vorbele o săgetau – chiar dacă îi provocau durere. Erau cuvinte pe care îşi dorise cu disperare să le audă… încă de la începutul căsniciei lor… poate chiar dinainte de asta. Poate de când începuse să-i scrie, ştiind că el nu va primi niciodată scrisorile. Dar, indiferent de cât de mult îşi dorea să audă acele cuvinte, ea îşi dădu seama că nu îl poate crede. Şi ceea ce conta era ceea ce credea – nu adevărul. El o învăţase asta.

El stătea la mai puţin de un metru de ea, serios şi puternic, ochii lui căprui părând negri în umbrele din cameră, şi ea nu îşi putu înfrâna cuvintele, chiar dacă ştia că nu îl va face niciodată să vadă adevărul.

— Te înşeli. Nu te vei schimba. În schimb, vei rămâne în întuneric, înconjurat de răzbunare. Făcu o pauză, ştiind că următoarele cuvinte erau cele mai importante, iar el trebuia să le audă. Şi ea trebuia să le rostească. Vei fi nefericit, Michael. Şi eu voi fi nefericită alături de tine.

Maxilarul lui se încleştă.

— Şi cum de eşti atât de expertă? Tu, cu viaţa ta fermecată, ţinută în puf în Surrey, fără să-ţi asumi vreun risc, fără vreo pată pe numele tău perfect, decent. Nu ştii nici cel mai mic lucru despre mânie, sau dezamăgire, sau devastare. Nu ştii cum este să ţi se smulgă viaţa din tine şi să nu-ţi doreşti nimic mai mult decât să-l pedepseşti pe omul care a făcut asta.

Cuvintele şoptite răsunară ca un tunet în cameră, răsunând în jurul Penelopei, până când ea nu se mai putu abţine.

— Eşti… un egoist. Făcu un pas spre el. Crezi că nu înţeleg dezamăgirea? Crezi că nu am fost dezamăgită când i-am văzut pe toţi din jurul mei, prietenii mei, surorile mele, căsătorindu-se? Crezi că nu am fost devastată în ziua în care am descoperit că bărbatul cu care trebuia să mă căsătoresc era îndrăgostit de o altă femei. Crezi că nu am

fost furioasă, în fiecare zi în care mă trezeam în casa tatălui meu, ştiind că era posibil să nu fiu niciodată mulţumită… şi că s-ar putea să nu găsesc niciodată dragostea? Crezi că este uşor să fii o femeie ca mine, aruncată de la un bărbat la altul, care să fie stăpân pe viaţa mea – tată, logodnic, iar acum soţ?

Înainta spre el, forţându-l să dea cu spatele în încăpere, prea supărată pentru a se bucura că el se retrăgea odată cu ea.

— Trebuie să-ţi reamintesc că niciodată, dar niciodată, nu am avut de ales în ceea ce priveşte direcţia vieţii mele? Că tot ce fac, tot ce sunt, este pentru a le servi altora?

— Asta este vina ta, Penelopa. Nu a noastră. Puteai refuza. Nu ţi-a ameninţat nimeni viaţa.

— Bineînţeles că m-au ameninţat! explodă ea. Mi-au ameninţat siguranţa, securitatea, viitorul. Dacă nu era Leighton sau Tommy, sau *tu,* ce s-ar fi întâmplat? Ce s-ar fi întâmplat când tatăl meu ar fi murit şi nu aş fi rămas cu *nimic?*

Atunci, el se îndreptă spre ea, apucându-i umerii cu mâinile.

— Doar că nu ai acceptat din instinct de autoapărare, nu? Ci mânată de vină şi de responsabilitate, şi din dorinţa de a le oferi surorilor tale viaţa pe care tu nu ai putut-o avea.

Ea se încruntă.

— Nu îmi voi cere scuze pentru că am făcut ce era bine pentru ele. Nu suntem toţi ca tine, Michael, răsfăţaţi şi egoişti, şi…

— Nu te opri acum, draga mea, rosti el tărăgănat, dându-i drumul şi încrucişându-şi braţele pe pieptul lat, tocmai ajungeai la partea frumoasă. Cum ea nu răspunse, el ridică din sprânceană. Laşo. Îţi place sau nu, tu ai ales, Şasepenny. Nimeni altcineva.

Îl ura că îi folosise porecla în timp ce se certau.

— Te înşeli. Crezi că l-aş fi ales pe Leighton? Crezi că l-aş fi ales pe Tommy? Crezi că…

Se opri… dorindu-şi cu disperare să termine propoziţia, să spună „te-aş fi ales pe tine”. Vrând să-l rănească. Să-l pedepsească pentru că făcuse totul mult mai complicat. Pentru că făcuse să-i fie imposibil să îl iubească pur şi simplu. Dar el auzi, oricum, cuvintele.

— Spune-o.

Ea clătină din cap.

— Nu.

— De ce nu? Este adevărat. Şi dacă aş fi fost ultimul bărbat din Anglia, nu m-ai fi ales niciodată pe mine. Eu sunt personajul negativ în această piesă, cel care te-a răpit din viaţa ta perfectă de la ţară. Plin de răzbunare şi de furie, mult prea dur şi rece, şi care nu te merită. Care nu merită sentimentele tale. Compania ta.

— Tu ai spus-o, nu eu.

Doar că nu era adevărat. Pentru că, dintre toate lucrurile pe care le făcuse, dintre toate căsătoriile dintre care avusese de ales, el era singurul pe care îl dorise cu adevărat. El făcu un pas în spate, îşi trecu mâna prin păr şi pufni scurt, amuzat.

— Ai învăţat să-ţi porţi bătăliile, nu? Gata cu sărmana Penelopa.

Ea îşi îndreptă umerii şi trase adânc aer în piept, promiţându-şi că şi-l va scoate din minte, alături de faptul că-l iubea.

— Nu, acceptă ea în cele din urmă. Nu mai există sărmana Penelopa.

Ceva se schimbă în interiorul lui şi, pentru prima dată de la nunta lor, ea nu puse sub semnul întrebării emoţia din privirea lui. Resemnare.

— Şi asta-i tot, nu?

Ea încuviinţă, fiecare centimetru din ea urând acele cuvinte, dorindu-şi să ţipe din cauza nedreptăţii din viaţa ei.

— Asta-i tot. Dacă insişti să te răzbuni, fă-o fără mine de partea ta.

Ştia că nu avea să-şi respecte ultimatumul, dar cuvintele lui tot veniră ca un tunet:

— Aşa să fie.

Capitolul 17

Dragă M.,

Am fost la teatru în seara asta şi ţi-am auzit numele. Un grup de doamne discutau despre un nou club de jocuri şi scandaloşii săi proprietari, iar eu nu m-am putut abţine să nu ascult când le-am auzit vorbind despre tine. Este atât de ciudat să aud cum ţi se spune Bourne – un nume pe care încă îl mai asociez cu tatăl tău, dar presupun că a devenit al tău de vreo zece ani.

Un deceniu. Zece ani de când te-am văzut ultima oară, de când am vorbit. Zece ani de când s-a schimbat totul. Zece ani, iar mie încă mi-e dor de tine.

Nesemnată.

Reşedinţa Dolby, mai 1826

Scrisoare netrimisă.

*

Michael urca scările reşedinţei Dolby, o săptămână mai târziu, răspunzând convocării din partea socrului său, care sosise la Casa Iadului în acea dimineaţă, când el stătea în birou şi încerca să se abţină să nu se năpustească prin casă, pentru a pune stăpânire pe soţia lui şi pentru a demonstra, o dată pentru totdeauna, că erau căsătoriţi şi că ea îi aparţinea.

Se ajunsese la asta... adevărul jenant că el îşi petrecea cea mai mare parte a timpului acasă, ascultând paşii ei de dincolo de uşă, aşteptând ca ea să vină la el, pentru a-i spune că s-a răzgândit, implorându-l să o atingă. La fel de mult cum îşi dorea el să o atingă.

De şase nopţi, îşi petrecea serile acasă, evitându-şi soţia, chiar dacă stătea lângă acea blestemată de uşă comună, ascultând cum servitorii îi umpleau vasul de baie şi vorbeau cu ea, apoi cum ea aluneca în apă, sunetele mişcării ei în apă făcându-l să se chinuie, ispitit dincolo de limită. Plin de dorinţa de a-i demonstra cine era.

Experienţa era tortură pură. Şi o merita, pedepsindu-se prin refuzul de a intra în acea cameră, de a o ridica din vasul de baie şi de a o întinde, drăgăstos şi plin de dorinţă, în patul ei, pentru a o silui. Întorcându-se de la uşa care îl tachina cu secretele pe care le ascundea, simţi o umbră de regret. Ea devenea tot ce îşi dorise el, şi fusese întotdeauna mai mult decât merita el.

Noaptea trecută fusese cea mai rea – râdea cu camerista ei ceva, iar el stătea, cu o mână pe mânerul uşii, sunetul râsului ei melodios fiind ispititor ca o chemare de sirenă. Îşi pusese fruntea pe uşă, ca un prost, şi ascultase îndelung, aşteptând să se schimbe ceva.

În cele din urmă, se întorsese, arzând de dorinţa de a se duce la ea, observând-o pe Worth stând în capătul îndepărtat al camerei, chiar lângă uşa închisă.

Se simţise stânjenit şi iritat.

— Nu se mai obişnuieşte să se bată la uşă?

Worth ridică o sprânceană roşcată.

— Nu am crezut că este necesar, deoarece de foarte puţine ori eşti acasă la această oră.

— În seara asta sunt acasă.

— Eşti de asemenea un idiot.

Menajera nu fusese niciodată genul de persoană care să vorbească pe ocolite.

— Ar trebui să te dau afară pentru insolenţă.

— Dar nu o vei face. Pentru că am dreptate. Ce e în neregulă cu tine? E evident că ţii la doamnă, iar ea ţine la tine, în mod dar.

— Nu e nimic clar în asta.

— Ai dreptate, spuse menajera, aşezând un teanc de prosoape lângă lavoar. Este complet de neînţeles – motivul pentru care amândoi vă petreceţi prea mult timp în spatele

acelei uşi, spionându-vă unul pe celălalt.

Michael ridică din sprâncene.

— Şi ea…

Worth ridică dintr-un umăr.

— Bănuiesc că nu vei şti niciodată. Se opri. La naiba, Bourne. Ţi-ai petrecut prea mult din viaţa adultă protejându-i pe alţii. Cine te va proteja de tine însuţi?

El îşi întoarse faţa de la menajeră.

— Lasă-mă.

În acea noapte, el ascultă atent, aşteptând ca Penelopa să iasă din baie şi să se apropie de uşa comună. Jură că, dacă prindea măcar un semn că ea stătea de partea cealaltă, aşteptând, va deschide uşa, şi vor da cărţile pe faţă. Dar nu făcu decât să vadă cum lumina de dincolo de uşă se stinse, auzi foşnetul aşternuturilor când ea se urcă în pat, şi plecă grăbit spre Înger, petrecându-şi noaptea la club, unde văzu cum zeci de mii de lire erau pariate şi pierdute, amintindu-i de puterea dorinţei, de slăbiciune. Amintindu-i de ceea ce câştigase.

De ceea ce pierduse.

Având încă pe el haina şi pălăria, Bourne îl urmă pe lacheu prin labirintul reşedinţei Dolby – una dintre puţinele moşii din interiorul Londrei – şi ieşi într-un balcon imens, care dădea spre terenurile acoperite cu zăpadă ale proprietăţii. Se vedea un set de urme de om, care ieşeau din casă, înconjurate de mai multe urme de animal. Ecoul unei puşti răsună în linişte, şi Michael se întoarse spre lacheu, ştiind că se aştepta ca el să urmeze sunetul. Porni – zăpada proaspăt căzută acoperindu-i zgomotul paşilor – spre socrul său.

O rafală aspră de vânt porni dintr-odată şi el încetini, întorcându-şi capul din faţa rafalei, dezgolindu-şi dinţii în faţa frigului pătrunzător. O puşcă de vânătoare răsună din spatele unui mic deal, şi se simţi uşor agitat. Nu era dispus să fie împuşcat de marchizul de Needham şi Dolby, cel puţin, nu *accidental.* Trecând în revistă opţiunile, se opri, îşi făcu palmele pâlnie şi strigă:

— Needham!

— Ura!

Un strigăt răzbătu din spatele crestei, accentuat de mai multe lătrături şi urlete diferite. Bourne îl luă ca pe o aprobare de a se apropia. Se opri în timp ce urca povârnişul, uitându-se la întinderea enormă de pământ care ajungea până la Tamisa. Trase adânc aer în piept, plăcându-i senzaţia aerului rece în plămâni, şi îşi îndreptă atenţia spre Needham, care îşi proteja ochii de soarele de dimineaţă.

La jumătatea pantei, Needham strigă:

— Nu eram sigur că vei veni.

— Cred că este de datoria oricui să răspundă la apelul socrului său.

Needham râse.

— În special când bărbatul în cauză deţine singurul lucru pe ţi-l doreşti.

Michael răspunse la strângerea fermă de mână a lui Needham.

— E al naibii de frig, Needham. Ce faci aici?

Marchizul îl ignoră, întorcându-se cu un „Ha!” puternic şi trimiţând câinii în desişul de la douăzeci de metri depărtare. Un singur fazan ţâşni în aer. Needham îşi ridică puşca şi trase.

— La naiba! L-am ratat!

Era un şoc, mai mult ca sigur.

Cei doi bărbaţii porniră spre tufişuri, şi Bourne aştepta ca bătrânul să vorbească primul.

— Te-ai descurcat foarte bine, ţinându-le pe fetele mele departe de noroi. Michael nu răspunse şi Needham continuă: Castleton a cerut-o pe Pippa de soţie.

— Am auzit. Îţi mărturisesc că sunt surprins că ai fost de acord.

Needham se strâmbă, în timp ce vântul sufla pe lângă ei. Un câine lătră în apropiere, şi Needham se întoarse.

— Haide, Brutus! Nu am terminat! Începu din nou să meargă. Câinele ăsta nu e bun de nimic, zise, iar Bourne îşi stăpâni replică evidentă. Castleton e un imbecil, dar e conte, şi asta o face fericită pe soţia lui. Câinii stârniră un

alt fazan, şi Needham trase şi ratã. Pippa este prea deşteaptă pentru binele ei.

— Pippa este prea deşteaptă pentru o viaţă cu Castleton.

Ştia că nu trebuia s-o spună. Ştia că nu trebuia să-i pese cu cine se mărita fata, cât timp logodna s-ar fi terminat cu el obţinând mijlocul prin care să se răzbune pe Langford. Dar nu putea să nu se gândească la Penelopa şi la felul în care logodnicul nepotrivit al Pippei o supăra. Nu voia ca ea să fie supărată. O voia fericită.

Se înmuia.

Needham părea să nu observe.

— Fata a acceptat. Nu pot anula logodna. Nu fără un motiv serios.

— Şi faptul că acest Castleton este un găgăuţă?

— Nu este destul de bun.

— Dar dacă îţi găsesc un alt motiv? Unul mai bun?

Sigur era ceva în dosarele de la clubul său – ceva ce îl putea condamna pe Castleton şi putea pune capăt logodnei. Needham îi aruncă o privire.

— Uiţi că sunt foarte conştient de consecinţele ruperii unei logodne. Chiar şi cele cu un motiv bun pot distruge fetele. Şi pe surorile lor.

Cum i se întâmplase Penelopei.

— Dă-mi câteva zile. Voi găsi ceva. Dintr-odată, devenise esenţial ca Bourne să găsească o modalitate de a o scoate pe Pippa din logodna ei aranjată. Nu conta că putea simţi gustul răzbunării atât de aproape şi de dulce.

Needham clătină din cap.

— Trebuie să accept ofertele care vin, altfel voi mai avea o altă Penelopa în grijă. Nu-mi permit asta.

Bourne scrâşni din dinţi la auzul cuvintelor.

— Penelopa este marchiză.

— Nu ar fi fost dacă tu nu veneai după Falconwell, nu? De ce crezi că am inclus domeniul în zestrea ei? Era ultima mea şansă.

— Ultima ta şansă pentru ce?

— Eu nu am un fiu, Bourne. Se uită spre reşedinţa

Dolby. Când voi muri, această casă şi conacul îi vor rămâne unui idiot de văr, căruia nu-i pasă de ele sau de terenul pe care se află. Penelopa e o fată bună. Face ce i se spune. Am fost foarte clar, în faţa ei, că trebuie să se mărite pentru ca surorile ei să rămână valoroase. Nu putea hotărî să rămână fată bătrână şi să îşi petreacă restul zilelor ofilindu-se în Surrey. Îşi cunoaşte datoria. Ştia că Falconwell le va fi transmis copiilor ei şi, odată cu el, şi o parte din moşia Needham.

Un mic şir de fete blonde îi populară gânduri. Nu amintire. Vis. Copiii ei. Copiii *lor.* Gândul îl mistui, la fel şi dorinţa care venise odată cu el. Nu se gândise niciodată la copii. Nu îşi imaginase niciodată că îşi doreşte. Nu se gândise niciodată că el ar fi genul de tată pe care îl meritau.

— Ai vrut ceva din trecut, pentru a-ţi asigura viitorul.

Marchizul se întoarse spre casă.

— O dorinţă pe care-o înţelegi, fac pariu.

Cât de ciudat era că el nu se gândise niciodată la asta în acest fel. Nu până acum. Fusese atât de concentrat să recâştige Falconwell, încât nu se gândise la ce va face cu el. La *ce* va urma. La *cine* va urma.

În mintea lui, nu mai venea nimic după recuperarea domeniului Falconwell. Nimic, în afară de răzbunare. Doar că acum era ceva mai mult, dincolo de umbra uriaşă a casei şi a trecutului său. „Ceva ce răzbunarea ar distruge.” El îşi alungă gândul.

— Mărturisesc, când Langford a pus Falconwell ca miză în joc, am ştiut că vei veni după el. M-a bucurat că l-am câştigat, ştiind că te va invita.

Michael auzi mulţumirea de sine din cuvinte.

— De ce?

Needham ridică uşor dintr-un umăr.

— Am ştiut întotdeauna că se va mărita cu tine sau cu Tommy Alles şi, dintre voi, am sperat întotdeauna că vei fi tu – nu din motivul evident – caracterul nelegitim –, deşi asta a contribuit puţin, ci din cauză că te-am plăcut întotdeauna, băiete. Întotdeauna am crezut că te vei

întoarce de la şcoală şi vei fi gata să iei titlul, şi pământul, şi fata. Când Langford te-a adus la sapă de lemn şi eu am fost nevoit să umblu după Leighton, nu am fost niciun pic încurcat, să ştii.

Michael ar fi considerat amuzant egoismul discursului, dacă nu ar fi fost atât de şocat de ideea că Needham îl dorise întotdeauna pe el pentru Penelopa.

— De ce eu?

Needham privi în depărtare, spre Tamisa, analizând întrebarea. În cele din urmă, spuse:

— Tu erai cel căruia îi păsa cel mai mult de moşie.

Era adevărat. Îi păsase de pământ şi de oamenii de pe el. Atât de mult, încât, când pierduse totul, nu mai avusese curajul de a se întoarce pentru a-i privi în ochi. „Pentru a o privi pe ea în ochi.” Dar acum era prea târziu pentru a repara acele greşeli.

— Asta, continuă Needham, şi pentru că tu erai cel pe care îl plăcea cel mai mult.

Fiorul emoţiei îl săgetă la auzul cuvintelor şi al adevărului din ele. Îl plăcuse cel mai mult. Până când plecase. Şi rămăsese singură. Şi încetase să mai creadă în el. Avea dreptate să o facă, bineînţeles. El îşi expusese clar obiectivele şi, primind singurul lucru pe care îl dorise vreodată, putea să o piardă pe ea. Ea era sacrificiul pe care el planificase să îl facă încă de la început. Atunci, nu era un sacrificiu nu prea mare – acum, era prea mare pentru a se mai gândi la el. Era de aşteptat, bineînţeles – distrusese tot ce avusese vreodată de valoare.

— Acum nu mai contează, continuă Needham, fără să ştie ce era în gândurile lui Michael. Te-ai descurcat bine. Ziarul de azi dimineaţă elogia calităţile căsniciei voastre… mărturisesc, sunt surprins de cât efort ai investit în povestea ta – mâncatul de castane şi valsul de pe gheaţă, şi petrecerea după-amiezelor cu fetele mele, şi alte prostii. Dar te-ai descurcat bine… şi West pare să le creadă. Ziarele jură că voi v-aţi căsătorit din dragoste. Castleton nu ar fi făcut cererea dacă numele nostru ar fi fost pătat în vreun fel de un mariaj scandalos.

„Tu ar trebui să fii cel care se opune căsătoriei, nu Castleton. Pippei i-ar fi mult mai bine fără un bărbat care este jumătate vidră.” Michael deschise gura pentru a rosti exact asta, când Needham spuse:

— Oricum, i-ai păcălit. Răzbunarea este a ta, după cum am convenit.

„Răzbunarea este a ta.” Cuvintele pe care le aştepta de un deceniu.

— Am scrisoarea în casă, pregătită pentru tine.

— Nu vrei să aştepţi până se logodeşte şi Olivia?

Întrebarea ieşise înainte să o poată opri… înainte să se poată gândi la faptul că îi reamintea socrului său că propria contribuţie la înţelegere nu se încheiase în mod oficial.

Needham îşi ridică puşca, arătând în direcţia unui gard viu scund de pe malul râului.

Tottenham a invitat-o azi la călărie. Băiatul va ajunge ministru într-o zi; viitorul Oliviei pare strălucitor. Trase, îl privi pe Michael. Şi, în plus, te-ai descurcat bine cu fetele; eu îmi ţin promisiunile.

Dar nu se descurcase bine cu ele, nu? Philippa urma să se mărite cu un imbecil, iar Penelopa – Penelopa se măritase cu un ticălos. Îşi strecură mâinile în buzunare, crispându-se din cauza vântului, şi se întoarse pentru a privi profilul reşedinţei Dolby.

— De ce mi-ai făcut promisiunea asta?

— Am cinci fete şi, chiar dacă mă fac să beau, dacă mi s-ar întâmpla ceva, aş vrea să ştiu că tutorele lor – bărbatul pe care l-am trecut în actul de proprietate – se va îngriji de ele, aşa cum am făcut-o şi eu. Needham se întoarse şi porni spre casă, mergând înapoi pe urmele vechi. Langford a ignorat acel cod. Merită orice ai să îi oferi.

Michael ar fi trebuit să se simtă triumfător. Ar fi trebuit să simtă plăcere. Până la urmă, tocmai primise lucrul pe care îl dorea cei mai mult din lume. În schimb, se simţi pustiu. Pustiit, cu excepţia unui singur adevăr incontestabil.

Ea îl va urî pentru asta.

Dar nu la fel de mult cum se va urî pe sine însuşi.

*

Biliard diseară.
O trăsură te va lua la unsprezece şi jumătate.
Èloa

Micul pătrat bej-deschis, ştanţat cu o delicată femeie-înger, sosi imediat după prânz, fiind livrat de Worth cu un zâmbet atotcunoscător. Penelopa despături scrisoarea cu mâinile tremurânde şi citi promisiunea întunecată, misterioasă de pe bilet. Promisiunea aventurii. Ea privi pe deasupra invitaţiei, îmbujorându-se brusc, şi întrebă menajera:

— Unde este soţul meu?

— A fost plecat toată ziua, milady.

Penelopa ridică hârtia.

— Şi asta?

— A sosit acum nici cinci minute.

Ea dădu din cap, gândindu-se la invitaţie şi la implicaţiile sale. Nu îl mai văzuse pe Michael din ziua în care fuseseră să patineze şi se certaseră, iar ea îşi dăduse seama că îl iubea. Plecase din dormitorul ei în acea seară şi nu se mai întorsese – chiar dacă ea aşteptase, conştientă că nu trebuia să spere că el s-ar putea hotărî să renunţe la căutarea răzbunării şi să aleagă, în schimb, viaţa cu ea.

Era posibil ca invitaţia să fie de la el? Gândul o făcu să îşi ţină răsuflarea. Poate că era. Poate că o alesese pe ea. Poate că îi oferea aventura şi le oferea amândurora o nouă şansă la viaţă… Sau poate că nu.

Oricum, biletul era o tentaţie căreia nu îi putea rezista – îşi dorise o şansă la aventură, la biliard, la o noapte petrecută la Îngerul Căzut. Şi nu avea să mintă, îşi dorea şansa de a-l vedea din nou pe soţul ei. Soţul ei, după care tânjea, chiar dacă ştia că nu are sens. Poate că jurase să îl evite, să păstreze distanţa faţă de tentaţie, să se protejeze faţă de felul în care o făcea să se simtă, dar nu i se putea

opune. Tot ce putea face era să aştepte căderea nopţii şi apoi, în întuneric, să aştepte ora stabilită.

Se îmbrăcă cu atenţie, dorindu-şi să nu îi mai pese atât de ce ar putea crede el, de modul în care ar vedea-o, alegând o mătase corai, complet nepotrivită pentru sfârşitul lui februarie, dar cu o culoare despre care crezuse întotdeauna că îi pune în valoare tenul alb, făcând-o să pară mai puţin plictisitoare şi mai mult… *mai mult.*

Trăsura sosise la intrarea servitorilor din Casa Iadului, care trecea prin bucătărie, şi doamna Worth veni să o anunţe, ochii sclipindu-i cu tâlc şi făcând-o pe Penelopa să roşească de nerăbdare.

— Veţi avea nevoie de asta, şopti menajera, în timp ce îndesă în mâna Penelopei o mască de mătase simplă, neagră, împodobită cu panglici stacojii.

— Da?

— Vă veţi bucura mult mai mult de seara asta dacă nu vă faceţi griji că veţi fi descoperită.

Inima Penelopei stătu să-i iasă din piept când atinse masca, plăcându-i la nebunie senzaţia de mătase – fiorul promisiunii.

— O mască, şopti ea, mai mult pentru ea decât pentru menajeră. Speranţele înfloriră. Mulţumesc.

Menajera zâmbi, într-o tăcere plin de înţelesuri.

— Este plăcerea mea. Făcu o pauză, privind-o pe Penelopa cum îţi ridica masca la ochi, legând-o la spate şi potrivind mătasea pe sprâncene. Pot spune, milady, cât de fericită sunt că v-a ales?

Fusese o replică obraznică şi în niciun caz ceva ce ar fi trebuit să spună menajerele, dar Worth nu era deloc genul de menajeră obişnuită, aşadar Penelopa zâmbi şi răspunse:

— Nu sunt sigură că el ar fi acord cu tine.

Ceva străluci în ochii celeilalte femei.

— Cred că este numai o chestiune de timp până când să o facă.

Rostind cuvintele, Worth dădu din cap şi Penelopa ieşi pe uşă. Urcând repede în trăsura care aştepta, cu inima

bătându-i nebuneşte, înainte să se mai poată întoarce. Înainte să se poată opri.

Trăsura nu o lăsă la intrarea principală în club, ci la o intrare ciudată, nu foarte impresionantă, la care se ajungea pe nişte alei strâmte, ce duceau spre grajdurile care se întindeau de-a lungul clădirii. Se ridică într-un întuneric aproape deplin, apucând mâna vizitiului care venise să o ajute să coboare şi care o îndrumă spre o uşă din oţel înnegrit. Începu să devină agitată. Se afla încă o dată la clubul lui Michael, de data aceasta, cu invitaţie, în ceea ce ea credea că era cea mai frumoasă rochie de seară a ei, pentru un joc de biliard.

Era extraordinar de palpitant.

Vizitiul ciocăni pentru ea şi se îndepărtă, în timp ce o mică fantă din uşă se deschise şi o pereche de ochi – negri ca smoala apărură. Din spatele uşii nu se auzea niciun sunet.

— Eu… am primit o invitaţie. La biliard, spuse ea, ridicând o mână pentru a se asigura că masca era bine prinsă, urând mişcarea şi nodul din gât, şi agitaţia ei.

Se făcu linişte, apoi fanta se închise, lăsând-o singură în întuneric, la miezul nopţii. La intrarea din spate a unui club de jocuri din Londra.

Înghiţi în sec. „Bine. Nu a mers aşa cum mă aşteptam.” Ciocăni din nou. Micuţa fantă se deschise încă o dată.

— Soţul meu este…

Fanta se închise.

— … şeful tău, vorbi ea spre uşă, de parcă ar fi putut să se deschidă singură, cu formula potrivită.

Din păcate, rămase închisă. Penelopa îşi strânse pelerina în jurul ei şi se uită peste umăr, la vizitiul din spate, care tocmai se aşeza la locul lui. El observă situaţia neplăcută în care se afla ea, din fericire, şi spuse:

— De obicei, este o parolă, milady.

Bineînţeles. Cuvântul ciudat, de la finalul invitaţiei. Cine avea nevoie de o parolă pentru a face ceva? Parcă era într-un roman gotic. Îşi drese glasul şi se duse din nou în

faţa uşii enorme.

Ciocăni iar. Fanta se deschise cu un pocnet şi Penelopa zâmbi în direcţia ochilor.

Niciun indiciu de recunoaştere.

— Am o parolă! exclamă ea triumfătoare.

Ochii nu fură impresionaţi.

— Èloa, şopti ea, fără a şti cum funcţiona procesul.

Fanta se închise din nou.

„Chiar aşa?” Ea aşteptă, întorcându-se la trăsură şi aruncându-i vizitiului o privire enervată. El ridică din umeri, de parcă ar fi pus: „Nu am nicio idee”.

Şi chiar când era pe punctul de a renunţa, auzi zgomotul unui lacăt descuiat şi scârţâitul de metal pe metal… şi uşa masivă se deschise. Nu îşi putu masca bucuria.

Bărbatul dinăuntru era enorm, cu pielea închisă la culoare şi ochii negri, şi cu o expresie imobilă, care ar fi trebuit să o sperie pe Penelopa, dacă nu ar fi fost atât de entuziasmată. Era îmbrăcat în pantaloni bufanţi şi o cămaşă cu nasturi, a cărei culoare nu se putea distinge în lumina slabă, şi nu purta vestă sau palton. Ai fi zis despre el că este îmbrăcat necorespunzător, dar îşi aduse aminte aminte că nu mai intrase niciodată într-un club de jocuri pe o uşă misterioasă, unde ţi se cerea parola, aşa că se gândi că ştia foarte puţine despre codul vestimentar potrivit al uşierului, în această situaţie.

Ea flutură hârtia care îi fusese adusă mai devreme, în acea zi.

— Vrei să-mi vezi invitaţia?

— Nu.

El se dădu la o parte pentru a o lăsa să intre.

— O, spuse ea, uşor dezamăgită, trecând pe lângă el, în holul mic, privindu-l cum închide uşa în spatele ei, cu o bufnitură ameninţătoare.

El nu o privi; în schimb, se aşeză pe un scăunel aşezat lângă uşă, ridică o carte de pe un raft din apropiere şi începu să citească la lumina unui sfeşnic de perete. Penelopa îl privi uimită. Se pare că era un om de litere.

Stătu tăcută câteva clipe, neştiind care era următoarea mişcare. El nu părea a observa. Apoi, ea îşi drese glasul. El întoarse o pagină. În cele din urmă, ea spuse:

— Te rog să mă scuzi.

El nu ridică privirea.

— Da?

— Sunt Lady…

— Fără nume.

Făcu ochii mari.

— Poftim?

— Aici nu se spun nume. Întoarse o altă pagină.

— Eu… se opri, neştiind ce să spună. *Aici?* Bine, dar eu…

— Fără nume.

Rămaseră tăcuţi încă puţin, până când ea simţi că nu mai suportă.

— Ai putea să-mi spui dacă voi sta aici toată noaptea? Dacă aş fi ştiut, mi-aş fi adus şi eu o carte cu mine.

El ridică privirea, şi ea se delectă cu felul în care ochii lui negri se măriră uşor, de parcă l-ar fi surprins. El îi făcu semn spre capătul îndepărtat al holului, unde o altă uşă se desluşea în întuneric. Nu o văzuse mai devreme. Se duse către ea.

— La biliard ajung pe aici?

El o privi cu atenţie, de parcă ar fi fost un specimen la microscop.

— Printre alte lucruri, da.

Ea zâmbi.

— Excelent. Ţi-aş cere numele pentru a-ţi putea mulţumi aşa cum se cuvine, domnule, dar…

El se întoarse la carte.

— Fără nume.

— Exact.

Ea deschise uşa, lăsând să intre o rază de lumină din coridorul de dincolo. Se uită în spate, la uşierul ciudat, impresionată de jocul luminii aurii pe pielea lui închisă, şi spuse:

— Ei bine, oricum îţi mulţumesc.

El nu răspunse, şi ea păşi în holul bine luminat, închizând bine uşa în urma ei, rămânând singură. Coridorul era lat şi lung, deschis în ambele direcţii, şi lumânările luminau fiecare centimetru al holului, într-o culoare vie, graţie decorului aurit, făcând ca întregul spaţiu să fie cald şi strălucitor. Pereţii erau acoperiţi cu mătase stacojie şi catifea de culoare vinului, cu un model şerpuit, şi Penelopa nu se putu abţine să nu întindă mâna pentru a le atinge, plăcându-i felul în care pluşul se simţea sub atingerea ei.

Un hohot de râs feminin veni dintr-un capăt al coridorului, şi ea se îndreptă către el instinctiv, fără a şti ce va găsi, dar simţindu-se, în mod ciudat, pregătită pentru orice ar fi urmat să se întâmple. O luă pe marginea coridorului, cu degetele mângâind peretele, trecând de o uşă închisă, şi alta, şi apoi alta. Se opri în faţa unei uşi deschise, care dezvăluia o încăpere în care nu se afla decât o masă lungă, şi păşi înăuntru, gândindu-se să arunce o privire mai de aproape.

Încastrată în masă, la câţiva centimetri adâncime, era o pânză din postav verde, brodată cu un fir deschis la culoare, de un alb imaculat, cu un careu de numere care se întindea pe toată lungimea şi lăţimea sa. Penelopa se aplecă pentru a cerceta textul confuz*,* lucrat cu grijă – misterioasa combinaţie de numere, fracţii şi cuvinte. Întinse mâna, pentru a-şi trece un deget, înmănuşat, de-a lungul cuvântului *Noroc,* un fior de emoţie străbătând-o, în timp ce urmărea curba lui O şi unghiurile lui N.

— Ai descoperit jocul de zaruri.

I se tăie respiraţia de surprindere şi se roti, cu mâna la gât, pentru a-l descoperi pe domnul Cross, stând în uşa camerei, cu un zâmbet pieziş pe chipul frumos. Ea înlemni, ştiind că fusese prinsă.

— Îmi pare rău. Nu am ştiut unde… Nu era nimeni în… Vocea îi pieri, stabilind că tăcerea era o alegere mai bună decât să continue ca o netoată.

El râse şi înaintă.

— Nu trebuie să te scuzi. Acum eşti membru, şi eşti liberă să mergi unde vrei.

Ea îşi înclină capul.

— Membru?

El zâmbi.

— Este un club, milady. Este necesară calitatea de membru.

— Sunt aici numai pentru biliard. Cu Michael? Nu îşi dorise să sune a întrebare.

Cross clătină din cap.

— Cu mine.

— Eu… se opri, încruntându-se.

„Nu cu Michael.” Invitaţia nu era din partea lui. Cross zâmbi dar Penelopa nu se simţi mai bine.

— Nu.

— El nu este aici?

Nici nu avea să-l vadă?

— Este pe aici pe undeva. Dar nu ştie că *dumneata* eşti aici.

Fu cuprinsă de dezamăgire. „Bineînţeles că nu ştia.” Nu era interesat să îşi petreacă serile cu ea. Şi în urma acelui gând, apăru altul: „Va fi furios”.

— Era de la tine.

El îşi înclină capul.

— Era de la Înger.

Ea analiză cuvintele şi misterul din ele. „Înger”

— Este mai mult decât o invitaţie, nu?

Cross ridică un umăr, în haina lui perfect croită.

— Acum ştii parola. Asta te face membru.

Membru.

Oferta era tentantă – accesul în unul dintre cele mai legendare cluburi din Londra şi toată aventura pe care şi-o dorise vreodată. Se gândi la bucuria care venise odată cu invitaţia la biliard, la mirarea care o cuprinsese când păşise pe uşa spre holului cald, strălucitor al acestui club misterios. La încântarea care o înfiorase când văzuse învârtirea ruletei, după prima ei vizită.

Dar crezuse că următoarea ei vizită – din seara asta – va fi cu el. Se înşelase. El nu voia o parte din ea. Nu aşa. Îi amintea de asta ori de câte ori se prefăceau că se iubesc.

De câte ori o atingea pentru a se asigura de participarea ei la farsă. De câte ori ieşea din casă, în loc să îşi petreacă seara cu ea. De câte ori alegea răzbunarea în locul ei.

Îşi îndepărtă nodul de emoţie care i se pusese în gât. El nu îi va oferi căsnicia…

Aşa că, în schimb, ea trebuie să aleagă aventura.

Mersese prea mult pe această cale pentru a o putea părăsi, până la urmă. Întâlni privirea liniştită, cenuşie, a lui Cross şi respiră adânc.

— Biliard, atunci. Intenţionezi să-ţi respecţi această promisiune?

Cross zâmbi şi flutură mâna spre uşă.

— Sala de biliard este în cealaltă parte a holului. Inima ei începu să bată tare. Îţi pot lua pelerina? Arăţi grozav, îi spuse el simplu, când lâna neagră scoase la iveală satinul corai – rochia pe care şi-o pusese pentru alt bărbat, unul care nu avea să o vadă, şi căruia, chiar dacă ar fi văzut-o, nu i-ar fi păsat cum arăta.

Îşi alungă gândul din minte şi întâlni privirea prietenoasă a lui Cross, zâmbind, când el scoase un trandafir alb, oferindu-i-l, făcând un pas către ea.

— Bine ai venit de Cealaltă Parte, spuse atunci când ea primi floarea. Mergem?

El îi indică holul de dincolo, şi Penelopa o luă în faţă, părăsind camera. Înainte să poată deschide uşa sălii de biliard, pe hol se auziră mai multe voci. Se întoarse, recunoscătoare pentru deghizarea ei simplă, în timp ce un grup de femei, cu măşti asemănătoare, se îndrepta în grabă către ei.

Când grupul trecu prin dreptul lor, femeile îşi lăsară capetele în jos. Şi curiozitatea începu să o roadă pe Penelopa. Oare erau membre ale înaltei societăţi? Erau femei ca ea? În căutarea aventurii?

Şi pe ele le ignorau soţii lor?

Clătină din cap la acest gând, rătăcitor şi nepoftit, înainte ca una dintre femei să se oprească în faţa lui Cross, ochii ei albaştri strălucind în spatele măştii roz.

— Cross… rosti ea tărăgănat, aplecându-se pentru a-i

dărui o vedere excelentă asupra sânilor ei. Mi s-a spus că uneori eşti singur seara.

Penelopa rămase cu gura căscată. Cross ridică o sprânceană.

— În seara asta nu, draga mea.

Doamna se întoarse spre Penelopa, privirea zăbovindu-i pe trandafirul din mâna ei.

— Prima noapte? Poţi veni cu noi, dacă vrei.

Ochii Penelopei se măriră la auzul cuvintelor.

— Mulţumesc, dar nu. Făcu o pauză, adăugând: Totuşi, sunt foarte… flatată.

Părea lucrul corect de spus. Femeia îşi dădu capul pe spate şi râse, tare şi fără ezitare, şi Penelopa îşi dădu seama că nu se gândise vreodată că ar putea auzi un râs sincer de la o femeie cu care nu era înrudită. „Ce e locul ăsta?”

— Fugi, dragoste, spuse Cross, cu un zâmbet încurajator. Voi, frumoaselor, aveţi o luptă de privit, nu?

Zâmbetul deveni o grimasă perfectă, şi Penelopa rezistă tentaţiei de a încerca şi ea expresia. Unele femei făceau ca flirtul să pară atât de simplu.

— Da, într-adevăr. Am auzit că Temple este în formă bună în seara asta. Poate că va fi singur după meci.

— Poate că va fi, spuse Cross într-un fel care o făcu pe Penelopa să creadă că nu era nicio îndoială că Temple va fi singur după meci.

Femeia cu mască ridică un deget la buze.

— Sau poate Bourne… spuse ea gânditoare.

Penelopa se încruntă. „În niciun caz Bourne.” Numai ideea acestei femei împreună cu soţul ei o făcu pe Penelopa să vrea să-i sfâşie masca de pe faţă şi să îi dea o luptă de privit de aproape. Deschise gura pentru a-i spune exact asta, când Cross interveni părând a înţelege turnura pe care o lua conversaţia:

— Mă îndoiesc că Bourne va fi disponibil în seara asta, draga mea. Vei pierde începutul dacă nu te grăbeşti.

Asta păru să o pună în mişcare pe cealaltă femeie.

— La dracu’. Trebuie să plec. Ne vedem la

Pandemoniu?

Cross dădu din cap, cu graţie.

— Nu îl voi rata.

Ea grăbi pasul şi Penelopa o privi lung, înainte să se întoarcă spre el.

— Ce este Pandemoniul?

— Nimic de care trebuie să te preocupi dumneata.

Ea se gândi să insiste asupra întrebării, în timp ce el întinse mâna spre uşa sălii de biliard. Dacă cealaltă femeie avea de gând să participe la acest eveniment, voia şi Penelopa, dacă nu din alt motiv, atunci pentru a-şi găsi curajul de a o opri pe stricată.

Nu că Penelopa ar fi fost cu mult diferită.

Până la urmă, purta o mască şi era pe punctul de a lua o lecţie de biliard de la un bărbat care nu era…

— Era şi timpul să apari. Nu am timp să te aştept, pe tine şi pe doamnele tale, în seara asta. Şi de ce naiba jucăm aici? Chase ne va omorî dacă…

… soţul ei. Care se sprijinea de masa de biliard în cauză, cu tacul în mână, arătând foarte, foarte arătos. Şi foarte, foarte nervos. Se îndreptă de spate.

— Penelopa?

Şi cam gata cu masca.

— Aici le este mai uşor doamnelor să joace, spuse Cross, în mod evident amuzat.

Michael făcu doi paşi spre ei, înainte să se oprească, cu pumni încleştaţi. Privirea lui o găsi pe a ei, sclipind verde în lumina lumânării.

— Ea nu joacă.

— Nu cred că ai de ales, spuse ea. Pentru că am o invitaţie.

Păru a nu-i păsa.

— Scoate-ţi masca aia ridicolă.

Cross închise uşa, şi Penelopa întinse mâna pentru a-şi scoate masca, simţind că a se demasca în faţa soţului ei era mult mai dificil decât să se dezbrace complet în faţa întregului parlament.

Cu toate acestea, ea îşi îndreptă umerii şi îşi scoase

masca, privindu-l drept în faţă.

— Am fost invitată, Michael, spuse ea, auzind tonul de apărare din vocea ei.

— Cum? Cross ţi-a oferit o invitaţie când te-a condus acasă în toiul nopţii? Ce altceva ţi-a mai oferit?

— Bourne, spuse Cross, cuvintele răsunând ca un avertisment, în timp ce el înainta pentru a se apăra.

Pentru a o apăra pe ea. Dar ea nu avea nevoie de apărarea lui. Nu greşise cu nimic.

— Nu, spuse Penelopa, vocea răsunând ca oţelul. Lord Bourne ştie exact unde am fost şi cu cine, pe toată durata mariajului nostru scurt şi dezastruos. Înaintă spre Michael, faptul că fusese jignită, făcând-o mai îndrăzneaţă. Acasă, singură. În loc să fiu aici, unde, pare-se, femeile din jumătate de oraş îşi doresc parola pentru patul lui. Ochii lui se măriră. Aş aprecia dacă ai pleca, adăugă ea, aruncând masca şi trandafirul pe masa de biliard. Vezi tu, de-abia am aşteptat această lecţie. Iar tu faci şi să îmi fie foarte greu să nu bucur de ea.

Capitolul 18

Dragă M.,

Aş vrea să am curajul să vin la clubul tău şi să mă prezint drept vechea ta prietenă, dar sigur că nu-l am. Şi probabil că este mai bine aşa, pentru că nu sunt sigură de ce mi-ar plăcea mai tare să fac: să te lovesc sau să te îmbrăţişez.

Nesemnată.

Reşedinţa Dolby, martie 1827

Scrisoare netrimisă.

*

Ea îl epuiza. Dispăruse soţia blândă, dulce, de care

credea că avea parte, cu zăpada aşternându-i-se pe bonetă, când îi vorbea despre pretendenţii din trecut, un fulg pribeag aterizând şi topindu-se aproape instantaneu pe vârful nasului ei, în timp ce ea îi zâmbea.

Şi în locul acelei femei era o amazoană, stând în mijlocul clubului lui, în inima Londrei întunecate, făcând pariuri la ruletă, în văzul oraşului, militând pentru siguranţa prietenilor ei şi pentru reputaţia surorilor sale şi planificând lecţii de biliard cu unul dintre cei mai puternici şi mai de temut bărbaţi din Londra.

Şi acum, stătea în faţa lui şi, cu foarte mare îndrăzneală, îi sugera să o lase singură. Ar trebui să facă exact asta. Să o lase acolo şi să pretindă că nu s-au căsătorit niciodată. Să o ducă înapoi în Surrey sau, şi mai bine, să o trimită în Ţinutul Nordic, pentru a-şi trăi nou-descoperitele plăceri scandaloase departe de el. El avea Falconwell şi subiectele răzbunării sale şi era momentul să o alunge din viaţa lui.

Dar nu voia să renunţe la ea. Ar fi vrut să o arunce pe umăr şi s-o ducă acasă, în pat. La naiba! Patul nici măcar nu era necesar. Ar fi vrut să o arunce pe malurile înzăpezite ale lacului Serpentine sau pe podeaua salonului tatălui ei, sau pe bancheta prea îngustă a trăsurii lui şi să o dezbrace până la piele, lăsând-o fără protecţie împotriva mâinilor şi a buzelor lui, şi acea dorinţă nu se schimbase. Masa de biliard era destul de solidă pentru a-i ţine pe amândoi, garantat.

Nu plec nicăieri până nu îmi spui de ce eşti aici, mârâi el, fără a avea încredere să se apropie de ea, nesigur de capacitatea lui de a sta lângă ea fără a o dojeni, fără a-i explica, foarte clar, că acesta nu era un loc potrivit pentru ea. Că nu era binevenită aici.

Că asta o va *distruge.*

Cel din urmă gând îl înnebuni.

— Răspunde-mi, Penelopa. De ce eşti aici?

Ea îi întâlni privirea, ochii ei albaştri aruncându-i o privire aspră.

— Ţi-am spus. Sunt aici pentru a juca biliard.

— Cu Cross.

— Ei bine, ca să fiu cinstită, am crezut că ar fi putut fi cu tine.

— De ce ai crede asta?

El nu ar fi invitat-o niciodată aici.

— Invitaţia mi-a fost adusă de doamna Worth. Am crezut că tu ai trimis-o.

— De ce ţi-aş trimite o invitaţie?

— Nu ştiu. Poate că îţi dăduseşi seama că ai greşit şi nu voiai să recunoşti asta cu voce tare?

Cross scoase un fornăit, încercând să-şi înăbuşe râsul, din poziţia lui de la uşă, şi Michael se gândi să îl omoare. Dar era prea ocupat să se descurce cu soţia lui dificilă.

— Ai crezut greşit. Să nu îmi spui că ai închiriat din nou o birjă.

— Nu, spuse ea. A venit o trăsură să mă ia.

El făcu ochii mari.

— Trăsura *cui?*

Ea înclină capul, gândindu-se.

— Nu sunt sigură.

El crezu sincer că ar putea înnebuni.

— Ai acceptat să fii transportată cu o trăsură străină, la intrarea din spate a celui mai rău-famat club de jocuri din Londra…

— Deţinut de soţul meu, spuse ea, de parcă asta ar fi trebuit să facă diferenţa.

— Răspuns greşit, draga mea. El făcu un pas înapoi, forţându-se să se aplece peste masa de biliard. Ai venit aici cu o trăsură străină.

— Am crezut că tu ai trimis-o!

— Ei bine, nu am făcut-o! tună el.

— Ei bine, asta nu este vina mea!

Tăcură amândoi, replica ei furioasă răsunând în micuţa cameră, amândoi respirând greu şi sacadat. Nu avea de gând să o lase să câştige.

— Cum naiba ai intrat aici?

— Invitaţia mea conţinea o parolă, spuse ea, iar el simţi satisfacţia din vocea ei – îi plăcea să-l uluiască.

Ea se apropie, şi el fu atras de felul în care pielea îi

strălucea în lumină. Respiră adânc, spunându-şi că trebuia să se calmeze, şi nu că era disperat să îi simtă aroma delicată – ca violetele care creşteau vara la Surrey.

— Te-a văzut cineva intrând?

— Nimeni, în afară de vizitiu şi de bărbatul de la uşă, cel care mi-a cerut parola.

Cuvintele nu îl făceau să se simtă mai bine.

— Nu ar trebui să fii aici.

— Nu am avut de ales.

— Serios? Ai fost obligată să părăseşti casa noastră caldă, confortabilă, în toiul nopţii, şi să vii la biroul meu – un loc în care ţi-am spus în mod clar să nu vii niciodată? Un loc care nu este deloc tipul acela de locuri în care ar trebui să stea femeile de soiul tău?

Ea înlemni, ochii ei albaştri sclipind dintr-o cauză pe care el nu o recunoscu.

— Întâi de toate, nu este casa *noastră.* Este casa *ta.* Deşi nu îmi pot imagina de ce o ai, ţinând cont de cât de puţin timp petreci acolo. Totuşi, în mod sigur, nu este casa *mea.*

— Bineînţeles că este.

Despre ce vorbea? Doar era ca şi cum îi dăduse ei casa.

— Nu. Nu este. Servitorii îţi răspund ţie. Poşta vine pe numele tău. Pentru numele lui Dumnezeu, nu mă laşi nici măcar să răspund la invitaţiile la baluri! El deschise gura pentru a răspunde, dar descoperi că nu are cu ce se apăra. Se presupunea că suntem – *căsătoriţi,* dar nu am nicio idee despre cum se administrează casa aia. Cum trăieşti tu. Nu ştiu nici măcar care este budinca ta preferată!

Cuvintele ieşeau mai repede şi mai furioase acum.

— Am crezut că nu vrei o căsnicie bazată pe budincă, spuse el. Nu vreau! Cel puţin, nu credeam că vreau! Dar cum nu ştiu nimic altceva despre tine, mă mulţumesc şi cu budinca!

— Budincă cu smochine, draga mea, o luă el în zeflemea. Tu ai făcut să fie budinca mea preferată.

Ea se încruntă la el.

— Mi-ar plăcea să-ţi dau cu o budincă cu smochine în cap.

Cross chicoti, iar Michael îşi reaminti că aveau spectatori. Îi aruncă o privire partenerului său.

— Ieşi.

— Nu. El m-a invitat aici. Să rămână.

Cross ridică o sprânceană.

— Este greu să refuzi o doamnă, Bourne.

Îi venea să-l omoare pe slăbănogul cu păr roşcat. Şi i-ar fi făcut plăcere.

— Ce treabă ai să îmi inviţi nevasta, afară din casa ei, în toiul nopţii? întrebă el, incapabil să se stăpânească să nu facă un pas ameninţător spre fostul lui prieten.

— Te asigur, Bourne, îmi place atât de mult să o văd pe soţia ta cum te joacă pe degete, încât îmi doresc să *fi fost* eu cel care a trimis invitaţia. Dar nu am fost.

— Poftim? interveni Penelopa. Nu tu ai trimis invitaţia? Dacă nu tu, atunci cine?

Bourne ştia răspunsul.

— Chase.

Chase nu putea să nu se vâre în treburile altora. Penelopa se întoarse către el.

— Cine este Chase?

Cum Bourne nu răspunse, Cross o făcu:

— Chase este fondatorul Îngerului, milady, cel care ne-a făcut pe toţi parteneri.

Penelopa clătină din cap.

— De ce m-ar invita la biliard?

— O întrebare excelentă. Se întoarse spre Cross. Cross?

Cross îşi încrucişă braţele şi se sprijini de uşă.

— Se pare că Chase crede că doamna are de recuperat o datorie.

Una din sprâncenele lui Bourne se arcui, dar nu spuse nimic.

Penelopa clătină din cap.

— Imposibil. Nu ne-am întâlnit niciodată.

Michael se încruntă la Cross, care zâmbi şi spuse:

— Din păcate, Chase este întotdeauna cu un pas înaintea noastră, a celorlalţi. Dacă aş fi în locul tău, aş accepta plata, pur şi simplu.

Penelopa ridică din sprânceană.

— În vizite la sala de jocuri?

— Se pare că asta este oferta.

Ea zâmbi.

— Ar fi nepoliticos dacă aş refuza.

— Într-adevăr, milady.

Cross râse, şi Michael dispreţui familiaritatea din râsul lui.

— Va accepta invitaţii la club din partea lui Chase sau a oricui altcuiva, peste cadavrul meu, mârâi el, şi Cross păru, în cele din urmă, să îşi dea seama că vorbea serios. Ieşi.

Cross privi spre Penelopa.

— Voi fi afară, în cazul în care ai nevoie de mine.

Cuvintele îl enervară şi mai mult pe Bourne.

— Nu va avea nevoie de tine. „Îi voi da eu tot ce are nevoie.”

Nu mai fu nevoie să o spună, pentru că Cross plecase deja, iar Penelopa începuse să vorbească.

— Am avut de-a face cu mulţi bărbaţi de-a lungul anilor, Michael. Am suportat logodna cu un bărbat căruia nu i-a păsat deloc de mine şi de reputaţia mea, şi ruperea logodnei, care a făcut deliciul bârfitorilor din sălile de bal timp de două sezoane complete – în vreme ce logodnicul meu s-a însurat cu dragostea vieţii lui, care i+a oferit imediat moştenitori, şi nimănui nu părea să-i pese.

Ea ţinea evidenţa întâmplărilor pe degete, în timp ce vorbea, păşind spre el.

— După asta, au urmat cinci ani în care am fost curtată de bărbaţi care nu vedeau în mine nimic altceva în afară de numele meu, arborele meu genealogic sau zestrea mea – nu că evitarea *acelor* căsătorii m-ar fi ajutat vreun pic, pentru că se pare că m-am ales cu o căsnicie care nu are nimic de-a face cu mine şi totul de-a face cu legătura mea cu o bucată de *pământ.*

— Cum rămâne cu Tommy, dragostea ta cea mare?

Ochii îi scăpărară flăcări.

— Nu este dragostea mea cea mare, şi tu o ştii. Nu a fost nici măcar logodnicul meu.

El nu îşi putu ascunde surprinderea:

— Nu a fost?

— Nu. Te-am minţit. Am pretins că este, pentru ca tu să termini cu planurile tale nebune de a mă răpi şi de a mă forţa să mă mărit cu tine.

— Nu m-am oprit.

— Nu, nu te-ai oprit. Şi până am ajuns în acel punct, deja nu prea mai aveam chef să îţi spun adevărul. Ea se opri şi îşi adună gândurile. Şi de ce aş fi făcut-o? Erai la fel ca toţi ceilalţi. Cel puţin, logodna cu Leighton implica un anumit aspect al caracterului meu – chiar dacă era partea plictisitoare, cuviincioasă.

Michael se abţinu să spună ceva, în timp ce ea se apropia. Nu era nimic plictisitor sau cuviincios la această Penelopa, care stătea într-un club de jocuri de parcă ar fi fost al ei, absolut furioasă. Era plină de energie şi splendidă, şi el nu îşi mai dorise niciodată ceva atât de tare, cum o dorea în acel moment.

Ea continuă:

— Ţinând cont că ţie nu îţi pasă deloc de dorinţele mele, am hotărât să îmi văd singură de propriile plăceri. Cât timp voi primi invitaţii la aventură, le voi accepta.

Nu o va face, nu fără el.

Veni rândul lui să înainteze spre ea, neştiind de unde să înceapă, împingând-o în spate, spre masa de biliard.

— Îţi dai seama ce ţi se poate întâmpla într-un loc ca acesta. Ai fi putut fi atacată şi lăsată să mori într-un şanţ.

— Oamenii sunt rareori atacaţi şi lăsaţi să moară într-un şanţ, în Mayfair, Michael. Izbucni în râs. Un râs *adevărat,* şi el se gândi să o strângă de gât cu mâna lui. Cu excepţia cazului în care – riscam să fiu acostată de uşierul tău literat, cred că acest loc este destul de sigur, sinceră să fiu.

— De unde ştii? Nici măcar nu ştii unde eşti.

— Ştiu doar că sunt în Cealaltă Parte a Îngerului. Aşa

i-a spus omul de la uşă. Aşa i-a spus Cross. Aşa i-ai spus şi tu.

— Ce parolă ţi s-a dat?

— Èloa.

Bourne trase adânc aer în piept. Chase îi oferise un permis complet pentru vizitarea clubului. Acces în orice cameră, la orice eveniment, la orice aventură îşi dorea, fără însoţitor.

Fără el.

— Ce înseamnă? întrebă ea, observându-i surprinderea.

— Înseamnă că voi avea de discutat cu Chase.

— Adică, ce înseamnă „Èloa”?

El se încruntă, răspunzându-i pur şi simplu:

— Este numele unui înger.

Penelopa înclină capul, gândindu-se.

— Nu am auzit niciodată de el.

— Nici nu aveai cum.

— A fost un înger căzut?

— Da, ea a fost. Ezită, nedorind să îi spună povestea, dar incapabil să se oprească. Lucifer a ademenit-o ca să cadă din cer.

— Cum a ademenit-o?

El îi întâlni privirea.

— S-a îndrăgostit de el.

Ochii Penelopei se făcură mari.

— El o iubea?

Aşa cum un dependent iubeşte dependenţa.

— În singurul fel pe care-l cunoştea.

Ea clătină din cap.

— Cum a putut să o păcălească?

— Nu i-a spus niciodată numele.

Avu o tresărire.

— Fără nume.

— Nu, nu pe partea asta.

— Ce se întâmplă pe partea asta? Ea se sprijini de masa de biliard, mâinile ei apucând marginile laterale.

— Nimic din ce trebuie să ştii tu.

Ea zâmbi.

— Nu îmi poţi ascunde, Michael. Sunt membru acum.

Dar el nu voia să fie. Nu voia să fie atinsă de această lume.

Se duse lent spre ea, incapabil să reziste.

— Nu ar trebui să fii.

— Dar dacă vreau să fiu?

Acum era aproape de ea, destul de aproape pentru a întinde mâna şi a o atinge, pentru a-şi plimba degetele pe pielea alba delicată a obrazului. Când ridică mâna pentru a face asta, ea se feri, întorcându-se şi mângâind postavul verde cu mâna înmănuşată.

„Nu mă atinge.” Cuvintele răsunară în mintea lui şi încetă să o mai urmărească.

— Michael? Numele lui îl scoase brusc din visare. Ce se întâmplă aici?

Îi întâlni ochii albaştri.

— Aici este partea din club pentru doamne.

— Sunt femei şi în partea cealaltă.

— Dar nu doamne. Acele femei vin cu bărbaţi… sau pleacă cu ei.

— Adică sunt amante.

Degetele ei găsiseră o bilă albă de biliard şi o rostogolea, încoace şi încolo, sub palmă, iar el rămase încremenit, privind la felul cum se mişca mâna ei, apucând-o şi dându-i drumul, rotind-o şi oprind-o.

Îşi dorea acea mână pe propriul trup.

— Da.

— Şi pe partea asta?

Acum era exact în faţa lui, cu aproape doi metri de ardezie şi postav între ei.

— În partea asta, sunt doamne.

Ea făcu ochii mari.

— Doamne *adevărate?*

El nu se putu abţine şi rosti pe un ton sec:

— Ei bine, nu sunt sigur cât de mult merită adjectivul, dar da. Poartă titluri, în general.

— Câte sunt?

Era fascinată. Nu o putea învinovăţi. Ideea că un număr de femei aristocrate avea oricând acces la vicii şi păcat era, într-adevăr, foarte scandaloasă.

— Nu multe. O sută?

— *O sută?* Penelopa îşi puse palmele desfăcute pe masă şi se aplecă în faţă, iar ochii lui fură atraşi de colinele sânilor ei, care săltau rapid sub marginea rochiei. Materialul era prins cu o panglică lungă, albă, capetele de mătase începând să se desfacă. Cum de rămâne un secret?

El zâmbi.

— Deja ţi-am spus, dragoste, facem comerţ cu secrete.

Ea clătină din cap, cu o expresie de admiraţie.

— Uluitor. Şi vin aici să parieze?

— Printre alte lucruri.

— Ce lucruri?

— Tot ce fac şi bărbaţii. Pariază, merg la lupte, beau peste măsură, mănâncă excesiv…

— Se întâlnesc aici cu iubiţii?

Lui nu îi plăcu întrebarea, dar ştia că trebuia să răspundă. Poate că o va speria.

— Câteodată.

— Ce incitant!

— Să nu-ţi vină idei!

— Despre un iubit?

— Despre orice. Nu te vei folosi de Îngerul Căzut, Penelopa. Nu este pentru femei ca tine. „Şi în mod dar, nu cu un iubit.” Ideea altui bărbat atingând-o îi făcu poftă lui Michael să lovească ceva.

Ea îl privi tăcută, pentru un moment, înainte să se mişte, dând ocol mesei, spre el.

— Tot spui lucruri ca acesta. „Femei ca mine.” Ce înseamnă asta?

Erau atât de multe feluri de a-i răspunde la întrebare: Femei care sunt inocente. Femei care se comportă perfect, cu un trecut perfect şi cu o educaţie perfectă şi cu o viaţă perfectă. Femei care sunt perfecte.

— Nu vreau să fii atinsă de această viaţă.

— De ce nu? Este şi viaţa ta.

— Nu este acelaşi lucru. Nu este pentru tine. „Nu este îndeajuns de bună pentru tine”

Ea se opri. La colţul apropiat al mesei, şi el văzu suferinţa în ochii ei. Ştia că o deranjează cuvintele lui. Ştia, de asemenea, că era mai bine pentru amândoi dacă rămânea jignită. Şi stătea departe de acest loc.

— Ce este atât de în neregulă cu mine? şopti ea.

Ochii lui se măriră. Şi dacă ar fi avut la dispoziţie un an pentru a se gândi ce să spună într-o astfel de situaţie, ideea că ea ar percepe faptul că îi interzicea să vină la Îngerul Căzut pentru că ar fi fost ceva în neregulă cu ea nu i-ar fi trecut niciodată prin minte. Doamne, nu era nimic în neregulă cu ea. Era perfectă. Prea perfectă pentru asta.

Prea perfectă pentru el.

— Penelopa, păşi spre ea, apoi se opri, dorind să spună ceea ce trebuia.

Când era vorba despre orice altă femeie din Anglia, ştia ce să spună, dar se părea că nu ştiuse niciodată ce să-i spună ei. Ea dădu drumul bilei de biliard, lăsând-o să se rostogolească pe masa, lovind manta şi mergând într-o direcţie nouă. Când se opri, ea se uită din nou la el, ochii ei albaştri strălucind în lumina lumânărilor.

— Dar dacă nu eram Penelopa, Michael? Dacă regulile se aplicau şi în acest caz? Dacă, într-adevăr, nu ar fi existat nume?

— Dacă n-ar fi existat nume, ai fi fost într-un pericol adevărat.

— Ce fel de pericol?

Felul care se termină cu încă un înger căzut.

— Nu contează. Există nume. Tu eşti *soţia* mea.

Buzele ei se arcuiră într-un zâmbet vag.

— Ironic, nu-i aşa, că dincolo de acea uşă, o sută de soţii ale celor mai puternici bărbaţi din Anglia iau ceea ce vor, cu cine vor, iar aici, nici măcar nu îmi pot convinge soţul să îmi arate ce s-ar putea întâmpla. Soţul meu, care deţine clubul. Care îl iubeşte. De ce nu-l împărţi cu mine? Cuvintele erau blânde şi tentante şi nu era nimic în acel

moment pe care Michael să îl dorească mai mult decât să îi arate fiecare centimetru al acestei vieţi decadente.

Dar o dată în viaţa lui, avea să facă tot ceea ce trebuia.

Aşa că spuse:

— Pentru că meriţi mai mult. Ochii ei se măriră, în timp ce o duse în cealaltă parte a camerei, îndepărtând-o, cu spatele de masă. Meriţi mai mult decât o masă de biliard într-un club de jocuri, decât o masă de ruletă plină de bărbaţi, care cred că eşti, în cel mai bun caz, amanta cuiva, şi în cel mai rău, ceva mult mai puţin flatant. Meriţi mai mult decât un loc unde, în orice moment, poate începe o încăierare, sau poate fi pariată o avere, sau o inocenţă poate fi pierdută. Meriţi să fii ţinută departe de această viaţă de păcat şi viciu, unde plăcerea şi distrugerea sunt în roşu şi negru, înăuntru şi în afară. Meriţi mai mult, repetă el. Pe cineva mai bun decât mine.

Continua să meargă, privindu-i ochii din ce în ce mai mari, albastrul lor fiind întunecat de teamă sau de emoţie, sau de ceva mai mult de-atât, dar nu se putu stăpâni să nu se apropie mai mult.

— Nu a fost un singur lucru de valoare în viaţa mea pe care să nu-l distrug când l-am atins, Penelopa. Şi al naibii să fiu dacă voi permite să ţi se întâmple şi ţie asta.

Ea clătină din cap.

— Nu mă vei distruge. Nu ai face-o.

El îşi ridică mâna la obrazul ei, trecând degetul mare peste pielea incredibil de fină de acolo, ştiind, chiar când o făcea, că fi mai greu să o lase să plece. Clătină din cap.

— Nu vezi, Şasepenny? Deja am făcut-o. Deja te-am adus aici, te-am expus la această lume.

Ea clătină din cap.

— Nu ai făcut-o! Am venit singură aici. Eu am făcut alegerea asta.

— Dar nu ai fi făcut-o dacă nu eram eu. Şi partea cea mai rea este…

Se opri, nedorind să spună mai multe, dar ea ridică mâna şi o acoperi pe a lui, ţinând-o pe obraz.

— Ce este, Michael? Care este partea cea mai rea?

El închise ochii la atingerea ei, la felul în care îl făcea să ardă. Nu trebuia să fie aşa. Ea nu trebuia să îl afecteze aşa. El nu trebuia să o dorească atât de mult. Nu trebuia să fie atât de atras de această femeie aventurieră, incitantă, în care se transformase femeia cu care se căsătorise.

Şi totuşi, era.

El îşi apăsă fruntea de a ei, tânjind să o sărute, să o atingă, să o arunce pe jos şi să facă dragoste cu ea.

— Partea cea mai rea este că, dacă nu te trimit înapoi, voi vrea să te ţin aici.

Ochii ei erau atât de albaştri, de încântători, înconjuraţi de gene dese, aurii, de culoarea grâului de toamnă, iar el putu vedea dorinţa în ei. Îl dorea.

Mâna ei se mişcă pe pieptul lui, zăbovind acolo îndelung înainte să alunece în sus şi în jurul cefei lui, degetele ei răsfirau du-se în părul lui, cu o atingere minunată, de nesuportat. Timpul se opri în loc, în timp ce el savură senzaţia ei sprijinită de el. Căldura ei în braţele lui, senzaţia că ea îi stăpânea gândurile, ştiind că ea era moale şi perfectă şi *a lui* în acel moment.

— Şi mă vei urî pentru asta. El închise ochii şi şopti: Meriţi mai mult. „Mult mai mult decât mine.”

— Michael, spuse ea, uşor. Nu este nimeni mai bun. Nu pentru mine.

Cuvintele îl săgetară, şi ea îşi înclină capul, se ridică pe vârfurile picioarelor şi îl sărută apăsat pe buze.

Era cel mai perfect sărut pe care îl trăise vreodată, buzele ei apăsate pe ale lui, moi şi dulci, şi complet fascinante. Tânjise după ea zile întregi, şi ea îi cerea asta cu fineţe, luându-i buza de jos între buzele ei şi îl atinse o dată, de două ori, până când el deschise gura şi ea îi fură răsuflarea cu explorarea nesigură a limbii ei alunecând mătăsos pe a lui. El o înconjură cu braţele, trăgând-o strâns spre el, iubind felul în care o simţea, moale acolo unde el era tare, mătăsoasă acolo unde el era oţel.

Când, în cele din urmă, ea se opri din sărut, buzele îi erau umflate şi roz, şi el nu îşi putea lua ochii de la ele, de

la gura dulce întredeschisă, înainte să se curbeze în jurul cuvintelor ei:

— Nu vreau să învăţ biliard în seara asta, Michael.

Privirea îi tremură, urcând deasupra acelor buze, întâlnindu-i ochii.

— Nu?

Ea clătină uşor din cap, mişcarea fiind o promisiune plină de păcat.

— Mai degrabă aş învăţa despre tine.

Îl sărută din nou, iar el nu îi putu rezista. Nu exista niciun bărbat viu care să poată. Mâinile lui se lipiră de trupul ei, trăgând-o aproape de el. Era pierdut. Soţia sa stătea în faţa lui, ca o tentaţie reîncarnată, rugându-l să facă dragoste cu ea, riscându-şi reputaţia şi orice altceva pentru care muncise o viaţă întreagă. Şi el descoperi că nu îi pasă.

Întinse mâna pe lângă ea, apăsând un buton ascuns şi dând la o parte peretele, pentru a scoate la iveală o scară, cu treptele întinzându-se în sus, spre o prăpastie de întuneric. Întinse mâna spre ea, cu palma în sus, lăsând-o să aleagă dacă voia să urce cu el. Nu dorea ca ea să creadă vreodată că o forţase să facă asta. Să o atragă în această experienţă. Totuşi, se simţi exact invers, ca şi cum această femeie-explorator curajoasă îl ademenea pe el.

Şi când îşi aşeză mâna într-a lui, fără ezitare, fără remuşcări, dorinţa îl străbătu ca un fior din cap până în picioare, rapid şi îi aproape insuportabil. O trase spre el, sărutând-o cu patimă, înainte să o conducă pe scara întunecată, închizând uşa în urma lor şi afundându-se în întuneric.

— Michael?

Îi şopti numele şi sunetul, moale şi decadent în întuneric, era chemarea unei sirene. El se întoarse spre ea, mâna strângând-o pe a ei, trăgând-o pentru a o aşeza pe prima treaptă, cu el făcându-şi loc spre talie, iubind felul în care corpul i se simţea sub mâinile lui, rotunjimea şoldurilor, moliciunea pântecelui ei.

Icni uşor când o ridică pe treapta de deasupra lui.

Buzele ei erau acum la acelaşi nivel cu ale lui, şi el fură un sărut, mângâind-o adânc, iubindu-i gustul, un drog de care nu se mai sătura.

Se retrase, numai puţin, şi ea suspină, sunetul plăcerii ei făcându-l să vrea mai mult decât îşi imaginase vreodată. Îi acapară din nou gura, şi mâinile ei îi găsiră pletele, degetele mângâindu-i buclele, trăgând de ele, făcându-l să-şi dorească să fie dezbrăcaţi, iar ea îi ghidă gura acolo unde îşi dorea cel mai mult. El gemu când înţelese fantezia şi se opri, apucându-i mâna într-a lui şi spunând:

— Nu aici. Nu în întuneric. Vreau să te văd.

Ea îl sărută, apăsându-şi sânii pe pieptul lui, tăindu-i răsuflări făcându-l disperat după ea, după pielea ei, după atingerea ei, după micile gemete care îl făceau mai tare ca piatra. Când îl eliberă din mângâierea ameţitoare, el simţi că îşi pierduse răbdarea. O dorea acum. Imediat. Fără ezitare. Aşa că o ridică în braţe şi o duse în sus pe scară. Pe tărâmul decadenţei. Al plăcerii.

Capitolul 19

Dragă M.,

Astăzi, am împlinit douăzeci şi şase de ani.

Douăzeci şi şase de ani, şi nemăritată – îmbătrânind şi ofilindu-mă cu fiecare ceas care trece, în ciuda a ceea ce-i place mamei să spună în momentele ei bune.

Opt sezoane şi nici măcar un pretendent acceptabil... un record umilitor pentru cea mai mare dintre fiicele casei marchizului de Needham şi Dolby. În dimineaţa asta, la micul dejun, am văzut dezamăgirea în privirile tuturor.

Dar, ştiind care au fost opţiunile mele, mi-am dat seama că n-am fost în stare să fiu de acord cu cenzura lor.

Sunt o fiică rea, într-adevăr.

Nesemnată.

Conacul Needham, august 1828

Scrisoare netrimisă.

*

Scara ducea către apartamentul proprietarilor.

Michael o lăsă în picioare chiar în pragul uşii secrete care se deschidea în partea de sus a pasajului, închizând-o bine în urma lor, înainte să se îndrepte, cu o graţie grăbită, spre uşa principală a camerei. Ea îl urmă îndeaproape, dornică să afle ce avea să urmeze, nedorind să piardă niciun moment din asta. Din el.

Se gândise că o va duce spre pat – mai mult ca sigur, în acest club imens, unde bărbaţii veneau pentru a explora slăbiciunile şi plăcerea, exista un loc unde el dormea. Unde ea ar putea să doarmă cu el.

Unde ar putea face şi alte lucruri, înainte să fie nevoiţi să revină la realitate şi să-şi amintească toate motivele pentru care mariajul lor era un haos, iar vieţile lor o apucaseră pe făgaşul greşit.

Când încuie uşa şi se întoarse la ea, Penelopa se opri, luminată de flăcările calde a trei şemineuri şi de fereastra mare, aurie, care dădea spre parterul Îngerului. Brusc, înţelese.

El voia ca ei să... Aici.

dădu înapoi, instinctiv, iar el o urmă, încet şi sigur, o promisiune mătăsoasă licărind în ochii lui.

— Unde te duci? întrebă, şi ea rămase fără suflare auzind tonul grav al vocii lui.

Făcu un pas în spate.

— Vom fi descoperiţi.

El clătină din cap.

— Nu vom fi deranjaţi.

— De unde ştii?

El ridică o sprânceană.

— Ştiu.

Îl crezu. Îşi auzi inima în urechi, când el păşi spre ea în încăperea uriaşă, întunecată, îndreptându-se spre

fereastră, intenţia fiindu-i clară. O va poseda. Şi va fi minunat.

Şi dintr-odată, ea nu se mai feri de el din cauza emoţiei, de teamă sau de jenă. Se feri pentru că era insuportabil de incitant să fie urmărită de el. El era frumos şi zvelt, şi se mişca cu o graţie de care bărbaţii inferiori duceau lipsă. Dârzenia era ceea ce o atrăgea spre el, ceea ce îl făcea atât de ispititor. Hotărârea cu care urmărea lucrurile pe care şi le dorea era neabătută. Şi chiar acum, o dorea pe ea.

Anticiparea îi dădu fiori şi ea se opri. În următoarea clipă, ajunse lângă ea. Întinse mâna, punându-i palma pe obraz, înclinându-i capul spre faţa lui, capturându-i privirea cu o atenţie extremă. O concentrare extremă.

Toată pentru ea.

Ea fu copleşită de bucurie când îşi dădu seama. Rămase fără suflare.

— La ce te gândeşti?

Degetul lui mare o mângâie de-a lungul liniei maxilarului lăsând o urmă fierbinte.

— Felul în care mă priveşti, spuse ea, incapabilă să îşi ia ochii de la el. Mă face să mă simt... Vocea îi pieri, nesigură, şi el se aplecă pentru a o săruta la baza gâtului, unde pulsul stătea să explodeze.

El ridică din nou capul.

— Cum te face să te simţi, dragoste?

— Mă face să mă simt puternică.

Ea nu îşi dădu seama de ceea ce spusese până când nu rosti cuvintele, şi un colţ al gurii lui se arcui, schiţând un zâmbet, vârfurile degetelor lui plimbându-se pe pielea ei, pe deasupra claviculei, mergând de-a lungul marginii rochiei din mătase şi făcând-o să tremure de plăcere.

— Cum aşa?

Ea respiră adânc, copleşită de plăcerea pe care i-o provoca, de modul în care ochii lui urmăreau degetele pe pielea ei, şi spuse:

— Mă doreşti.

Culoarea aurie a ochilor lui deveni brun-închis şi

vocea îi deveni şoaptă:

— Te doresc.

— Mă face să mă simt de parcă aş putea avea orice.

El trase uşor de funda care îi ţinea corsajul rochiei strâns pe sâni, mişcarea slăbind panglica şi făcând materialul să se lase. Degetul lui se strecură pe sub tivul materialului, insinuând, tachinând.

— Ţi-aş da orice îţi doreşti. Orice îmi ceri.

„Iubeşte-mă.” Nu asta. Asta nu i-ar da. Dar înainte să poată urmări gândul, el îi ridică mâinile şi îi descheie nasturii mănuşilor, trăgând uşor de ele, atingerea senzuală a pielii de ied pe pielea ei convingându-l că ea nu va mai putea să se gândească vreodată la gestul de a-şi pune sau a-şi scoate o mănuşă ca la altceva decât un act sexual.

El îşi strecură o mână în corsajul ei larg, pe sub marginea cămăşuţei, apucând un sân şi scoţându-l de sub material. Ea gemu, iar el se aplecă pentru a-i înăbuşi sunetul cu un sărut.

— Vreau să te întind în lumina Îngerului şi să fac dragoste cu tine. Cuvintele erau accentuate de mângâierea degetului lui mare pe deasupra sfârcului, şi de muşcături uşoare pe gât. Şi cred că şi tu vrei.

Ea dădu din cap, incontrolabil. Şi nu îşi putu înfrâna nici mărturisirea:

— Vreau. „Atâta timp cât sunt cu tine.”

O eliberă, întorcând-o cu faţa spre vitraliul uriaş. Ea se uită spre parterul Îngerului, înţesat de lume, în timp ce el îi descheia nasturii, unul câte unul.

— Spune-mi ce vezi, şopti el, buzele lui fiind fierbinţi şi moi de-a lungul curbei umărului ei.

— Sunt… bărbaţi… pretutindeni. Penelopa gemu şi strânse în pumn materialul care se desfăcea rapid.

El îi apucă corsetul şi desfăcu rapid şireturile, eliberând-o din colivia de balene şi olandă. Ea gemu uşor, iar mâinile lui se plimbară pe deasupra cămăşuţei din bumbac, mângâind pielea de dedesubt. Îşi sprijini o mână de geam, pentru a nu-şi pierde echilibrul din pricina senzaţiei atât de plăcute de pe pielea ei chinuită.

El păru să înţeleagă sunetul şi o linse pe ureche, mâinile alunecându-i pe sub rochie şi corset, atingând-o, lăsând o dâră de plăcere în urma lor.

— Biată dragoste, şopti el, cuvintele lui simţindu-se la fel de fin ca şi coniacul cel mai scump. Ai fost neglijată.

Şi aşa se şi simţea. Era de parcă pielea ei tânjea numai după atingerea lui. După sărutul lui. După mângâierile lungi şi fierbinţi care îi provocau o plăcere aproape dureroasă.

— Numai bărbaţi? şopti el, readucându-i din nou atenţia spre încăperea uriaşă, prin fereastra pestriţă, care înfăţişa gâtul frumos, încordat, al lui Lucifer.

Mâinile lui îi cuprinseră sânii pe deasupra corsetului, ridicându-i şi modelându-i cu palmele lui fierbinţi, înainte să apuce vârfurile întărite între degete şi să le ciupească uşor, dar destul pentru a transmite un fior de plăcere prin toată fiinţa ei. Ea scoase un geamăt.

— Răspunde-mi, Penelopa.

Se forţă să-şi încordeze atenţia, urmărind imaginea din faţa ei.

— Nu. Sunt şi femei.

— Ce fac?

Se concentră asupra unei femei cu o rochie drăguţă din mătase violet, cu părul lung şi negru strâns în creştetul capului, buclele căzându-i pe umeri.

— Una stă în poala unui domn.

Atunci el se împinse în ea, legănându-şi şoldurile şi lipindu-le de posteriorul ei, iar Penelopa îşi dori să nu fie separaţi de atâtea straturi de haine.

— Ce altceva?

— Şi-a petrecut braţele în jurul gâtului său.

El îi apucă mâna pe care o ţinea sprijinită de fereastră şi o petrecu, prin spatele ei, în jurul gâtului său, oferindu-şi un acces mai bun la formele ei minunate.

— Şi?

— Îi şopteşte la ureche.

— Despre jocul lui de cărţi?

Degetele o ciupiră din nou, şi ea suspină, închizând

ochii şi întorcându-se spre el.

— Michael, şopti ea, dorindu-şi să o sărute.

— Îmi place cum îmi rosteşti numele. Eşti singura care îmi spune Michael, şopti el, înainte să-i dea ce-şi dorea, limba lui mângâind-o uşor şi adânc, până când o făcu să se unduiască în braţele lui, împingându-şi sânii în mâinile lui magice.

— Parcă nu-ţi plăcea, protestă ea.

— Mi-ai înfrânt rezistenţa. Îi supse delicat pielea delicată de pe gât. Spune-mi mai multe despre femeie.

Penelopa se întoarse din nou spre fereastră, luptându-se din nou să-şi concentreze atenţia. O privi pe femeie cum se apleacă, lăsându-şi partenerul să îi vadă decolteul în toată splendoarea lui. El zâmbi, aplecându-se şi sărutând-o pe claviculă, înainte ca mâinile să-i alunece peste coapsă şi de-a lungul gambei, dispărând, în cele din urmă, sub marginea rochiei.

Penelopa îşi arcui trupul, sprijinindu-se de Michael.

— O, o atinge…

Degetele lui încetiniră la auzul cuvintelor, cu o mângâiere abia perceptibilă, gingăşia ei făcând-o pe Penelopa să îşi dorească să fi fost dezbrăcaţi amândoi în camera întunecată.

— Unde o atinge?

— Pe sub… Făcu o pauză, căci mâna lui Michael se dusese în jos, spre locul unde îl dorea cu ardoare. Următorul cuvânt îl rosti suspinând, în timp ce degetele lui îi găsiseră esenţa, atingând-o uşor… fuste.

— Aşa?

În ciuda abundenţei de material, genunchiul lui Michael îşi croi drum printre coapsele ei, desfăcându-le mai mult, mâna alunecându-i spre căldura de acolo, baza palmei frecându-se de ea. Capul ei căzu pe spate, pe umărul lui.

— Nu ştiu.

— Dar ce crezi?

— Pentru binele ei, sper că da, şopti ea, în timp ce el o mângâia.

El râse, sunetul auzindu-se ca un bubuit îndepărtat, în spatele ei.

— Şi eu sper, pentru binele lui.

Îşi închise ochii, mâinile lui mişcându-se în tandem, una pe sânul ei jucându-se, tentând-o, iar cealaltă între coapse, atingând-o cu o pricepere de maestru. Mângâierea continuă, făcând-o pe Penelopa să geamă, savurând senzaţia trupului lui lipit de ea, împingându-se în spate, pentru a se potrivi cât mai bine cu el. El se mişca odată cu ea, şuierându-i la ureche:

— Dacă vei continua cu asta, draga mea, nu vei mai putea să-i priveşti prea mult timp.

— Nu mai vreau să îi privesc, Michael.

— Nu?

Întrebarea veni plină de curiozitate la umărul ei, unde dinţii lui se jucau cu pielea. Ea scutură din cap, înclinându-se, pentru ca el să poată ajunge mai bine.

— Nu, mărturisi ea. Vreau să mă uit la tine. Degetele lui făcură ceva minunat între coapsele ei şi ea suspină: Te rog.

— Bine, spuse el, iar ea simţi zâmbetul aţâţător în cuvinte. Dacă mă rogi atât de frumos…

O întoarse cu faţa spre el, ochii lui zăbovind pe locul unde el încă ţinea în pumn materialul rochiei, la piept.

— Dă-i drumul rochiei, Penelopa, o rugă el, cuvintele răsunând ca în ceaţă, şi ea îşi încleşta mai tare degetele.

— Dar dacă…

— Nu te poate vedea nimeni.

— Dar…

El clătină din cap.

— Doar nu-ţi imaginezi că aş lăsa pe cineva să te vadă, draga mea minunată. Nu-mi pot imagina că aş permite aşa ceva, fără să-i omor.

Cuvintele erau atât de posesive, încât ea nu îşi putu reţine fiorul de plăcere ce o străbătu prin tot corpul. Nimeni nu îi spusese că e minunată. Nimeni nu păruse interesat câtuşi de puţin în a o poseda. Dar în acest moment, Michael o dorea.

Îl privi cu atenţie o clipă nesfârşită, iubind felul în care ochii lui o implorau să se dezgolească în faţa lui, înainte să elibereze ţesătura, lăsând-o să cadă pe podea, lăsând-o goală, numai în lenjerie, în lumina slabă din cameră… şi în faţa soţului ei.

El se opri, ochii rătăcindu-i pe corpul ei şi fixându-se în final pe chipul ei, după care spuse, plin de respect:

— Eşti cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată.

Era la picioarele ei, scoţându-i ghetele şi pantalonaşii, lăsând-o doar cu ciorapii. O atinse în sus, pe picioare, insistând în locul în care mătasea se unea cu pielea. Când ea gemu, el îi linse pielea de acolo.

— Am o slăbiciune pentru ciorapi, dragoste. Fini şi mătăsoşi, asemenea celei mai moi părţi din tine.

Ea roşi, nedorind să recunoască că şi ei plăcea cum se simţeau pe piele, nedorind să îi spună că, din noaptea nunţii lor, savura atingerea mătăsii pe picioare, prefăcându-se că ar fi fost atingerea lui.

— Şi ţie îţi plac, văd eu, o tachină el şi ea îi simţi buzele pe coapsă.

— Îmi placi *tu,* şopti ea, aşezându-şi una dintre mâini pe ceafa lui, cu degetele răsfirându-i buclele moi.

La atingere, el se opri, lăsându-i ciorapii pe ea, sărutând-o, sălbatic şi minunat.

— Curbele tale sunt perfecte şi pielea mătăsoasă, rosti el, o mână începând să o mângâie în sus, cu palma sub sânul ei, sunt atât de pline şi de frumoase.

Cuvintele lui îi distrugeau echilibrul mental. Erau mai dăunătoare chiar decât atingerea. Se arcui spre el, spre sărutul lui, şi îi captură răsuflarea şi cuvintele, şi gândurile, buzele şi limba lui mângâindu-le pe ale ei, promiţând mai multă plăcere decât şi-ar fi putut imagina vreodată. Când se opri din sărut, ea gemu, uitând să protesteze şi privindu-l cum se dădea în spate, îşi scoase hainele cu mişcări rapide şi se aşeză în faţa ei, lumina din cazinoul de dincolo de fereastră transformându-l într-un mozaic de culori şi textură, cu picioarele lungi şi muşchii încordaţi, şoldurile

mici şi umerii laţi şi…

Nu. Nu ar trebui să se uite *acolo.* Nu conta că îşi dorea. Că era incredibil de curioasă. „Doar o privire, rapidă. O, Doamne!”

Penelopa deveni timidă instantaneu, mâinile ei căutând să-i acopere nuditatea.

— Nu putem… nu am fost… Nu este cum m-am aşteptat.

Atunci el zâmbi, un zâmbet formidabil de lacom.

— Eşti emoţionată?

Ea ştia că trebuia să pretindă că nu este – probabil că el făcuse asta cu zeci de femei. Dar, *era* emoţionată.

— Un pic.

El o ridică, ducând-o pe un divan scund aflat într-o parte a camerei, şi o aşeză în poala lui pentru un sărut profund, explorator, care îi opri respiraţia şi îi alungă inhibiţiile. Ea îi linse buza de jos, sugând-o delicat, iar el se retrase gâfâind. Ochii ei se măriră.

Făcuse ceva greşit?

— Îmi pare rău… buza. Urmele loviturilor lui Temple au tendinţa să persiste.

Ea se retrase, ridicând o mână pentru a-i da părul la o parte, şi îi cercetă chipul, în căutarea altor răni.

— Nu ar trebui să-l laşi să te lovească, şopti ea, sărutându-l delicat lângă rană.

— Era singura modalitate să-mi iau gândul de la faptul că nu puteam să vin acasă şi să te duc în pat. Îşi trecu mâna în josul braţului ei, într-o mângâiere amplă, lungă. Mă înspăimânţi. Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet vag, în timp ce degetele atingeau şi tachinau pielea moale de pe încheietura, cotul, umărul ei.

— Cum este posibil?

— Nu pot să te gust pe bucăţele, dragoste. Pot doar să te înghit cu totul. Eşti irezistibilă. O sărută apăsat pe umăr, savurând cu limba pielea de acolo. Eşti ca zornăitul zarurilor. Ca fâşâitul cărţilor. Mă chemi asemenea cântecului de sirenă până când tânjesc de dorinţă după tine. Cuvintele erau respiraţie şoptită la baza gâtului ei. Aş

putea deveni foarte uşor dependent de tine.

Cuvintele îi făcură inima să tresalte.

— Şi asta este rău?

El chicoti, hohotul de râs vibrând în trupul lipit de abdomenul şi de sânii ei.

— Pentru mine, da. Foarte foarte rău. O sărută, prelung şi lent. Şi pentru tine la fel. Mi-ai cerut să nu te ating. Am vrut să îţi respect dorinţa.

Doar că ea nu asta îşi dorise. Nu chiar. Îşi dorise întotdeauna ca el să o atingă, chiar şi atunci când îi spusese să nu o facă. Îl dorise întotdeauna, chiar dacă îşi spusese că nu era aşa. El era slăbiciunea ei.

El o scuti să mai vorbească, atingând-o, degetele lui jucându-se pe culmea unui sân, până când ea gemu, degetele alunecându-i în părul lui. Se trase înapoi şi îi întâlni ochii minunaţi, întunecaţi.

— Michael, şopti ea.

El nu îşi lua privirea de la ea în timp ce îi schimbă poziţia, ridicând-o ca pe un fulg, trecându-şi mâna în josul unei coapse, obligând-o să îşi desfacă picioarele. Ideea în sine era un scandal.

Un vis.

Ea ezită numai o fracţiune de secundă înainte să-i urmeze instrucţiunile mute, înconjurându-l cu picioarele. Se simţea mândrie şi plăcere în vocea lui când spuse:

— Frumoasa mea aventurieră…

Ea ştia că e o exagerare. Nu era frumoasă. Dar în seara asta *se simţea* frumoasă, şi nici măcar nu se gândi să îi ignore cererea. Noua poziţie îi dădea acces complet la el. La braţele lui puternice, ferme, la pieptul lat care se ridica şi cobora odată cu respiraţia lui, şi nu se putu stăpâni, punându-şi mâinile pe el, pe acest bărbat splendid, arătos, care era soţul ei.

El gemu de plăcerea atingerii ei şi o ridică până când sânii îi ajunseră la nivelul gurii lui, şi începu să sufle peste vârfurile cu un jet lung, constant. Ea urmări direcţia privirii lui, atât de concentrată pe ea, privind cum sfârcurile i se întăreau – mai întâi unul, apoi celălalt – insuportabil de mult

şi de chinuitor.

Îşi dorea gura lui pe ea.

— Atinge-mă, şopti.

El era deja acolo, gustând-o, până când ea simţi că îi vine să moară din cauza plăcerii păcătoase, minunate. Mâinile ei îşi croiră drum prin părul lui, ţinându-l apăsat pe ea, până când el se trase şi-şi duse gura pe celălalt sân neglijat, mângâind cu atingeri lungi, minunate, înainte să-şi strângă buzele în jurul ei şi să-i ofere exact ce-şi dorea.

Ea îi vibra în braţe, în ritm cu mişcarea buzelor lui, cu atingerea limbii, cu micile muşcături. Doamne Dumnezeule! Îi provoca plăcere ca un maestru, cu artă şi pricepere. Şi îşi dorea ca răsfăţarea să nu se termine vreodată.

În cele din urmă, el se retrase, ridicând-o mai sus, mai aproape de el, sărutând-o fierbinte pe pielea fină a trunchiului, înainte să o lase în jos, alunecând pe corpul lui, şi să o sărute încă o dată pe gură. Genunchii lui se ridicară sub ea, ţinând-o aproape de pieptul lui, în timp ce degetele se jucau în părul ei şi îi trimiteau fiori prin tot trupul, pierzându-şi capul pe podeaua acestei odăi decadente.

Gura lui se mută pe gât, unde linse pielea delicată de deasupra pulsului, iar ea îi şopti gemând numele, simţindu-se drogată de plăcere. Despre existenţa căreia ea nu ştiuse înainte de el. Pe care nu ar fi găsit-o niciodată dacă nu era el.

— *Michael,* îi şopti gemând numele.

El zâmbi, mulţumit de sine, foarte masculin, mutându-şi o mână de pe spatele ei între trupurile lor. Ea îşi întoarse privirea spre acea mână păcătoasă, prădătoare, strălfulgerată de mişcarea sa, apoi degetele începură să o atingă, în miezul ei, atât de uşor de parcă ar fi avut suficient timp pentru a o explora. Nu îşi dorise ceva atât de mult niciodată în viaţa ei.

Degetele lui se mişcau în ea, iar ea se contorsionă în jurul lor, una dintre mâinile ei alunecând de pe trunchiul lui pentru a se odihni, nesigură, pe partea despre care ea era atât de curioasă. El trase adânc aer în piept când mâna ei se aşeză pe partea fierbinte, ca de oţel.

— Penelopa… nu trebuie să…

— Vreau, şopti ea, şi era adevărat. Îşi dorea să îl atingă, să afle tot despre el, să îi ofere toată plăcerea pe care el i-o dăruise. Arată-mi cum. Învaţă-mă.

Ochii lui deveniră negri de plăcere şi îşi mişcă cealaltă mână pentru a o ghida, arătându-i exact cum să atingă, cum să se mişte. Când el gemu, lung şi minunat, ea se aplecă şi îl sărută delicat pe obraz, şoptindu-i pe piele.

— Asta este mult mai interesant decât biliardul.

El râse răguşit la auzul cuvintelor.

— Sunt foarte de acord.

— Eşti atât de catifelat, spuse ea, atingându-i bărbăţia, minunându-se de felul în care îl simţea.

Atât de tare. El închisese ochii în timp ce îl atingea, iar ea îi privi chipul, bucurându-se de plăcerea pe care o citea acolo. Îşi frecă un deget ferm de vârf şi el suspină, cu ochii întredeschişi.

— Fă-o din nou.

O făcu, iar el o trase pentru a o săruta îndelung şi profund, în timp ce ea îşi continuă explorarea, cu mâinile lui pe ale ei, arătându-i cum să se mişte, unde să insiste, cât de tare să apese. Capul lui căzuse pe spate şi răsufla în rafale scurte, dureroase.

— Este bine?

El gemu la întrebare.

— Este perfect. Nu vreau să te mai opreşti. Dar ea nici nu avea de gând. Îi plăcea să îl vadă cum primeşte plăcerea. În cele din urmă, o îndepărtă de el, printr-o mişcare bruscă. Gata. Nu înainte să fiu din nou în tine. Cuvintele o făcură să roşească, şi el râse, grav şi minunat. Faptul că vreau să fiu în interiorul tău te stânjeneşte, frumoaso?

Ea clătină din cap.

— Faptul că *vreau* să fii în interiorul meu mă stânjeneşte. Doamnele nu se gândesc la astfel de lucruri.

El o sărută cu pasiune.

— Să faci întotdeauna ce îţi dictează gândurile tale murdare. De fapt, vreau să îl aud pe fiecare în parte. Vreau

să ţi le îndeplinesc pe toate.

Degetele lui se mişcau ferm, făcând lucruri minunate între coapsele ei, şi ea gemu.

— Michael. Mai mult.

— Mai mult, frumoaso? Vârfurile degetelor lui alunecară spre locul unde ea îl dorea, mai mult tachinând decât atingând. Mai mult aici?

Ea suspină, şi el se retrase, înainte ca ea să îi repete numele, auzind rugămintea din tonul ei.

— Sau poate mai mult aici? Un deget lung alunecă adânc, iar ea gemu.

— Peste tot.

— Cu ce femeie lacomă m-am însurat. O tachina, sărutând-o, gustând-o, ţinând-o nemişcată în timp ce îi explora gura. În tot acest timp, degetele lui mişcându-se în mici cercuri păcătoase, de-abia atingând-o. El ridică o sprânceană şi un al doilea deget îl însoţi pe primul într-o alunecare lentă, lungă, de plăcere. Aici?

— Da, oftă ea; se apropia.

— Aici, se mută el.

Mai aproape. Ea îşi muşcă buza. Închise ochii.

— Da.

— Aici?

Atât de aproape.

Ea rămase nemişcată. Nedorindu-şi ca el să se oprească.

— Îmi place să te ating aici, Penelopa, şopti el, în timp ce mâna lui abilă o explora. Îmi place să îţi descopăr forma, să te simt, cât de umedă eşti pentru mine. Acele degete se mai mişcară o dată, şoaptele lui continuând. Îşi răsuci mâna, încercuind, ameninţând acel loc minunat. Îmi place să te explorez.

— Găseşte-l… şopti ea, incapabilă să tacă.

— Să găsesc ce, dragoste? Părea un inocent. Un mincinos păcătos.

Ea îi întâlni privirea, simţindu-se puternică.

— Ştii tu ce.

El zâmbi ştrengăresc.

— Hai să îl găsim împreună.

Era prea mult. Ea întinse mâna între ei, apucând mâna lui şi în cele din urmă, împingându-l spre ea. Se aplecă deasupra lui întâlnindu-i ochii, văzând plăcerea întunecată din el, nevoia ţinută strâns în frâu. Degetele lui alunecară prin buclele ei, despărţindu-i pliurile secrete, făcând cercuri, ghidate de mâna ei aşezată pe încheietură. Degetul lui mare se mişcă îndelung şi lent într-o buclă ademenitoare, care o făcu să-şi piardă capul. El o privi cum se zvârcolea sub atingerea plăcerii, tachinând-o cu cuvinte la fel de mult ca şi cu degetele.

— Acolo, dragoste? Acolo se simte bine?

Se pierdu în faţa cuvintelor lui păcătoase, încurajatoare şi a degetelor lui păcătoase, încurajatoare, şi îşi şopti răspunsul mişcându-se lipită de el. Şi apoi o atingea exact cum îşi dorire prin cercuri perfecte, mângâind-o cu presiunea numai potrivită. De parcă el îi cunoştea corpul mai bine decât ea. Era ca şi cum corpul ei îi aparţinea lui.

Şi poate că aşa era.

Unul din degetele lui minunat de lungi alunecă în interiorul ei, podul palmei lui atingând ritmic un punct care îi provoca plăcere acută, aproape insuportabilă, şi ea îi strigă numele, mişcându-se odată cu atingerea lui, ştiind că urma să se întâmple ceva incredibil.

— Michael, îi şopti numele, dorind mai mult. Dorind totul.

Era plină de dorinţă şi de lăcomie, şi îşi dorea să nu se mai oprească niciodată din atingerea acelei părţi secrete din ea. Partea care acum îi aparţinea lui.

— Aşteaptă-mă, îi şopti el, şi atunci îi desfăcu picioarele. Se împinse mai aproape de ea, degetele părăsind-o, înlocuite de vârful lui neted, mare, şi în timp ce ea se mişca în sus şi în jos, el gemu îndelung la urechea ei, înainte să-i şoptească: Doamne, Penelopa… Eşti ca focul. Ca soarele. Şi nu mă pot stăpâni să nu te doresc. Vreau să fiu în tine şi să nu te mai părăsesc niciodată. Eşti noul meu viciu, dragoste… mai periculos decât orice alt viciu pe care

l-am avut vreodată.

Alunecă mai adânc, strângând din dinţi în timp ce vârful lui se aşează la intrarea în ea, unde ea se simţea atât de pustie… unde avea nevoie de el. Se trase mai aproape de el, iubind senzaţia lui legat de ea. Dorindu-l mai adânc.

El se opri.

— Penelopa. Ea deschise ochii, întâlnindu-i privirea întunecată şi serioasă. El se aplecă şi îi cuprinse buzele într-un sărut lung, şi plin de promisiune. Îmi pare rău că te-ai simţit dezonorată, dragoste… în momentul acesta, nu este nimic la tine pe care eu să nu-l consider extrem de preţios. Să ştii asta.

La auzul cuvintelor, uluitoare şi pline de adevăr, ochii ei se umplură de lacrimi. Dădu din cap.

— Ştiu.

El nu îşi luă ochii de la ea.

— Ştii? Vezi cât de mult te preţuiesc? Simţi? Ea dădu din nou din cap, o lacrimă scurgându-i-se pe obraz, rostogolindu-se şi căzând pe pielea netedă a umărului lui. Întinse o mână pe obrazul ei, ştergând cu degetul mare dâra sărată. Te ador, şopti el. Aş vrea să fiu bărbatul pe care îl meriţi.

Acum ea ridică palma pentru a o cuprinde pe a lui, pe obraz.

— Michael… poţi fi acel bărbat.

La auzul cuvintelor, el închise ochii, trăgând-o spre el pentru un sărut profund, cutremurător, apoi vârî mâna între ei pentru a căuta, găsind acel loc minunat unde plăcerea părea a izvorî din adâncul ei. Atinse şi făcu cercuri lungi, iar şi iar, într-un ritm perfect, aproape insuportabil, până când ea se împinse în el şi îi putu simţi plăcerea din ce în ce mai mare. El se opri înainte ca ea să-şi găsească eliberarea, lăsând-o să revină cu picioarele pe pământ, apoi se împinse încă o dată şi se opri din nou. Ea ţipă de frustrare.

— Michael.

El o sărută pe gât, şoptindu-i în ureche.

— Încă o dată. Încă o dată şi te las să ajungi acolo. Te las să mă duci acolo.

De data aceasta, când ea atinse extazul, chiar când era gata să treacă dincolo de climax, el alunecă adânc în ea, printr-o singură mişcare lungă, hotărâtă, desfăcând-o, umplând-o. Într-o plăcere minunată. Şi ea se pierdu, în prăpastie, în siguranţă în braţele lui legănându-se împreună, ea strigându-i numele, implorând pentru mai mult, şi el oferindu-i, din nou şi din nou, până când nu mai putu respira şi nu mai putu vorbi şi nu mai putu face nimic, decât să se prăbuşească în braţele lui.

O ţinu în braţe o eternitate, mâinile lui mângâind-o pe spate, cu o mişcare blândă şi generoasă, şi răbdătoare.

Nu va înceta niciodată să-l iubească.

Nu pentru plăcerea imensă pe care i-o oferise, ci pentru blândeţea aproape insuportabilă pe care i-o oferea acum. Pentru felul în care o mângâia delicat şi îi şoptea numele, de parcă ar fi avut tot timpul din lume, în vreme ce el rămăsese complet în ea, tare şi nesatisfăcut. Aşteptase ca ea să aibă parte de plăcere, dorind să fie sigur că avea să fie satisfăcută prima. Se chinuia atât de mult să ascundă această parte a lui, dar iat-o, numai sensibilitate.

Iubea acea parte. Îl iubea *pe el.*

Şi el nu va accepta niciodată.

Îngheţă la acest gând, ridicând capul, fiindu-i teamă să-i întâlnească privirea, îngrijorată că i-ar putea înţelege gândurile. Braţele lui o cuprinseră.

— Te-am rănit?

Întrebarea era răguşită, de parcă nu putea suporta ideea. Ea clătină din cap.

— Nu.

Se mişcă sub ea, încercând să se desprindă de ea.

— Penelopa… lasă-mă… nu vreau să te rănesc.

— Michael.

Şi atunci, din cauză că îi era prea teamă să vorbească – prea teamă că, dacă ar fi început să vorbească, i-ar fi putut spune ceva ce nu voia să audă – se legănă, de-abia ridicându-se şi lăsându-se din nou pe el, plăcându-i felul în care capul lui căzu pe spate, cu ochii întredeschişi, cu dinţii strânşi, gâtul tensionat, cu un control ferm. Ea repetă

mişcarea şi şopti:

— Atinge-mă.

La aceste cuvinte, el se relaxă şi în sfârşit, în *sfârşit* se mişcă.

Simţind mişcarea, ea suspină şi el intră adânc, minunat de adânc, dăruindu-i plăcere şi perfecţiune. Se mişcau împreună, mâinile lui pe şoldurile ei, ghidând-o, în timp ce palmele ei se aşezaseră pe umerii lui, iar trupul ei se legăna înspre el.

— Mai mult… şopti ea, ştiind, cumva, neîndoielnic, că el avea mai multe de dăruit.

Şi îi dăruia în mişcări mai ample, mai adânci.

— Frumoasa Penelopa… atât de fierbinte şi moale, şi superbă, îi şopti la ureche. Când te-am privit cum tremuri în braţele mele, am crezut că voi muri de plăcere. Eşti frumoasă când eşti în extaz. Vreau să te duc din nou acolo… şi din nou… şi din nou.

Cuvintele lui erau accentuate de atingeri, de palmele care o mângâiau pe spate, pe umeri, din nou în jos, spre posterior, şi o ghidau, minunat, în el.

— Michael, eu…

Şi apoi mâinile lui erau pe ea, între ei, iar el o pătrunse atât de adânc şi ea nu îşi putu termina propoziţia… din cauză că acea plăcere ciudată, remarcabilă era din nou acolo, ridicându-se în faţa ei, şi nu-şi dorise niciodată ceva atât de mult, cum îşi dorise să o atingă.

— Spune-mi, şopti el răguşit, atingând-o mai tare, mai repede, oferindu-i tot ceea ce ea nici nu ştia că îşi doreşte. Că are nevoie.

Te iubesc.

Cumva, ea se opri să spună aceste cuvinte în timp ce se simţi străbătută de extaz. El sări de pe culme odată cu ea, strigându-i numele în încăperea întunecată.

Capitolul 20

Dragă M.

Sunt într-o dispoziţie meditativă – au trecut şase ani de la ziua „Dezastrului Leighton, cum îi place tatălui meu să-l numească, şi am refuzat trei cereri în căsătorie – fiecare mai puţin atrăgătoare decât precedenta.

Cu toate acestea, mama continuă să mă târască prin buticurile modistelor şi pe la ceaiurile diverselor matroane, de parcă ar putea şterge trecutul cu câţiva metri de mătase sau cu un parfum de bergamotă.

Asta nu poate continua la nesfârşit, nu-i aşa?

Mai rău, continui să scriu scrisori unei fantome şi să-mi imaginez că, într-o zi, răspunsurile vor sosi la poştă.

Nesemnată.

Reşedinţa Dolby, noiembrie 1829

Scrisoare netrimisă.

*

— Crema de agrişe.

Penelopa nu îşi înălţă capul de pe umărul lui Michael, părul ei blond răsfirându-se în jurul lor.

— Poftim?

El mişcă o mână caldă pe şira spinării ei, dându-i fiori de plăcere.

— Cât de politicos. Se aplecă peste marginea divanului, nedorind încă să se desprindă de ea, dar ştiind că ei i se va face frig în camera spaţioasă, dacă nu va face ceva. Îşi apucă redingota de unde o lăsase grămadă, pe podea, în graba de a-şi poseda soţia, şi trase haina bleumarin din lână peste amândoi.

Ea se cuibări la pieptul lui, sub haină, şi lui i se opri răsuflarea simţind-o, moale şi mătăsoasă, peste el.

— Budincă de agrişe, repetă el.

— Nu e prea frumos să-ţi numeşti soţia aşa, spuse Penelopa cu un mic zâmbet, fără ca măcar să-şi deschidă ochii. Deşi, după tot ce am făcut, este posibil să fiu topită după tine. Cremă cu agrişe topită!

— Eşti incredibil de naivă, şi Michael nu îşi putu stăpâni râsul.

De când nu mai râsese de un lucru atât de naiv?

De o viaţă.

— Amuzantă fată, spuse el, strângându-şi braţele în jurul ei. Budinca de agrişe este desertul meu preferat.

Auzind asta, ea stătu locului, degetele ei oprindu-se din mângâiat părul de pe pieptul lui. Îi luă mâna într-a lui şi îi duse degetele la buze, sărutându-le rapid.

— Îmi place şi crema de zmeură. Şi de rubarbă.

Ea îşi înălţă capul, ochii ei albaştri căutându-i pe ai lui, de parcă de abia făcuse o mărturisire care avea să răstoarne lumea.

— Budincă de agrişe.

El începu să se simtă nătâng. Ei nu prea îi păsa de budinca lui preferată.

— Da.

Atunci ea îi oferi un zâmbet, larg şi minunat, şi el nu se mai simţi nătâng. Se simţi ca un rege. Îşi aşeză capul pe pieptul lui din nou, sânii ei ridicându-se şi coborând lipiţi de torsul lui, într-un mod tentant.

Apoi ea spuse, simplu:

— Mie îmi place aceea cu melasă, şi el simţi că vrea să facă din nou dragoste cu ea.

Cum era posibil ca o conversaţie despre deserturi să aibă efectul unui afrodiziac?

Mâna lui începu din nou să se mişte pe şira spinării ei, cuprinzând posteriorul rotunjit şi trăgând-o deasupra lui, plăcându-i la nebunie să-i simtă trupul. Îi sărută tâmpla.

— Îmi amintesc asta.

Nu îşi amintise până când ea nu rostise cuvintele, când o imagine a micii Penelopa în bucătăria de la Falconwell, cu faţa rotundă acoperită de melasă, îi apăru în minte rapid şi clar. El zâmbi la amintirea lipicioasă.

— Obişnuiai să ne convingi bucătarul să te lase să lingi castronul.

Ea îşi ascunse faţa la pieptul lui, stânjenită.

— Ba nu-i adevărat.

— Ba da, aşa făceai.

Ea scutură din cap, părul ei mătăsos agăţându-se în părul aspru de pe obrazul lui neras.

— Lingurile, poate. Dar niciodată castronul. Doamnele nu ling castroanele.

El râse de predica ei cuviincioasă şi amuzantă, hohotul sincer surprinzându-i pe amândoi. Era bine să stea acolo şi să râdă împreună cu ea. Mai bine decât se simţise de foarte, foarte mult timp. Chiar dacă el ştia că acest moment era singurul de care avea parte, ultimul moment liniştit înainte ca iadul să se dezlănţuie şi să distrugă puţina bunăvoinţă pe care ea o manifesta faţă de el. O înconjură şi cu celălalt braţ, ţinând-o strâns lipită de el. În timp ce gândul îi răsuna în cap.

Deocamdată, era a lui.

— Se pare că aventura ta a fost un succes.

Ea îşi înălţă capul, aşezându-şi bărbia pe palmele ei puse una peste cealaltă şi uitându-se la el, ochii albaştri sclipindu-i jucăuşi.

— De-abia o aştept pe următoarea.

Mâna lui îi alunecă pe o coapsă, jucându-se cu marginea ciorapului ei de mătase.

— De ce oare ezit să te întreb?

— Vreau să joc zaruri.

Şi-o imagină pe Penelopa sărutând zarurile din fildeş, înainte le arunce pe postavul verde aprins, într-una dintre sălile de la parter.

— Ştii că nu poţi câştiga la zaruri.

Ea zâmbi.

— Aşa se spune şi despre ruletă.

El îi întoarse zâmbetul.

— Aşa este. Pur şi simplu, ai avut noroc.

— Numărul douăzeci şi trei.

— Din păcate, suma zarurilor nu ajunge decât până la doisprezece.

Ea ridică uşor din umeri, haina lui alunecându-i de pe umărul alb, perfect.

— Voi insista.

El se întinse, pentru a săruta pielea dezvelită.

— Mai discutăm despre zaruri. Încă îmi revin după aventura din seara asta, vulpiţo. „Şi mâine, îţi vei reaminti toate motivele pentru care nu mă vrei lângă tine.”

Ea închise ochii şi suspină la reamintirea plăcerii, iar sunetul îl făcu să se mişte sub ea, pentru a-şi ascunde dorinţa ce se învârtoşa. O dorea din nou. Dar se va controla.

Ar trebui să se ridice.

Dar nu îndura să se mişte.

— Michael? Când ochii ei se deschiseră din nou, erau albaştri asemenea cerului de vară. Un bărbat s-ar fi putut pierde pentru totdeauna în acei ochi. Unde ai plecat?

— Unde am plecat… când?

— După ce… ai pierdut totul.

Un fior de dezgust îl străbătu. Nu voia să îi răspundă. Nu voia să-i mai dea un motiv pentru a regreta căsnicia lor.

— Nu m-am dus nicăieri. Am rămas în Londra.

— Ce s-a întâmplat?

Ce întrebare? Atât de multe se întâmplaseră. Atât de multe se schimbaseră. Atât de mult nu voia ca ea să ştie. Cu atât mai mult nu voia ca ea să ia parte la asta.

Cu atât mai mult îşi dorea să nu fi luat parte la asta.

Trase adânc aer în piept, punându-şi mâinile pe talia ei pentru a o mişca, dând să se ridice.

— Nu vrei să auzi despre asta.

Ea se împinse deasupra lui, cu palmele desfăcute, oprindu-i mişcarea.

— *Vreau* să aud. Se uita în jos la el, refuzând să îl lase se ridice.

Să îl lase să se retragă.

Se lăsă pe spate, resemnat.

— Cât de multe ştii?

— Ştiu că ai pierdut totul într-un joc de noroc.

Era atât de aproape, iar ochii ei albaştri atât de atenţi, încât regretul îl înfiora. Detesta faptul că îi cunoştea greşelile. Ruşinea. Îşi dorea să fi fost altcineva, pentru ea. Cineva nou. Cineva vrednic de ea.

Dar poate, dacă i-ar spune povestea, dacă ar afla totul, asta ar putea-o împiedica să se apropie prea mult. Poate că îl va împiedica pe el să îi pese prea mult. „Prea târziu.” Îşi alungă gândul, rostind cu un şoptit abia perceptibil:

— A fost joc de douăzeci şi unu.

Ea nu îşi mută privirea.

— Erai tânăr.

— Aveam douăzeci şi unu de ani. Eram îndeajuns de mare pentru a paria tot ce aveam.

— Erai tânăr, repetă ea, accentuat.

El nu o contrazise.

— Am pariat totul. Tot ce nu fusese moştenit direct. Tot ce nu fusese adunat de generaţii. Ca un prost. El aşteptă ca ea să fie de acord. Cum nu o făcu, continuă: Langford m-a împins să pariez mai mult şi mai mult, întărâtându-mă, luându-mă în zeflemea, până când tot ce aveam era pe masă, şi eu eram sigur că voi câştiga.

Ea scutură din cap.

— De unde puteai şti?

— Nu puteam, nu-i aşa? Dar eram încins în noaptea aceea, câştigasem mâna după mână. Când ai un şir de succese, eşti… euforic. Vine un moment când totul se schimbă, şi raţiunea dispare, şi crezi că este imposibil să pierzi. Cuvintele ieşeau liber acum, împreună cu amintirile pe care le ţinuse încuiate pentru mult timp. Jocurile sunt o boală pentru unii. Şi eu am avut-o. Tratamentul era câştigul. În acea noapte, nu mă puteam opri să câştig. Până când m-am oprit, şi am pierdut totul. Ea îl privea, absorbită. El m-a ispitit, convingându-mă să pariez mai mult şi mai mult…

— Dar de ce tu? Între sprâncenele ei se formase o cută şi în voce se simţea furia, şi Michael se întinse pentru a-i netezi pielea încreţită. Erai atât de tânăr!

— Sari atât de repede să mă aperi, fără a avea toate informaţiile. Atingerea lui îi urmă linia nasului. El îl construise. Pământurile, banii, totul. Tatăl meu a fost un om bun, dar când a murit, moşia nu era atât de înfloritoare pe

cât ar fi putut să fie. Dar era destul pentru ca Langford să o poată dezvolta, pentru a o face prosperă, şi a reuşit. Când l-am moştenit eu, marchizatul valora mai mult decât propriile sale pământuri, şi el nu a vrut să îl scape din mână.

— Lăcomia este un păcat.

La fel cum este şi răzbunarea. El făcu o pauză, gândindu-se în urmă, la jocul de demult, pe care îl retrăise de sute de ori, de mii de ori, chiar.

— Mi-a spus că îi voi mulţumi, în cele din urmă, pentru că mi-a luat totul, spuse el, incapabil să-şi ascundă zeflemeaua din ton.

Ea tăcu îndelung, cu ochii albaştri foarte serioşi.

— Poate că a avut dreptate.

— Nu a avut.

Nu trecuse o zi în care Michael să nu urască chiar şi aerul pe care îl respira ducele de Langford.

— Ei bine, poate că recunoştinţa ar fi un pic prea mult. Dar gândeşte-te cum te-ai ridicat, în ciuda obstacolelor pe care ţi le-a pus în cale. Gândeşte-te cum ai înfruntat şansele de izbândă. Cum le-ai învins.

În vocea Penelopei se simţea o nelinişte presantă şi Michael o adora şi o ura în acelaşi timp.

— Ţi-am spus odată să nu mă transformi într-un erou, Penelopa. Nimic din ce am făcut… nimic din ce sunt nu este eroic.

Ea scutură din cap.

— Te înşeli. Eşti mult mai mult decât crezi.

El se gândi la hârtiile din buzunarul hainei, la planul pe care îl pusese în mişcare în acea dimineaţă. La răzbunarea pe care o aşteptase în toţi aceşti ani. Va vedea, destul de curând, că nu este un erou.

— Aş vrea să fie adevărat.

„Pentru tine.” Gândul nu-i dădea pace. Ea se apropie mai mult, cu privirea serioasă şi hotărâtă.

— Nu vezi, Michael? Nu vezi ce-ai devenit, mai mult decât ai fi putut fi? Cât de puternic? Cât de rezistent? Dacă nu era acel moment, felul în care te-a schimbat, felul în care ţi-a schimbat viaţa… tu nu ai mai fi aici. Vocea ei

deveni o şoaptă. Şi nici eu.

El o strânse în braţe.

— Ei bine, asta este ceva.

Statură acolo îndelung, pierduţi în gândurile lor, înainte ca Penelopa să schimbe subiectul.

— Şi după joc? Ce s-a întâmplat atunci?

Michael se uită în tavan, amintindu-şi.

— Nu mi-a lăsat altceva în afară de o guinee.

Ea îşi înălţă capul.

— Talismanul tău.

El zâmbi.

Soţia lui inteligentă.

— Nu am vrut să o cheltuiesc. Nu am vrut să iau nimic de la el. Nu până când nu puteam să-i iau totul.

Ea îl privea cu atenţie.

— Răzbunarea.

— Nu aveam nimic, decât hainele de pe mine şi o mână de monede în buzunar – Temple m-a găsit. Fuseserăm prieteni din şcoală şi el se bătea cu oricine l-ar fi plătit pentru meci. În nopţile în care nu boxa, jucam zaruri pe strada din Bar.

Sprâncenele ei se arcuiră.

— Nu era periculos?

Văzu îngrijorarea din ochii ei şi o parte din el tânji după blândeţea ei, după farmecul ei. Prezenţa ei aici, în timp ce el îşi spunea povestea, era o binecuvântare. Era de parcă ea ar fi putut, cu temerile şi cu grija ei, să îl salveze.

Doar că trecuse de mult vremea salvării, şi ea nu merita viaţa aceasta, plină de păcat şi de viciu. Ea merita mult mai mult. Mult mai bine. Ridică dintr-un umăr.

— Am învăţat rapid când să ne batem şi când să fugim.

Îşi puse o mână pe faţa lui şi îi atinse uşor tăietura de pe buză.

— Încă vă bateţi.

El zâmbi şi vocea îi deveni aspră.

— Şi nu mai fugim de foarte mult timp.

Privirea îi scânteie spre fereastră, unde noaptea se

lungea şi lumânările din sfeşnicele de dincolo se stingeau.

— Şi Îngerul?

El ridică o mână şi luă o şuviţă lungă de păr blond, răsfirând-o între degete, iubind felul în care se prindea de el.

— Patru ani şi jumătate mai târziu, eu şi Temple ne-am perfectat afacerile... jocurile noastre de zaruri se mutau dintr-un loc în altul, în funcţie de jucători, şi într-o noapte, erau douăzeci şi treizeci de oameni, toţi pariind pe rezultat. În mână aveam un teanc de bani şi ştiam că era numai o chestiune de timp până trebuia să punem capăt jocului sau riscam să fim jefuiţi. Îi dădu drumul şuviţei de păr şi îi mângâie obrazul cu degetul mare. Nu am ştiut niciodată când să mă opresc. Întotdeauna am mai vrut un joc, o rostogolire a zarurilor.

— Ai pariat la jocuri?

El îi întâlni privirea, văzu dorinţa de a-i auzi cuvintele. Promisiunea din ele.

— Nu am mai pariat de zece ani.

În ochii ei se citi aprobarea. Şi mândria.

— De când ai pierdut în faţa lui Langford.

— Asta nu schimbă felul în care mă atrag mesele. Nu face zarurile mai puţin tentante. Şi când roata ruletei se învârte întotdeauna încerc să ghicesc unde se va opri.

— Dar nu pariezi niciodată.

— Nu. Dar îmi place să îi văd pe alţii când o fac. În acea seară Temple spusese de mai multe ori că trebuie să plecăm. Că jocul se răcea, dar eu aş mai fi putut continua încă o oră, două şi îl tot amânam. Încă o rostogolire a zarurilor. Încă o rundă de pariuri. Încă un joc. Era pierdut în amintire. Au apărut de nicăieri şi ar trebui să fim recunoscători că aveau bâte şi nu pistoale. Bărbaţii care dădeau cu zarurile au fugit la primul semn de conflict, dar n-ar fi păţit nimic dacă rămâneau.

— Te voiau pe tine.

Cuvintele Penelopei erau o şoaptă. El dădu din cap.

— Voiau câştigurile noastre. O mie de lire. Poate mai mult.

Mai mult decât ar trebui să aibă cineva pe o stradă din Temple Bar.

— Ne-am luptat cât de bine am putut, dar eram doi contra şase… parcă erau nouă. Râse, cu un sunet aproape mut. Nouăsprezece mai degrabă.

Ea nu era amuzată.

— Ar fi trebuit să le dai banii. Nu merita să-ţi dai viaţa.

— Soţia mea deşteaptă. Dacă ai fi fost acolo. Faţa ei se albi. Michael îşi lipi gura de a ei, pentru un sărut rapid. Sunt aici. Bine şi sănătos, din nefericire pentru tine.

Ea scutură din cap, implicarea ei făcându-i stomacul să se strângă.

— Nici măcar nu glumi. Ce s-a întâmplat?

— Credeam că suntem ca şi morţi, când o trăsură a apărut Dumnezeu ştie de unde, şi din ea a ieşit o armată de bărbaţi de talia lui Temple, şi chiar mai mari. Ei ne-au luat apărarea, i-au înfrânt pe ceilalţi şi, după ce tâlharii au fugit, cu cozile între picioare, eu şi Temple am fost aruncaţi în trăsură, pentru a ne cunoaşte salvatorul.

Ea o luă înaintea poveştii.

— Chase.

— Proprietarul Îngerului Căzut.

— Ce voia?

— Parteneri de afaceri. Cineva care să se ocupe de jocuri. Cineva care să se ocupe cu securitatea. Bărbaţi care înţelegeau atât strălucirea, cât şi punctele sensibile ale aristocraţiei.

Ea lăsă să-i scape un oftat lung.

— Ţi-a salvat viaţa.

Michael era pierdut în amintirea acelei prime întâlniri, când îşi dăduse seama că ar fi putut avea o şansă pentru a recâştiga tot ce pierduse.

— Într-adevăr.

Ea se ridică şi îl sărută pe buza umflată, lingând vânătaia de acolo.

— Greşeşte.

Atenţia lui reveni rapid la ea.

— Chase?

Ea încuviinţă.

— Crede că are să-mi plătească o datorie.

— Aşa se pare.

— Eu îi sunt datoare lui. Te-a salvat. Pentru mine.

Îl sărută din nou, şi el rămase fără suflare, spunându-şi că era o reacţie la mângâierea ei, când de fapt cuvintele ei erau cele care îi ameninţau rezistenţa. Mâinile lui se ridicară pentru a se strecura în părul ei, în timp ce îi savura recunoştinţa, destinderea şi încă ceva pe care el nu îl identifică… o tentaţie minunată.

Ceva despre care era sigur ca nu îl merita.

Înfipse o mână în părul ei şi se smulse din sărut, dorindu-şi, disperat, să îl poată continua. Dar nu putu să o lase – nu putu să îşi permită – un alt moment fără a-i reaminti exact cine era… ce era.

— Am pierdut totul, Penelopa. *Totul*. Pământ, bani, tot ce aveam în casă… *în casele tatălui meu.* Am pierdut tot ce îmi amintea de el. Se aşternu o lungă tăcere. Apoi, blând adăugă: Te-am pierdut pe tine.

Ea îşi înclină capul, fixându-l cu privirea.

— Ai reconstruit. Ai dublat câştigul. Poate şi mai mult.

El scutură din cap.

— Nu asta este partea cea mai importantă.

Ea se opri, de parcă ar fi uitat ce planuri avea. Viitorul lor.

— Răzbunarea ta.

— Nu. Restul. Respectul. Locul în societate. Lucrurile pe care ar fi trebuit să fiu capabil să i le ofer soţiei mele. Lucrurile pe care ai fi trebuit să fiu capabil să ţi le ofer.

— Michael…

El auzi dezaprobarea în tonul ei, dar o ignoră.

— Nu asculţi. Nu sunt bărbatul potrivit pentru tine. Nu am fost niciodată acel bărbat. Meriţi pe cineva care nu a făcut niciodată greşelile pe care le-am făcut eu. Cineva care să te poată îmbrăca în titluri şi respect, şi decenţă, şi mai mult decât puţină perfecţiune. Făcu o pauză, detestând felul în care ea se crispase în braţele lui la auzul cuvintelor, opunându-se adevărului din ele. El o forţă să îl privească în

ochi, se sili să spună în continuare: Aş vrea ca eu să fiu acel bărbat, Şasepenny. Dar nu sunt. Nu înţelegi? Nu am nimic din aceste lucruri. Nu am nimic pentru a te merita. Nimic care să te facă fericită. „Şi, Dumnezeule, vreau să fii fericită. Vreau să te fac fericită."

— De ce ai crede asta? întrebă ea. Ai atât de multe… mult mai mult decât aş avea nevoie vreodată.

„Nu este destul." El pierduse mai mult decât ar fi putut recâştiga vreodată.

Putea avea sute de case, de douăzeci de ori mai mulţi bani, toate bogăţiile pe care le putea aduna, şi nu ar fi fost niciodată suficient. Pentru că nu îşi putea şterge trecutul, necugetarea, eşecul.

Nu îl vor face niciodată bărbatul pe care ea îl merita.

— Dacă nu te-aş fi forţat să te măriţi cu mine… începu el, dar ea îl opri.

— Nu m-ai forţat să fac nimic. Eu te-am ales.

Nu se putea să creadă asta. El scutură din cap. Ea îi rosti numele cu un oftat.

— Chiar nu vezi, nu? Cât de deosebit eşti. La auzul cuvintelor. El îşi feri privirea, din cauza minciunii din ele. Nu. Uită-te la mine. Cuvintele erau hotărâte, şi nu putu decât să le asculte, privind în ochii ei albaştri. Atât de sinceri. Crezi că, într-un fel, ai pierdut tot respectul când ţi-ai pierdut averea. Dar ce altceva era acea avere, dacă nu un amestec de bani şi pământuri, adunate de generaţii de alţi bărbaţi? Era realizarea *lor.* Onoarea *lor.* Nu a ta. Tu… El auzi respectul din cuvinte. Văzu adevărul sentimentelor licărindu-i în ochi,… ţi-ai construit propria avere. Te-ai făcut singur bărbat.

Un sentiment minunat, romantic, dar greşit.

— Vrei să spui un bărbat care şi-a furat soţia, în toiul nopţii, a forţat-o să se mărite cu el, a folosit-o pentru a obţine o moşie şi răzbunare, şi apoi… în seara asta… a dezbrăcat-o complet în cel mai legendar club de jocuri din Londra? Auzi dispreţul din propriile cuvinte şi privi în altă parte, spre întunericul care acoperea tavanul înalt al camerei, simţindu-se de parcă locul lui era în mlaştină. Voia

ca ea să se îmbrace şi să fugă departe de el. Doamne. Jur că nu te voi mai dezonora vreodată. Îmi pare atât de rău, Penelopa.

Ea refuză să se lase intimidată. Punând o mână pe bărbia lui, îl forţă să se uite încă o dată în ochii ei.

— Nu o face să sune aşa de murdar. Eu am vrut. Mi-a *plăcut.* Nu sunt un copil pe care să îl menajezi. M-am măritat cu tine pe viaţă, şi asta… tu… toate reprezintă viaţa. Făcu o pauză şi zâmbi, strălucitor şi minunat, iar plăcerea şi regretul din acel simplu zâmbet reprezentau o lovitură fizică. Nu a existat un singur moment în seara asta în care să mă simt dezonorată sau abuzată. De fapt, m-am simţit foarte… venerată.

Asta era din cauză că el o venerase.

— Meriţi mai mult.

Ea se încruntă. Se trase şi se ridică de pe divan ca pasărea Phoenix, înfăşurându-se în redingota lui.

— *Tu* eşti cel care nu ascultă. Detest că mă pui undeva, sus, pe raft înalt, unde ţii lucrurile de valoare care nu vrei să se spargă. Dar nu vreau acel loc de onoare. Urăsc să fiu acolo. Urăsc felul în care mă laşi acolo, de frică să nu mă răneşti. De frică să nu mă spargi, de parcă sunt vreo păpuşă de porţelan, fără putere. Fără forţă morală.

El se ridică, mergând spre ea. Nu crezuse niciodată că nu avea forţă morală. Chiar aşa, dacă ar fi avut mai multă forţă morală, l-ar fi înnebunit. În ceea ce priveşte puterea, era Atlas. Un mic şi drăguţ Atlas, îmbrăcat doar cu redingota lui.

Întinse mâna după ea şi ea făcu un pas în spate.

— Nu. Nu o face. Nu am terminat. Am forţă morală, Michael.

— Ştiu că ai.

— Chiar foarte multă.

Mai multă decât el îşi *imaginase vreodată.*

— Da.

— Nu sunt perfectă. Am renunţat la perfecţiune atunci când mi-am dat seama că singurul lucrul pe care mi l-ar putea oferi ar fi un mariaj singuratic, cu un soţ la fel de

perfect. Tremura de furie, iar el se întinse spre ea, dorind să o tragă în braţele lui, dar ea se smuci, refuzând să-i permită să o atingă. În ceea ce priveşte faptul că tu nu eşti perfect, ei bine, mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta. Am avut odată acces la o viaţă perfectă şi a fost *complet plictisitor.* Perfecţiunea este prea curată, prea simplă. Nu *vreau* perfecţiunea, mai mult decât vreau *să fiu* perfectă. Vreau imperfecţiune.

Vreau bărbatul care m-a aruncat pe umăr, în pădure, şi m-a convins să mă mărit cu el pentru aventură. Vreau bărbatul care este rece şi fierbinte, sus şi jos. Cel care conduce un club pentru bărbaţi şi un club pentru femei şi un cazinou şi orice altceva mai este acest loc incredibil. Crezi că m-am măritat cu tine, în ciuda imperfecţiunilor tale? M-am măritat cu tine *datorită* imperfecţiunilor tale, prostuţule. Imperfecţiunile tale superbe, insuportabil de *enervante.*

Nu era adevărat, bineînţeles. Se măritase cu el pentru că nu avusese de ales.

Dar încă nu avea de gând să o lase să plece.

Nu după ce tocmai descoperise cât de minunat era să o aibă în braţele lui.

— Penelopa?

Ea lăsă mâinile jos, şi redingota se desfăcu, dezvelind o fâşie lungă, îngustă de piele, de la gât până la genunchi.

— Ce este?

El ar fi râs de irascibilitatea din tonul ei, dacă nu ar fi fost copleşit de felul în care arăta în ciorapi şi haină şi nimic altceva.

Respiră adânc, materialul hainei lui ameninţând să scoată la iveală superbii ei sâni.

— Ai terminat?

— Poate, spuse ea, rezervându-şi dreptul de a spune mai mult.

— Poţi fi foarte dificilă când vrei, să ştii.

Una din drăguţele ei sprâncene blonde se arcui.

— Bine. Dacă acesta nu e ciobul care râde de oala spartă, atunci nu ştiu ce e.

El se întinse după ea şi, de data aceasta, îl lăsă s-o prindă. Îl lăsă să o tragă în braţele lui, unduindu-şi corpul după trupul lui.

— Sunt prea imperfect pentru tine, îi şopti la tâmplă.

— Eşti perfect de imperfect pentru mine.

Nu avea dreptate, bineînţeles, dar el nu voia să se mai gândească la asta. În schimb, spuse:

— Eşti goală într-un club de jocuri, dragoste.

Replica ei se auzi înfundat, în pieptul lui, şi el mai mult simţi cuvintele decât le auzi.

— Nu-mi vine să cred.

O mână de-a lui se mişca de-a lungul spatelui ei, pe deasupra redingotei, şi el zâmbi la ideea că îi purta hainele.

— Mie da, doamna mea dulce, aventurieră. O sărută pe creştetul blond, strecurându-şi mâna în interiorul hainei, pentru a lua în palmă un sân minunat, adorând fiorul care o străbătu la atingere. Mi-ar plăcea ca tu să fii goală, în hainele mele, în fiecare zi.

Ea zâmbi.

— Ştii că sunt goală pe sub propriile haine în fiecare zi, nu?

El mârâi.

— N-ar fi trebuit să spui aşa ceva. De acum încolo, cum am să mai pot face altceva, decât să mă gândesc la tine goală?

Ea se desprinse râzând şi începură să se îmbrace, Penelopa pleznind uşor mâinile lui Michael de câte ori se întindea să o atingă.

— Te ajut.

— Mă încurci.

Îşi îndreptă micuţa fundă crem din faţa rochiei, în timp ce el îşi legă lavaliera, fără ajutorul unei oglinzi. S-ar fi îmbrăcat fericit cu ea în fiecare zi, până la sfârşitul lumii.

Dar nu avea să fie aşa. „Nu când îţi va descoperi minciunile.” Şoapta răsună în mintea lui.

— Este apă? Ea arăta spre un urcior care stătea în colţ, lângă un spălător.

— Da.

Ea îşi turnă apă în vas şi îşi scufundă mâinile, până la încheieturi. Nu le spăla, pur şi simplu, le ţinea în lichidul rece.

El o privi îndelung, în timp ce ea închise ochii şi respiră adânc. O dată. De două ori. De trei ori.

Îşi scoase mâinile şi le scutură de apă, întorcându-se cu faţa spre el.

— Este ceva ce simt nevoia să îţi spun.

În nouă ani de jucat zaruri şi cărţi şi orice alt tip de jocuri de noroc care exista, Michael învăţase să citească feţele. Învăţase să identifice emoţia, şi euforia, şi trişatul, şi minţitul, şi furia, şi orice alt indiciu din spectrul emoţiilor umane.

Orice, în afară de emoţia care umpluse privirea Penelopei – emoţia care stătea în umbra emoţiei, şi a plăcerii şi a exaltării. În mod ciudat, tocmai din cauză că nu o văzuse niciodată înainte, îşi dădu seama exact care era emoţia.

Dragostea.

Gândul îl lăsă fără suflare şi se îndreptă de spate, copleşit, în acelaşi timp, de dorinţă şi de frică, şi de ceva la care nu voia să se gândească. Ceva ce nu voia să recunoască. Îi spusese să nu creadă în el. O avertizase. Şi, pentru propria lui siguranţă, nu o putea lăsa să îi spună că îl iubeşte.

Îşi dădu seama că îşi dorea asta prea mult.

Aşa că făcu ceea ce făcea el cel mai bine. Rezistă tentaţiei, apropiindu-se de ea şi trăgând-o în braţele sale pentru un sărut scurt – un sărut pe care era disperat să îl prelungească. Să îl savureze. Să îl transforme în ceva la fel de puternic ca emoţia care îl străbătea din cap până în picioare.

— Se face târziu, draga mea. Gata cu discuţiile în seara asta. Dragostea din privirea Penelopei fu înlocuită cu nedumerire, iar el se detestă pentru asta. Din nefericire, şi aceasta începea să devină o emoţie familiară.

În uşă răsună o bătaie, salvându-l. Michael privi ceasul; era aproape trei dimineaţa, mult prea târziu pentru

vizitatori, ceea ce însemna un singur lucru. *Veşti.*

El traversă rapid camera şi deschise uşa, citind pe faţa lui Cross înainte ca celălalt bărbat să aibă şansa să vorbească.

— Este aici?

Cross se uită peste umărul lui Michael, la Penelopa, apoi din nou la Michael, cu o privire cenuşie şi enigmatică.

— Da.

El nu se putu uita la ea. Era destul de aproape pentru a-i simţi mirosul delicat, pentru a-l lua în braţe, probabil pentru ultima dată.

— Cine este aici? întrebă ea, dar el nu vru să-i răspundă, chiar dacă ştia că ea trebuia să ştie – şi că, odată ce afla, avea s-o piardă pentru totdeauna.

Îi întâlni privirea, încercând din răsputeri să fie calm şi implacabil. Amintindu-şi scopul unic pe care şi-l stabilise cu un deceniu în urmă.

— Langford.

Ea înlemni, în timp ce cuvintele răsunară în cameră. Scutură din cap.

— Michael. Te rog. Nu face asta.

Dar el nu se putea opri. Era tot ce îşi dorise vreodată. Până să apară ea.

— Stai aici. Cineva te va duce acasă.

Părăsi camera, sunetul uşii închizându-se în urma lui răsunând ca un foc de armă în holul întunecos, pustiu, de dincolo şi, cu fiecare pas pe care îl făcea, se pregătea pentru ce avea să urmeze. În mod ciudat, nu faptul că avea să dea ochii cu Langford, omul care îi furase viaţa, era cel pentru care avea nevoie de forţă în plus, ci faptul că o pierdea pe Penelopa.

— Michael! Îl urmărise pe hol, şi sunetul numelui lui pe buzele ei îl făcuse să se întoarcă, incapabil să ignore durerea din voce. Dorind disperat, inconştient, să o apere de această durere.

S-o apere de el.

Ea alergă spre el, rapid şi nervos, iar el nu putu face altceva decât să o prindă, să o ridice în braţe, în timp ce

mâinile ei îi cuprinseseră chipul în timp ce se uita fix în ochii lui.

— Nu trebuie să faci asta, şopti ea, degetele ei mângâindu-l pe obraji, lăsând urme dureroase. Ai Falconwell... şi ai Îngerul... şi mai mult decât el ar putea visa vreodată. Mult mai mult decât mânia şi dorinţa de răzbunare, şi furia. Mă ai pe mine. Îi cercetă privirea, înainte să îi spună, în cele din urmă, dureros de blând: Te iubesc.

El îşi spusese că nu îşi dorea cuvintele, dar odată rostite, plăcerea care îl străbătu la auzul lor, de pe buzele ei, era insuportabilă. Închise ochii şi o sărută profund, dorindu-şi să-şi amintească gustul ei, senzaţia ei, mirosul ei – al acestui moment – pentru totdeauna. Când îi eliberă buzele şi o puse jos, făcu un pas în spate, respirând adânc, iubind felul în care frumoşii ei ochi albaştri străluceau atunci când o atingea. Nu o atinsese destul. Dacă s-ar fi putut întoarce în urmă, ar fi atins-o mai mult. „Te iubesc.” Şoapta răsuna în fiinţa lui, plină de tentaţie. El clătină din cap.

— Nu ar trebui.

Se întoarse, lăsând-o în holul întunecat, ducându-se să îşi înfrunte trecutul, refuzând să privească în urmă. Refuzând să recunoască ce lăsa în urmă. Ce pierdea.

Capitolul 21

Dragă M.,
Nu. Gata cu asta.
Nesemnată.
Conacul Needham, ianuarie 1830

Scrisoare distrusă.

*

Bourne îşi imaginase acest moment de sute de ori – de mii de ori. Derulase scena în mintea lui, intrând într-o sală privată de jocuri de cărţi, unde stătea Langford, singur şi nervos, părând mărunt în comparaţie cu mărimea şi puterea pură a Îngerului, regatul peste care domnea Michael.

Nici măcar o dată, în tot acest timp, nu îşi imaginase că ar putea simţi altceva decât triumf în acest moment, când mânia şi frustrarea adunate timp de un deceniu ar fi avut, în sfârşit, un final. Dar nu triumf era ceea ce simţea Michael când deschise uşa apartamentului privat luxos, aflat departe de etajul principal al clubului, şi întâlni privirea lipsită de emoţie a duşmanului său de atâţia ani.

Era frustrare. Şi mânie. Pentru că şi acum, zece ani mai târziu, acest bărbat îl prăda din nou pe Michael. În seara aceasta, îi furase viitorul alături de soţia lui. Şi nu i se mai putea permite să continue.

Langford îi păruse întotdeauna măreţ în amintirea sa – piele bronzată, dinţi albi, pumni mari – tipul de bărbat care lua tot voia, fără ezitare. Tipul de bărbat care distrusese vieţi, fără a privi înapoi.

Şi acum, zece ani mai târziu, Langford nu se schimbase. Era la fel de sănătos şi de voios cum fusese întotdeauna, cu părul un pic mai cărunt, dar cu acelaşi gât gros şi aceiaşi umeri laţi. Anii fuseseră blânzi cu el.

Privirea lui Michael scapără către locul în care palma stângă a lui Langford stătea desfăcută pe catifeaua verde de pe masă. Îşi aminti felul în care acea mână se strângea şi bătea în masă pentru a mai cere cărţi sau pentru a sărbători o victorie. Când Michael era tânăr, când de-abia se obişnuia cu mesele de joc, privea acea mână şi invidia controlul său extrem.

Se aşeză pe scaunul aflat direct în faţa lui Langford şi aşteptă tăcut. Degetele lui Langford se răsfirară pe postav.

— Obiectez că am fost adus forţat aici, în toiul nopţii, de slugile tale.

— Nu cred că ai fi răspuns unei invitaţii.

— Crezi corect. Cum Michael nu răspunse, Langford

oftă. Bănuiesc că m-ai chemat aici pentru a te da mare cu Falconwell?

— Printre alte lucruri.

Michael vârî mâna în buzunarul hainei sale, scoase dovada naşterii lui Tommy, trecând hârtia printre degete.

— Mărturisesc, am fost surprins că te-ai umilit şi te-ai însurat cu tânăra Marbury, chiar şi pentru Falconwell. Nu este tocmai un premiu. Făcu o pauză. Dar pământul a fost scopul, nu? Bine lucrat. Scopul scuză mijloacele, presupun.

Dinţii lui Michael scrâşniră auzind aceste cuvinte, atât de apropiate de cele cu care descrisese el însuşi căsătoria la începutul acestei călătorii. Detesta ecoul, care îi amintea că şi el era o bestie la fel de crudă ca şi Langford.

Nu face asta. Cuvintele Penelopei îl săgetară, o rugăminte arzătoare, şi înlemni, simţind marginile învechite ale hârtiei cu buricul degetului mare. *Eşti mult mai mult decât crezi.* Michael răsuci bucata de hârtie în mână, gândindu-se la cuvinte, la ochii albaştri ai soţiei sale, rugându-l să fie mai mult. Mai bun. *Vrednic.*

„Te iubesc” – ultima ei armă împotriva răzbunării lui.

Curiozitatea îl punea pe jar pe Langford.

— Haide, băiete. Ce este?

Şi prin cuvintele scurte, tăioase, Michael avea din nou douăzeci şi unu de ani, înfruntându-l pe acest bărbat, dorindu-şi să-l zdrobească. Doar că de data aceasta, avea şi puterea de a o face. Printr-o răsucire din încheietură, el lăsă scrisoarea să zboare pe masă, cu o ţintă perfectă.

Langford o prinse, o despături, citi. Nu îşi ridică privirea.

— De unde ai asta?

— Poţi avea pământurile mele, dar nu ai puterea mea.

— Mă va distruge.

— Aceasta este speranţa mea cea mai mare. Michael aşteptă momentul de victorie. Aşteptă surpriza şi regretul străbătând figura celuilalt bărbat, înainte să ridice ochii din hârtie şi să îşi recunoască înfrângerea. Dar când Langford întâlni privirea lui Michael, pe deasupra pergamentului îngălbenit, nu înfrângerea era cea care strălucea în ochii

lui.

Era admiraţia.

— Cât ai aşteptat acest moment?

Michael îşi feri privirea, forţându-se să se lase pe spătarului scaunului său, mascându-şi surpriza.

— De când mi-ai luat totul.

— De când ai pierdut totul în faţa mea, îl corectă Langford.

— Atunci eram un copil, cu numai câteva jocuri în spate, spuse Michael, cu mânie crescândă. Dar nu mai sunt. Acum ştiu că ai forţat jocul. Că mi-ai întins o cursă, m-ai lăsat să câştig până când totul era acolo, într-un singur pariu enorm.

— Crezi că am trişat?

Privirea lui Michael nu se clinti.

— Ştiu că ai trişat.

O umbră de zâmbet, suficient pentru a dovedi că Michael avea dreptate, străbătu buzele lui Langford, după care îşi întoarse atenţia la hârtia incriminatorie.

— Aşadar, acum ştii. Copilul era plodul fratelui meu, făcut cu fiica unui fermier local. Femeia cu care m-am căsătorit eu era inutilă – o zestre destul de mare, dar incapabilă să dea naştere unui copil. Am plătit fata şi i-am luat copilul, pentru a-l creşte ca fiind al meu. Mai bine un moştenitor fals, decât fără moştenitor.

Tommy fusese întotdeauna diferit de acest bărbat, niciodată la fel de rece, de calculat. Acum totul avea sens, şi Michael descoperi că undeva, în adâncul lui, îngropată acolo unde nu credea că poate fi găsită o emoţie, simţi compasiune pentru băiatul care fusese, odată, prietenul lui – băiatul care încercase din răsputeri să fie fiu pentru tatăl lui.

Vicontele continuă:

— Erau numai o mână de oameni destui de apropiaţi ca să ştie că soţia mea nu a născut niciodată. Ridică hârtia, cu un zâmbet pe buze. Acum văd că nici măcar în ei nu trebuia să am încredere.

— Poate că au stabilit că tu eşti cel care nu a avut

onoare.

Una din sprâncenele lui Langford se arcui.

— Încă mă mai învinuieşti?

— Încă o meriţi.

— Ei, hai, îl luă Langford în derâdere, uită-te în jurul tău. Tu ai construit acest loc, ţi-ai refăcut viaţa, averea. Ce ai face dacă ai fi forţat să renunţi la ele? Să i le dai cuiva care nu a contribuit deloc la strângerea lor? La succesul lor? Spui că nu ai face exact acelaşi lucru pe care l-am făcut eu? Bătrânul puse hârtia pe masă. Ar fi o minciună. Ai la fel de puţină conştiinţă ca şi mine, şi iată dovada. Se sprijini pe spătar. Păcat că m-am ales cu Tommy şi nu cu tine, tu ai fi fost un fiu bun pentru mine, la cât de bine ai învăţat lecţiile pe care ţi le-am predat.

Michael rezistă impulsului de a se apăra de cuvinte, de aluzia că el şi Langford erau la fel, chiar dacă recunoştea adevărul. Şi îl detesta. Privirea i se abătu pe biletul de pe masă, greutatea lui fiind imensă şi, în acelaşi timp, nevalorând nimic. Urechile îi vâjâiau când îşi dădu seama de importanţa a ceea ce făcuse. A ceea ce făcea.

Străin de gândurile lui Michael, Langford spuse:

— Hai să trecem la afaceri. Eu încă am restul – tot ce ţi-a lăsat tatăl tău. Tot trecutul tău. Crezi că nu mă aşteptam ca tu să faci aşa ceva? Întinse mâna în buzunarul hainei şi scoase un teanc de hârtii. Suntem croiţi din aceeaşi stofă, tu şi cu mine. Puse teancul pe masă. Douăzeci şi unu încă este jocul tău? Trecutul meu contra trecutului tău.

Şi când Michael îl văzu acolo, aşezat pe postavul verde cu o transparenţă calculată, înţelese totul. Revăzuse acea noapte fatală de sute de ori – de mii de ori – privind cărţile cum se întorceau în faţă şi cădeau pe postav, la locurile lor, numărând zece, paisprezece, douăzeci şi doi care marcase sfârşitul moştenirii şi al tinereţii lui. Şi crezuse întotdeauna că acel moment marcase sfârşitul oricărui lucru bun care-i aparţinuse. Dar nu era aşa.

Dar acesta ar fi.

Se gândi la Penelopa în braţele lui, la buzele moi

peste ale lui, la tresărirea răsuflării ei când îl implora să nu vină aici. Să nu facă asta. Felul în care îl privise, drept în ochi, şi îl rugase să nu renunţe la această ultimă şansă la o viaţă bună, la ultimul vestigiu al decenţei lui. Să nu lase setea de răzbunare să umbrească dragostea.

Întinse mâna după teancul de acte de pe masă, frunzărindu-le, împrăştiindu-le pe postav. Ţara Galilor, Scoţia, Newcastle, Devon – o colecţie de case, strânsă de generaţii de marchizi – odată atât de esenţiale pentru el… acum doar o adunătură de cărămizi şi mortar. Doar trecutul. Nu şi viitorul.

Nimic fără Penelopa. Ce făcuse? Doamne Dumnezeule! O iubea.

Înţelegerea adevărului îl izbi ca o lovitură, venită pur şi simplu din neant, mai puternică decât orice altceva. Şi se ura pentru că avusese şansa să îi spună şi ei. Şi, de parcă ar fi chemat-o cu puterea minţii, dintr-odată ea era acolo, vocea auzindu-i-se din spatele uşii:

— Poţi încerca să mă opreşti cu tăcerea şi cu… enormitatea ta… dar poţi să fii sigur de asta, *voi* intra în acea cameră!

Michael se ridică în picioare, pentru a vedea uşa camerei deschizându-se larg, scoţând la iveală un Bruno confuz şi, chiar în spatele lui, o Penelopa scoasă din fire. Paznicul ridică mâinile, neajutorat, imagine care l-ar fi amuzat pe Michael, dacă ar fi fost în altă zi şi în alt loc. Bruno păru a nu înţelege ce să facă cu această femeie mică, ciudată, care avea puterea a zece bărbaţi, a douăzeci.

Ea îl dădu la o parte şi intră în cameră, cu bărbia ridicată, umerii drepţi, cu mânie şi frustrare, şi determinare pe chipul ei minunat. Şi nu o dorise atât de mult în toată viaţa lui. Dar nu o voia în preajma lui Langford. Se apropie de ea, trăgând-o deoparte şi rostind în şoaptă:

— Nu ar trebui să fii aici.

— Nici tu.

El se întoarse spre Cross, care apăruse în pragul uşii, lângă Bruno.

— Parcă trebuia s-o duci acasă.

Cross ridică uşor dintr-un umăr.

— Doamnă este foarte… neascultătoare.

Penelopa îi zâmbi bărbatului înalt, cu părul roşcat.

— Mulţumesc. Acesta ar putea fi cel mai drăguţ lucru pe care l-a spus cineva vreodată despre mine.

Michael avu impresia clară că toată această seară îi scăpa de sub control. Înainte să mai poată spune ceva, Penelopa trecu pe lângă el, înaintând în cameră.

— Lord Langford, îl recunoscu ea, privindu-l pe bărbat de sus.

— Penelopa, spuse bărbatul mai în vârstă, incapabil să-şi ascundă surprinderea din privire.

— Pentru dumneata, Lady Bourne. Cuvintele erau reci şi tăioase, şi Michael era sigur că nu fusese niciodată mai frumoasă. Dacă mă gândesc mai bine, ar fi trebuit să mi te adresezi întotdeauna cu respect, deşi n-ai făcut-o.

Bătrânul se încruntă de iritare, şi Michael simţi impulsul de neoprit de a lansa un pumn în faţa vicontelui pentru acea privire. Dar nu era necesar. Soţia lui era mai mult decât capabilă să-şi poarte singură de grijă.

— Nu-ţi place asta, văd eu. Ei bine, lasă-mă să-ţi spun ce nu-mi place mie. Nu-mi place insolenţa. Şi nu-mi place cruzimea. Şi, mai mult ca sigur, nu-mi place de dumneata. Este momentul ca în doi să dăm cărţile pe faţă, Lord Langford, pentru că, deşi poate că i-ai furat pământurile şi banii, şi reputaţia soţului meu, şi poate că ai fost un tată cu adevărat groaznic pentru prietenul meu, refuz, pur şi simplu, să te mai las să iei ceva de la mine, bătrân mârşav.

Sprâncenele lui Michael se arcuiră la auzul cuvintelor. Trebuia să o oprească, ştia.

Doar că, descoperi că nu voia.

— Nu sunt obligat să ascult asta. Langford se făcu roşu, o nuanţă de roşu pătată, neplăcută, şi sări de pe scaunul lui, cu o neîncredere mânioasă. Îl privi pe Michael. Controlează-ţi femeia înainte să fiu forţat să o fac în locul tău.

Michael înaintă, furia fierbându-i în vene la auzul

ameninţării. Penelopa se întoarse pentru a-l înfrunta, înainte să poată ajunge la viconte, puternică la fel ca oţelul.

— Nu. Asta nu este lupta ta.

Împietri la auzul cuvintelor, deşi n-ar fi trebuit să fie surprins; soţia lui îl ţinea într-o stare perpetuă de muţenie. Despre ce naiba vorbea? Asta era numai lupta lui. Şi de parcă nu era de ajuns că aştepta acest moment de un *deceniu,* Langford tocmai ameninţase sigurul lucru pe care îl preţuia. Se opri la acest gând. „Singurul lucru pe care îl preţuia."

Era adevărat. Era Penelopa, apoi venea orice altceva. Tot pământul, banii, Îngerul, răzbunarea… nimic din toate acestea nu valora nici măcar cât o părticică din această femeie. Această femeie minunată, care se întorsese din nou cu spatele la el.

Îşi înfruntă inamicul şi flutură cu mâna spre uşa unde Bruno – şi acum şi Cross – stătea, părând foarte serios şi ameninţător.

— Ai vrea să încerci să scapi înainte să termin?

Michael nu se putu abţine. Izbucni în râs. Era o prinţesă războinică. Prinţesa *lui* războinică.

— Ai dus o viaţă prea lipsită de consecinţe, Lord Langford şi, chiar dacă te asigur că mi-ar face mare plăcere să pierzi tot la ce ai ţinut vreodată dintr-o singură lovitură, îmi este teamă că ar fi o plată prea mare pentru cei pe care îi iubesc.

Se uită la masă, observând hârtiile de acolo, înţelegând imediat situaţia.

— Atunci va avea loc un pariu? Câştigătorul ia totul? Îl privi pe Michael, cu ochii mari de emoţie, timp de o fracţiune de secundă, înainte să îşi ferească privirea. Cu toate acestea, el o recunoscuse – dezamăgirea. Aveai de gând să pariezi?

Ar fi vrut să îi spună adevărul, că hotărâse încă dinainte să intre ea că nu merita… că nimic nu merita să îi rişte fericirea ei. Viitorul lor. Dar ea deja se întorsese spre uşă.

— Cross?

Cross se îndreptă de spate.

— Milady?

— Adu-ne un pachet de cărţi.

Cross îl privi pe Bourne.

— Nu cred…

Bourne dădu o dată din cap.

— Doamna doreşte un pachet de cărţi.

Cross nu mergea nicăieri fără cărţile lui, aşa că traversă camera, scoţându-le şi întinzându-i pachetul Penelopei.

Ea clătină din cap.

— Vreau să joc. Avem nevoie de un crupier.

Michael privi uimit la ea, în timp ce Langford rosti cu dispreţ.

— Nu joc cărţi cu o *femeie*.

Ea se aşează pe un scaun dintr-o parte a mesei.

— De obicei nu joc cărţi cu bărbaţi care jefuiesc copiii de moştenirea lor, dar se pare că această noapte este una de excepţie.

Cross se uită la Michael.

— Este incredibilă.

Deveni posesiv, în timp ce se aşează, cu ochii spre soţia lui.

— Este a mea.

Langford se aplecă spre Penelopa, cu furie în privire.

— Nu joc cărţi cu femeile. Şi, în mod sigur, nu joc cu femeile care nu au nimic din ce vreau eu.

Penelopa întinse mâna în corsaj şi scoase o singură hârtie, punând-o pe masă.

— Din contră, am ceva ce vrei cu disperare. Michael se aplecă în faţă, pentru a vedea mai bine hârtia, dar Penelopa o acoperi cu mâna. Când ridică privirea, ochii ei albaştri şi reci erau aţintiţi asupra vicontelui. Tommy nu este singurul tău secret, nu-i aşa?

Langford se încruntă, furios.

— Ce ai? De unde o ai?

Penelopa ridică din sprânceană.

— Se pare că vei juca cărţi cu o femeie, până la urmă.

— Tot ce ai tu îl va distruge pe Tommy, în aceeaşi măsură.

— Cred că va fi bine dacă adevărul va ieşi la iveală. Dar te asigur. Tu nu vei fi. Făcu o pauză. Şi cred că ştii de ce.

Sprâncenele lui Langford se ridicară, şi Michael recunoscu frustrarea şi furia de pe faţa bărbatului, când se întoarse spre Cross.

— Fă cărţile.

Cross se uită la Michael, întrebarea din privirea lui fiind la fel de clară, de parcă ar fi rostit-o cu voce tare. Michael nu mai pariase de un deceniu. Nu mai jucase nici măcar o mână, de parcă ar fi aşteptat în tot acest timp noaptea aceasta, acest moment când urma să parieze din nou împotriva lui Langford… şi de data asta, să câştige.

Dar privindu-şi soţia, mândră şi superbă, acceptând provocarea bărbatului pe care îşi petrecuse o mare parte din viaţă urându-l, îşi dădu seama că dorinţa păcătoasă care îl chinuise în ultimul deceniu, ori de câte ori se gândea la Langford şi la pământurile pe care i le furase dispăruse, împreună cu setea lui de răzbunare. Toate reprezentau trecutul lui. Penelopa era viitorul.

Dacă ar putea să o merite.

— Doamna joacă pentru mine.

Ridică dovada legitimităţii lui Tommy de unde se afla, în faţa lui, şi o puse pe masă în faţa ei. Ea îşi întoarse atenţia spre el, cu ochii limpezi, şi albaştri, şi plini de surpriză, înţelegând sensul gestului său. Nu voia să îl distrugă pe Tommy. Ceva sclipi în ochii ei… un amestec de fericire şi mândrie şi încă ceva, şi, în acel moment, el luă hotărârea să invoce această strălucire din nou, şi din nou, în fiecare zi. Expresia dispăru într-o clipă, fiind înlocuită de o agitaţie bruscă.

— Ai tot ce îţi doreşti, dragoste. E numai a ta. Ridică o sprânceană. Dar dacă aş fi în locul tău, nu m-aş opri. Eşti într-o pasă bună.

Ea se uită la pariul lui Langford – trecutul lui Michael – şi lui îi venea să o sărute pasional pentru emoţia care se

citea pe faţa ei... nervozitate şi dorinţă... dorinţa de a câştiga. Pentru el.

Îi făcu semn cu capul lui Cross, care trecu rapid peste modificare, amestecând pachetul cu mişcări rapide, minime.

— O mână de 21. Câştigătorul ia tot.

Cross împărţi cărţile, una cu faţa în jos, una cu faţa în sus, şi lui Michael îi trecu prin cap că acest joc nu era pentru doamne. Deşi regulile erau înşelător de simple, probabil că Penelopa nu îl jucase niciodată, şi fără un noroc neaşteptat foarte mare, ar fi fost zdrobită de un jucător veteran ca Langford.

În timp ce Michael se gândea la această posibilitate – că, după tot acest timp, ar fi fost atât de aproape să-l distrugă pe Langford şi să ia înapoi terenurile marchizatului său, şi ar fi dat greş – îşi dădu seama că prea mult timp considerase că aceste lucruri erau semnele izbăvirii lui. Acum însă, ştia adevărul. Penelopa era izbăvirea lui.

În dreptul ei, cu faţa în sus, stătea patru de treflă. Se uită cu atenţie când ea ridică cu grijă colţul celeilalte cărţi, căutând un semn referitor la ce ar putea avea. Nimic impresionant, ghici el. Reveni la Langford, care avea în faţă un zece de inimă roşie, cu palma stângă întinsă pe masă, ca întotdeauna.

Cross se uită la Langford, care bătu o dată în masă cu palma întinsă.

— Stau.

O mână acceptabilă. Mai mult ca sigur că Langford ajunsese la aceeaşi concluzie ca şi Michael – că Penelopa era începătoare şi asemenea oricărui începător, avea să depăşească cifra.

Cross se uită la Penelopa.

— Milady?

Îşi muşcă buza de jos, atrăgând atenţia lui Michael.

— Mai pot primi una?

Un colţ al gurii lui Michael se arcui, schiţând un zâmbet. Atât de politicoasă, chiar şi atunci când nu juca pentru proprietăţi cu o valoare mai mare de un milion de

lire, în cel mai exclusivist club de jocuri din Londra.

Cross dădu o altă carte, trei de inimă roşie. *Şapte.* Michael ar fi dorit ca ea să se oprească, ştiind că următoarea carte o putea face să depăşească douăzeci şi unu. Era cea mai simplă dintre greşeli, aceea de a paria pe o pereche de cărţi mici.

— Alta, te rog.

Cross ezită; cunoştea şansele şi nu îi plăceau.

— Fata a mai cerut una, spuse Langford, plin de îngâmfare, ştiind că era pe punctul de a câştiga, şi Michael jură că, dacă bătrânul putea părăsi clubul fără a pierde nimic, o va face numai după ce ar fi simţit toată puterea pumnului lui Michael.

Şasele de inimă roşie alunecă la locul lui, lângă celelalte cărţi. *Treisprezece.*

Penelopa îşi muşcă buza şi verifică din nou cartea care stătea cu faţa în jos – dovada că era începătoare la acest joc. Dacă ar fi avut douăzeci şi unu, nu s-ar mai fi uitat. Ea întâlni privirea lui Cross, apoi pe cea a lui Michael, îngrijorată, şi Michael şi-ar fi pariat întreaga avere că ea depăşise numărul.

— Asta este tot?

— Doar dacă nu mai vrei o carte.

Ea clătină din cap.

— Nu.

— Fata e terminată. Ar putea vedea şi un orb. Langford îşi expuse cea de-a doua carte cu un zâmbet superior. O damă. *Douăzeci.*

Vicontele era cel mai norocos om din Londra în seara asta. Şi lui Michael nu îi păsa. Pur şi simplu îşi dorea ca seara să se termine, pentru a-şi putea duce soţia acasă şi pentru a-i spune că o iubeşte. *În* sfârşit.

— Da, într-adevăr, am depăşit douăzeci, spuse Penelopa, întorcând ultima ei carte.

Michael se aplecă, fiind sigur că se înşela.

Optul de caro.

Cross nu îşi putu ascunde surprinderea din voce.

— Doamna are douăzeci şi unu.

— Imposibil. Langford se aplecă în faţă. Imposibil!

Michael nu se putu abţine. Începu să râdă, atrăgându-i atenţia Penelopei.

— Soţia mea nemaipomenită, spuse el, cu mândrie în cuvinte, în timp ce clătina din cap, uluit.

În spatele ei se simţi o mişcare, apoi iadul se dezlănţui.

— *Curvă* trişoare. Mâinile grele ale lui Langford erau pe umerii ei, smucind-o de pe scaun cu o furie disperată, iar ea ţipă şi se împiedică, după care el o ridică de pe podea şi o zgâlţâi violent. Crezi că ăsta este un joc? *Curvă* trişoare!

Nu trecu mai mult de o secundă sau două înainte ca Michael să ajungă la ea, dar i se păru o eternitate până o scoase din strânsoarea lui Langford şi i-o încredinţă lui Cross, care era deja acolo, aşteptând să o apere. Şi atunci Michael se îndreptă spre Langford cu o hotărâre viscerală.

— Nu trebuie să te distrug, până la urmă, mârâi el, în schimb, te voi omorî.

Şi atunci îl apucă de rever pe celălalt, învârtindu-l spre perete, împingându-l în zid cu toată forţa, dorind să-l pedepsească iar şi iar pentru îndrăzneala de a o atinge pe Penelopa. Pentru îndrăzneala de a o răni. Îl voia mort pe acest om. Acum.

— Crezi că mai sunt un băiat de douăzeci şi unu de ani? întrebă el, trăgând de Langford şi izbindu-l din nou în perete. Crezi că poţi veni în clubul *meu* şi să-mi ameninţi *soţia* fără repercusiuni? Crezi că te-aş lăsa să o *atingi?* Nu meriţi nici să respiri *aerul* din jurul ei.

— Michael! ţipă ea din cealaltă parte a camerei, unde Cross o împiedica să intre. Opreşte-te! El se întoarse spre ea, văzu lacrimi care îi curgeau pe obraz şi se opri, neştiind dacă să-l rănească pe Langford sau să o consoleze pe ea. Nu merită, Michael.

— Te-ai însurat cu ea pentru pământ, spuse Langford, trăgând disperat aer în plămâni. Poate că ai prostit restul Londrei, dar nu şi pe mine. Ştiu că Falconwell înseamnă pentru tine mai mult decât orice pe lumea asta. Ea este mijlocul pentru a-ţi atinge scopul. Crezi că nu văd asta?

„Un mijloc pentru a-şi atinge scopul.” Ecoul cuvintelor repetate atât de des la începutul căsniciei lor – era o lovitură, pe de-o parte, pentru că erau adevărate, dar în cea mai mare parte pentru că erau atât de false.

— Nenorocitule. Crezi că mă cunoşti? îl izbi din nou pe Langford în perete, forţa emoţiei făcându-l mai furios. *O iubesc.* Ea e *singurul* lucru care contează. *Şi tu ai îndrăznit* să o *atingi.*

Langford încercă să vorbească, dar Michael îl împiedică.

— Nu meriţi milă. Ai fost o ruşine ca tată şi ca tutore, şi ca bărbat. Faptul că vei putea în continuare să mergi îl datorezi numai generozităţii acestei doamne. Dar dacă te mai apropii de ea, la mai mult de un kilometru, sau dacă aud vreodată că o vorbeşti de rău, îmi va face plăcere să te sfâşii, bucăţică cu bucăţică. Este clar?

Langford înghiţi în sec şi dădu repede din cap.

— Da.

— Ai îndoieli că o voi face?

— Nu.

Îl aruncă pe viconte spre Bruno.

— Scapă de el. Şi trimite după Thomas Alles.

Michael deja traversa camera, sigur că se va ţine de cuvânt, şi o strânse pe Penelopa în braţe. Ea îşi lipi faţa de gâtul lui.

— Ce-ai spus? şopti ea, cuvintele auzindu-se înăbuşit, rostite cu buzele lipite de pielea lui, cu vocea tremurându-i, în timp ce mâinile lui o mângâiau pe spate, îmbrăţişând-o. Îşi înălţă capul, ochii ei albaştri strălucind de lacrimi, şi repetă: Ce-ai spus?

Nu era aşa cum el şi-ar fi planificat să-i spună, dar nimic nu fusese obişnuit în căsnicia lor, şi el îşi dădu seama că acest moment nu ar trebui să fie diferit de altele. Aşa că, stând acolo, în mijlocul unei încăperi dintr-un club de jocuri, el întâlni privirea soţiei lui şi îi zise:

— Te iubesc.

Ea clătină din cap.

— Dar l-ai ales pe el.

— Nu, replică el, sprijinindu-se de masa de joc, trăgând-o spre el, pentru a sta între coapsele lui, luându-i mâinile în ale lui. Nu. Te-am ales pe tine. Am ales iubirea.

Ea îşi înclină capul, căutându-i privirea.

— Este adevărat?

Şi dintr-odată, adevărul conta mai mult decât şi-ar fi putut imagina.

— Doamne, da! E adevărat. Îi cuprinse faţa în palme. Te-am ales pe tine, Penelopa. Am ales dragostea în locul răzbunării; am ales viitorul în locul trecutului; am ales fericirea ta în locul a orice altceva.

Ea tăcu îndelung, destul de mult pentru ca el să se îngrijoreze.

— Şasepenny? întrebă el, înfricoşat dintr-odată. Mă crezi?

— Eu... începu ea, apoi se opri, şi el ştiu ce urma să spună.

Îşi dorea să o poată opri.

— Nu ştiu.

Capitolul 22

Penelopa nu dormi în acea noapte. Nici măcar nu încercă.

De aceea, când Tommy veni în dimineaţa următoare, nu contă că era mult prea devreme, cu vreo oră, pentru vizitatori. El stătea lângă şemineu, cu paltonul pe el, cu pălăria şi bastonul în mână, când ea intră în salonul de primire.

El se întoarse, îi văzu ochii roşii şi spuse, plin de tact:

— Doamne, Dumnezeule. Arăţi la fel de rău ca şi el.

Era picătura care umpluse paharul. Ea izbucni în lacrimi.

— O, Pen. Nu. Ah... fir-ar să fie! Nu plânge. Îmi iau cuvintele înapoi. Nu arăţi deloc rău, spuse el venind spre ea.

— Mincinosule, îl dojeni, ştergându-şi lacrimile.

Un colţ al gurii lui se arcui.

— Deloc. Arăţi bine. Nu semeni deloc cu o femeie fandosită.

Ea se simţi ca o prostănacă.

— Nu mă pot abţine, ştii.

— Îl iubeşti.

Ea respiră adânc.

— Groaznic de mult.

— Şi el te iubeşte.

Lacrimile ameninţau din nou să apară.

— El spune că da.

— Nu îl crezi?

Ar fi vrut. Cu disperare.

— Nu pot… nu înţeleg de ce m-ar iubi. Ce anume la mine ar fi putut să-l schimbe. Ar fi putut să-l mişte. L-ar fi făcut să mă iubească.

Ridică dintr-un umăr şi se uită la picioarele ei, vârfurile papucilor verzi de casă ieşind de sub marginea rochiei.

— O, Pen… oftă el, trăgând-o într-o îmbrăţişare caldă, frăţească. Am fost un idiot. Şi aşa a fost şi Leighton. Şi toţi ceilalţi. Ai fost mai bună decât oricare dintre noi. Dintre noi toţi la un loc. Se dădu în spate şi o apucă de umeri, strâns, uitându-se drept în ochii ei. Şi eşti mai bună şi decât Michael.

Ea trase adânc aer în piept, întinzându-se pentru a-i netezi reverul paltonului.

— Nu sunt, să ştii.

Colţul gurii lui se ridică într-un zâmbet ironic.

— Şi acesta este motivul pentru care nu te merită. Pentru că el este un idiot notoriu, iar tu îl iubeşti oricum.

— Îl iubesc, spuse ea blând.

— L-am văzut aseară, ştii, după ce ai plecat. Ea ridică privirea. Mi-a dat dovada care putea declanşa scandalul meu. Mi-a spus că tu ai câştigat-o de la el.

— El mi-a dat-o, îl corectă ea. Nu a trebuit să pariez pentru ea. Nu avea de gând să te distrugă, Tommy. El i-a

pus capăt.

Tommy clătină din cap.

— *Tu* i-ai pus capăt. L-ai iubit destul pentru a-i arăta că viaţa înseamnă mai mult decât răzbunare. L-ai schimbat. I-ai dat încă o şansă pentru a fi Michael pe care îl cunoşteam noi, în loc să fie durul şi nemilosul Bourne care devenise. Ai mutat muntele din loc. Ridică o mână pentru a o mângâia uşor pe bărbie. Te adoră. Oricine are ochi poate vedea.

„Te-am ales pe tine. Am ales dragostea.” Cuvintele pe care le derulase neîntrerupt în mintea ei, toată noaptea, dintr-odată căpătară sens. Şi, ca şi cum s-ar fi aprins o lumânare, ştiu, fără dubiu, că erau adevărate. Că o iubea. Descoperirea o ameţi.

— Mă iubeşte, spuse ea, la început încet, lăsând cuvintele să răsune în ea, verificând cum era să le rostească. Mă iubeşte, repetă, râzând, de data aceasta, pentru Tommy. Chiar mă iubeşte.

— Bineînţeles că te iubeşte, prostuţo, spuse Tommy cu un zâmbet. Bărbaţii ca Bourne nu îşi declară dragostea fără motiv. Coborî tonul vocii, până la o şoaptă conspirativă: Nu e chiar în ton cu caracterul său.

Bineînţeles că nu era. Marele, periculosul Bourne, rece şi crud, bărbatul care conducea un club de jocuri şi răpea femei în toiul nopţii şi îşi trăia viaţa pentru răzbunare, nu era bărbatul care să se îndrăgostească de soţia lui. Dar, cumva, o făcuse. Şi Penelopa avea destulă experienţă ca să nu mai petreacă niciun moment întrebând cum sau de ce… când putea, pur şi simplu, să îşi petreacă restul vieţii iubindu-l şi ea. Îi zâmbi lui Tommy şi spuse:

— Trebuie să mă duc la el. Trebuie să îi spun că îl cred.

El dădu din cap, mulţumit, îndreptându-şi paltonul.

— Excelent plan. Dar, înainte să fugi pentru a-ţi salva mariajul, ai o clipă pentru a-ţi lua rămas-bun de la un vechi prieten?

În înflăcărarea de a ajunge la Michael, ea nu înţelese cuvintele imediat.

— Da, bineînţeles. Se opri. Stai. Rămas-bun?

— Mă îndrept spre India. Vaporul pleacă astăzi.

— India? De ce? Se încruntă. Tommy, nu trebuie să pleci acum. Secretul tău… este din nou al tău.

— Şi pentru asta voi fi recunoscător pe vecie. Dar am deja bilet şi ar fi păcat să îl las să se irosească.

Ea îl privi cu atenţie.

— Chiar îţi doreşti asta?

El ridici dintr-o sprânceană blondă.

— Chiar îl vrei pe Michael?

„Da. Doamne, da!” Zâmbi.

— Atunci, vom avea amândoi parte de câte o aventură.

— Iar a ta va fi mai incitantă decât a mea, din câte îmi dau seama, zise el râzând.

— Îmi va fi dor de tine, spuse ea.

Tommy îşi plecă uşor capul.

— Şi mie de tine. Dar îţi voi trimite dulciuri pentru copii din ţinuturi îndepărtate.

„Copii.” Voia să îl vadă pe Michael. Imediat.

— Aşa să faci, spuse ea. Şi eu îi voi încânta cu poveştile unchiului lor, Tommy.

— Lui Michael îi va plăcea asta, răspunse el, cu un hohot de râs. Mă aştept ca ei să meargă pe urmele mele, devenind pescari de elită şi poeţi mediocri. Acum, du-te şi ia-ţi soţul.

— Cred că aşa o să fac, rânji ea.

*

Michael urca scările Casei Iadului câte două odată, disperat să ajungă la soţia lui, dojenindu-se aspru că nu o încuiase într-o cameră din club noaptea trecută, refuzând să o lase să iasă de acolo până când nu credea că o iubeşte.

Cum era posibil să nu îl creadă? Cum de nu vedea că făcea ravagii în mintea şi în corpul lui, că îi distrusese calmul şi îl devastase cu iubirea ei? Cum de nu putea vedea

că era disperat după ea?

Uşa se deschise încet chiar când el ajunsese pe ultima treaptă, şi obiectul gândurilor sale ieşi valvârtej din casă, aproape dărâmându-l pe scări. Ea se opri brusc, pelerina verde învârtindu-se în jurul ei şi atingând picioarele lui; se uitară unul la altul câteva minute bune.

Vederea ei îl făcu să-şi piardă suflarea. Cum era posibil să o fi crezut vreodată simplă? Era o bijuterie în zloata rece, cenuşie de februarie, cu obrajii rumeni şi ochii albaştri, şi buzele roz minunate, care îl făceau să vrea să o ducă în cel mai apropiat pat. În patul lor. Pentru că era momentul să aibă un pat comun. Avea de gând să dărâme peretele dintre dormitoarele lor, pentru a nu mai fi nevoit să se uite vreodată la acea uşă blestemată. Ea interveni în gândurile lui:

— Michael…

— Aşteaptă. O opri, nedorind să rişte să audă ceea ce avea de pus. Nu înainte ca el să îi spună partea lui. Îmi pare rău. Hai înăuntru. Te rog.

Îl urmă înăuntru, sunetul masivei uşi de stejar închizându-se în urma lor răsunând în foaierul de marmură. Privirea ei se abătu la pachetul din mâna lui.

— Ce este acolo?

Uitase că o avea. Arma lui.

— Vino cu mine. O luă de mână, dorindu-şi să nu fi purtat mânuşi, dorindu-şi să o poată atinge, pe piele, şi urcă scările până la primul etaj al casei, trăgând-o în sufragerie şi aşezând pachetul înfăşurat în hârtie de pergament pe masa lungă din mahon.

— Este pentru tine.

Ea zâmbi, curioasă, iar el rezistă impulsului de a o săruta, dorind să se grăbească. Nedorind să o sperie. Ea desfăcu hârtia cu grijă, rupând exact atât cât îi permitea să tragă cu ochiul înăuntru. Privi în sus, cu sprâncenele arcuite de mirare, înainte să desfacă pachetul.

— Este…

— Stai.

Vâri mâna în buzunar, scoase o cutie de chibrituri şi

dădu foc obiectului.

Ea râse, şi el se relaxă puţin la acel sunet – muzică în camera mare şi goală.

— Este o budincă cu smochine.

— Nu vreau să fie o minciună, Şasepenny. Vreau să fie adevărul. Vreau ca noi să ne fi îndrăgostit mâncând o budincă cu smochine, spuse el, cu vocea tremurândă. În tine văd inima mea, scopul meu… însuşi sufletul meu.

Urmă un moment în care totul încremeni în jur, în timp ce ea îşi amintea de prima dată când el spusese acele cuvinte şi Michael crezu, pentru o clipă, că poate a ajuns prea târziu Că această stupidă budincă cu smochine era prea puţin.

Dar în secunda următoare, ea era în braţele lui, sărutându-l, şi el îşi puse toată dragostea, toată emoţia în acea mângâiere, iubind felul în care mâinile ei se ridicară pentru a se juca în buclele de pe ceafa lui, iubind micul ei oftat când el îi apucă buza de jos cu dinţii. Se trase înapoi şi deschise frumoşii ei ochi albaştri pentru a-i întâlni privirea, dar el nu era gata să-i dea drumul, şi îi mai fură un sărut, după care îi făgădui:

— Sunt al tău, dragostea mea… al tău, să faci ce vrei cu mine. Când te-am răpit în toiul nopţii şi te-am revendicat, cum aş fi putut şti că acum – în seara asta – pentru totdeauna – voi fi eu cel revendicat? Că inima mea va fi cea furată? Ştiu că nu sunt demn de tine. Îmi dau seama că am dus o viaţă de degradare, pe care trebuie să o schimb. Dar îţi jur, voi face tot ce pot pentru a te face fericită, dragostea mea. Voi munci în fiecare zi pentru a fi bărbatul care să te merite. Care să merite dragostea ta. Te rog… te rog, dă-mi această şansă.

„Te rog, crede-mă.” Ochii ei se umplură de lacrimi şi, când clătină din cap, lui i se tăie răsuflarea, incapabil să înfrunte eventualitatea că ea l-ar putea refuza. Că ar putea să nu îl creadă. Tăcerea se aşternu între ei, şi el era disperat să îi audă cuvintele.

— Atât de mult am tânjit, şopti ea, cu degetele pe faţa lui, de parcă ar fi vrut să se convingă că era acolo. Am

tânjit după mai mult, am visat la dragoste. Am tânjit după acest moment. Am tânjit după *tine.* O lacrimă se scurse pe unul din obrajii ei minunaţi iar el ridică mâna pentru a o şterge. Cred că te-am iubit de când eram copii, Michael. Cred că tu ai fost întotdeauna alesul.

El îşi puse fruntea pe a ei, trăgând-o spre el, vrând să o aibă aproape.

— Sunt aici. Sunt al tău. Şi Doamne Dumnezeule, Penelopa, şi eu am tânjit după tine. Atât de mult.

Ea zâmbi, atât de frumoasă.

— Cum este posibil?

— Cum să nu fie? întrebă el, cuvintele fiindu-i răguşite şi vocea tremurându-i de emoţie. Timp de zece ani, am crezut că răzbunarea era cea care mă va salva, şi a fost nevoie ca tu – soţia mea puternică, frumoasă – să-mi demonstrezi că m-am înşelat, şi că dragostea era salvarea mea. Tu eşti izbăvirea mea, şopti el. Tu eşti binecuvântarea mea.

Ea plângea acum de-a binelea şi el îi sorbi lacrimile, înainte să-i cuprindă gura într-un sărut lung, pasional, punând toată dragostea lui în mângâiere, atingând-o adânc, până când gâfâiră amândoi după aer. El îşi înălţă capul.

— Spune-mi că mă crezi.

— Te cred.

Închise ochii în faţa valului de eliberare care îl inundă la auzul cuvintelor.

— Spune-o din nou.

— Te cred, Michael.

— Te iubesc.

Ea zâmbi.

— Ştiu.

O sărută, adânc şi rapid.

— Se obişnuieşte ca doamna să răspundă sentimentului.

Ea izbucni în râs.

— Da?

Michael se încruntă.

— Spune-mi că mă iubeşti, Lady Penelopa.

— Pentru tine, sunt Lady Bourne. Îi cuprinse umerii cu braţele şi îşi lăsă degetele să se încurce în părul lui. Te iubesc mult, Michael. Te iubesc cu o disperare fără seamăn. Şi sunt foarte fericită că te-ai hotărât să mă iubeşti şi tu.

— Cum aş fi putut să nu te iubesc? întrebă el. Eşti eroul meu. L-ai pus la pământ pe Bruno şi pe Langford.

Ea zâmbi timid.

— Nu am putut pleca. Nu vreau să fiu îngerul tău căzut. Cred că te-aş fi urmat şi în iad… dar numai pentru a te aduce înapoi.

Cuvintele îl înmuiară.

— Nu te merit, spuse el. Dar îmi este teamă că nu îţi pot da drumul.

Privirea ei serioasă şi albastră nici nu clinti când întrebă:

— Promiţi?

„Cu tot sufletul.”

— Promit.

O luă în braţe, odihnindu-şi bărbia pe capul ei, înainte să-şi amintească de celălalt cadou pe care i-l adusese.

— Ţi-am adus câştigurile, dragoste.

Scoase hârtiile ce reprezentaseră miza jocului de cărţi din seara precedentă şi le aşeză lângă budincă.

— Proprietatea ta.

O sărută apăsat pe gât şi zâmbi, cu gura pe pielea ei, când soţia lui oftă de plăcere.

— Nu a mea. A ta. Câştigată cu abilitate.

Ea clătină din cap.

— Din câştigurile de noaptea trecută, un singur lucru îmi doresc.

— Şi anume?

Se întinse pentru a-l săruta pe îndelete, lăsându-l fără aer.

— Tu.

— Cred că s-ar putea să regreţi acest câştig, Şasepenny.

Ea clătină din cap, extrem de serioasă.

— Niciodată.

Se sărutară din nou, pierduţi unul în celălalt, minute în şir. Până când el deveni curios şi îşi înălţă capul.

— Ce aveai despre Langford?

Ea râse uşor şi se strecură pe lângă el, pentru a ajunge la documente, răsfoind teancul pentru a găsi mica bucată de hârtie.

— Ai uitat să mă înveţi cea mai importanta regulă a ticăloşilor.

— Şi care este asta?

Ea desfăcu cu grijă hârtia şi i-o dădu.

— Când ai dubii, mergi la cacealma.

Era invitaţia ei la clubul Îngerului.

Surprinderea făcu loc râsului şi apoi mândriei.

— Soţia mea păcătoasă, parior de primă clasă. Părea că aveai ceva cu adevărat îngrozitor.

Ea zâmbi, îndrăzneţ şi strălucitor, şi el îşi dădu seama că vorbiseră destul. Aşa că o întinse pe soţia lui pe podeaua sufrageriei şi o dezbrăcă complet, venerându-i fiecare centimetru superb de piele pe care o scotea la iveală. Şi când râsetele ei se transformară în gemete, el îi reaminti din nou şi din nou cât de mult o iubea.

Timp de ani întregi, când copiii şi nepoţii întrebau despre semnul negru, rotund de pe masa din sufrageria Casei Iadului, marchiza de Bourne le spunea o poveste despre o budincă cu smochine care avusese un sfârşit nefericit... înainte ca marchizul să intervină spunând că, în opinia lui, sfârşitul fusese unul excelent.

Epilog

Dragă Şasepenny,

Le-am păstrat pe toate, ştii. Fiecare scrisoare pe care mi-ai trimis-o, chiar şi pe cele la care nu ţi-am răspuns vreodată. Îmi pare rău pentru atâtea lucruri, dragostea mea: că te-am părăsit, că nu m-am întors acasă, că mi-a

luat atât să înţeleg că tu erai căminul meu şi că, dacă te aveam alături, nu mai conta nimic altceva.

Dar în cele mai întunecate ceasuri, când am simţit că am pierdut totul, încă mai aveam scrisorile tale. Şi prin intermediul lor, într-o mică măsură, încă te mai aveam pe tine.

Te-am iubit atunci, scumpa mea Penelopa, mai mult decât mi-am putut imagina – aşa cum te iubesc şi acum, mai mult decât îţi închipui.

Michael

Casa Iadului, februarie 1831

*

O săptămână mai târziu

Cross se trezi ca de obicei, pe un aşternut improvizat în biroul său de la Îngerul Căzut, între o bibliotecă înţesată de cărţi şi un glob uriaş, înconjurat de hârtii.

Totuşi, spre deosebire de alte dăţi, la biroul lui stătea o femeie. Ba nu. Nu o femeie. O doamnă. O doamnă tânără, cu părul blond şi cu ochelari. Citea registrul contabil.

El se ridică în fund, ignorând faptul că nu purta cămaşă şi că, în mod convenţional, domnii nu salutau doamnele pe jumătate dezbrăcaţi. La naiba cu convenţionalismul. Dacă femeia nu voia să-l vadă pe jumătate dezbrăcat, nu ar fi trebuit să năvălească noaptea în biroul lui. Faptul că majoritatea bărbaţilor nu obişnuiau să doarmă în birourile lor nu prea avea importanţă.

— Vă pot ajuta cu ceva?

Ea nu îşi ridică privirea.

— Ai calculat greşit coloana F.

„Ce naiba?”

— Ba nu.

Ea îşi împinse ochelarii pe nas şi îşi dădu după ureche o şuviţă rătăcită de păr blond, complet concentrată asupra registrului.

— Ba da. Calculul corect ar trebui să fie o sută

douăsprezece mii trei sute patruzeci şi şase de lire şi şaptesprezece penny.

„Imposibil.” Se ridică în picioare, ducându-se să se uite peste umărul ei.

— Aşa scrie.

Ea clătină din cap, punând un deget lung pe rândul de tabel.

El observă că vârful degetului era uşor curbat, îndreptat puţin spre dreapta.

Ai scris o sută douăsprezece mii trei sute patruzeci şi *cinci* de lire şi şaptesprezece penny. Ai… îşi ridică privirea spre el, cu ochii ca de bufniţă în spatele ochelarilor, când îşi dădu seama de înălţimea şi de pieptul lui gol. Ai… ai pierdut o liră.

El se aplecă deasupra ei, înghesuind-o în mod deliberat şi bucurându-se de felul în care respiraţia ei se opri din cauza apropierii.

— Acesta *este* un şase.

Ea îşi drese glasul şi se uită din nou.

— O, se aplecă şi verifică din nou numărul. Bănuiesc că, mai degrabă, ţi-ai pierdut aptitudinile caligrafice, spuse ea sec, şi el chicoti când ea se întinse după un creion şi corectă cifra.

El privi, absorbit la maxim, la vârful celui de-al doilea deget, înainte să îi şoptească grav la ureche:

— Eşti o zână contabilă, trimisă în miez de noapte să îmi verifici calculele?

Ea se lăsă pe spate, ferindu-se din calea şoaptei, şi se întoarse pentru a-l privi.

— Este ora unu după-amiază, spuse ea, fără emoţii, iar el simţi dorinţa arzătoare de a-i da ochelarii jos acestei femei şi de a o săruta nebuneşte, doar pentru a vedea ce ar avea de spus această tânără ciudată.

Îşi înfrână dorinţa. În schimb, zâmbi.

— Trimisă în miezul zilei, atunci?

Ea clipi.

— Sunt Philippa Marbury.

El făcu ochii mari şi un pas enorm în spate, lovind un

cuier pentru pălării şi întorcându-se pentru a-l prinde, înainte să îşi dea seama că în niciun caz nu putea sta în acest birou, într-un club de jocuri, fără cămaşă, cu cumnata lui Bourne. Cumnata *logodită* a lui Bourne.

Întinse mâna după o cămaşă. Era şifonată şi purtată, dar mergea. În timp ce căuta fără succes partea din faţă a obiectului vestimentar, se dădu din nou în spate. Mai în spate. Ea se ridică în picioare şi ocoli biroul, îndreptându-se spre el.

— Te-am supărat?

De ce cămaşa asta nu avea nicio deschizătură? Ca ultimă soluţie, el îşi puse îmbrăcămintea în faţă, ca un paravan pentru ochii ei enormi, atoatevăzători.

— Deloc, dar nu obişnuiesc să am întâlniri clandestine cu surorile partenerilor mei, pe jumătate dezbrăcat.

Ea analiză cuvintele, înainte să-şi aplece capul într-o parte şi să spună:

— Ei bine, tu dormeai, aşa că nu aveai cum să împiedici asta.

— Cumva, mă îndoiesc că Bourne va avea aceeaşi părere.

— Cel puţin, acordă-mi o audienţă. Am venit până aici.

Cross ştia că ar trebui să refuze. Ştia, cu intuiţia unui parior vechi, că nu trebuia să continue acest joc. Că nu avea cum să câştige. Dar era ceva la această tânără care nu-l lăsa să se oprească.

— Ei bine, dacă tot ai venit până *aici...* cu ce îţi pot fi de folos, Lady Philippa?

Ea trase adânc aer în piept. Îi dădu drumul.

— Am nevoie să fiu compromisă. Şi am auzit că tu eşti expert în această problemă.

Sfârşit